

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She hates him
but he's claiming her anyway.

SINFUL *Games*

MARIE ANNILLA

THE SINFUL SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Günahkar Oyunlar

MARIE ANNILLA

İçindekiler

Önsöz Prolog

1. Şeytan Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

ii. Azrail Bölüm

38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

iii. Melek

Mektuplar

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın notu](#)

[Ayrıca Marie Annilla](#)

[Sinful Lies](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı © 2024 MARIE ANNILLA

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

Yayınlayan
Marie Annilla
Amazon KDP
ISBN: 978-2-9595228-1-9.

Kapak Tasarımı: Vikki/ Fiverr
ABD'de basılmıştır
Birinci Baskı

Sorumluluk Reddi: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bilgi için iletişime geçin:

Marie

Annillamarie.b.annilla@gmail.com

Instagram: @authormarieannilla

Tiktok: @authormarieannilla

OKUYUCUYA BİR NOT...

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temalar ve içerikler içermektedir: açık cinsel içerik, sert dil, şiddet sahneleri, psikolojik manipölasyon, izolasyon, travma, cinayet, ölüm (TÜM yaşlar), tecavüz, istismar ve silah kullanımı tartışmaları.

Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Bu temalar sizin için tetikleyici ise lütfen dikkatli olun.

Kirli oynamaktan ve edepsizleşmekten korkmayan tüm kızlarım için - bu sizin için.

Chaymâa'ya
Kız kardeşim, en iyi arkadaşım, ruh eşim.

PLAYLIST:

BAD GYAL - CHULO

THE WEEKND - WICKED GAMES LADY

GAGA - LOVEGAME

SAINT LEVANT, PLAYYARD - I GUESS

THE DESTINY'S CHILD - CATER 2 U

BEYONCE - ON THE OTHERSIDE

THE FRAY - HOW TO SAVE A LIFE

RAYE, 070 SHAKE - ESCAPISM

JIMIN - DELÌ GÌBÌ

RAUW ALEJANDRO, ROSALIA - BESO

"Karın kime dokunduğu umurunda bile değıldir."
- E.E. Cummings

Alexsei

Kıştan nefret ediyorum.

Karın her şeyi örtmesi, dünyanın sesini boğması - kartpostallarda gördüğünüz rahat, pastoral manzara değıl. Bunun yerine, derinden ısran soğuşun, kemiklerinize yerleşen acının sürekli bir hatırlatıcısıdır.

Noel'den günler önce pencerelere yapıştırılan o sahte iyi dilekler daha çok alay konusu gibi geliyor. Kör edici ışıklar, buz gibi havada yankılanan durmak bilmeyen ilahiler, sadece sıcak kalmak için kat kat giymek zorunda kaldığınız giysiler, hepsi duyulara bir saldırıdır.

Çocukken, nostaljiden çok bir yük gibi hissettiren ıvır zıvırlarla çevrili küçük, cansız plastik Noel ağacımızın yanında dururdum. Noel Baba'nın beni yine unutmadığı umuduna tutunarak neredeyse çaresizce hediyelerin gelmesini dilerdim.

Bu ulaşılamaz umudun ağırlığı çok ağırdı, özellikle de zaten bir düzine katın altında titrerken, amansız soğukla savaşıırken.

Ama her şeyden öte, kış annemin asla evde olmayacağı anlamına geliyordu.

Babam fazladan sarhoş, fazladan kaba ve fazladan bir pislik olarak ölü kalbini votkada boğarken, o fazla mesai yaparak ısınmamızı sağladı.

Kışın beni hayatımın acı gerçekleriyle yüzleşmeye zorlamasından nefret ederdim.

-Annemin zoraki bir gülümsemeyle, kat kat giyinerek gidişini, ancak günler sonra yüzü morluklar içinde, gülümsemesi uzak bir anı olarak geri dönüşünü izlemenin umutsuzluğu.

Keçeleşmiş ve birbirine karışmış saçları, kalpsiz piçlere karşı verdiği savaşların izlerini taşıyordu.

Eve döndüğünde babamdan bir tokat daha yerdı - ya geç kaldığı için ya da daha fazla votkada boğulmasına yetecek kadar kazanamadığı için.

Sekiz yaşındayken, sonunda onun için ayağa kalkacak cesareti buldum.

Babam, sarhoş öfkelerinden birinde, boş bir votka şişesini kafasında kırmakla tehdit etti. Çarpık mantığı şuydu: "300 ruble bir gece için yeterli değildi ve eğer karısı bir fahişe olacaksa, daha fazla ücret almalıydı."

Yaşıma rağmen aralarına girdim ve şişeye uzanabildiğim kadar uzandım.

Bir an için babam şaşırılmış gibi göründü ama bu uzun sürmedi.

Beni yere itti ve şişe kafamda kırılarak beni bayılttı.

Uyandığımda yatağımdaydım, her yer kan içindeydi.

Annem oradaydı, umutsuzca kafamdaki yarayı dikmeye çalışıyordu.

Şimdi, ne zaman hayat gerçek olamayacak kadar güzel görünse, kendimi o yaranın izini sürerken yakalıyorum; katlandığım cehennemin küçük ama kalıcı bir hatırlatıcısı.

Kış benim için hep bir mücadele olmuştur, ta ki *onunla* tanışana kadar.

Birinci Bölüm

Şeytan

Bölüm

Bir

"Kendi kendime konuşmamın nedeni, cevaplarını kabul ettiğim tek kişinin ben olmamdır."

- George Carlin

Alexsei

Dört yıl önce.

"Fahişelerle gitmeyi tercih ederdim," diye mırıldandım, loş ışıklı, dumanla dolu kumarhaneye hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım. Burası bir batakhaneydi; karanlık, karamsar aydınlatması ve havada asılı duran duman bulutlarıyla bir yeraltı inini andırıyordu.

Volk gözlerini devirdi ve asını kayıtsızca masaya fırlattı, ben kalan kartlarımı istemeye istemeye yere atarken içten bir kahkaha attı.

Ona karşı kaybetmek her zaman acı verirdi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Doğum gününü kutlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum, *bratt*."

İçimi çektim. "Evet, Irina'yla tekrar takılmaktan daha iyi. Haftalardır benimle uğraşıyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Ve sen onun cazibesine karşı koyamıyor musun?" Omuz silktim. "Yani, oldukça büyük göğüsleri var."

"Gerçek bu değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bana aynı kadınları siktiğimizi hatırlatmayın. Kusacağım şimdi."

Bardağımdan uzun bir yudum aldım ve köpüklü biranın boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

Bugün 26. doğum günümdü, Volk ve Silas klanıyla birlikte kutladığım on ikinci doğum günümdü. Aklım klana katıldığım güne gitti,

On dördüncü doğum günümde.

Igor'un kapısının önünde durmuştum, Peder Paşa'nın sert görüntüsü kafamın içinde dönüp duruyordu. Bir elimde rahibin kesik başı, diğer elimde ise kanlı bir bıçak tutuyordum; bu bıçaklar benim acımasız kararlılığımın ve Igor'un kanatları altındaki yerimi hak etmek için kat ettiğim mesafenin simgeleri idi.

Igor'la yollarımız ilk kez birkaç gün önce bir barda garson olarak çalışıp sarhoşlara içki servisi yaparken kesişmişti. Bir gece, kabadayı bir piç zor kazandığım bahşişlerimi çalmaya çalıştı. O anın sıcaklığıyla ona bir cam şişe salladım ve tam kafasına isabet ettirdim. Nefsi müdafaaydı ama bar sahibi beni derhal dışarı attı, yüzüm dışarıdaki soğuk, çamurlu zeminle buluştu.

Üzerimin tozunu alıp ayağa kalktığımda, Igor sadece birkaç santim ötemde duruyordu. Dalgın bir ifadeyle bana baktı, kösele eldivenini çıkardı ve elini bana doğru uzattı.

"Merhaba evlat," dedi ve elimi sıkıca kavrayarak sıktı. "Yeni bir iş ihtiyacın o l d u ğ u n u duydum."

Elini bıraktım ve sokağın her iki tarafına da baktım. Kışın sonuydu ve Moskova'nın sokakları çamur ve erimiş kar karışımıydı, çamurlu yollarda sadece bir avuç araba ilerliyordu. Bunun dışında sokaklar ıssızdı.

O zamanlar genç ve saftım, annem fahişelik yapıyordu ve babam bağımlılıkla mücadele ediyordu. Babamın kötü alışkanlıkları bizi sadece başımızı sokacak bir çatı ve sofraya yiyecek koyabilmek için yorulmadan çalışmaya zorluyordu.

Igor bana zenginlik, eğlence ve güçle dolu bir gelecek vaat ederek bu zor hayattan tek kaçış yolum olarak göründü - böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirdim ki?

Ama klana girmek için Igor'un uğursuz bir isteği vardı.

Ona bir rahibin kellesini getirmemi istedi - Moskova kilisesinin başı olan Peder Paşa, görünüşe göre Igor'a borçlanmıştı ve inatla ödemeyi reddediyordu.

Görev yeterince karanlıktı -bir rahibi öldürmek- ama kellesini geri getirmek? Bu, o zamanlar beni iliklerime kadar ürperten bir karanlık seviyesiydi.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak görevime başladım. Kilisenin ayinine katıldım ve küf kokan son sıraya oturdum, loş kilise. Tepede, Meryem ve bebek İsa'nın devasa heykeli bana bakıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor gibiydi.

Peder Paşa içeri girdi, klasik siyah beyaz kilise kıyafetleri giymiş, boynunda belirgin bir haç asılı ve burnuna gözlük takmıştı. Pembe yanakları ve burnu alkolle karşılaşmış olabileceğine işaret ediyordu ve hayatım üzerine bahse girerdim ki bu votkaydı.

Yaklaşık on kişi onun önünde oturuyorduk.

Yaşları muhtemelen on ile beş arasında değişen üç çocuk ve koyu renk giysiler giymiş ebeveynlerinden oluşan bir aile bir araya toplanmıştı. Anne başörtüsü takıyordu ve hepsinde yoksulluk, üzüntü ve umutsuzluk havası vardı.

Muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarında olan üç yaşlı kadın yan yana oturmuş el ele tutuşurken, kırklı yaşlarının sonlarındaki bir başka adam başını öne eğmiş, ellerini kucağına dayamıştı.

Peder Paşa ayine başlarken, alkolün etkilerini belli eden hafif geveleyerek konuşuyordu. Sözleri, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında ağır bir ironi taşıyordu.

"Son yakındır, çocuklarım, Tanrı'ya geri dönün," diye ilan etti, sözlerinde belirgin bir hıçkırık vardı. "Şeytan burada," diye oturduğum yeri işaret etti ve tüm cemaat dönüp bana baktı. "Yakında bu kapıdan içeri girecek ve hepinizi Rabbimizin hakikatinden uzaklaştıracak."

Peder Paşa'nın sarhoşken söylediği sözler kilisede ağır bir şekilde asılı dururken tüylerim diken diken oldu. Sanki beni seçmiş gibi hissediyordum ve bu sapkın vaazda uğursuz görevimin nasıl ortaya çıktığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Piç herif lanet bir medyum olmalı.

Bizi ayağa kalkmaya ve birkaç şükran sözü söylemeye çağırırken saat hızla geçti. Zamanımı bekledim, odanın boşalmasını bekledim, böylece rahibin elinde bir İncil ile durduğu ön tarafa yaklaşabilirdim.

Sinirle yutkundum. "Sanırım Tanrı beni size yönlendirdi."

Beni yavaşça tepeden tırnağa inceledi, giysilerimde hâlâ çamur izleri vardı ve sonra başını yana çevirdi. "Ya da Şeytan."

Bir saniye.

İki saniye.

Üç saniye.

Nefes aldım, "Ya da Şeytan."

Arkasını döndü ve beni takip etmemi işaret ederek dar bir koridordan küçük, loş bir odaya götürdü. Odadaki tek mobilya sade ahşap bir masa ve iki sandalyeydi, bir duvarda da İsa'nın çarmıha gerilmiş halini gösteren büyükçe bir resim vardı.

"Lütfen oturun."

İtaat ettim, masadaki yerimi alırken ellerim titriyordu.

"Igor bu sefer ne istiyor?" Peder Paşa bakışlarıyla beni süzerek sordu.

Yoğun gözlerinden kaçarak yere baktım.

Igor'un beni gönderdiğini nereden biliyordu?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye kekeledim, sesim titriyordu.

Alay etti, dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Benim gibi basit bir rahibin Igor gibi bir adamın dikkatini çekmek için ne yapmış olabileceğini merak ediyor olmalısınız."

Peder Paşa daha sonra karşıma oturdu ve boynundaki haçı çıkardı. Sonra ayaklarına doğru uzandı ve ayak bileğine sakladığı küçük çelik şişeyi çıkarıp bir yudum aldı.

Şişeyi bana uzattı ve reddedemeyecek kadar gergin bir şekilde büyük bir yudum aldım, ateşli sıvı rahatsızlık içinde öksürmeme ve kekelememe neden oldu.

Votka. Bunu biliyordum.

"Ne yaptın sen?"

"Bir tahminde bulunmak ister misin, oğlum?" Peder Paşa yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle cevap verdi.

Omuz silkdim, votkadan bir yudum daha aldım. "Para mı çaldın?"

Hafifçe kıkırdadı ve boynunu yana doğru kırdı. "Tekrar düşün."

Olasılıkları düşünürken, erkekleri sıklıkla yoldan çıkaran kötü alışkanlıkları düşündüm - para, kadınlar ve güç. Üçü de birbiriyle iç içe geçmiş durumdaydı, dolayısıyla Peder Paşa bu unsurlardan biriyle oynayarak sonunda hepsini elde etmiş olmalıydı.

"Fahişeler mi?"

"*Da*, oğlum," diye onayladı. "Ne yazık ki, benim gibi inançlı bir adam bile kendini dünyanın gerçek kötülüğü olan *kadınların* karanlık çukurunda buldu."

Elimde olmadan acı bir kıkırdamayı bastırdım.

Erkeklerin kendi kusurlarının suçunu başkalarının omuzlarına yüklemesi ve genellikle günah keçisi olarak kadınları hedef alması tipik bir durumdu.

"Adı neydi?" Merakımı uyandırarak sordum.

Bir keresinde en azılı kadın avcılarının bile favori avları olduğunu duymuştum.

"Katya Lenova," diye açıkladı Peder Paşa, sesinde hüznü bir nota vardı. "Eşine az rastlanır bir güzelliğe sahip olan bu kadın bana ilk olarak kendi iğrenç işini itiraf etmek için geldi - tek oğlunu geçindirmek için kendini erkeklere pazarlıyordu," diye ekledi, ses tonunda alaycı bir hava vardı. "Sözleri ve vücudu tuhaf bir büyüleyiciliğe sahipti ve kendimi onun kucağında buldum, gittikçe daha derine battım, bir nefeslik açıklık için yüzeye çıkamadım."

Sözleri üzerimden geçerken, mecazi anlamda bir kova buz başımdan aşağı döküldü.

Hayır, olamaz.

Olamaz.

"Katya Lenova mı demiştiniz?" Ellerim yavaşça gömleğimin altında saklı duran bıçağa doğru ilerlerken sordum.

"Evet," diye onayladı Peder Paşa, sesi kasvetliydi. "Dikkatli ol oğlum. O cehennemin en karanlık derinliklerinden çıkar. Şeytan bizi karanlığın uçurumuna sürüklemek için genellikle en güzel yaratıklarını kullanır."

Katya Lenova.

Benim annem.

Onun karşısında duramayarak ayağa kalktım.

İsa'nın fedakârlık mesajının içimde derin bir yara açtığı resme doğru yürüdüm. Altın gözyaşları paha biçilmez bir sunuyu sembolize ederken, bileklerini çevreleyen zengin kırmızı kan daha büyük bir amaç için derin bir fedakârlıktan bahsediyordu.

O anda, Mesih'in fedakârlığının derinliği ile annemin bir fahişe olarak taşıdığı ağır yük arasında bir bağlantı kurmaktan kendimi alamadım.

Her iki fedakârlık da acıyla işaretlenmişti.

Çok üzgünüm anne.

"Sana hiç oğlundan bahsetti mi?"

Peder Paşa şişeye uzandı ve üç büyük yudum aldı. "Hayır. Ağzının her zaman dolu olduğundan emin oldum."

Cümlesini bitirecek zamanı olmadı.

Bıçağım boğazına saplandı ve kurbanlık bir kuzu gibi boğazını kesti.

O gün Silas klanı beni kollarını açarak karşıladı ama kalbim o zamandan beri cansız ve soğuk kaldı.

"Beni seven kadınları becerdiğini tekrar gündeme getiren sensin. Volk," dedi ve beni hayallerimden uyandırdı.

Puroma uzanırken güldüm. "Orospuları nasıl elde ettiğin hâlâ benim için bir mucize."

Parasını kaybeden bir adam daha fazla dayanamayınca kumarhanenin atmosferi gürültülden patlamaya dönüştü. Tavana bir el ateş etti ve bir anda tüm gözler onun üzerine çevrildi.

Gerginlik kaynama noktasına ulaştı ve iki adam arasında içkinin, zedelenmiş egoların ve azalan cüzdanların körüklediği çirkin bir kavga çıktı.

Küfürler ve küfürler havayı doldurdu.

"Seni hırsız pislik!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Ben lanet olası bir hırsız değilim, seni piç kurusu," diye karşılık verdi diğeri, eli gömleğinin altından bir bıçak çıkardı. Sonra da bıçağı acımasızca adamın göğsüne sapladı.

Bıçak adamın göğsüne saplanıp ardında kanlı bir karmaşa bırakırken oda bağırışlar, küfürler ve çığlıkların kaotik bir karışımıyla patladı.

Eğlenceli bir gece olması gereken şey kaosa dönüşmüştü.

Yaralı adam yere yığılmadan önce göğsünü tuttu, sanki bir kumarhanede bıçaklandığına inanamıyormuş gibi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Hâlâ yaptığı şeyin etkisinde olan saldırgan, elleri rüzgârda savrulan yapraklar gibi titreyerek adamın üzerinde duruyordu.

Bu kargaşanın ortasında, alaycı bir kıkırdamadan edemedim. "Bir dahaki sefere fahişeler," diye güldü Volk, fincanını dudaklarına götürürken.

Bölüm

İki

"İnsanları onurlandıran unvanlar değil, unvanları onurlandıran insanlardır."
- Niccolò Machiavelli

Alexsei

Birkaç kadeh daha içtikten ve Volk'a binler kaybettikten sonra, birkaç sakin sokak ötedeki ofise geri döndük.

Şehir sakin bir sessizliğe bürünmüştü; saat gece yarısını çoktan geçmişti ama iş dünyası asla tam anlamıyla uyumazdı.

Igor kısa süre önce önemli bir keşif yapmıştı.

Yeraltında büyük heyecan yaratan uğursuz bir uyuşturucu karışımı satan yeni bir tedarikçiyle bağlantı kurmuştu. Bu karışım daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu; ağır kesiciler, kokain ve bir şekilde kolluk kuvvetlerinin radarından kaçmış yasadışı bir maddenin güçlü bir karışımıydı.

Bu yeni uyuşturucunun cazibesi, benzersiz bağımlılık yapıcılığında yatıyordu, bu da onu nasıl dağıtacağını bilenler için bir altın madeni haline getiriyordu ve bu bizim lanet olası uzmanlığımızdı.

"Adı ne?" Volk sigarasını yere atarken ben de sordum.

Sonra eldivenini çıkardı ve sıkı korunan kapıların kilidini açan kodu girmek için kullandığı elini gösterdi.

"Kristian Mankiev."

"Adını hiç duymadım," diye cevap verdim, esnememi bastırarak.

Girişin yanında, sanki dünya kadar zamanları varmış gibi poker oynamaya dalmış iki silahlı hıyarın yanından geçip asansöre yöneldik.

Volk, "Ellili yaşlarının sonunda, bir kızı var ve Silas'a tam 100 bin dolar borcu var," diye açıkladı.

Asansörün kapıları bir zil sesiyle açıldı ve hoparlörlerden Lady Gaga'nın "Poker Face" şarkısı yükselirken içeri adım attık.

100 bin dolar mı?

Silas için büyük bir borç.

Igor genelde 50 binden fazla borç vermez, her zaman o r t a l ı k kan gölüne döner.

"Demek piç kurusu bize malını satarak borcunu silebileceğini düşünüyor."

Volk sessizce başını salladı. "İyi mal ama."

Alay ettim.

Asansörün kapıları açıldığında ana ofise doğru yöneldik.

Dve dışarıda durmuş, bir elinde silahını, diğerinde telefonunu tutuyordu.

En güvendiğimiz adamımız olan Dve sadece en güçlü savaşçımız değil, aynı zamanda en zeki operatörümüzdü. Yine de, bu saçma ismi nereden aldığı konusunda onu kızdırma dürtüsüne karşı koyamadım.

Irina gibi bir kaltakla yatakta sadece iki lanet saniye geçirirsen, sonunu asla duyamazsın.

"Privet, Dve," diye sinsi bir sırıtışla selamladım.

Dve bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Siktir git, Alexsei."

Volk iç çekti. "Siz ikiniz artık sevişin de bu saçma sapan dırdıra bir son verin." Ofisin kapısını itip açmadan önce hınzırca sırıttı ve Dve ile beni koridorda birbirimize kaş çatarken bıraktı.

"Mutlu yıllar, *bratt*. Sana ölümden başka bir şey dilemiyorum," diye homurdandı Dve ve dönüp ofiste kaybolmadan önce bana alaycı bir baş selamı verdi.

Karanlık, neşesiz bir kahkaha attım. "Spasibo, *bratt*."

Bizim çarpık dünyamızda ölüm bazen alabileceğiniz en tatlı hediye idi.

"Sana tazminat ödemedi bir ay vereceğim," dedi yaşlı piç, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle, "borcumu temizlemek için."

"Bizimle pazarlık yapacak durumda değilsin," diye karşılık verdi

Igor. Kristian teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Elbette."

Bu yorucu konuşma beni yormaya başlamıştı.

Hepimiz loş bir odada büyük, yuvarlak bir fildişi masanın etrafına oturmuştuk, havada puro dumanı ve etrafa saçılmış boş bardaklar vardı.

Masadan kalktım ve pencereye doğru ilerledim.

Dışarıda sokaklar ıssızdı, kar taneleri gökten hafifçe iniyordu. Sigaramı dudaklarıma götürdüm ve küçük, siyah-beyaz bir sokak kedisinin çenesine sıkıştırdığı bir sıçanla sokaktan aşağıya doğru fırlayışını izledim.

"İki ay izin."

Kristian dudaklarını büzdü ve isteksizce başını salladı. "Tamamdır."

Kristian'ın bu durumda gerçek bir kozu olduğuna dair yanlış inancını düşündükçe eğlencem arttı.

Igor'u on yılı aşkın bir süredir tanıdığım için, ondan hiçbir şeyin kolay gelmediğini çok iyi biliyordum. Igor'un bu bahtsız piç için nasıl bir kader hazırladığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dikkatim tekrar ıssız sokaklara kaydı ve orada yalnız bir figür gözüme çarptı.

Kızın üzerinde uzun siyah kürklü bir palto vardı, lüks dokusu Moskova kışının sert soğuğunu savuşturmak için tasarlanmıştı ve başını koruyucu bir hale gibi saran uyumlu siyah bir uşanka giymişti.

Uzun kestane rengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarından ve belinden aşağı dökülüyordu ve giydiği koyu renk kıyafetle tam bir tezat oluşturuyordu. Koyu kırmızının çarpıcı bir tonu olan dudakları karda bir gül gibi göze çarpıyordu.

Karlı sokakta dikkatli bir zarafetle ilerliyordu, adımları sanki ayaklarının altındaki buzla hassas bir dans ediyormuş gibi kasıtlı ve telaşsızdı.

Soğuk hava yanaklarını pembeleştiriyor, ona ruhani bir hava veriyordu. aura.

Yolun karşısına geçti ve binamıza yaklaştı, hareketleri zarif ve sorunsuz.

Sigaramı dudaklarıma götürdüm, közü usulca parlıyordu.

Böyle bir kızın bu saatte Moskova sokaklarında tek başına ne işi vardı?

Yaşlı adam elini cebine attı ve içi ince beyaz tozla dolu küçük bir plastik torba çıkardı. Bunu bilmiş bir sırıtışla sundu.

"E n iyyinin en iyisi. Bir atışta ömür boyu bağımlısı olursun," diye kıkırdadı.

Yüzümü ona döndüm, sırtımı soğuk pencereye dayadım.

Odanın loş havası söylenen her kelimeyle daha da uğursuzlaşıyor gibiydi.
Alay ettim. "Nereden biliyorsun?"

Sanki karanlık bir sırrı paylaşmak üzereymiş gibi daha da yaklaşırken buruşuk yüzüne kasvetli bir gölge geçti. "Onu sattığım son adam, ikinci bir atış için kızını bana sattı. Gerçekten trajikti. Sadece iki gün sonra öldü. Aşırı dozdan."

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Igor, gözlerinde ilgi dolu bir parıltıyla araya girdi. "Peki ya kızı? Ona ne oldu?"

Muhtemelen bunu fahişeler alemine bir kadın daha eklemek için istemiştir.

"Öldü." Mankiev'in gülümsemesi uğursuzlaştı ve odaya dışarıdaki kıştan bile daha soğuk bir ürperti yerleşir gibi oldu. "İntihar."

O lanet olası piç kurusu muhtemelen onu zorlamıştı.

Boğazımda öfke yükseldi.

"Yarın gece sana yirmi kilo göndereceğim," diye devam etti. "Caia sözleşmeyi getiriyor. Evde unutmuşum."

Caia mı?

Caia da kimdi?

Volk'un şaşkın gözleriyle karşılaştım, tam o sırada kapıya üç küçük, utangaç vuruş geldi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve daha önce sokakta izlediğim kız odaya girdi. Uzun kestane rengi saçları yüzünü bir perde gibi çerçeveliyordu ve hâlâ siyah kürklü paltosunu ve uşankasını giymişti.

Kahretsin, çok seksi.

Kristian oturduğu yerden kalktı, hareketleri şaşırtıcı derecede agresifti ve Caia'nın elinden sözleşmeyi zorla aldı.

"Bu Caia, benim biricik kızım," dedi sertçe.

Kızın mı?

O yaşlı piç gibi bir adamın böylesine güzel bir kızı olması akıl almaz bir şeydi. Kaderin garip bir cilvesiydi bu, neredeyse dalga geçiliyormuş gibi hissettiren çarpık bir lütuftu.

Kırmızı tırnaklarla boyanmış ellerinin narin hatlarına, hafifçe büzülmüş dudaklarına ve utangaç, kaçamak yeşil gözlerine bakmaktan kendimi alamadım.

Ona doğru yürüdüm, gözlerim onunkilere kilitlendi ve kendimden emin bir şekilde elini elime alıp yumuşak, alaycı bir öpücük kondurdum.

"*Zdravstvuyte, Caia.*" diye fısıldarken gözlerimiz kilitli kaldı. Ben Alexsei Romaniev."

Elini hızla geri çekti ve utangaç bir şekilde odadaki herkesi selamlarken bir adım geri çekildi. Bakışları benimkinden kaçıp zemini tercih ederek mekânda gezindi.

"Kristian, gecenin bir yarısı zavallı kızını rahatsız etmeye nasıl cüret edersin? Bunun için adamınız yok mu?" Igor bardağından bir yudum alarak küçümseyerek sordu. "Nerede kaldı senin centilmenliğin?"

Hepimiz o sefil piçin kızını neden bu Allah'ın belası karmaşanın içine soktuğunu, onu bir sirk gösterisi gibi sergilediğini biliyorduk. Bizi manipüle etmeyi, kızının cazibesinden yararlanarak içine gömüldüğü bataklıktan çıkmayı amaçlıyordu.

Bu dünyada sayısız erkek, ya da benim deyimimle orospu, arzularını güvence altına almak ya da kendilerini ölümden kurtarmak için hayatlarındaki kadınları satar, omurgasız amcıklar olarak yerlerini sağlamlaştırırlardı. Ve o lanet olası yaşlı piç de orospular okuluna yeni kaydolmuş, sefil mirasına bir sefil bölüm daha eklemişti.

Onu yakından izledim ve içimde bir acıma hissettim. Babasının şeytani oyununda bir piyondan başka bir şey değildi.

Sanırım Mankiev gibi lanet bir babaya sahip olduğu için kaderi buydu.

"Yardım etmekten mutlu oluyor, değil mi çocuğum?" Mankiev gergin bir gülümsemeyle kıza cevap vermesi için baskı yaptı.

Kız sessizce başını salladı. "Elbette baba. Seni mutlu etmek için elimden ne gelirse yaparım."

Sesi yumuşaktı ve yatıştırıcı bir ninni gibi nazik, melodik bir nitelik taşıyordu. Sıcak bir yaz öğleden sonrasındaki bal ve tatlı şeftali gibiydi; karanlık dünyamızda nadir bulunan bir masumiyet dokunuşu.

Mankiev kızının omzunu okşayarak, "Bana bir oğul bahşetmediği için Tanrı'ya hep lanet ettim," dedi. "Ama en azından bana güzel bir kız verdi. Sence de güzel değil mi Volkov?"

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı.

Ne boktan bir herifti.

Volk rahatça telefonunu çıkardı, purosunu dudaklarının arasında tutarken bir yandan da tuşlara basıyordu. "Öyle, Mankiev," diye cevap verdi başını kaldırmadan.

"Satılık mı?" Gayri ihtiyari sordum, bakışlarım Mankiev'inkilere kilitlenmişti, o da bir parça şaşkınlık gösterdi.

Koluyla kızının omzunda bir daire çizdi ve kız hafifçe irkildi, alt dudağını ısırırken bakışları hâlâ yere sabitlenmişti.

"*Nyet*, Romaniev. O benim en değerli varlığım," diye güldü Mankiev, kızının etrafındaki tutuşu sıkılaştırmıştı. "Ayrıca, o senin için çok genç."

Birkaç saniye geçti.

"Her şeyin bir bedeli var Mankiev, değil mi?"

Puromdan bir nefes daha çektim, dumanı yüzümün etrafında kıvrılıyordu. Oda gerginlikle doluydu.

Mankiev kızını değerli bir varlık olarak görüyor olabilirdi ama bizim dünyamızda, eğer bedeli uygunsa hiçbir şey gerçekten dokunulmaz değildir. Ben sadece yaşlı piçin kararlılığının sınırlarını test ediyordum.

"Yarın görüşürüz Kristian," dedi Igor aniden, kalkıp ceketini giyerken. "Sakın geç kalma."

Kapıya doğru yürüdü ve bizi takip etmemiz için işaret etti.

Kıza son bir kez baktım ve bana bakarken gözlerinde hem öfke hem de... iğrenme mi vardı?

"Bahse girerim-" Başladım ama Igor sözümü kesti.

"O zavallı kızla uğraşmayı aklından bile geçirme," diye uyardı Igor arabaya doğru giderken. "Mankiev'in kızı olmak yeterince ceza; hayatını daha da kötüleştirmek için senin zavallı kıcına ihtiyacı yok."

Dve arabanın kapısını açtı ve Igor'un yerine oturmasını bekledi.

Gözlerimi devirdim. "İnan bana patron, hiçbir kadın bu yüze hayır diyemez," dedim kendimi göstererek. "Ve kim bilir? Belki de o acınası baba bahanesini unutmak için tam da ihtiyacı olan şey biraz dikkat dağıtmaktır."

Volk alay etti. "Doğru ya. Ve bunun için *sana* ihtiyacı var."

Cipin arka koltuğuna yerleştik; ben yolcu koltuğunda, Dve direksiyonda, Volk ve Igor da arkada oturuyordu.

Çatı katına doğru ilerlerken arabayı derin bir sessizlik kapladı. Şehrin mimari güzelliği sokak lambalarının sıcak ışıltısı altında parılıyordu.

Kıştan her zamanki nefretime rağmen, bu şehri, evimi sevmekten kendimi alamıyordum.

Malikâneye geri dönmek söz konusu olamazdı; saat çok geç olmuştu ve sokaklar karanlık tarafından yutulmuştu. Bu yüzden Dve bizi Igor'un dairesine götürdü.

Dürüst olmak gerekirse, biraz dinlenmeye ve içkinin kalıcı etkilerinden kurtulmaya can atıyordum, bu yüzden yatağıma uzanmak için sabırsızlanıyordum.

Igor sessizliği aniden bozdu. "O ellerini çekti, evlatlarım. Hiçbirinizin o zavallı kızla oynaşmasını istemiyorum. O şerefsize anlaşmamızı bozması ya da bana karşı bir kozu varmış gibi hissetmesi için bir neden vermek istemiyorum."

Bir ortağın kızını becermek her zaman kötü bir işti ve bizim dünyamızda bir savaş başlatmanın kesin bir yoluydu.

Yani, Caia Mankiev adında yeşil gözlü büyüleyici bir güzel olsa bile buna değmez.

Bölüm

Üç

"Hayat hakkında öğrendiğim her şeyi üç kelimeyle özetleyebilirim: Hayat devam ediyor."

- Robert Frost

Caia

Fincanımı güçlü bir kararlılıkla çalkaladım, korkunç günümün ve gecemin hayal kırıklıklarını ve hüsrانlarını her vuruşuma kanalize ettim.

Fincan temizlikle parlıyordu, ama tıpkı lekelenmiş ruhum gibi, onu daha da arındırmak için doyumsuz bir ihtiyaç hissediyordum. Tekrar tekrar ovarken, süngerin sert dokusunu parmak uçlarımda hissettim ve her titiz geçişte cildim yavaş yavaş kızardı ve acıdı.

Acımasız görevime devam ettikçe hem fiziksel hem de duygusal acı birleşti.

Bir noktada, ovma işlemi çok sertleştiğinde irkildim ve kendi acımın, asla gerçekten saf olamayacak bir şeyi temizlemeye çalışmanın amansız zahmetini yansıttığını fark ettim.

Aniden durdum, ağırlığımı dolaba yasladım, başım omuzlarıma düşecek şekilde sarktı. Derin ve yorgun bir iç çektim.

Fincan temizdi ama ben kendi hayatımın karmaşası içinde kalmış, ruhuma bulaşan lekeleri temizleyememiştim.

Oturma odasına dönüp baktığımda, geceki kaosun kalıntıları etrafa saçılmıştı. Sigara izmaritleri ve boş bardaklar masanın üzerine saçılmıştı; boğucu, yağlı kadınların yer aldığı dergiler kapaklarından alay ediyor, gözleri "Bakabilirsin ama dokunamazsın" diyordu.

Dağınıklığın ortasında etrafa saçılmış faturalar ve tozla karışık bir kalıntı vardı.

Toz.

Bu daireden nefret ediyordum, nasıl da istenmeyen bir yer haline gelmişti. babamın hayatını yansıtan bir ayna. Seks, uyuşturucu ve alkolün hakim olduğu kasvetli bir aşırılık portresiydi.

Üniversite çalışmalarım ve bakımevindeki yarı zamanlı işim sayesinde artık buraya nadiren geliyorum; artık benim için bir kız kardeş gibi olan inanılmaz nazik patronum Valoria, gerektiğinde fazladan gece vardiyalarında çalışmam karşılığında odalardan birinde küçük bir stüdyo kurmama izin verdi.

Günlerim makalelerle, yaşlı sakinlerle ilgilenmekle - düzinelerce yetişkin bezi değiştirmekle - ve çok ihtiyacım olan uykuyu araya sıkıştırmakla doluydu.

Yoğun bir hayattı ama beni meşgul ediyor ve dikkatimi dağıttığı için minnettar olmamı sağlıyor, özellikle beni istemediği sürece babamdan uzak tutuyordu.

Bu gece yaptığı gibi.

Ani bir baş ağrısı patlak verdi ve içgüdüsel olarak hayal kırıklığı içinde şakaklarımı ovuşturdum.

Bu gece yaptığı şeyden nefret ediyordum; işlerinin sihirli bir şekilde gelişmesini umarak beni gösterişli bir tavus kuşu gibi etrafta dolaştırıyordu.

"Biliyor musun, Igor gibi adamlar böyle güzel bir kızım olduğu için beni kıskanıyor," diye yankılandı babamın sözleri kafamın içinde.

Böyle bir numarayı en son ne zaman yaptığını hatırladığımda boğazımda bir öfke yükseldi ve...

Babam televizyonun karşısındaki koltuğundan, "Bu akşam için *Spasibo, Caia*," diye düşüncelerimi böldü. "Babuşkan nasıl?"

Huzurevindeki işi kabul etmemin başlıca nedeni, büyükannemin iki yıl önce Parkinson hastalığı nedeniyle vücudu kötüleştiği için oraya yatırılmış olmasıydı.

Artık zar zor yürüyebiliyor, konuşabiliyor ya da yemek yiyebiliyordu.

Yine de beni tanıdığına yüzü aydınlanır, gözlerinden yaşlar süzülür, titreyen elleri şaşırtıcı bir güçle bana uzanırdı.

Her akşam üniversiteden döndükten sonra onunla bir saat geçirir, günüm, fotoğraf ve sanat çalışmalarım hakkında sohbet eder, hatta Rus folklor masallarını paylaşırdım.

Çoğu zaman sessizce oturur, gözlerini pencereye diker, küçük gövdesi sandalyesinde neredeyse kaybolurdu.

O da benim gibi çoğu zaman kendi düşüncelerinde kaybolmuş olsa da, bu anlar onun ve benim dünyama bir parça ışık getirirdi.

"Dayanıyor," diye cevap verdim, gerçi bu son zamanlarda gerçek bir mücadele haline gelmişti.

Valoria birkaç gece önce büyükannemin sağlığının önemli ölçüde bozulduğunu paylaşmıştı ve kendimi kaçınılmaz olana hazırlamam gerekiyordu.

Konuşmamızı hatırlayınca kalbimdeki birkaç tel kopmuş gibi hissettim.

Ama babamın bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Annesini, sağlığını ya da hâlâ bu dünyada olup olmadığını umursamıyordu. Ne kadar farklı oldukları düşünüldüğünde, onu doğurmuş olduğunu düşünmek neredeyse şok ediciydi.

"*Khorosho, Güzel*," dedi sakalını kaşıyarak. "Her neyse, başka bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Bunu çok iyi biliyordum.

Arkamı döndüm, ellerimi kaynar sıcak suyla iyice ovarak tekrar konuşmasını bekledim. Beni bir kez daha utanmama neden olacak bir şeye zorlamamasını umarak sinirlerim tepeme çıktı.

"Caia-"

Gerildim. "Dinliyorum."

Boğazını temizledi. "Cazibeni Igor'un adamlarından biri, tam olarak Romaniev üzerinde kullanmanı istiyorum. Bunun Igor'la yaptığım anlaşmanın başarısını artıracığına inanıyorum, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Seni çok iyi anlıyorum baba."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, çocuğum."

O devam ederken, öfkeli gözyaşlarına karşı koydum ve sessizce yanaklarımdan aşağı inmelerine izin verdim. Benden ne istediğini biliyordum ve bu kalbimi parçalıyordu ama bu konuda çok az seçeneğim vardı.

Reddetmeye ve kaçmaya çalıştığım son seferin anısı hızla geri geldi. Beni cezalandırmak için adamlarından birini göndermişti ve o çile bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi. Hem fiziksel hem de duygusal yaralar bırakmıştı ve bu yaralar bugün bile peşimi bırakmıyor.

O gece arkadaşlarımdan biri olan Lidia'nın ya da genellikle ona seslendiğim şekliyle Lily'nin dairesine koştüğumu hatırlıyorum. Hafta sonu için Rybinsk'teki ailesini ziyarete gitmişti ve bana dairesinin anahtarlarını vermişti. Evi, Duroga Caddesi'nde, birlikte öğle yemeği yediğimiz Gorki Central Park'tan çok da uzak olmayan tek yatak odalı şirin bir yerdi.

Oradaki varlığını bir sır olarak saklamıştım ama bir şekilde babam izimi bulmayı başarmıştı.

Lily'nin dairesi fazla eşya ile dolu değildi ama sıcak ve davetkâr bir atmosferi vardı. En dikkat çekici özelliği, etrafa serpiştirilmiş, mekânı aydınlatan ve ona hayat katan taze çiçekleriydi.

Duvarları rengârenk tablolar süslüyordu ve hepsi de kendi eseriymi.

Özellikle bir resim gözüme çarptı; zambak tarlasında koşan çıplak bir kadının canlı tasviri, umutsuzca arzuladığım özgürlük ve vahşi terk edilmişlik ruhunu yansıtıyordu.

Son dakika sınav hazırlıklarının yorgunluğuyla derin bir uykuya dalmıştım ki, kapının yüksek sesle ve ağır bir şekilde çalınması beni uyandırdı.

Lily'nin erkek arkadaşı Lukas'ın gelmesini bekleyerek kapıyı açmadan önce uyuşukluğumu üzerimden atmaya çalışırken kalbim gırtlığımda atmaya başladı.

Sersemlemiş bir haldeyken, önceki gece babama bir kez daha vücudumu tedarikçilerinden birine sattığı için öfkelendiğimi ve çaresizce biraz para kazanmak istediğimi unutmuştum.

Kapı kolunu çevirdiğim anda, uğursuz bir deri eldivenle kaplı güçlü bir el kapı kolunu kavradı ve midemi ayak parmaklarıma kadar indiren bir güçle kapıyı şiddetle iterek ardına kadar açtı.

İçgüdüsel olarak hırkamı daha sıkı kavradım, tökezleyerek geri çekilirken ince bir rahatlık tabakası aradım, tenimde korkudan soğuk terler oluştu.

Önümde babamın uşaklarından biri olan Drayi duruyordu. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde yüzü şeytani bir sırıtişâ dönüştü ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Korku elektrik çarpması gibi içime yayıldı.

Geriye doğru birkaç hızlı adım attım, zihnim umutsuzca beni bu kâbustan kaçmaya zorluyordu. Ama ben kaçamadan o intikam hırsıyla saldırdı, parmakları acımasızca saçlarıma dolandı ve acımasız bir çekişle yere yığıldım.

Çarpık bir yığın halinde yere düştüm, başıma gelen dehşeti engellemek için nafîle bir çabayla gözlerimi kapattım. Kendimi korumak için acınası bir çabayla dizlerimi göğsüme çektim.

Drayi yaklaştı. Elini aşağıya uzattı ve kaçamayacağım kabus gibi bir kavrayışla saçlarımdan bir tutam yakalamadan önce havada asılı kaldı.

"Böyle lanet bir velet olacağını hiç düşünmemiştim, Caia. Babanın emirlerini dinlemiyorsun, ha?" Kıkırdadı ve sonra başımı daha yakına çekti.

kulağında sıcak bir nefes. "Sana bir hediyem var."

Tüm bedenim rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titredi. "İstemiyorum," diye fısıldamayı başardım.

"Gözlerini aç."

Başımı salladım.

Saçlarımdaki tutuşu aniden serbest kaldı, ama aynı hızla yüzüme sert bir tokat indi, gücü beni yere serdi.

Kulağım zonkluyor, dünya etrafımda dönüyordu. Bilincimi kaybetmek üzereydim, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Acıyan kulağıma dokunduğumda ıslak, yapışkan bir his parmak uçlarımla buluştu.

Kan olduğunu fark ettiğimde içimi mide bulandırıcı bir his kapladı. "Aç şu lanet gözlerini, Caia."

Yenilmiş ve titreyerek isteksizce gözlerimi açtığımda onu karşımda dimdik dururken buldum, yüzü zalim bir sırtışa dönüşmüştü. Hırkamın altına giydiğim gecelik bacaklarıma kadar çıkmış, tenimi altımdaki soğuk, acımasız zemine maruz bırakmıştı. Titreyen ellerim ve yanağım buz gibi yüzeye dayanmıştı.

Ürpertici bir kıkırdama çıkardı ve ağır bir şeyi gelişigüzel yere fırlattı. Yankılanan bir gümbürtüyle yere çarptı ve loş odada yavaşça bana doğru yuvarlandı.

Boğazımdan dehşet dolu bir nefes koptu.

Olamazdı.

Bu gerçek olamazdı.

Hayır! Hayır!

Lütfen, hayır!

"Bir dahaki sefere Caia, sen olacaksın."

Lukas'ın kesik başı benden birkaç santim ötede duruyordu; bu korkunç manzara o kadar şok ediciydi ki, ruhumu donduran zalim bir kâbus gibi hissediyordum.

En iyi arkadaşımın erkek arkadaşının başını kesmişti.

Bu sadece dört yıl önceydi, on yedinci doğum günümden birkaç gün sonra.

O günden sonra bir daha asla babamın sözünden çıkmaya cesaret edemedim.

Ellerimi yakındaki küçük bir bezin üzerinde kuruladım, başımı kuvvetlice sallayarak ezici bir şiddetle geri gelen anıları kovmaya çalıştım. İsteyeceğim son şey, deliliğin tekrar beni ele geçirmesine izin vermek ve zaten verilmiş olandan daha fazla zarar vermektir.

"Neden Romaniev?" Anılarımın bulanıklığı dağılmaya başladığında sordum.

Birkaç saat önce tanıştığım uzun boylu, açık kahverengi saçlı adamın görüntüsü zihnimde yeniden canlandı. Dudaklarının elime dokunuşunu ve yoğun mavi gözlerinin gözlerime kilitlenişini hatırladım. Teni yeni yağmış kar kadar solgundu ama için için yanan bir volkan gibi sıcaklık yayıyordu. Bana dokunduğunda tenimde dolaşan elektrik yükü geri adım atmama neden olmuştu.

Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum ama onda beni tedirgin eden bir şeyler vardı.

Babam sakalını kaşıyarak homurdandı. "Alexsei kendi iyiliği için fazla aptal. Kolay bir av. Volk ise bu tuzağa düşmeyecek kadar benmerkezci."

Siyah saçları, koyu renk gözleri ve karanlık, şeytani bir varlık yayan aurasıyla Volk'un odadaki diğer adam olduğunu tahmin ettim.

"Tamam," diye fısıldadım nefesimin altında. "Elimden geleni yapacağım baba."

Kapı tokmağını yavaşça çevirdim ve ses çıkarmamaya dikkat ederek babuşkamın odasına girdim. Saat sabahın dördünü çoktan geçmişti ve Valoria'nın beni bu saatte koridorda aylak aylak dolaşırken yakalarsa çok kızacağını biliyordum, bana ne kadar düşkün olursa olsun.

Kapıyı sessizce kapattıktan sonra sessizce yatağının yanına gittim.

Babushka uyuyordu, zayıf vücudu hafifçe titriyordu, yüzü çizgilerle doluydu. Son zamanlarda uyku haplarını arttırmak zorunda kalmıştık; amansız hastalığı onu zaman zaman sanrılar görmeye itiyor ve gece boyunca dinlenmesine engel oluyordu.

En azından şimdi bir süreliğine huzurlu bir uykuda olacaktı.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve nazikçe elini tutmak için uzandım. Cildi pürüzsüz ama inceydi, damarları ve kemikli hatları ortaya çıkıyordu. Yine de rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu. Elini yanağıma götürdüm, gözlerimde yaşlar birikti.

Onun bilgeliliğinin, tatlı gülümsemesinin ve güzel kalbinin yokluğu hayatımda derin bir boşluk bırakmıştı.

Bir zamanlar saatlerce saçlarımı tarayan ve düğümleyen sevgi dolu ellerinin dokunuşunu, öpücüklerinin sıcaklığını ve şakalarının ısıltısını özlemiştim

Her karanlık günü aydınlayabilirdi. İnanılmaz yemekleri artık sadece anılarda kaldı ve yatıştırıcı sözleri çok özlendi.

En çok da onun sarsılmaz desteğini ve annem hakkında anlattığı hikâyeleri özledim.

Annem ben daha altı yaşındayken vefat etmişti.

Babam kanser olduğunu söylemişti ama yıllar sonra babuşka acı gerçeği ortaya çıkardı; annem aşırı dozda kokainden ölmüştü.

Babamı düşününce, neden bir kaçış yolu aramış olabileceğini anlayabiliyordum.

Onun acısını kendi yöntemlerimle çok iyi anladım, kendim de bu dünyayı terk etmeye çalıştım ama asla başaramadım.

Orada oturmuş elini tutarken, uykusunda hafifçe mırıldanarak kıpırdandı.

Yakınına eğildim. "Lütfen beni bırakma, babuşka. Sensiz ne yaparım bilmiyorum. Sen benim tek ailemsin, beni gerçekten anlayan tek kişisin. Sensiz geçen her gün, ömür boyu sürecektir bir yalnızlık gibi geliyor. Lütfen, biraz daha benimle kal."

Keşke yakında hayatıma başka bir ışığın daha gireceğini, ancak gece gökyüzündeki kısacık bir yıldız gibi tekrar çekilip alınacağını bilseydim.

Kader, bulduğum her mutluluk pırıltısını benden çalmaya kararlıymış gibi hissediyordum.

Ve her şey tek bir adamla başladı. Alexsei Romaniev.

Bölüm Dört

"Her güzel şeyin arkasında bir tür acı vardır."
- Bob Dylan

Caia

İnledim, aptal gibi zıpladım, nefesimi kotumun fermuarını çekecek kadar tutmaya çalıştım. Sırtım terliyordu ve on dakikadır bu lanet fermuarla uğraşıyordum. Artık resmileşmişti - en sevdiğim kot pantolonum artık üzerime uymuyordu.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Bu ihanet yüzünden neredeyse dünyayı ateşe verebilirdim. Ve tabii ki bunun için kesinlikle işe yaramaz, sinir bozucu, sinir bozucu ve düpedüz korkunç babama teşekkür etmeliydim. Sinirlerimi yatıştırmak için son bir haftadır her gece çikolata ve tatlı yiyerek stres atıyordum. Şekerli bir mutluluk denizine cennet gibi bir kaçış olarak başlayan şey beni doğruca moda cehenneminin çukurlarına sürüklemişti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kot pantolonu çekip çıkardım ve yatağa fırlattım, üzgün, buruşuk bir yığın halinde yere düştü. *Her neyse.*

Üzerime oturan gri örgü bir elbise aldım, onu giydim, taytımı çektim ve Doc Martens'lerimi bağlamak için oturma odasına koştum. Telefonuma bir kez bakmam zaten bildiğim şeyi söylüyordu: ilk dersime geç kalmıştım.

Ceketimi kaptım, daireyi kilitledim ve koridordan asansöre doğru koştum, bugünün geçen hafta olduğu gibi sarmal olmayacağını umuyordum.

Babam taleplerinde sinir bozucu derecede ısrarcıydı. Alexsei Romaniev'i hiç önemli değilmiş gibi yatağıma sürüklememi istiyordu ama ona şu anın uygun bir zaman olmadığını ve meşgul olduğumu söyledim -ki bu bir bakıma doğrudu ya da en azından onu birkaç günlüğüne susturacak kadar doğrudu. Ya da belki de beni içine attığı bu felaketten kurtulmanın bir yolunu bulabilmek için onu başımdan savmak amacıyla söylemiştim.

Ama tabii ki Kristan Mankiev'i tanıdığım için bir tür ödeme beklemeliydim.

Üniversiteye otuz dakikalık keyifli bir otobüs yolculuğundan sonra, otobüsten indiğimde Drayi'nin sanki bir ödül kazanmış gibi iğrenç bir sırıtışla beni beklediğini görünce şaşırmadım bile. Bana arabasına kadar el salladı ve kısa, muhteşem bir an için hemen geri dönüp otobüse atlamayı düşündüm.

Ama henüz kafamın kesilmesine hazır değildim.

"Ne istiyorsun? Zaten işe geç kaldım-"

Sözümü kesti *tabii ki*. "Aptal hayatında hiçbir yere varamayacak olan aptal derslerin umurumda bile değil. Mankiev seni görmek istiyor. İçeri gir."

İçimi çektim, çirkin kırmızı Range Rover'ının kapısını açtım ve koltuğa oturdum.

Tabii ki geç kalkmak, önümdeki felaket günün sadece açılış sahnesiydi. Asla uyumam ve uyuduğum nadir durumlarda da hayatım kaçınılmaz olarak parça parça dağılmaya başlar.

En son, geceyi Superman, The Tudors, The Witcher ve daha birçok filmde Henry Cavill'in ağzının suyunu akıtarak geçirdiğim epik bir film ve dizi maratonundan sonra uyuduğumda, o kadar şiddetli bir migrenle uyandım ki kendimi acile sürüklemek zorunda kaldım.

Meğer bir haftadır tuvalete gitmemiş ve sadece... bokla doluymuş.

Hayatım ne yazık ki katı bir programa göre gelişti. Henry Cavill alemleri gibi zararsız bir şey için bile olsa bundan sapmak genellikle felaket anlamına gelirdi. Bu sabah da geç uyandığımda, bunun her şeyin ters gideceği bir günün başlangıcı olduğunu biliyordum. Vücudum en küçük bir sapmayı bile tam anlamıyla bir felakete dönüştürme becerisine sahipti ve evren bana bunu hatırlatmaya hevesli görünüyordu.

Drayi bizi şehrin sokaklarında sessizce babamın ofisine götürürken, ben başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatarak önümüzdeki kaostan kısa bir kaçış umuyordum.

Tabii ki rahatlamaya başladığım anda Drayi frene bastı ve ben öne doğru savruldu, emniyet kemeri göğsüme saplandı ve nefesimi kesti.

"SENI UCUBE-

Cümlemi bitirmeme bile gerek kalmadı çünkü Drayi alaycı bir kahkaha atarak arabadan atladı. Nefes nefese ve boynumda emniyet kemerinden kaynaklanan parlak kırmızı bir iz ile tek başıma kalmıştım.

"Hayır."

"Caia, sadece bir saat sürecektir."

Kollarımı kavuşturdum ve ona bir bakış attım. "Olmaz. Kumarhanelerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Bir nefes duman çıkardı ve omuz silkti. "Evet, parayı severim, o yüzden saat dokuzda hazır ol. Drayi gelip seni alacak."

İnledim ve kanepeye çöktüm.

Önce benden Alexsei Romaniev'i baştan çıkarmamı istemişti, şimdi de arkadaşlarını lanet olası bir kumarhanede eğlendirmemi mi bekliyordu? Tanrım, hayatım bundan daha saçma olabilir miydi? Ne zaman bir çıkış yakalayabileceğimi düşünsem, sanki baş etmem gereken başka bir boktan durumla karşı karşıya kalıyormuşum gibi hissediyordum. Ne zaman bir an olsun huzur bulacaktım?

Tam hayal kırıklığımın derinliklerine gömülmüşken, kapının bir dizi kez çalındığını duydum. Başımı çevirdiğimde Drayi'nin kapıyı açtığını ve Silas'ın üç üyesinin içeri girdiğini gördüm.

Tabii ya.

Görünüşe göre huzur hiçbir zaman tadını çıkaramayacağım bir lükstü.

Gözlerim hemen soğuk, delici mavi gözleriyle bana bakmakta olan Romaniev'i buldu. Kollarımdan aşağı bir ürperti aktı.

Caia, canını kurtarmak için kaçsan iyi edersin.

Hiç vakit kaybetmedim.

Ayağa fırladım, ceketimi kaptım ve kapıya doğru koştum. Bu testosteron yüklü odada bir saniye daha kalmak istemiyordum, biraz daha kalırsam erkek enerjisinden sakallarımın çıkmasından korkuyordum.

Ama ben daha çıkamadan Romaniev yanımdan geçerek önümü kesti.
yol.

Olduğum yerde durdum.

"Caia, ben seni kaba olası diye yetiştirmedim. Misafirlerimize merhaba de."

Romaniev olduğu yerde kaldı, yolumu kapattı. Bu arada Volkov ve orta boylu, boğazının yan tarafında bir yara izi olan başka bir adam kanepeye doğru ilerlediler. Yerleştiler, sanki evlerindeymiş gibi babamın sigaralarına ve içeceklerine uzandılar.

Sıkı bir gülümsemeyi zorladım. "Tabii ki. Merhaba çocuklar. Çok üzgünüm ama acil bir durum var ve uzun süre kalamayacağım. Silas'ları görmek her zaman bir zevktir."

Arkamdaki adamlar Kolombiya'da kaybolan bir kamyonla ilgili bir şeyler konuşmaya başladığında gözlerimi tekrar Romaniev'e çevirdim. Lanet olsun, umurunda bile değildi.

Tek istediğim bu odadan çıkmaktı.

Ama Romaniev, etkileyici 1.80'lik boyu ve beni hipnotize ediyormuş gibi hissettiren o delici mavi gözleriyle beni yerimde sabit tuttu. Tüm varlığı öylesine tehditkâr bir hava yayıyordu ki içgüdüsel olarak küçük bir adım geri attım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve sertti, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık düğümünü harekete geçirdi.

Kaşlarımı çattım. "Neden umursuyorsun ki?"

Sessiz kaldı; tehditkâr varlığı hissediliyordu. Gözleri rahatsız edici bir ilgisizlikle vücudumun üzerinde yavaşça gezindi, sanki beni bir insandan ziyade bir mobilya parçası gibi değerlendiriyordu. Gözlerimi devirdim, hayal kırıklığı içimde kabarıyordu.

Başka bir yanıt beklemeden onu atlattım ve etraftan dolaşarak kapıya yöneldim. Ancak beni takip etmesini beklemiyordum.

İssız koridora ulaşım asansör düğmesine bastığımda, arkama dönüp baktığımda onu tam arkamda dururken buldum, heybetli figürü hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça gösteriyordu. Buna daha fazla dayanamadım.

"Neden beni takip ediyorsun?" Tersledim.

Romaniev'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken hafifçe eğildi. "Sadece başının belaya girmeyeceğinden emin olmak için buradayım. İyi küçük Rus kızları Moskova'nın tehlikeli sokaklarında tek başlarına dolaşmazlar, yoksa kaçırılabilirler."

Alay ettim. "Saat sabahın dokuzu, Romaniev. Bu saatte herhangi bir psikopat, katil canavarın uyanık olduğundan ve *beni* sefil şatolarına *kaçırmak* için dışarı çıkmamı beklediğinden şüpheliyim."

Romaniev'in bakışları sabit kaldı. "Yine de buradayım, Caia."

Sessiz kaldım; ciğerlerim sıkışmıştı.

Yapmış olabileceği korkunç şeyleri hayal etmekten kendimi alamıyordum - kaç kişiyi öldürmüş ya da doğramış olabileceğini. Bir mil öteden yaydığı karanlık ve şeytani titreşimlerin kokusunu alabiliyordunuz.

Asansör kapıları açıldığında arkamı döndüm ve onunla yüzleştim.

Kasıtlı, neredeyse kışkırtıcı bir hareketle uzandım ve yavaşça göğsünü okşadım. Temas parmaklarımda sıcak bir karıncalanma hissi yarattı ve bakışlarımı onunkilere sabitleyerek çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler, dostum," dedim ona sıkı, sahte bir gülümseme vererek. "Ama sanırım buradan sonrasını idare edebilirim."

Asansöre adım attım ve kapıları kapatmak için düğmeye uzandım.

Kapılar kapanmaya başlarken Romaniev'in bakışları benimkilere kilitlenmişti, gördüğüm son şey onun okunamayan ifadesiydi. Aşağı inerken tek ses asansörün uğultusuydu, nabzım göğsümde hızla atıyordu.

Sokağa adım attığımda, endişemin yeni boyutlara ulaşmasından mı, akşamımı babamın çekici arkadaşları ve onların gezgin elleriyle geçirme ihtimalinden mi, yoksa geç kalkmanın verdiği stresten mi kaynaklandığını bilemiyordum.

Her neyse, bir anda her şey üstüme üstüme geldi.

Tökezleyerek en yakın çöp kutusuna gittim ve acımasız bir kararlılık duygusuyla, bir gece önce zar zor yiyebildiğim akşam yemeğinden arta kalanları boşalttım.

Tanrıya şükür Romaniev beni orada takip etmedi. Tüm hafta boyunca yeterince aşağılanmışım ve buna bir yenisini ekleyecek havada değildim. Derin bir nefes aldım, kendime gelmeye çalıştım ve kendimi çöp kutusundan uzaklaşmaya zorladım.

Yorgun bir iç çekişle doğruldum ve caddeye doğru ilerledim.

Yürürken, sabahki olaylardan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım, bir şekilde işlerin tersine dönmeye başlayacağını umuyordum.

Ama hayatımın gidişatına bakılırsa, nefesimi tutmuyordum.

Bölüm

Beş

"Oyun oynayarak hem zamanımızı hem de hazinemizi
kaybederiz: insan hayatı için en değerli iki şey."

- Owen Feltham

Caia

Gözlerim balo salonunda gezinerek olası kaçış yollarını aradı. Kaçabileceğim bir acil çıkış, saklanabileceğim karanlık bir köşe ya da VIP odası, hatta yakında yoluma çıkacağını bildiğim gezgin elleri kesmek için süslü bir kılıç.

Tüm yalvarmalarına -ve midemde sabahtan beri var olan hastalıklı, çarpık duyguya- rağmen babam gelmemde ısrar etmişti.

İşte burada, beni çok sıkı saran bu koyu gri ipek elbisenin, ayaklarımı yavaşça kırıyormuş gibi hissettiren yüksek topuklu ayakkabıların ve muhtemelen yirmi dolara mal olan ama birinin kirasını karşılayabilecek gibi görünen sahte elmas küpelerin içinde sıkışıp kalmıştım. Oh, ve makyajı da unutmayalım, o kadar kalın yapılmıştı ki kendimi bir drag queen yarışmasında yarışıyor gibi hissediyordum.

Bunların hepsi -en ince ayrıntısına kadar- bu gecelerde hayatta kalmak için ihtiyacım olan zırhın bir parçasıydı. Tüm *bunlara* karşı kalkanım.

Şampanya kadehini dudaklarıma götürdüm, sıvı dilime değdiği anda pişman olmama rağmen kendimi bir yudum almaya zorladım. Alkolden nefret ederdim; tadından, içerken yakmasından, ertesi gün beni nasıl hissettirdiğinden. Ama işte buradaydım, su gibi yudumluyor, başa çıkmama yardımcı oluyormuş gibi davranıyordum.

Kadehimdeki şampanyayı döndürdüm, sanki benden daha iyi bir kaçış planları varmış gibi kabarcıkların yükselişini izledim. Bu beni neredeyse güldürüyordu - şampanya kabarcıkları kadar akılsız bir şeyin bile şu anda benden daha fazla özgürlüğe sahipmiş gibi görünmesi. Keşke ben de bu kâbustan onlar kadar kolay kurtulabilseydim, hayatımın dönüştüğü bu sirkten uzaklaşabilseydim.

Ama tabii ki o kadar şanslı değildim. Alkolden nefret ediyor olabilirim ama böyle anlarda kendimi rahatlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. O olmadan, bir anksiyete krizinden ya da daha kötüsü, "Moskova'nın En Büyük Fahişesi" yarışmasında bir yarışmacı gibi hissetmekten bir yudum uzaktaydım.

Bu yüzden bardağı dudaklarıma götürdüm, sanki bir yudum daha her şeyi sihirli bir şekilde düzeltecekmiş gibi davrandım, oysa asıl istediğim lanet şeyi en yakın duvara fırlatıp paramparça olmasını izlemektir. En azından bu şekilde, bu geceyle ilgili katartik bir şeyler hissedecektim.

"Bayan Mankiev, uğurlu sayınız nedir?" Gregor Lanchekiev poker masasında onun yanına oturduğumda sordu. Sahne kötü bir kara filmde fırlamış gibiydi: dört adam, her birinin kucağında bir kadın, purolarını tütürüyorlardı.

Derin düşüncelere dalmış gibi yaptım. "Sekiz."

Sekiz, yani burada olmaktan *nefret ediyorum* ama Lanchekiev'in bunu bilmesine gerek yoktu. Gerçi biraz hassas olsaydı, gözeneklerimin her birinden nasıl da küçümseme ve tiksinti sızdığını fark ederdi.

Lanchekiev etkileyici bir şekilde sararmış dişlerini göstererek sırtıttı ve eli tahmin edilebileceği gibi kalçama indi. "Sekiz olsun o zaman."

Fedaiye işaret etti, o da ona sekiz kart uzattı.

Eli kalçamdaki istenmeyen yolculuğuna devam ederken, içimi kaplayan tiksintiyi görmezden gelmek için mücadele ettim. Kadehimi dudaklarıma götürdüm ve şampanyayı bir dikişte bitirdim, yanımdan geçen garsondan bir tane daha alıp can simidiymiş gibi fondip yaptım.

Fedai kartları ustalıklarla karıştırıp dağıtırken Gregor Lanchekiev kendinden emin bir şekilde "Hepsi içeride" diye anons etti.

Kartlar açıklandığında zaferi kaçınılmazdı. Odanın atmosferi gerginlikten kutlamaya dönüştü. Alkışlar patladı, masadaki kadınlar abartılı bir coşkuyla tezahürat yaptı ve erkekler kahkahalarla kükredi. Fedai, Lanchekiev'e toplamı 80 bin doları bulan bir yığın poker parası uzattı.

Dikkati bana yöneldi. Kendinden memnun bir sırıtışla çenemi tuttu ve yanağıma teatral bir öpücük kondurdu. "Tatlı yardımlarınız için teşekkürler, Bayan Mankiev."

Sonra bir avuç dolusu bozuk para aldı ve açık ellerime bıraktı. Bu da yetmezmiş gibi eğildi ve omzuma uzun bir öpücük kondurdu.

Sahnenin gelişmesini kopuk bir can sıkıntısı duygusuyla izledim, bakışlarım gösteriden uzaklaştı. Kendimi, ister bir kadeh daha şampanya ister daha sert bir şey olsun, gerginliğimi azaltacak bir şey -herhangi bir şey- isterken buldum.

Lanchekiev'in sırtışı, kendimi dışarı atıp poker paralarını iğrenme ve pragmatik rahatlama karışımı bir duyguyla çantama atarken de yerinde duruyordu. Onları yeterince uzun süre saklayabilirsem, önümüzdeki iki yıl boyunca market alışverişlerimi karşılayabilirlerdi - tabii işe yaramaz babam onları keşfetmeden önce saklayabileceğimi varsayarsak.

Ona çapkınca bir el salladım, kızgınlığımı ince bir cazibe katmanıyla maskeledim ve bitmek bilmeyen gürültüden uzakta bir anlık huzur için çaresizce bayanlar tuvaletine doğru yol aldım.

Kalabalığın arasında dolaşırken, topuz yaptığım saçlarımın açıkta bıraktığı sırtımın çıplak teninde yanan bakışların ağırlığını hissettim. Kimin izlediğini görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim - sinirlerim zaten yeterince yıpranmıştı.

Nihayet kadınlar tuvaletine ulaştığımda, sıra olmadığını görünce rahatladım. Doğruca en yakın kabine yöneldim, kapıyı arkamdan kilitledim ve titrek bir nefes verdim.

Tuvalet, koyu yeşil duvarları ve siyah fayanslarıyla altından yapılmış grotesk bir aşırılık gösterisiydi. Sanki birileri bu zenginliğin, duvarların her gece tanık olduğu karanlığı maskeleyebileceğini düşünmüş gibiydi. Kendimi koltuğa bıraktım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Hadi Caia, sadece kırk beş dakika kaldı ve yatağına gidip bu geceyi unutabilirsin," diye mırıldandım kendi kendime, son bir motivasyon kırıntısı toplamaya çalışarak.

Ama bunu söylerken bile göğsümde sıkı bir düğüm oluştu.

Tuvaletin sifonunu çekip dışarı çıkmadan önce nefes almak ve zihnimi boşaltmak için birkaç dakika daha bekledim.

Ellerimi gereğinden fazla kuvvetle yıkadım ve aynadaki yansımamı yakaladım. Pembe yanaklar, kırmızı gözler ve titreyen dudaklar - evet, resmen sarhoştum.

Bravo, Caia.

Yansımama bakıp iç çektim, yetişkinliğin gerçekten bu hale gelip gelmediğini merak ettiğim için bir hayal kırıklığı hissettim.

Debriyajımı kaptığım gibi tökezleyerek kabinden çıktım, bir elimde telefon, banyo kapısını iterek açtım. Kafam o kadar meşguldü ki

Duvarı fark etmediğimi araştırdım -en azından öyle hissettim- ta ki alnım sert bir gümbürtüyle duvara çarpma kadar. Acıya karşı bir elimi bastırdım ve bir baş dönmesi dalgasının üzerime yıkıldığını hissettim.

Yıldızları kırıştırırken, gözlerim yavaşça önümde yükselen figüre odaklandı.

Orada, kapının girişinde yanlış yerleştirilmiş bir gözdağı heykeli gibi duran Alexsei Romaniev'di. Bir ağaç gövdesini cılız gösteren bir yapısı vardı ve şimdiye kadar gördüklerimin en mavisini olan gözleri içimi delip geçecek gibiydi.

Sanki biri gözdağı vermeyi kişileştirmeye karar vermiş ve sonra da ona tasarımcı kıyafeti giydirmişti.

Onun burada ne işi var?

Kalbim hızla çarparak ona baktım.

Romaniev'in gözleri kısıldı, dudaklarında bir sırıtiş belirdi ve uzanıp çenemi kavradı, parmakları tenime sıkıca bastırdı. Dokunuşu sıcak ve istilacıydı, yüzümde karıncalanma hissi uyandırıyordu.

"Yüzündeki o boktan şeyle seni neredeyse tanıyamayacaktım," dedi, sesi alaycıydı. "Lanet olası bir palyaço okuluna mı kaydolmayı planlıyorsun?"

Tutuşuyla irkildim, ona dik dik bakarken acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Geri çekilmeye çalıştım, ama tutuşu sağlamdı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, sırıtiş genişliyordu. "Yaptığın tüm o makyajı mahvetmek istemezsin."

Parmakları bir süre daha o y a l a n d ı , sanki neden olduğu rahatsızlıktan zevk alıyormuş gibi, sonunda bırakmadan önce.

Piç kurusu.

Ona ters bir bakış fırlattım, dudaklarım kızgınlığımı zar zor gizleyen alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Bilinçli bir yavaşlıkla ona yaklaştım ve avuçlarımı gri takım elbisesinin üzerinden göğsüne bastırdım. Vücudunun ısısı kumaştan yayılıyordu ve ellerimin altında kalp atışlarının sabit gümbürtüsünü hissedebiliyordum. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımın kulağını sıyrmasına izin verdim, nefesim sıcak ve kışkırtıcıydı.

"Benimle tatlı tatlı konuşmaya devam et, Romaniev," diye mırıldandım, sesim alçak, boğucu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ve ben de bu yüzümden gerçekten hoşlandığına inanmaya başlayabilirim."

Aramızdaki o dar alanda oyalanırken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Hava, yakınlığımızın sıcaklığıyla çatırdıyor gibiydi. Denediğimde

Geri çekilince ensemden tuttu ve beni sıkıca yerinde tuttu. Kendini bana doğru bastırđı, dudakları kulağıma değdi, sıcak nefesi çıplak boynumda erimiş bir sıcaklık hissi yarattı. Temas heyecan vericiydi ve bir an için diğder her şey arka planda bulanıklaştı.

"Seninle ilgili *herhangi bir şeyden* hoşlanmam için kör ya da kafayı bulmuş olmam gerekir Caia," diye fısıldadı, nefesi tenimde sıcaktı.

Bu yorum bir kova buz gibi su gibi çarptı yüzüme ve tüm gücümü toplayarak onu ittim.

Sistemimdeki alkolden mi, göğsümde yanan öfkeden mi, yoksa kendimden nefret etmenin dilimde bıraktığı acı tattan mı bilinmez, tüm edep ve nezaket duygularımı yitiriyordum. Bu adam beni çileden çıkarıyor, bana yaptığı gibi onu da incitmek ve aşağılamak istememe neden oluyordu.

Sesim alçak ve zehirli bir şekilde ona baktım. "Komik, Romaniev. Ben de tam bu kadar büyük bir egosu olan birinin daha da küçük bir egosu olması gerektiğini düşünüyordum.

-" Bitirmeden önce gözlerimin vücuduna kaymasına izin verdim, "-akıl. Ama yine de mantıklı. Sen de kendinde sevmeye değder bir şey olmamasını telafi edecek bir şeye ihtiyaç duyuyorsun."

Yüz ifadesi karardı ama karşılık veremedden topuklarımın üzerinde döndüm ve hışım la dışarı çıktım.

Tabii ki, gerçek Alexsei Romaniev tarzında, beni takip etti, kaçmaya çalışırken heybetli figürü üzerimde yükseldi.

"İlginç bir elbise. Seni babanın pençelerinden kurtaracak zengin bir koca mı bulmaya çalışıyorsun?"

Ona alaycı bir bakış attım ve geceyi uyuşturacak son bir içki için çaresizce dikkatimi bir garson bulmaya yönelttim. Şansıma, siyah kravatlı beyaz takım elbiseli biri yaklaştı, zoraki gülümsemesi can sıkıntısını zar zor gizliyordu. Tepsisinden iki bardak kaptım, hızlıca yudumladım ve boş bardakları tepsiye geri iterek neredeyse deviriyordum.

Romaniev'e döndüm, dudaklarımda alaycı bir kıvrılma vardı. "Peki ya sen? Hâlâ lanet servetin için sakso çe ktirecek kadar çaresiz bir kız mı arıyorsun? Senin gibi zavallı bir kişiliğı sürekli telafi etmek çok yorucu olmalı."

Sinirime dokunmuş gibiydim, çünkü beni oracıkta öldürmeye hazır görünüyordu. Gözleri silah olsaydı, kanlı bir yığın halinde yere yığılmış olurdum.

"Kimin sikimi yaladığına kafayı takmış gibisin Caia," diye alay etti Romaniev yaklaşırken, nefesi tenimi ısıtıyordu. Uzanıp saçımın gevşek bir tutamını yakaladı ve her hakkı varmış gibi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Dikkatli ol, yoksa o güzel dudaklarını kulağıma dolamak için yalvardığını düşünebilirim."

Lanet olası piç.

Ona ters ters baktım.

Ölümden beter bir karşılık bulamadan etrafımızdaki kaos patladı. Sadece birkaç masa ötede, biri diğerini hile yapmakla suçlayan adamlar bağırmaya başladı. Sesleri yükseldi, yumruklar masaya çarptı ve kırılan camların sesi havayı doldurdu. Birkaç kadın ağlamaya başladı -muhtemelen gerçek bir endişeden çok şoktan dolayı- ve odadaki gerilim daha da arttı.

Bütün gece midemde fokurdayan mide bulantısı sonunda beni yakaladı. Sarhoş, başım dönmüş ve şimdi de midem bulanıyordu, aniden döndüm ve aklımda tek bir hedefle kalabalığın arasından ilerledim: çıkış.

Kapıya doğru savrulurken Romaniev'in varlığı arkamda bir bulanıklığa dönüştü, Aralık gecesinin ısırın soğuşunda dışarı fırlayana kadar durmadım. Kar, ipek elbisemin sıcaklığını kesen küçük bıçaklar gibi tenime değiyordu ama en azından içerideki boğucu sıcaktan daha iyiydi.

Odanın dönmesini engelleyeceğini umarak dondurucu havadan bir nefes aldım.

"Seni buraya baban mı gönderdi?"

Gözlerimi kapadım, şakaklarıma masaj yaptım, ipucunu anlaması ve çok çok uzaklarda bir yerde bir pislik olmaya geri dönmesi için dua ettim. Belki de ilgiden gerçekten hoşlanan başka bir kız bulurdu. Ama hayır, Romaniev ısrarcıydı.

"Seni neden kumarhanelerimizden birine tek *başına* gönderdiğini merak ediyorum," diye devam etti, çakmak sesini hafif bir sigara dumanı kokusu izledi. Keskin koku burnumu istila etti ve giderek artan mide bulantıma katkıda bulundu.

Acı bir alay çıkardım. "Uyan, Romaniev. 2020 yılındayız. Kadınlar, terli, testosteron damlatan bir moron etrafta dolanmadan, aptalca sorular sormadan ve yetkili onlarmış gibi davranmadan da işlerini görebilirler."

Birkaç metre ilerideki bir taksiye el sallayarak şoföre işaret ettim. Arabanın motoru tekleyerek canlandı ve karda yavaşça bana doğru kayd,

Lastikler buzlu yolu temkinli bir şekilde kavırıyordu.

Titreyerek kollarımı kendime doladım ve montumu evde bırakma kararına lanet ettim. Kendime sadece bir saat kalacağıma dair söz vermişim - sadece görünmek ve fark edilmeden ayrılmak için yeterli bir süre - ama şimdi, ince elbisemi ısırarak soğukla birlikte, bu seçimimden derinden pişmanlık duydum.

Romaniev sigarasından bir nefes çekti, gözleri beni hiç bırakmadı. "Burada kışın donarken her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyorsun."

Kafamı bile kaldırmadan onu tersledim ve çantamı karıştırarak en altta gömülü olan telefonumu buldum. Valeria'dan mesaj gelmemişti. *Tanrı'ya şükür.*

Rahat bir iç çekişle telefonumu tekrar çantama yerleştirdim ve gereğinden fazla güç kullanarak kapattım.

"Mankiev nerede?" Romaniev'in sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi devirdim, kalan azıcık sabrımı da zor tutuyordum. "Neden? Ortaya çıkıp seni o kaidenden indireceğinden mi korkuyorsun?"

Sırıtarak sigarasını yana savurdu. "Sadece babanın senin böyle yerlerde süründüğünü ne kadar bildiğini merak ediyorum. Dikkat çekmek için her zaman bu kadar çaresiz misin, yoksa bu gece özel mi?"

Taksi yanaştı ve ben de ona doğru adım attım, elim kapının kolundaydı. "Bu gecenin özel olduğunu söyleyebilirim çünkü seninle konuşma talihsizliğine uğradım," diye karşılık verdim.

Romaniev sigarasını yere attı, bakışları hâlâ bana kilitliydi, yarı kapalı ve okunaksızdı. Bir an için bir şeyler gördüğümü sandım -eğlence ya da merak olabilir- ama etrafta dolanıp ne olduğunu anlamaya niyetim yoktu. O bana başka bir hakaret savuramadan arabanın kapısını açtı ve arkamdan çarparak içeri girdim.

Tam emniyet kemerimi takıyordum ki Romaniev cama vurdu ve beni dehşete düşüren bir şekilde şoför camı indirdi. *Tabii ya.*

Eğildi, gözleri avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi benimkileri yakaladı. "İyi geceler, Caia. Beni çok özlememeye çalış," dedi göz kırparak.

Ona sahte bir gülümseme verdim ve elimi çantama attım.

Bir poker parası alıp pencereden dışarı eğildim ve göğsüne hafifçe vurarak takım elbisesinin cebine attım. "Küçük bir teşekkür simgesi. Igor'un sadık köpeğinin bile arada sırada bir ikramı hak ettiğini düşündüm - özellikle de terliklerini getirip botlarını yalayarak yaptığın onca kirli işten sonra."

O karşılık veremedenden taksiye geri yaslandım, şoföre gitmesini söyledim ve Romaniev'i orada öylece bırakarak uzaklaştık. Sessiz öfkesi havada kaynıyor, kilometrelerce öteden arabayı ısıtıyor gibiydi.

Bölüm

Altı

"İki kötülük arasında, her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."

- Mae West

Caia

"Lanchekiev senin güzel gözlerin sayesinde bir servet kazandı, sevgili kızım. Daha fazla gurur duyamazdım," diye seslendi abartılı bir neşeyle.

Botlarım karla kaplı kaldırımda çıtırdayarak yürümeye devam ettim, arkamdan gelen arabayı görmezden geldim. Babamın camın çerçevelediği yüzünde kendini beğenmiş olarak tanımlanabilecek bir sırıtış vardı.

"Bu arada, yarın akşam Igor'da yemek yiyeceğiz. Senin için seçtiğim elbise dairenin kapısının önünde bekliyor. Ve biraz blini pişirmeyi unutma. Erkekler bu küçük tatlılara bayılır," diye ekledi küçümseyici bir tonla.

Boğazımdaki tiksinti neredeyse elle tutulacak kadar büyüktü ama her parçam öfkemi kusmak istese de soğukkanlılığımı korumayı ve yürümeye devam etmeyi başardım. İki gece önce Silas'ın kumarhanesindeki fiyaskodan sonra saklanmış, hem üniversiteye hem de işe hasta olduğumu bildirmiştim. Valeria'ya üç gün izin için yalvarmış, yorgunluğumu ve içimdeki cehennemden -dikkatli olmazsam her şeyi yakıp yıkmakla tehdit eden ateşli bir öfkeden- kaçınmak için duyduğum çaresiz ihtiyacı gerekçe göstermiştim.

"Neden? Onlarla her şeyin çoktan ayarlandığını sanıyordum," dedim masum numarası yaparak.

Alay etti, açıkça inanmamıştı. "Nedenini biliyorsun, Caia."

Gözlerimi devirdim ve kızgınlığımı gizleme zahmetine bile girmeden el sallayarak onu başından savdım. Karanlık bir şekilde güldü, sonra Drayi'ye arabayı sürmesini işaret etti.

İşte oradaydım, en sevdiğim siyah iki parçalı tulumumu sallıyor, suçluluk duyduğum atıştırmalığımı tutuyor, zihinsel olarak öğleden sonramı yemeye hazırlanıyordum.

huzur içinde hissediyorum. Ama hayır, tabii ki babamın kısa süreli mutluluk anlarının kokusunu almak ve onları ezmek için üzerine çullanmak gibi doğaüstü bir yeteneği var. Sanki mutlu olmama alerjisi varmış gibi.

Silas'ın çukuruna geri dönme ve muhtemelen Romaniev'le karşılaşma düşüncesi tansiyonumu yükseltmeye yetti. O adam - sinir bozucu derecede mükemmel mavi gözleri, çarpık bir Yunan heykeli gibi yontulmuş kasları ve diğer herkesi hobbitlere benzeten boyuyla - çıldırtıcı derecede yakışıklıydı. Sanki hayatımı daha da çekilmez hale getirmek için özel olarak tasarlanmış gibiydi.

Peki ya babam? Son iki gündür tam zamanlı işiymiş gibi telefonumu aydınlatıyor, Silas klanını tüm değerleriyle sağlamak için yaptığı ana planın her bir "parlak" detayını çekiçliyor - geriye kalan ruhumun her bir parçasının düşük, düşük fiyatına. Pazarlık, değil mi?

Yaşadığım onca zamanın anıları-

Hayır. Oraya gitmiyorum. Bugün olmaz.

Koşarak daireme döndüm, kapıyı kapattım ve en sevdiğim atıştırmalığı hazırladım: fıstık ezmeli dondurma, yığınla kraker ve fıstık, vanilya aromalı krem şanti, hepsi karamel sosuna bulanmış.

Doğduğum günkü gibi çırılçıplak, küçük ikramımla yatağa daldım, *Gurur ve Önyargı*'yı yirminci kez açtım ve beni mutlu bir inkâra sürüklemesine izin verdim.

Keşke hayatım sonsuza dek böyle *duraklayabilseydi*.

Bölüm Yedi

"İki kötülük arasında, her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."
- Mae West

Caia

Kırmızı rujumu son bir saat içinde yüzüncü kez sürüyormuşum gibi hissettim, sinirlerim elimi kararsız hale getirdi. Araba keskin bir U dönüşü yaptı, neredeyse aşırıya kaçmama ve yanlış giden bir Kylie Jenner eğitimine benzeyen dudaklarla sonuçlanmama neden oluyordu.

Kırmızı ruj kendime güvenimi artıran, gerçek yüzümü gizleyen bir maskeydi. Ben.

Titreyen ellerimle kompakt aynamı ceketimin içine geri soktum. ve saçımla uğraştım. Kendimi bu kadar gergin hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve Drayi'den kenara çekmesini istemeyi düşündüm, böylece yol kenarında midemi boşaltabilecektim.

"Kıpırdanmayı kes, midemi bulandıracaksın," dedi babam, huzursuz hareketini durdurmak için bir elini dizime koyarak. "Çok güzel görünüyorsun, Caia. Eminim her şey yoluna girecektir."

Öfkemi bastırmak için dilimi ısırdım.

Elini itip arabadan kaçmak ve şehre geri dönmek istedim.

Onun *'her şey yoluna girecek'* sözü aslında *'seni becerecek, göreceksin'* anlamına geliyordu.

Boğazımda bir acı hissettim ve ona daha fazla kızmaktan kendimi alamadım.

"Erkekler biraz kovalamacadan hoşlanır, Caia," dedi babam, istenmeyen öğüdünü verirken. "Bu yüzden, onun bunun için uğraşmasını sağla. Çok kolay pes etme."

İçimdeki kusma isteği daha da güçlendi.

"Erkekleri tavlama konusunda tavsiyeye ihtiyacım yok baba. İğrenç derecede kolay; hepiniz çok heveslisiniz."

İçtenlikle güldü. "Bu inkar edilemez bir gerçek, değil mi Drayi?"

"*Da*, patron," diye başını salladı Drayi. "Bir sık her zaman bir amcık isteyecektir." Gözlerimi devirdim.

Gerçekten de hepsi aynı.

Araba nihayet kayalık ön bahçeye girdi ve milyonlarca ruble fiyat etiketi olan karanlık ve kasvetli bir malikane olan heybetli bir Köşk'ün önünde durdu. Uzun ağaçlar, doğanın kendi muhafızları gibi, kapalı kapılar ve kepenkli pencereler ardındaki sırları saklayarak mülkün etrafında nöbet tutuyordu.

Babam çenemi düzelterek, "Unutma Caia, o güzel gülümsemeni kaybetme," dedi.

Kasıtlı olarak bakışlarından kaçınarak başımı salladım. Malikânenin ihtişamı ve babamın beklentilerinin ağırlığı omuzlarıma ağır geliyor, beni tedirgin ediyordu.

Gecenin bitmesi için sabırsızlanıyordum.

Ev yapımı blini kutusunu mideme yakın tutarak nefesimi düzenlemeye odaklandım ve kalbimin sakinleşmesini diledim.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver.

Dışarıda durmuş, birinin kapıyı açıp bizi karşılamasını bekliyorduk.

Biz.

Babam yanımdaydı, Drayi de hemen arkamdaydı.

Dışarıdan bakan biri için, giriş yapmayı bekleyen sevgi dolu bir aileymişiz gibi görünebilir.

karda.

Ama görünüş aldatıcı olabilir.

Yanımda bir uyuşturucu bağımlısı ve satıcısı, arkamda ise sadist bir sosyopat vardı.

Bana gelince, sık sık bir fahişe, babuşkam için bir melek ve kendi gözümde kayıp bir ruh olarak etiketlendim.

Malikânenin aslan başı şeklindeki kapı kollarıyla süslenmiş, klasik bir filminden fırlamış gibi duran devasa kapıları önümüzde beliriyordu.

Sonunda, tam dişlerim soğuktan takırdamaya başlamıştı ki kapı açıldı ve Igor'un kendisi ortaya çıktı. Hoşnutsuz kaşları bizi karşıladı ama

İçeri girmemizi işaret etti ve hemen kutuyu elimden aldı. "Geç kaldın, Mankiev."

Büyük koridora göz gezdirirken etrafımızdaki zenginlik beni büyüledi. Yerlerde lüks halılar seriliydi, duvarları karmaşık tablolar süslüyordu ve zarif şamdanların yumuşak ışıltısı yolumuzu aydınlatıyordu. Versailles Sarayı'nın Rus versiyonuna adım atmış gibi hissediyordum.

"Özür dilerim eski dostum," dedi babam saygıyla başını sallayarak. "Caia sizin için ev yapımı blini hazırladı."

Igor'a mütevazı bir gülümseme sundum. "Umarım tatlıları beğenirsiniz. Çok iyi bir aşçı değilim ama blini benim uzmanlık alanım."

Igor'un kaşları daha da çatıldı. "Kızın senin için fazla iyi, Mankiev."

Babam güldü ve Igor'un sırtını içten bir şekilde sıvazladı.

Adamlar yemek odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken konuşmalarına devam ettiler. Koridorda yalnız kalmıştım, dışarıdaki soğuktan sonra paltomu çıkarmış olmanın rahatlığıyla.

Paltomu dikkatlice askıya asarken, dikkatim baldırlarıma yapışan inatçı botlara kaydı.

Tek topuğumun üzerinde dengede durarak, destek için kapı koluna tutunarak onları çıkarmaya çalıştım. Tam bir ayağımı kurtarmayı başarmıştım ki, kapının diğer tarafındaki biri kapıyı aniden iterek açtı.

Dengemi kaybettim ve onursuz bir çığlık atarak kendimi yerde oturmuş, şaşkınlıkla aşağıya bakarken buldum.

Şaşkınlık ve telaşla başımı kaldırdığımda Alexsei Romaniev'in kapı aralığında durduğunu gördüm, bakışları keskin ve acımasızdı. Utançtan değil ama onu bir kez daha görmenin verdiği rahatsızlıktan yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Beceriksizce takla atmamın da bir faydası olmamıştı ve kalan azıcık saygınlığımı kurtarmaya çalışarak ayağımdaki botu hızla tekmeledim.

Alay etti. "Ben de kadınların her şeyi kontrol altında tuttuğunu sanıyordum."

Gözlerimi kısarak ayağa kalktım ve abartılı bir özenle siyah elbisemin tozunu aldım. "Yine sen. Olay nedir, Romaniev? Sırf beni kızdırmak için şeytanla bir tür anlaşma mı imzaladın yoksa umutsuzca takıntılı mısın?"

Sessizliği anlamlıydı ama gözleri -ah, o gözler- yavaşça vücudumu taradı ve tenimi yaktıklarını hissedebiliyordum.

Babam "daha şık" görünmem için bu elbiseyi giymemde ısrar etmişti.

Benim için seçtiği elbise tercih ettiğimden daha dar, ayak bileklerime kadar uzanan, sağ bacağında cüretkâr bir yırtmacı, uzun kolları ve belirgin bir yakası olan bir elbiseydi. Tasarım, aşırı açık görünmeden dikkat çekmeyi amaçlıyordu.

Alexsei'nin bakışlarına bakılırsa, elbise görevini oldukça etkili bir şekilde yerine getirmiş görünüyordu.

Saçlarımda gevşek dalgalar tercih etmiş, birkaç tutamı zarif bir fiyonkla yüzümden uzakta tutturmuştum. Görünüşüme bir parça masumiyet katmak için bilinçli bir seçimdi.

Ben öylece dururken sonunda sessizliğini bozdu, gözleri hınzır bir parıltıyla benimkilere kilitlendi. "Güzel kıyafet, Caia. Babanın hakkını vermek lazım, mal varlığını nasıl göstereceğini çok iyi biliyor."

Bu yorumu duyunca içimi bir öfke kapladı. Görünüşe göre oyun başlamıştı.

Onun gibi erkekler kovalamacanın heyecanından hoşlanırdı, bu yüzden beni takip etmesine izin vermeye karar verdim.

Ve onu asla şansı olmadığına inandırmanın daha iyi bir yolu var mıydı? "En azından babamın mal varlığı var. Senin baban olmaktan başka neyin var?"

Patronun küçük fino köpeği mi?" Topuklarımın üzerinde dönüp adamların toplandığı odaya doğru ilerlemeden önce sırtarak alay ettim.

Kalçalarımı hafifçe sallayarak her adımımı vurguladım, gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu çok iyi biliyordum. Odaya girdiğimde atmosferin değiştiğini hissettim ve bu gecenin sıradan olmayacağını anladım.

"Bu boku nasıl buldun?"

Etrafı votka ve şampanya kadehleri, dana straganof ve kızarmış patates tabağıyla çevrili süslü masanın etrafında ilerlemeye devam ettik.

Ben babamın yanındaydım, Drayi diğer yanımda, Alexsei, Volk ve Igor da karşıımızdaydı.

Tabağıma odaklandım, bir yandan eti keserken bir yandan da saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sıkılmaya başlamış olmama rağmen babamın ısrar ettiği neşeli görüntümü korumaya çalışıyordum.

Ağız dolu olan babam hikâyesine başladı. "Birkaç ay önce Kolombiya'ya gittim. Los Aguilas'lı Don'la tanıştım. Luiz. Julius adında bir oğlu var." Votka bardağını boşalttı ve devam etti: "Sohbet ettik ve beni bu şeyle tanıştırdı. O kadar bağımlılık yapıyormuş ki tek doz yetiyormuş. Haksız da sayılmazdı."

Su bardağımlı aldım ve yanlışlıkla Romaniev'le göz göze geldim.

Arkasına yaslanmış, bir kolunu kolçağın üzerine atmış, diğer koluyla da çenesini rahatça sıvazlıyordu. Özel dikim siyah takım elbisesi güçlü bedenini vurguluyordu ve altındaki beyaz gömleğin düğmeleri köprücük kemiklerini rahatsız edecek kadar açıktı ve bakışlarımı üzerine çekti.

Elimde olmadan boynundaki çizgileri, hayatla titreşen damarları, çene çizgisini ve dolgun dudaklarını fark ettim. Hafifçe çarpık burnu ve o *derin*, büyüleyici mavi gözleri onu görmezden gelmeyi zorlaştırıyordu.

"Bir kilosı ne kadar?" Volk ağız dolu bir şekilde sordu.

"Gramı on beş," diye yanıtladı babam. "Yani kilosı 1.500."

Igor çatalını babama doğrulttu. "Yani, bu anlaşmayla beni kazıkladın mı? Tazminatsız iki ay mı? Borcun için üç ay olmalıydı."

Odaya gergin bir sessizlik çöktü.

Igor'un az önce herkesin önünde babama hırsız dediğini fark ettiğimde neredeyse suyumu tükürecektim.

Babam zoraki bir kahkaha attı. "İş iştir, eski dostum."

Bir patates mızrakladım ve odayı tararken tedirginliğimi gizlemeye çalışarak yedim.

"Kaç yaşındasın, Caia?"

Hazırlıksız yakalandım ve boğazıma bir parça yemek takıldığını hissederek öksürüğümü bastırdım. Birkaç saniye sonra kendime gelmeyi başardım ve başımı kaldırıp Romaniev'e baktım.

"Yirmi bir," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Kadehinden bir yudum aldı, gözleri benimkilere yapışmıştı. Titrek mum ışığının aydınlattığı ağır bir sessizlik vardı. "Çok genç değil," dedi sonunda.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terledi. Onları elbisemde kuruttum ve kıpırdanmamak için bacak bacak üstüne attım.

"Alexsei-" diye başladı Igor ama sözünü kestim.

"Ne için çok genç değil?" Ne demek istediğini çok iyi anladığım halde masum rolü yaparak sordum.

Kendimi kaba bir şey söylemeye hazırlamıştım. Seks hakkında bir şeyler söyleyebilirdi ya da daha kötüsü.

Sesi soğuklaştı. "Bizim dünyamız için."

Alay ettim. "Yani cinayet, uyuşturucu ve fuhuş için mi?"

Volk güldü ve gözlerini Romaniev'den ayırmadan bardağından bir yudum aldı.

Babam gergin bir şekilde kıkırdadı. "Seni besleyen eli ısırma, Caia. Sahip olduğun hayatı sana bizim işimiz verdi."

"Hayat" derken arkadaşımın ölümünden duyduğum suçluluk duygusunu, beni bir ödül olarak gören ve bana *korkunç* şeyler yapan erkekler tarafından takip edilmeyi ve uyuşturucu bağımlısı bir babayla uğraşmayı kastediyorsa, tabii ki rüyayı yaşıyorum.

En iyi arkadaşımın benim yüzümden Lukas'a ne olduğunu öğrendiği ve beni hayatından çıkardığı bir rüya. Bu durum Eylül sonunda intihar edene kadar devam etti. Son mesajında hayatını mahvettiğim için beni asla affedemeyeceğini söylüyordu, oysa tek yaptığı bana karşı... nazik olmaktı.

Lily'yi her düşündüğümde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyordu.

Benim zavallı Lily'm.

Boğazımı temizledim. "Elbette baba. Her şey için minnettarım." Sonra burnumu pudralamak için müsaade istedim.

Gözlerini sırtımda hissederek koridorda aceleyle ilerledim, soldaki kapıyı açtım ve fildişi fayansları ve Yunan temalı tuvalet malzemeleriyle lüks bir tuvalete girdim.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak göğsüme ve boynuma soğuk su sıçrattım.

Bu durum büyük bir hata gibi geliyordu ve önümüzdeki görev imkânsız görünüyordu.

Romaniev'den nefret ediyordum; boşa harcayacak bir bilgeliği varmış gibi konuşmasından, sanki dünya ona bir şey borçluymuş gibi kasıla kasıla dolaşmasından ve özellikle de bana, atmayı unuttuğu küflü yemek artıklarınıymışım gibi bakmasından.

Babamın onunla *yatmamı* istemesi... delilikti. Kapı aniden çalınca irkildim.

Ellerimi kuruladım ve aynada kendimi kontrol ederek her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldum. Memnun bir şekilde kapıyı açtığımda Romaniev'i duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde buldum.

Ben yaklaşırken bir kaşını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtma oynuyordu. "İşte buradasın, Caia."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. "Ne istiyorsun Lucifer? Beni yine aşağılamak mı?"

Başını salladı, hınzır bir sırıtış yüzüne yayıldı ve aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaştı.

"Daha da kötüsü bebeğim," diye fısıldadı, yüzü nefesi kulağıma gıdıklayacak kadar yakındı. "Sana *çığılık* attıracağım."

Bölüm Sekiz

"İki kötülük arasında, her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."
- Mae West

Alexsei

"Yanında mı getirdin?"

"O" derken Igor, Mankiev'in kendisine söz verdiği on kilo uyuşturucuyu kastediyordu.

-Bugün on kilo, gelecek hafta da on kilo daha. Hepsi Kolombiya'dan geliyor ve Igor'un Moskova dışındaki depolarına gidiyor.

Mankiev başıyla onayladı. "Evet, arabamda. Drayi, gidip alabilir misin?"

Uzun boylu ve muhtemelen dilsiz bir adam olan Drayi ayağa kalktı ve tıpkı bütün akşam yaptığı gibi, sadece başını sallayarak iletişim kurarak uyuşturucuyu getirmeye gitti.

Ne tuhaf bir herif.

Mankiev kıkırdadı ve "Ee, bliniler nasıl? Bunlar Caia'nın büyükannesinin tarifi, biliyorsun. Babushka'sına deli oluyor. Zavallı şey."

Kızından bahsetme şekli beni sinirlendirmemeliydi ama gerçekten sinirlendirmişti.

"İyi bir kızın var Mankiev," diye alay etti Volk. "Ne yazık ki onu bu berbat dünyada yetiştirmişsin."

Blini'lere odaklanmaya karar verdim ve bir ısırık alarak tatlı ve cevizli lezzetlerinin tadını çıkardım. Şaşırtıcı derecede iyidiler, ben de kendime bir tane daha aldım.

Mankiev masaya yaklaştı ve sinsi bir sırıtışla sesini alçalttı. "Sana kızım Volk hakkında bir şey söyleyeyim. Caia ilgiyi sever. Ona ilgi gösterirsen, hepsi senin olur."

Bu piç sinirime o kadar dokunuyordu ki, ayağa kalkıp onu yumruklamamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

"Annesi nerede?" Igor sordu.

Muhtemelen iğrenç kocası gibi bir bağımlı ya da belki de ölmüştür.

Onu öldürmüş bile olabilirdi.

"Öldü," dedi Mankiev, blini'sinden bir ısırık daha alarak. "Caia altı yaşındayken aşırı dozdan öldü."

Kadını suçlayamazdım. Lanet olası çirkin suratına bakmak bile kusma isteği uyandırıyordu bende.

Canım sıkılıyor ve biraz hareket etmek istiyordum, biraz eğlenmeye karar verdim. Sigara paketimi aldım, bir tane yaktım ve yemek masasından ayrıldım.

Koridorda yürürken beni Caia'nın saklandığı yere götürebilecek sesleri dinledim.

Akşam boyunca onu izlemiştim; kaşlarının çatılışını, zümrüt gözlerindeki uzak tiksintiyi, kırmızı dudaklarının titreyişini ve parmaklarının saçlarıyla oynayışını. Gergindi, belli ki bir şeyler planlıyordu ama bunu nasıl uygulayacağından ya da sonuçlarının ne olacağından emin değildi.

Merakım her adımda daha da artıyordu.

Neyin peşindeydi?

Lavabodan hafif bir su sesi duydum ve sol taraftaki kapıyı çaldım. Su aniden kesildi ve birkaç saniye sonra kapıyı açtı, biraz kızarmış görünüyordu.

"İşte buradasın, Caia."

Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Ne istiyorsun Lucifer? Beni yine aşağılamak mı?"

Alaycılığı beni neredeyse güldürüyordu. Her zaman bu kadar sivri dilli olup olmadığını merak ediyordum. Bir yanım bundan çok tahrik olmuştu.

"Daha da kötüsü bebeğim," diye fısıldadım aramızdaki boşluğu kapatırken. "Sana çılgılık attıracağım."

Evet, klişe ve uygunsuz bir cümleydi ama tepkisini görmek için söyledim.

Kızarmasını, yeşil gözlerinin karardığını görmek, aramızdaki sıcaklığı hissetmek ve göğsünün öfkeyle kabarmasını izlemek istiyordum. Onu kızdırmak çok eğlenceliydi.

Sanki bir işaretmiş gibi, tek bir su damlası boynundan aşağı kayarak göğüslerinin arasına düştü. Parmağımla izini sürmekten kendimi alamadım, göğsünün kıvrımını takip ederken teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek parmağımı kaldırdım ve yalayarak temizledim.

"İğrençsin," diye nefes aldı.

"Ve sen..." Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin vererek söyledim. "Kendi iyiliğin için fazla safsın."

Kollarını kavuşturarak alay etti. "Seninle seks yapacağımı sanıyorsan uyan artık. Sinir bozucu, çirkin, boş kafalı, kendini beğenmiş, kibirli erkeklere bırakın parmağımı, on metrelik bir sopayla bile dokunmam."

Başımı eğdim, gülümsememi gizlemek için elimle dudaklarımı fırçaladım.

Nefesinin hızla yükselip alçalmasını, zümrüt gözünün seğirmesini, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırışını ve kaşının meraklı kavisini fark ettim.

Yakından bakınca, makyajının altından görünen çilleri bile fark edebiliyordum.

Bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldırdığında, ılık nefesi hafifçe boynuma değdi.

"Baban aksini düşünüyor, Caia."

Yüzü hafifçe soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Erkeklerin kadınlarını, kızlarını ya da metreslerini önümde havuç gibi sallandırıp bir ısırık almamı ummalarından nefret ederdim -sanki o kadar tahmin edilebilir biriymişim gibi.

Elbette, Silas'ın bir parçası olmanın avantajları vardı - para, statü, güç, kadınlar ve daha fazlası. Bu yüzden her piç kurusu dikkatimizi çekmek için her şeyi yapardı, yani her şeyi.

Kristan Mankiev de farklı değildi. Ama kızı... Onda beni çeken bir şey vardı. Babasına kazık atmak istediğim için mi yoksa onun sivri dilinin benim cazibemle boy ölçüşmeyeceğini göstermek için mi olduğunu anlayamıyordum.

Bir kadını sikim için nasıl yalvartacağımı çok iyi biliyordum ve bunu kanıtlamaya kararlıyım.

Caia Mankiev bana aşık olacaktı. Bundan emin olacaktım. "Seni buraya neden getirdi sanıyorsun?" Daha yakına eğildim. "O sadece En büyük anlaşmasını yapabilmek için küçük kızının iyi bir fahişe gibi davranmasını istiyor."

Zümrüt gözleri öfkeyle parladı ama ateşi çabucak söndü. Omzumu okşarken kırmızı dudaklarında sinsî bir sırıtış belirdi.

"Seninle seks yapmayı bırak, sesini bir daha duymaktansa dişsiz, sakat, ampute, vebalı, şişman bir adamla seks yapmayı tercih ederim, Romaniev."

Alay ettim, zihnimde canlandırdığı rahatsız edici görüntüyü ya da o lanet olası şişman, dişsiz, vebalı piç kurusuna binerken zıplayan memeleriyle ilgili düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yaptım.

"Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

Yumruklarını sıktı. "Geri dönüşlerim için endişelenme."

"Sinirliyken oldukça sevimli görünüyorsun," dedim şakacı bir şekilde yanağını çimdikleyerek, ama elimi itti. "Neredeyse masum bir çocuk gibi. Ama senin gibi bir babaya sahip olmak," dilimi dişlerime vurdum, "karışık bir hayatı garanti ediyor."

"Birini tanımak için biri gerekir, değil mi?" O da karşılık verdi.

Az önce bana fahişe mi dedi?

Neredeyse gülmek istiyordum.

İleri doğru birkaç bilinçli adım attım ve o da içgüdüsel olarak sırtı duvara çarpana kadar birkaç adım geri gitti.

Ellerimi başının iki yanına koyarak onu kafesledim. "Gerçekten." "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

Parmağımın yanağında gezinmesine izin verdim ve dokunuşumun onu titretecek kadar uzun sürmesine izin verdim. "Sen de baban kadar aldatıcı birisin."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun" diye fısıldadı.

Muhtemelen haklıydı ama vücudunun sözlerime verdiği tepkiye bakılırsa çok da uzak değildim.

"Tüm hayat hikâyeni bilmiyor olabilirim ama önümdeki sahne oldukça açık bebeğim. Bazen, seninki gibi vakalarda, bir kitabı kesinlikle kapağına göre yargılayabilirsin."

Ellerimi bırakıp bir adım geri çekildim ve gözlerindeki öfke titreşiminin tadını çıkardım.

Kollarını kavuşturdu. "Kurbanlarını böyle mi etkiliyorsun?" Bir

kaşımı kaldırdım. "Kurbanlar mı?"

Gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Sanki her kadın sana isteyerek katlanırmış gibi."

Güldüm ve başımı salladım. "Bir bok yapmama gerek yok. Kadınlar ben uğraşmadan bile kendilerini bana atıyorlar. Ama sen? Senin sadece ilgi ve para için yalvarmakta iyi olduğunu duydum."

O daha kıpırdamadan tokadın geldiğini gördüm.

Elini zahmetsizce yakaladım, elini kurtarmaya çalışırken teninin sıcaklığını tenimde hissettim. Gözleri kızgınlık ve öfke karışımıyla parlıyordu.

Şaşkınlık içindeydi ve elimde olmadan vücudunun kavrayışım altında gerilmesinden zevk alıyordum. Diğer elini kaldırmaya çalıştı ama onu da engelledim.

Yer değiştirip beni tekmelemeye çalıştı ama hamlesini önceden sezerek onu hızla döndürdüm. Sırtını göğsüme yasladı ve ellerimle bileklerini sıkıca kavrayarak kollarını arkasına sabitledim.

Nefesi keskin, sinirli soluklarla geliyordu ve "Senden nefret ediyorum" diye tısladı.

Kıvrandı, kurtulmaya çalıştı ama çırpınışları onu bana daha da yaklaştırdı, aramızdaki gerilimli yakınlığı daha da yoğunlaştırdı.

Eğildim, dudaklarım kulağına yaklaştı. "Sıradaki *kurbanımın* sen olduğunu bildirmekten heyecan duyuyorum Caia."

Karanlık bir kahkaha attı, hâlâ elime karşı kıvranıyordu. "Ne kadar hoş. Ama açıklığa kavuşturalım, Romaniev, bana *asla* sahip olamayacaksın." Gülümsedim.

Zorluklarla başa çıkmayı severdim ve her zaman son derece rekabetçi olmuşumdur. Onun sözleri kazanma azmimi daha da körükledi.

"O zaman oyun başlasın, bebeğim."

Ellerimin ondan uzaklaşmasına izin verdim, teninin kalıcı sıcaklığını parmak uçlarımda hissettim. O doğrulurken ben de geri adım attım ve dudaklarımda hınzır bir sırıtışla balo salonuna geri döndüm.

Igor purosunu dudaklarına götürerek, "Dimitri onu depoya götürecektir," dedi. "Vlad da geliyor."

Pencereden misafirlerimizin arabalarına doğru gidişlerini izlerken dalgınca çenemi kaşıdım.

Mankiev kolunu kızına dolamış, yüksek topuklu ayakkabılarıyla kayalık girişte ona dikkatle rehberlik ediyordu. Arabanın kapısını onun için açtı ve kız arabaya binmeden hemen önce pencereye doğru döndü.

Gözlerimiz bir an için buluştu ve hızla gözlerini kaçırıp araca binmeden önce bir öfke ve bıkkınlık parıltısı gördüm.

Kadehimden bir yudum aldım, güçlü alkol boğazımı yakıyordu.

"Yarın sabah Saint-Petersburg'a gidiyorum," diye devam etti Igor. "Şehrin belediye başkanıyla bir toplantım var. Bana yeni bir bina satmak istiyor."

Kumarhanemizde VIP+ yükseltmesi karşılığında. Adamın uyuşturucu ve fahişelere karşı iştahı eşsiz."

Volk da kahkahalara katıldı. "Para bugünlerde neredeyse her şeyi satın alabiliyor."

"Alexsei, bana katılmak ister misin?" Igor sordu.

Geri dönüp pencereye yaslanmadan önce Mankiev'in arabasının Malikâne'den hızla uzaklaşmasını izledim.

"Hayır, Dve'yi ve şehirdeki adamları kontrol etmem gerekiyor. Önümüzdeki bir hafta kadar Moskova'da olacağım."

Caia hakkında ödevimi yapmıştım, daha doğrusu babası bu gece onunla ilgili tüm detayları anlatmıştı, böylece onu nerede ve ne zaman bulacağımı bilmek kolaylaşmıştı. Fotoğrafçılık okumakla huzurevinde çalışmayı bir arada yürütmesi en hafif tabirle sıra dışıydı.

Oyunum resmen başlamıştı ve küçük cadımı kollarıma düşürmeye kararlıydım.

Igor kızı becermemi yasaklamış olabilirdi ama onunla biraz oynayamayacağımı asla söylememişti, değil mi?

"Ama Volk seninle gelecek patron," dedim ona doğru başımı sallayarak. "Marina'nın onu tekrar görmek için can attığından eminim."

Alay etti. "Kendi bokumu yemeyi tercih ederim."

"Bunu söyleyen de canı her sıkıldığında onu beceren adam."

Igor güldü ve ayağa kalkarak bize iyi geceler diledi.

Volk da ayağa kalkmadan önce beni tersledi, içkisini tek seferde bitirdi ve bir blini yedi. "Şu küçük Mankiev'in sihirli parmakları var gibi görünüyor. Nasıl hissettiklerini merak ediyorum-"

Ona sert bir bakış attım.

"O kızla iyi şanslar. Seninle sevişmektense vebaya yakalanmayı tercih eder gibi görünüyor," dedi odadan çıkmadan önce.

Herkesin vebayla ne işi var?

Bölüm Dokuz

"Sen benim günahlarım için yaşarsan, ben de senin günahların için ölürüm."
- Jim Carroll

Caia

Profesör Rankov, "Modelleriniz için kimi ya da neyi seçerseniz seçin, sadece fotoğraflarınızda kendinizden bir parça gösterdiğinizden emin olun," diye açıkladı. "Ve siyah beyaz olmaları gerekiyor," diye ekledi gülümseyerek ve tahtayı silip çantasını kapattı.

İçimi çektim, ellerimi yüzüme götürdüm, tüm dünyanın ağırlığını omuzlarımda hissettim.

"Bir haftanız var, o yüzden yaratıcılığınızı konuşturun!"

Genelde bu tür görevlere bayılırım - dışarı çıkmak, anları yakalamak ve hikâyeler uydurmak. Ancak son birkaç günün ağırlığı odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Babam durmadan Romaniev'le neden hâlâ yatmadığımı soruyordu.

Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu.

Ona daha çok erken olduğunu, her şeyin beklenti yaratmakla ilgili olduğunu söyledim. Ama dürüst olmak gerekirse, kaçınılmaz olanı ertelemek için bahaneler uyduruyorum.

Romaniev'le koridorda dört gün önce yaptığımız konuşma zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Planım işe yarıyor gibiydi - erkekler iyi bir kovalamacayı sever.

Ben geri çekildikçe, o daha da yaklaşıyordu.

Acınası bir durum ama kelimelerle arasının iyi olduğunu inkâr edemezdim. Her zaman gözlerimi devirmemi ya da ona tokat atmamı sağlayacak ne söyleyeceğini biliyordu.

Paltomu aldım ve aceleyle salondan çıkıp otobüs durağına doğru ilerledim.

Saatime bir göz attığımda saatin 16:00 olduğunu gördüm.

Hâlâ biraz yumurta, şeker ve süt almam gerekiyordu. Babuşka'm için içi krem peynirle doldurulmuş küçük bir çörek *olan* vatrüşka pişirmek istiyordum. Belki onun en sevdiği, benim için her zaman pişirdiği bir şeyi yapmak kafasındaki karışıklığı gidermeye yardımcı olurdu.

Düşüncelerim ona kayarken kalbime bir sızı saplandı. Son birkaç gündür durumu daha da kötüleşmişti. Daha kavgacıydı, yatağının etrafında hayaletler gördüğünü iddia ediyor, bazen bana annemin adıyla sesleniyor ya da yaklaştığımda korkuyla çığlık atıyordu.

Onu sakinleştirmek için sakinleştiricilere başvurmak zorunda kaldığımız anlar oldu.

Söyledikleri doğruydu; bir şey dağıldığında, evren sanki tüm dokuyu çözmeye karar vermiş gibi oluyordu. Özellikle de benim çarpık küçük varoluş köşemde.

Otobüs yanaşırken soğuk ellerime sıcak hava üfledim. Bir Perşembe öğleden sonrası için alışılmadık derecede boştu.

Otobüse binmeden hemen önce omurgamda garip bir his belirdi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Küçük vintage Chanel çantamı göğsüme bastırarak arkamı döndüm ve çevreyi taradım.

Sokaklar, okullarına doğru yürüyen üç öğrenci dışında boştu. araba.

Aceleyle otobüse bindim ve hemen bir koltuğa oturdum, gözlerim Yol.

Etrafımdaki tüm bu çılgınlık aklını başından alıyor olmalı, Caia.

Bu bana birkaç yıl önce Lily ile birlikte izlediğimiz "Gothika"yı hatırlattı.

Filmin konusu, Halle Berry'nin canlandığı bir psikoloğun bir kadın hapisanesinde, derisine kelimeler kazıyan ve hapisanenin dehşetini ortaya çıkarmak için kanayan bir hayalet tarafından rahatsız edilmesini izliyordu. Bir gardiyan tarafından tecavüz edilip öldürülen bir kız olan hayalet, yaşanan vahşeti ifşa etmeye ve diğer kadın mahkûmlara yardım etmeye çalışıyordu.

Film *o kadar* korkunçtu ki Lily ve ben bir hafta boyunca yalnız uyuyamadık.

O haftayı onun küçük yatağında, kolları benimkilere dolanmış bir şekilde ona sarılarak geçirdim.

Film ikimizi de çok paranoyak yaptı; hava karardıktan sonra yalnız yürümekten kaçındık, kapılarımızı kilitli tuttuk ve yabancılardan uzak durduk.

Bir gün içimden bir ses sokakta bir adamın beni takip ettiğini söyledi.

Panikledim ve koşmaya başladım ve dehşete kapıldım, peşimden geldi.

Dehşet içinde daha da hızlı koşmaya başladım ve sonunda yüzüstü kaldırıma düştüm. Genç adam beni yakaladı, bolca özür diledi, kalkmama yardım etti ve az önce gittiğim kafede bıraktığımı söyleyerek fotoğraf makinemi bana uzattı.

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

Bu anıyı düşünmek bile beni çok utandırıyor.

Durağıma vardık ve otobüsten inip iş yerimden bir sokak ötedeki küçük markete doğru ilerledim.

Cadde taze bir kar tabakasıyla kaplıydı, bu her zaman sevdiğim bir şeydir - yeri kaplayan bozulmamış beyazlık. Karın insanları bir araya getirme gibi güzel bir özelliği vardır; ister içeride sıcak bir kakao eşliğinde olsun, ister dışarıda, eğlenceli kar aktivitelerinde bir araya gelsinler.

Benim için tek kelimeyle büyüdü.

Annemle birlikte kardan adam yaptığımız günleri düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirdi - ne güzel günlerdi.

Annemi özliyorum.

Karlı sokaktan geçip mağazaya girerken hangi şeker markasını seçeceğimi tartıştım. Tarifte pudra şekeri mi, rafine şeker mi yoksa esmer şeker mi yazdığını hatırlamaya çalıştım.

Hem neden bu kadar farklı şeker çeşidi var ki?

İnsanı cennete götürmeyi vaat eden mavi ve pembe pakete uzandığım anda, az önceki o huzursuz edici his geri geldi.

"Dilim seni cennete de götürebilir bebeğim."

Dondum kaldım, elim havada asılı kaldı.

"Ve bedava altmış dokuz olacak."

Gözlerimi devirdim, şeker paketini aldım ve içten içe bu sefer beni takip etmeyeceğini umarak yumurta reyonuna doğru yürüdüm.

Derin derin nefes alıyor, mağazada hızla ilerlerken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

Romaniev'in rastgele bir Perşembe günü neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bir yanıma buna şaşırmamıştı. Tıpkı diğer *kurbanları* gibi, ben teslim olana kadar beni gölgeleyecekti.

Keşke bilseydi.

"Ne? İlgilenmiyor musun?"

Sessiz kaldım, on iki yumurtalık bir paket kaptım ve kasaya doğru ilerledim. Belki de o yokmuş gibi davranırsam, kötü bir rüya gibi ortadan kaybolurdu.

Vücut ısısı bana yaklaştı ve bir zayıflık anında yanlışlıkla kokusunu içime çektim - pahalı ud, tarçın ve kiraz dokunuşu ve tam olarak çıkaramadığım zor bir şey karışımı.

Eli kasiyerin masasına gelişigüzel vurarak dikkatimi çekmeye çalıştı, ama ben bilerek başka tarafa baktım.

"Hadi Caia, utanma. Dilimin beş yıldızlı olduğuna söz veriyorum," diye ekledi, sesi sinir bozucu bir film müziği gibi arkamdan geliyordu.

Kendime engel olamayarak abartılı bir iç geçirdim ve "Tam da ihtiyacım olan şey, iğrenç dilin için bir Yelp yorumu" diye mırıldandım.

Kasiyer bana şaşkın bir bakış fırlattı, ben de hayali arkadaşımın derin bir sohbe dalmışım gibi davranarak omuz silktim.

Ürünleri tezgâha koyarken gözlerimi ileri diktim ve onu daha fazla tanımayı reddettim.

"Kalbimi kırıyorsun bebeğim. İyi bir anlaşmayı takdir edeceğini düşünmüştüm."

Bütün bu durumun ne kadar saçma olduğunu fark ederek gülmek için kendimi zor tuttum.

Oral sekste indirim - nasıl karşı koyabilirdim ki?

Ödemeyi yaptıktan sonra mağazadan büyük bir çıkış yaptım, neredeyse karlı caddede yürüyordum. Tabii ki Romaniev sanki gölgeme sürekli bağlıymış gibi peşimden geliyordu. Botlarımın altındaki ıslak kar, aceleci kaçışım hakkında başka fikirlere sahipti ve tahmin edilebileceği gibi, engebeli bir yama üzerinde tökezledim.

Yüzüstü kara çakılmadan önce kolları etrafımı sarmış, beni düşmekten kurtarmıştı. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, sadece soğuktan değil, onun şok edici derecede sıcak bedeninden de. "Yavaş ol. Bu kadar çabuk kayıp gitmene izin veremem."

Dengemi yeniden sağlayarak geri çekildim. "Yardıma ihtiyacım yok." Endişesini bir kenara bırakıp caddeye devam ettim.

İşte plan buydu: Çılgın, bencil ve düpedüz insanlık dışı babamın iş anlaşmalarında ihtiyaç duyduğu kozu elde edebilmesi için, birinin Bay Oral Seks'i ve beni iş üstünde yakalamasına ihtiyacım vardı. Dedikodular hızla yayılıyordu ve bu skandal ilişki ne kadar çabuk ortaya çıkarsa, bu şehirden o kadar çabuk kaçabilirdim.

Ama sonra göğsümdeki keskin bir sızı beni yolumda durdurdu ve derin bir nefes almaya zorladı. Gidemezdin - babuşkam bana muhtaçken olmazdı.

Şakaklarıma masaj yaptım ve giderek artan baş ağrısını savuşturmaya çalıştım.

"Biliyorsun-"

"Beni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" diye tersledim.

Bir kaşını kaldırdı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, dükkândan patlayacakmış gibi fırlayan sendin. Ben sadece sokakta kendiliğinden yanmadığından emin olmak istedim."

Başımı salladım. "İnanılmazsın."

Mavi gözleri muziplikle parlıyordu. "Peki, nereye gidiyorsun?" "Senden uzağa."

"Biliyor musun, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," dedi önüme geçip yolumu kapatarak. Yanından geçmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket ederek beni yukarı bakmaya zorladı. "Yeni tanışmışsınız gibi davranalım."

Elimde olmadan alay ettim. "Hiç tanışmamışsınız ve tanışmayacaksınız gibi davranmaya ne dersin? Bu nasıl bir plan?"

Yaklaştıkça aramızdaki boy farkı daha da belirginleşti. Üzerimde yükseliyor, soğuk havada sıcaklık yayıyordu. Dolgun, pembe dudakları ve soğuktan kızarmış yanakları cazibesini daha da artırıyor. Rüzgâr açık kahverengi saçlarını dalgalandırıyor, onu zahmetsizce gösterişli gösteriyordu. Şık siyah Prada puffer ceket, kalın siyah pantolonu ve botlarıyla bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Yaptığı her hareket pürüzsüz ve zahmetsizdi ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş kıyafetini incelemekten kendimi alamadım.

Yüz hatlarını incelerken koyu mavi ve ışıltılı gözleri benimkilere kilitlendi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gördüklerini beğendin mi?"

Alaycı bir homurtu çıkardım. "Ah lütfen, bir heykelde daha fazla seksapel gördüm."

"Küçük yalancı."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Caziben benim üzerimde işe yaramaz, Romaniev."

Ucuz numaralara karşı bağışıklığım var."

Hafifçe eğildi, gözlerinde hâlâ şakacı bir parıltı vardı. "Caia, benim için görünüşten fazlası var."

"Şüpheli."

Biraz daha eğildi. "Öğrenmek ister misin?"

"Dinle," diye iç geçirdim, gözlerimi ovuşturdum, aniden bitkin düşmüştüm. Bu oyun beklediğimden daha yorucu olmuştu. "Hangi üzücü fantezinin içinde yaşıyorsun bilmiyorum ama senin kırılğan egona bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var. Bu yüzden, sahip olduğunu düşündüğün sığ cazibe birikintisine geri dönmeye ve beni bunun dışında bırakmaya ne dersin? Vaktimi boşa harcamaktan bıktım."

Şaşırtıcı bir şekilde, şakacı tavrı değişti ve ciddileşti.

Tek kelime etmeden uzandı ve bir tutam saçımı nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Dediğim gibi, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diye tekrarlayarak elini uzattı. "Ben Alexsei Romaniev, ve senin benimle dolu olduğumu düşündüğün o sığ cazibe birikintisine geri dönmekten önce, en azından kendimi düzgün bir şekilde tanıtmam gerektiğini düşündüm. Ne kadar çarpıcı olduğunu fark etmeden edemedim," diye ekledi sırtarak.

Beni ısıracakmış gibi uzattığı eline bakarak tereddüt ettim.

Ben kendi yarım yamalak planımın belirsizliğiyle boğuşurken, onun sabırlı bakışları benimkileri tuttu. İlk içgüdüm? Ona o eli hoş olmayan bir yere sokmasını söylemek. Ama sonra kafama dank etti - bu tam da benim planladığım şeydi.

Planım kusursuz bir şekilde ilerliyordu.

Önce, hızlı arkadaş olduğumuzu düşünmesine izin verecek, yavaş yavaş onu peri masallarına inandırabilecek kadar gerçek hissettiren bir bağ kuracaktım. Doğru an geldiğinde, onunla yatacak, babamın saçma görevini yerine getirecek ve sonra iz bırakmadan ortadan kaybolacaktım.

Hayatında bir hayaletten başka bir şey olmayacak, arkamda pişmanlıklar ve soğuk bir yataktan başka bir şey bırakmayacaktım.

"Caia Mankiev. Memnun oldum Lucifer."

"Demek Mankiev'in kızı burada takılıyor."

Ellerimiz sıkıca birbirine değdikten sonra, sanki canlı bir kabloya dokunmuşum gibi bir sarsıntı hissettim. Tüylerim diken diken oldu ve bir an için kendimi

Kollarım statik elektrikle kaplanmıştı. Neyse ki paltom istemsiz titrememi gizlemekte iyi bir iş çıkarmıştı.

Sert ve güçlü eli benimkini tamamen yuttu. Aradaki boyut farkı tokalaşmayı elektrik çarpması gibi hissettirdi, nabzım sanki canlı bir tele dokunmuşum gibi aşırı hızlandı. Elimi hızla geri çektim.

Sonra aklıma geldi, süt almayı unutmuştum. Fazla düşünmeden, onu da peşime takmak için ağzımdan kaçırdım. Beni şaşırtarak kabul etti ve markete geri döndük. Sohbetimiz sırasında biraz vatrüşka pişirmeyi planladığımı söyledim ve o da tesadüfen yetenekli bir aşçı olduğunu açıkladı.

Bu fırsatı değerlendirerek onu küçük stüdyoma davet ettim.

Elbette, onu bu kadar erken davet etmek biraz aceleye gelmiş gibi görünebilir, ancak çılgınlığımın bir yöntemi vardı. Ona gerçekten güvendiğimi düşünmesini istiyordum, böylece gardını bir nebze olsun düşürebileceğini umuyordum. Ayrıca pişirme konusunda biraz daha yardıma ihtiyacım vardı ve belki de kalbimdeki üzüntüden biraz olsun uzaklaşabilirdim.

"Evet," dedim sırtarak, küçük rahat alanıma bakarken. "Bir saray falan mı bekliyordun?"

Küçük olabilir ama benim ve bununla garip bir şekilde gurur duyuyorum. Yerdeki beyaz fayanslar yumuşak mum ışığının altında parıltıyor ve biraz göz alıcı bir dokunuş katıyor. Mutfakta, babuşkamin canlı kırmızı çaydanlığı ocağın üzerinde duruyor ve dramatik bir çay sahnesi için hazır gibi görünüyor.

Yatağım pencerenin altına sıkışmış, neşeli kırmızı güllerle bezenmiş çarşafarla kaplı. Karşısında, küçük yuvarlak ahşap bir masanın üzerinde, kendini biraz Avrupalı bir büyücü olarak gören eski meslektaşım Elskar'dan gelen bir buket beyaz gülün gururla sergilendiği rahat bej bir kanepe var.

Kanepenin üzerindeki tek sanat eseri, dağlarla çevrili sakın bir vadinin minimalist bir tablosu. Güzel ama kimsenin ağzını açık bırakacak cinsten değil.

Bir kaşını kaldırdı ve sırtarak mekanın rahat detaylarını inceledi. "Vay, vay, şu haline bak, babanın sakladığı servet kasasına rağmen bir köylü gibi yaşıyorsun. Sanırım basit bir hayat sana uyuyor?"

Ah, bir bilse...

Kıkırdadım ve ona sert bir bakış attım. "Öyle. Kendimi iyi hissetmek için paramla hava atmama gerek yok. Ama yine de bu senin gibi sınırlı zekâyâ sahip biri için fazla karmaşık olabilir."

Beni izlerken gözleri eğlenceyle karardı, ama hemen arkamı döndüm ve vücudumdaki bakışlarının sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak karıştırma kabı ve malzemelerle meşgul oldum.

"Peki, bana aileden bahset. Hiç kardeşin var mı?" Unu savurup kaseye üç yumurta kırarak sordum.

"Yok, kardeşim yok."

Hava birdenbire ağırlaştı. "Peki ya annenle baban?"

"Annem birkaç yıl önce öldü."

Ona döndüm ve küçük, sempatik bir gülümseme sundum. "Çok üzıldüm. Bir anneyi kaybetmek yaşanabilecek en zor şeylerden biridir."

Annem vefat ettiğinde dünya karanlığa gömülmüş gibi hissetmişim. Her şey soğuk ve sessizdi, sanki hayatın rengi ve kalp atışları yok olmuştu. Her gün, onun sıcaklığının olduğu yerde kocaman bir boşlukla devam etmek için bir mücadeleleydi.

Keder ağır, boğucu bir battaniye gibiydi ve her adımı sonsuz hissettiriyordu.

Ancak zamanla, kendimde onun geride bıraktığı direncin yankıları olan güç parçaları buldum. Acı asla tam olarak geçmiyor, ama sevginin her şeyin ötesine geçtiğini -dokunmanın, zamanın, hatta ölümün bile- acı tatlı bir şekilde hatırlatarak yumuşuyor.

Onu hâlâ her gün özleyorum.

"Şey," dedi koltuktan kalkıp pencereye doğru giderken, "benimki... meşguldü. Dürüst olmak gerekirse, bir fahişeydi, bu yüzden hiçbir zaman gerçekten bağlantı kuramadık. Zordu ama belki de en iyisi buydu."

Tanrım, daha önce hiç bu kadar iri ve dudak uçuklatacak kadar çekici bir adam görmemiştim. Gözlerimi dikmiş bakıyordum, ağzım sulanmıştı ve hamuru yağlamaya çalışırken neredeyse parmağımı kesiyordum.

Harika, tam da ihtiyacım olan şeydi; bir adamın sırtından kendi kendimi yaralamak.

Küçük hayran kız anımı yakalamamasını umarak dikkatimi hızla başka yöne çevirdim. Adam ölmüş annesi için içini döküyordu ve ben burada kasların neden olduğu bir tür sersemlik içinde kaybolmuştum.

Sendeki ciddi bir sorun var Caia.

"Nasıl oldu da Igor için çalışmaya başladın?" Hamuru küçük, eşit toplar halinde şekillendirirken sordum. Belli ki çok fazla hamur yapmışım - görünüşe göre yarısını daha sonra kullanmak üzere donduracaktım.

"İşlerimden birinden kovuldum," dedi ceketini karıştırırken. "Igor beni sokakta buldu ve yanına aldı. Kül tablası?"

"İlk çekmece," diye unlu ellerimle işaret ettim.

Yaklaştığını, kokusunun büyümlü bir aura gibi etrafımı sardığını hissettim ve bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, kendimi tamamen kaptırmıştım.

Sonra tekrar kanepeye uzandı.

Harika kokuyor, inanılmaz görünüyor - yüce bir güç tarafından mı kutsanmış, yoksa şeytanla bir anlaşma mı imzalamış? Bu noktada, şeytan olayı çok daha mantıklı gelmeye başladı.

"Igor'un Silas'a kabul edilmesi için bir şeyler yapman gerektiğini duydum," dedim hamurun üzerine ıslak bir bezle örtüp kırmızı sosu hazırlamak için buzdolabındaki meyvelerime uzanırken. "Sen ne yaptın?"

"Bir rahibin kafasını kestim."

Yutkundum, yavaşça ona döndüm, benimle dalga geçtiğini umuyordum.

Kanepeye oturmuş, bacaklarını uzatmış, kollarını kenara dayamış, tebaasının emirlerini dinlemesini bekleyen bir kral gibi görünüyordu. Sigarasını dudaklarına götürürken gözleri benimkilere kilitlendi, sanki sessizce bana meydan okuyordu

-*Şimdi ne yapacaksın, Caia?*

"Oh, bu... fantezi."

Bakışları göğsümden bacaklarıma doğru indi. "Neden gerçekten burada yaşıyorsun Caia? Beni yanlış anlama, burası... şirin bir yer," dedi, yanındaki kanepede duran gül şeklindeki küçük yastığı gelişigüzel kenara iterek

-Annemin ben beş yaşındayken ördüğü bir hatıra. "Ama sen Mankiev'in kızıydın," diye devam etti sigarasından bir nefes çekerek. "Baban ülkenin en zengin tüccarlarından biri."

"Yine de senden daha zengin değil," diye nefes aldım.

"Hayır," diye umursamazca omuz silkti. Sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı etrafında dönüyordu. "Peki, hikâye nedir? Babam önünü mü kesti?"

Kollarımı kavuşturup mutfak tezgahına yaslandım. "Babamın parasına ihtiyacım yok. Kendi şartlarımla yaşamayı tercih ediyorum, onunkilerle değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Bağımsız ve cesur. Bunu sevdim."

Onu görmezden gelerek, mutfağıma girmesine izin vererek şüpheli bir seçim yapmışım gibi hissederek pişirme işime devam ettim. Yine de havada bir gerginlik vardı, sanki unuma bir tutam yaramazlık ve çekici bir tehlike karıştırmışım gibi.

Derin bir nefes aldım ve gerçekliğimin bir kısmını onunla paylaşmaya karar onu. verdim.

"Babuşkam hasta. Parkinson," diye itiraf ettim, ses tonum yumuşamıştı. "I ona bakabilmem için yakın olmam gerekiyor. Patronum bu stüdyoda kalmama izin veriyor, böylece bana ihtiyacı olduğunda yanında olabiliyorum."

"Önce aile," diye fısıldadı.

I başını salladı, değil bekliyor onu için gerçekten kavramak ve derinlik . Babuşka'ma ve babama olan bağlılığım. "Aile her şeydir."

Ailem benim her şeyim ve onları korumak için her şeyi yaparım.

-Babamın şeytani maskaralıklarının keyifli karmaşasında gezinmek anlamına gelse bile.

Eğer babuşkamı ve beni güvende tutmanın bedeli senin kalbini kırmaksa, Alexsei Romaniev, ne yazık ki bu gerekli bir kötülük.

Bölüm

On

"Bilinmeyene adım atana kadar, neyden yapıldığınızı bilemezsiniz."

- Roy T. Bennett

Alexsei

Koridorda ilerlerken, havada sadece dezenfektanın antiseptik kokusuyla bozulan ve ölüm kokusunu maskeleyen acınası bir şekilde başarısız olan yoğun bir sessizlik vardı.

Hareket ettikçe adımlarımın sesi yankılanıyor, her yere ağır bir his veriyordu.

Bu lanet labirentin içinde 305 numaralı odayı bulmak samanlıkta iğne aramaya benziyordu.

Koridorlarda gezinirken, sakinlerin odalarının açık kapıları hayatlarına bir bakış sunuyordu.

Bazıları battaniyelerin altında huzur içinde yatıyor, sadece gecenin soğğundan değil, zamanın amansız yürüyüşünden de korunuyorlardı. Diğerleri ise tek başına aktivitelere dalmış, kitaplarla, televizyonun hafif ışığıyla teselli buluyor ya da uzaklara bakarak kendi düşüncelerinde kayboluyordu. Hepsi farklı şeyler yapıyor olsa da, hepsini birbirine bağlayan tek bir şey vardı: hepsinin bilinmeyene, *ölüme* doğru gittiği kesinliği.

305 numaralı kapıya ulaştım ve içeri adım attıktan sonra yavaşça arkamdan kapattım. Oda değişmemişti; duvarları hâlâ aynı soluk sarımsı tonu taşıyordu, canlılıktan yoksundu ve geçmiş anıların hayaletleri tarafından rahatsız ediliyordu.

Yatağının yanındaki tekli sandalyeye oturdum.

İnsanlara her zaman anne ve babamın öldüğünü söylüyorum ama bu sadece bir yalan.

Gerçek şu ki, babam olan o piç kurusu hâlâ hayatta ama zar zor ayakta duruyor.

Garip bir tesadüf, Caia altı yıl önce babamı terk ettiğim huzurevinde çalışıyor.

Annem öldüğünde, babamın aniden gırtlak kanserine yakalanması ve hastaneye kaldırılması garip bir olay gibi görünüyordu.

O zamanlar 50'li yaşlarının sonlarına gelmişti.

Kanser ilerledikçe onu hayatımdan tamamen çıkarma kararı aldım.

Dördüncü evre gırtlak kanseri genellikle fazla zaman tanımaz, ama her nasılsa o piç altı yıl sonra hala hayatta.

Artık sesi çıkmıyor, solunum makinesine bağlı ve nadiren konuşabiliyor.

Yine de, o kısacık farkındalık anlarında hemşireler sürekli adımı sayıkladığını söylüyorlar.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum, sadece işe yaramaz varlığını kabulleniyorum, berbat geçmişimin unutulmaz bir hatırlatıcısı.

Onun benim babam olduğunu sadece Volk ve Igor biliyor.

Silas'a katıldığında Alexsei Rovanski'yi Alexsei Romaniev ile değiştirdim ve geçmişimden kurtulmaya çalıştım.

O piçle artık *hiçbir şey* yapmak istemiyordum.

Ama kahretsin, şehre döndüğümde ona uğramadan edemeyen bir yanımdı, sadece onu kontrol etmek, hala inatçı bir orospu çocuğu gibi ölüme meydan okuyup okumadığını görmek için.

Sanırım ölümün kendisi bile bu yaşlı piçten rahatsız olamıyor.

Onu tiksintiyle inceledim; cildinin hastalıklı yeşil tonu, zayıflığını vurgulayan kellik, cansız gözlerinin üzerindeki silik kaş kalıntıları ve boynuna yara izi gibi kazınmış o karanlık, nabız gibi atan damarlar.

Makinenin güçlendirdiği hırıltılı nefesleri odada yankılanıyordu.

Son ziyaretimden bu yana gözle görülür şekilde kilo kaybetmişti, bir yaprak kadar narin ve zayıf görünüyordu. O kadar kırılgan görünüyordu ki, ona dokunursam cam gibi kırılacağından neredeyse emindim.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, gökyüzünden yere inen kar tanelerine odaklandım.

Karanlık her şeyi sarmıştı ve kar sadece sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyordu.

Bu manzara bir rüyadan çok kâbusa benziyordu ve içimde hissettiğim kaosla örtüşüyordu.

Çocukken kar yağışı saf bir heyecandı, özellikle de okul arkadaşlarımla oynamak anlamına geliyorsa.

Kendimizi Nazilere karşı savaşan Kızıl Ordu askerleri olarak hayal ederek bir savaş sahnesi yaratırdık. Kartoplarımız, hayali savaşlarımızda füze ve bombalara dönüşürdü.

Ve doğal olarak, ben her zaman "Komutan" olur, oyunumuzu yönetir ve "birliklerimin" düşmana karşı zafer kazanmasını izlerdim.

Ama bir gün on yaşlarındaydım ve komşularıyla dışarıda oynarken çok eğleniyordum. Onlarla saatlerce oynadım ve zaman akıp gitti, birden babamın uzaktan bize doğru geldiğini gördüm.

Yüzü öfkeyle buruşmuş, burnu kıpkırmızı olmuş ve sarhoş olduğu her halinden belli bir şekilde tökezleyerek bize doğru geliyordu.

Bir an bile düşünmeden arkadaşlarıma acilen saklanmalarını söyledim, babamın öfkesinin sonuçlarına katlanmalarını istemiyordum.

Nihayet yaklaştığında bana öyle sert vurdu ki yere yuvarlandım, kar darbeyi hafifletti.

"Saatlerdir seni bekliyorum, seni bok parçası!" diye bağırdı.

Yavaşça ayağa kalktım, elim acıyan yanağımdaydı. "Özür dilerim, baba. Oynuyordum-"

"Bütün gün karda oynayabileceğini mi sanıyorsun?" Biraz kar toplayarak homurdandı. "İşte, seni küçük piç." Boğazımı yakaladı ve karı yüzüme doğru itti. Daha fazlasına uzanmaya devam etti, beni yerimde tuttu ve zorla yüzüme ve ağzıma itti.

Onun elinden kurtulmak için çaresizce çırpındım. Acı soğuk kıyafetlerimin arasından sızarak tenimi dondurdu.

Bir adrenalin dalgasıyla kendimi kurtarmayı başardım, geriye doğru tökezledim ve ağzımdaki ve boğazımdaki karı dışarı atmaya çalışırken şiddetli bir şekilde öksürdüm. Herhangi bir yardım işareti bulmak için çevreyi taradım ama karla kaplı sokaklar ıssız görünüyordu.

Bir sonraki hamlesini ölçmeye çalışarak ona bakarken kalbim çarpıyor, nefesim kesiliyordu.

Yüzüne sinsi bir sırıtış yayarak ilerledi. "Kendini güçlü mü sanıyorsun?"
Hızlı düşünmek zorundaydım.

Parmaklarım karları karıştırıyor, savunma olarak kullanabileceğim bir şey arıyordu. Gözlerim etrafta gezinirken, kısmen kara gömülmüş, devrilmiş bir dala takıldı.

Tereddüt etmeden ona doğru atıldım, sıkıca kavradım, gerekirse saldırmaya hazırdım.

Durakladı. "Şimdi de bana vurmak mı istiyorsun, seni lanet olası pislik?" Cevap vermedim.

Bunun yerine dalı savunma pozisyonunda tuttum, tüm gücümle kavradığım için parmak eklemlerim beyazlaştı.

Uzaktan gelen ani bir ses gerginliği bozdu. Çok zayıftı ama yaklaşan seslere benziyordu. *Belki de bana yardım etmeye geliyorlardır!*

Ama sonra, aniden, bana düşünme fırsatı bile vermeden, babam kendini bana fırlattı ve görüşümü bulanıklığa sürükleyen acımasız bir yumruk attı.

Yere yığıldığımda, bilincim kaybolurken karanlık kenarlardan içeri süzüldü. Birkaç dakika sonra karda yüzüstü uyandım.

Pantolonum sıırılsıklamdı, sadece erimiş kardan değil, aynı zamanda, tahmin edebilirsiniz.

O sırada gece olmuştu ve dışarıda yalnız ve donuyor olmak oldukça korkutucuydu.

Tek görebildiğim sonsuza kadar uzanan kardı.

Hayat belirtisi yoktu, görünürde kimse yoktu.

Kendimi donmuş bir kâbusun içinde sıkışmış gibi hissediyordum.

Sadece soğuktan değil, tamamen kaybolmuş ve korkmuş hissettiğim için kontrolsüzce titreyerek eve geri döndüm.

O zamandan beri kar, zavallı babamın bana saldırdığı ve kontrolümü kaybedip altıma işeyecek kadar korktuğum günün acı bir hatırlatıcısından başka bir şey olmadı.

Yani, evet, kardan nefret ediyorum.

"Mankiev'in kızı nasıl? Sen-" Ona sert ve uyarıcı bir bakış attığımda Volk'un sözleri kesildi.

Kıkırdadı, sonra içkisinden bir yudum aldı, başını hafifçe salladı, gözleri restoranda gezindi.

"Sayım nasıl gidiyor? Kaç kilo taşıdık?" Konuşmayı değiştirdim, Caia'yı bu gece onuncu kez çıplak olarak hayal etmeye geri dönmemeye çalışıyordum -uzun saçları, inlemeleri- henüz gerçekleşmemiş ama aklımdan çıkmayan şeyler.

Tek düşünebildiğim oydu, sadece o.

Ne kadar acınası bir durum, Alexsei.

"Bu hafta 30 kilo." Bana bir kadeh votka doldurdu, "Mankev'in boku hedefi vuruyor. O piç haklıydı."

Başımı salladım, düşünceler içinde kayboldum.

Lanet bir siren gibi ya da daha kötüsü, beni doğrudan çöküşüme götüren büyüleyici bir peri gibi bir sesi olduğunu hayal ettim.

Kızla takipçilik oynamayı planlamamıştım ama oyunu bir kez başlattığımda sonuna kadar götüreceğime emindim. Böylece, onun üniversitesine uğradım, biraz sohbet etmeyi umarak dışarıda bekledim.

Varlığımı hissetti; ben de gördüm.

Ayakları hızlıydı, otobüse yetişmek için acele ediyor, sonra sürekli omzunun üzerinden kontrol ederek mağazalara giriyordu.

Kahretsin, bu oyunu seviyorum.

Elbette beni gördüğünde şaşırmıştı ama gözlerinde başka bir şey vardı - ateşe benzeyen bir şey.

En çılgın hayallerimde bile beni evine kabul edeceğini düşünmemiştim.

Onu o küçücük, dondurucu, boş apartman bahanesinde gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Onu yakalayıp dairelerimden birini teklif etmek istedim.

Cidden, bu bok çukuru için fazla güzeldi. Biraz daha iç karartıcı olsaydı, lanet olası bir mezar olurdu. Muhtemelen onunla birlikte yaşayan farelerden nasıl kira almaya başlamadı, aklım almıyor.

Sigara içerken ve konuşmasını dinlerken, sesinin o kadar rahatlatıcı olduğunu fark ettim ki saatlerce dinleyebilirdim. Kim bilebilirdi ki? Hatta benim

Canavarca bir dünya olsa da hala birkaç parça namusum kalmıştı, bu yüzden onunla kendi hikayemin bir kısmını paylaşmaya karar verdim.

O anda aramızda bir şeyler oldu. Onun kırılğanlığına karşı güçlü bir çekim hissettim, sanki eksik parçaları olan bir yapboz gibiydi ve onu tekrar bir araya getirmek için can atıyordum. Büyüleyici bir karmaşaydı ve her parçasını anlamak istiyordum.

Ve evet, yalan söylemeyeceğim, onu becermek ve o ateşli zümrüt gözlerin yumuşadığını görmek, amını şeker gibi yemek için ölüyordum.

Evet. Canavarların bile istekleri vardır.

"New York'a ne zaman gidiyorsun?"

Bir kadeh votkayı devirip boğazımdan aşağı kayarken yanmasını hissettim. "İki hafta içinde."

"Neden şimdi değil?"

Sırıttım. "Önce halletmem gereken bir şey var."

Alay etti. "Seni becermeyecek, biliyorsun değil mi? O *kadar* da saf değil."

Sessiz kaldım, bunun yerine cebimden telefonumu çıkarıp New York'ta yaşayan bir arkadaşım olan Angelo Lazzio'nun numarasını bulmaya çalıştım.

Garson sonunda yemeklerimizle -mükemmel pişirilmiş biftekler, mantar sosuyla cömertçe serpilmiş patates kızartmaları- yanımıza geldiğinde sadece yemeklerimizi getirmekle kalmadı, aynı zamanda elime gizlice katlanmış bir kâğıt parçası sıkıştırdı.

Kalçalarını zarif bir şekilde sallayarak uzaklaştı.

Volk bir ağız dolusu patates kızartmasıyla, "Ama görünüşe göre bu istekli," dedi.

Kâğıda bir göz attım ve açtım.

Üzerinde bir mesajla birlikte bir telefon numarası vardı:

İkinizi istiyorum

;) Rastgele cebime attım.

Volk'un Caia'nın yatağına gireceğine inanmaması beni daha da kararlı hale getirdi.

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü seni kendine aşık edecek ve sen de onu asla bırakmayacaksın," diye omuz silkti.

Alay ettim. "Aşık olmak mı? Sadece göğüslerini görmek istiyorum, hepsi bu."

Benim kitabımda aşk, günümüz filmleri tarafından boğazımızdan aşağı itilen yüceltilmiş bir peri masalı. Mutluluk vaat ediyor ama onun yerine bir sürü acı ve trajedi sunuyor.

Igor'a bir bakın; karısına sıırsıklam aşıktır ama kader ona zalim bir şaka yapar ve onu ve bebeklerini elinden alır. Şimdi amatör hayalet avcısı rolüne sıkışmış, onarılamayacak olanı onarmaya çalışıyor. Evinin her köşesi, destansı başarısız aşk hikâyesinin bir hatırlatıcısıdır.

Volk bifteğini çiğnedi ve 'Onunla yatma' dedi.

Kafamı kaldırıp bakmadım bile, sadece omuz silktim. "Özel hayatımı biftek yemeği sohbetinizin dışında tutalım."

"Zaten tartışmaya değer pek bir şey yok gibi görünüyor," diye homurdandı.

Ona soğuk bir bakış attım ve neredeyse boş olan votka bardağımı işaret ederek sessizce bir tur daha istedim.

Taze içkiyi yudumlarken, içime acımasız bir kararlılık çöktü.

İçten içe bir şeyden emindim: Onun yanıldığını kanıtlayacaktım ve bu muhteşem olacaktı.

Bölüm On bir

"Bir kez karar verdiğinizde, evren bunun gerçekleşmesi için komplo kurar."
- Ralph Waldo Emerson

Alexsei

"Takip etmeyi bırakmalısın. Beni korkutmaya başladı."

Alay ettim ve bir sandalye çekip sırtarak oturdum. "Seni çoktan korkuttuğumu sanıyordum bebeğim."

Tek başına oturmuş, önüne yayılmış üç dergiye dalmıştı. Son yarım saattir dergileri karıştırıyor, arada bir notlar alıyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve üzerinde uyumlu bir siyah tayt ve kapüşonlu bir tişört vardı. Fotoğrafları incelerken ara sıra at kuyruğunu çekiştiriyor, çarpıcı yeşil gözleri koyu renk kıyafetlerinin arasında daha da parlıyordu.

O kadar çarpıcıydı ki, neredeyse onu at kuyruğundan tutup mağara adamı tarzında evime sürüklemek istiyordum.

"Beni korkutmuyorsun, sadece sinirimi bozuyorsun, Romaniev."

"Ah," dedim, göğsümü tutarken incinmiş gibi davrandım. "Ben de biraz ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum."

Sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümseme dudaklarını süsledi. "Seni buraya ne getirdi? Sonunda o boş beynini doldurmaya mı karar verdin?"

"Bunun bana ya da bir başkasına faydası olacağından şüpheliyim," diye karşılık verdim ve önündeki dergide yer alan siyah-beyaz bir resmi işaret ettim. Kırmızı boyalı eller vücudunu kaplarken, elleriyle penisini saklayan çıplak bir adam tasvir ediliyordu.

"Tabii ki anlamazsın," dedi dergiyi yüzüme yaklaştırarak. "Bu bir sanat - mahrem yerlere uzanan istenmeyen ellerin temsili."

Dergiyi elime aldım. "Ben de bunun sadece küçük penisinden utanan bir adam olduğunu sanıyordum."

Notlarını ve dergilerini çantasına toplarken kıkırdadı. "Sanırım bu ikinizin ortak noktası olabilir."

Öne doğru eğilerek iki elimi aramızdaki masaya koydum ve başımı hafifçe eğdim. "Belki de öğrenmek istiyorsundur."

Gözlerimle buluşmadan önce bakışları ellerimden dudaklarıma doğru kaydı. "Hayır, merak etmiyorum."

"Asla asla deme, Caia."

Çantasının fermuarını kapattı, saçlarını atkuyruğundan aşağıya sarkıttı ve uzun siyah kürklü paltosunu giydi. "Seni buraya ne getirdi, Romaniev? Boş bir kütüphanenin etrafında dolanmaktan başka yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

Onu takip ettim, kapıyı açmak için hızla öne çıktım.

Gözlerini devirmesine rağmen yanaklarının üstü hafifçe kızardı. "Seni yemeğe çıkarmaya geldim Caia," dedim dişlerimin arasından yalan söyleyerek

rastgele bir Salı gecesinde neden burada olduğumun garipliğini maskeleyerek için.

Gerçek şu ki, buraya gelmemin tek bir nedeni vardı: Onun yüzünü tekrar görmeye dayanamıyordum.

"Aç değilim-" diye söze başladı ama ben önüne geçerek onun sözünü kestim. kap

alı. "Bu bir soru değildi."

Tereddüt etti, açıkça direnmekle teslim olmak arasında kalmıştı. Hava gerginlikle çatırdıyordu ve seçeneklerini tarttığını görebiliyordum.

Sonunda teslim olmuş bir iç çekiş ve daha derin bir kızarıklıkla tekrar bakışlarımla buluştu. "İyi ama ben et yemem."

Başımı salladım ve beni arabama kadar takip etmesini işaret ettim. Onun için kapıyı açtım, rahat olduğundan ve paltosunun ayak altında olmadığından emin olduktan sonra bir tık sesiyle kapattım.

Aferin Alexsei, şimdi lanet olası bir restoran bulmalısın. Ancak aklıma daha iyi bir fikir geldi.

Koltuğuma yerleşirken Caia'nın dalgın görüldüğünü, bakışlarını pencerenin dışına sabitlediğini fark ettim.

"Bu gece iş yok mu?" Sessizliği bozmaya çalışarak sordum.

Dudaklarında oynayan bir gülümsemeyle bana döndü. O kadar tatlı bir gülümseme ki onu yutmak istedim. "Ev ödevi aslında. Bir hafta içinde bir fotoğraf ödevim var." Fotoğrafçılık mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Evet, ben de bu konuda çalışıyorum. Kendimle ilgili bir şeyler ortaya koyan iki siyah-beyaz fotoğraf çekmem gerekiyor," diye açıkladı, sesinde biraz heyecan vardı. "Her şey görüntülerle derinliği aktarmakla ilgili."

"Kulağa müthiş bir proje gibi geliyor."

"Evet... Ama doğru konuları bulmakta zorlanıyorum," diye itiraf etti, içinde bir hayal kırıklığı vardı.

Gülümsedim. "Belki bu konuda yardımcı olabilirim."

Silahlar hakkında kameralardan daha çok şey biliyordum ama onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlayacaksa bundan şikâyetçi değildim. Beni ne kadar çabuk içeri alırsa, kendini yatağında o kadar çabuk bulurdu.

Bana şüpheli bir bakış attı. "Öyle mi? Tam olarak nasıl?"

Umursamazca omuz silktim. "Bilmiyorum, belki bir kereliğine objektifi bakmaya değer bir şeye doğrultabilirsin. Beni denek olarak kullan. Daha iyi bir şey bulacağından şüpheliyim."

Alay etti, gözleri parlıyordu. "Senin bir selfie'n benim hakkımda nasıl bir şey ortaya çıkarabilir ki?"

"Profesörünüze hoşlandığınız birini gösterebilir."

"Hoşlanmak, ha?"

Hafifçe eğildim. "Seçim senin: Bu ya da aletimin fotoğrafı. İkisi de kesinlikle bir etki yaratır."

Caia kıkırdadı ve başını salladı. "Profesörümün bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum..." dedi, beni aşağı yukarı işaret ederek. "Ve açık olmak gerekirse, seninle ya da küçük penisinle ilgilenmiyorum, Romaniev. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Sırıttım. Sanki *penis* kelimesini ilk kez kullanıyormuş gibiydi.

Bana ne dersiniz deyin, ama sivri dili ve ısırmacı sözleri bana müstehcen bir konuşma gibi geldi. Beni umursamayan ukalalara karşı her zaman bir zaafım olmuştur; bu, kovalamacayı çok daha lezzetli bir hale getirir.

Motoru çalıştırıp şehrin içinden geçtim.

İkimiz de sessiz kaldık ama onun gözlerinin benimle direksiyondaki ellerim arasında gidip geldiğini hissedebiliyordum. Ne zaman gözlerimiz neredeyse kilitlense, hemen gözlerini kaçırıyordu.

Nihayet varış noktamıza geldiğimizde, otopark kapısını açmak için cebimden küçük siyah kumandayı çıkardım. Kaydırdıktan sonra

Mat siyah BMW'mi beyaz ikizinin yanına yerleştirdim, arabadan indim ve rahatça onun yanına doğru yürüdüm.

İşte oradaydı, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, zümrüt gözleri sanki onu harekete geçirmem için bana meydan okurcasına parlıyordu.

Tek kelime etmedi. "Hadi ama."

Gözlerini kısmıştı. "Hangi cehennemdeyiz?" "Benim evimde," diye cevap verdim, lakayt bir şekilde.

Alay etti, kesecek kadar keskin bir bakışla kollarını kavuşturdu. "Hangi sapkın fantezinin içinde yaşıyorsun bilmiyorum ama ben senin kolay yatanlarından biri değilim. Senin kibirli küçük erkek mağarana adımımı atmamın imkanı yok, Romaniev."

Gözlerim yüzünde gezindi, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun, pembe dudaklarını ıslattı. Alt dudağının hemen altındaki minik güzellik izi fark edilmek için adeta yalvarıyordu. Kaşları sert bir şekilde çatılmıştı ve lanet olsun, sinirlendiğinde daha da seksi görünüyordu. Öfkesinin onu daha da karşı konulmaz hale getirmesi beni deli ediyordu.

Gözlerimi başka tarafa çevirememek beni çok rahatsız ediyordu.

"Sadece akşam yemeği, Caia. Sakin ol, senden çıırılçıplak soyunmanı istemiyorum - gerçi bundan pek şikâyetçi de sayılmam," diye göz kırptım.

Bana kara bir bakış fırlattı. "Sadece akşam yemeği mi? Lütfen, sanki bu cümleyi milyonlarca kez duymamışım gibi. Beni eve götür, Romaniev."

Sırıtarak ona doğru eğildim. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

Kaşını kaldırdı, etkilenmemişti. "Ne tür bir anlaşma?"

"Bize akşam yemeği hazırlayacağım, patatesli biftek," diye teklif ettim. "Ve eğer beğenmezsen, seni doğruca eve bırakırım. Anlaştık mı?"

Kaşlarını kaldırdı, belli ki etkilenmemişti. "Sana söyledim, ben et yemem. Kendimi berbat hissettiriyor. Bir elek kadar hafızan var, değil mi?"

Çenesini kavradım, parmaklarım teninde geziniyordu. "İnan bana, seninle ilgili hiçbir şeyi unutacağımı sanmıyorum, Caia."

Birkaç yoğun saniye boyunca aramızdaki hava karanlık bir enerjiyle uğulduyor gibiydi. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve ben şiddetli ve tehlikeli bir şeyin kıvılcımını hissettim.

Günahkâr bir şey.

Bir nefes verdi. "Romaniev-"

Elimi çektim. "Somon o zaman. Seni lanet bir mağara adamı gibi arabadan sürüklemeyden önce gidelim."

İçini çekti, yenilmişti ama meraklanmıştı. "Tamam, ama yediğim en iyi somon olsa iyi olur."

"Meydan okuma kabul edildi prenses."

Arabadan indi ve kapıyı arkasından kapattığında çantasını alıp omzuma attım.

Göz kırparak evime giden yolu gösterdim.

Dikkatlice iki şık tabağa uzandım, mükemmel pişmiş somonun yanına bir pirinç yatağı yerleştirdim. Somonun üzerine özel ballı hardallı sosumdan büyük kepçelerle koyduktan sonra taze dereotuyla süsledim.

Tabakları dengeleyerek masaya getirdim.

Koridordan Caia çıktı, dudaklarında sinsî bir gülümseme vardı. Neredeyse çorak olan iç mekânı abartılı bir merak ve sahte bir korku karışımıyla inceledi.

"Eviniz oldukça..." Sanki bu minimalist şaheser için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi durakladı. "...steril. Renklerden nefret eden insanlar için bir müze gibi."

Mekânı incelerken bakışlarım, şehir manzarasını ve karlı sokakları gösteren büyük pencerelerle çerçevelenmiş oturma odasında gezindi. Televizyonun karşısında bej renkli büyük bir kanep, yanında şık beyaz bir mutfak ve ahşap bir yemek masasının üzerinde göz alıcı bir avize duruyordu. Bomboştu, kişisel dokunuşlardan yoksundu ama bu boşluk tam da arzuladığım şeydi; zihnimi derli toplu ve dingin tutuyordu.

Bana katılması için elimle işaret ettim. "Burada nadiren vakit geçiririm."

Sandalyeyi çekerek oturmasını işaret ettim, o da nezaketle oturdu ve yumuşak bir teşekkür etti.

Daha önce evime girdiğinde, gözleri avizeye takıldığında nefesi kesilmiş ve bana bunun ne kadar ettiğini sormuştu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece omuz silktilim. Sonra yemek yapmaya başladım ve onun etrafta dolaşıp etrafı incelemesine izin verdim.

"Neden?"

Bardağımı dudaklarıma götürdüm - sadece su, çünkü görünüşe göre bu gece bir azizim. Onun yanında zeki kalmam gerekiyordu; işlerin karışmasına izin veremezdim. İstedığım şeyle riske atmaya hazır olduğum şeyi birbirine karıştırmak isteyeceğim son şeydi.

Bu yüzden, daha güçlü bir şeyin içinde boğulmayı tercih etsem de, suya razı oldum.

"Ofise yakın daireleri tercih ederim," dedim somondan bir ısırık alıp tadına bakarak. "Bilirsiniz, işe daha yakın falan."

Kollarını kavuşturarak yarım bir gülümsemeyle odaya baktı. "Ne yazık. Aslında oldukça güzel bir yer."

Çiğnerken bakışlarını yakaladım ve gözlerinin avizenin ışığını nasıl yakaladığını fark ettim. İçlerinde bir şeylerin titreşimi vardı - meraktan öte bir şey.

Gözleri kısa bir süre tabağa kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Bunu biliyordum.

Gözleri gerçekten de ruhuna açılan bir kapı gibiydi.

"Yemeğini zehirlemedim, Caia. Ye."

Gözleri bir an için büyüdü, tereddütünü fark ettiğime şaşırdığı belliydi. Boğazını temizledi, kavuşturduğu kollarını gevşetti ve çatalı dudaklarına götürdü. Yemeği soğutmak için hızlıca üfledikten sonra bilinçli bir ısırık aldı. Gözleri memnuniyetle kapanırken yumuşak bir inilti duyuldu.

"Etkilendin mi?"

"Böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa bir şeyler uydurayım mı?" Suyumdan bir yudum aldım.

Yüzüne muzip bir sırıtış yayıldı. "Kesinlikle uydurma olanı."

"Annemin en sevdiği yemektir."

Gençken, kızları kollarıma çekmek için "trajik geçmiş" kartını oynar, berbat çocukluğumu ve tüm dramı anlatırdım. Şimdilerde ise bir gülümseme ve bir bakış kadar basit ve bir bakıyorum, çırılçıplak, bacaklarını açmış, en korkunç yerlerde beni bekliyorlar.

Bir kaşını kaldırdı. "Peki ya gerçek olan?"

"Gerçek şu ki, bir keresinde bir kızın *kalbine* giden anahtarın midesinden geçtiğini duymuştum. Bu yüzden gençken Gordon Ramsay'in yemeklerini izlemeye okulda çalıştığımdan daha fazla zaman ayırırdım."

Hafifçe güldü ve yemeye devam etti, hareketleri akıcı ve rahattı.

Güzel, stratejim işe yarıyordu.

Sandalyeme geri yaslandım, gözlerim bir tür hayranlıkla ona kilitlenmişti. Her ayrıntı zihnime kazınmıştı: yanaklarının kızarması, kirpiklerinin narin uçuşu, dolgun dudaklarının her lokmada hareket edişi. O kadar zahmetsizce büyüleyici görünüyordu ki gözlerimi bir kez daha ayıramadım.

"Bir katilin evinde olmak seni pek sarsmışa benzemiyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudaklarını bir mendille silerken bakışları sabit ve etkilenmemişti. "Oh, lütfen. Canavarlar arasında yaşamak benim günlük gerçekliğim."

Merakla başımı eğdim. "Neden evli değilsin Caia?"

Öksürdü, şaşkınlıkla elindeki suyu tükürdü, soruma ve konunun aniden değişmesine hazırlıksız yakalandığı belliydi. Ne tür bir pisliğe bulaşmış olabileceğini ya da benden başka kimlerle takılmış olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım. Ama lanet olsun, bizim çarpık küçük dünyamızda, onun gibi bir kız muhtemelen şimdiye kadar evlenmiş ve üçüncü çocuğuyla hokkabazlık yapıyor olurdu.

Yutkundü. "Ne?"

Somonu kesmeye çalışırken bıçağı yüksek sesle tabağa çarptı ve irkildi. Bakışları tabaktan bana kaydı, aramızdaki boşlukta gerilim çatırdıyordu.

Omzundaki küçük şeytanın kıpkırmızı kesildiğini ve böyle bir soru sorma cüretini gösterdiği için bıçağını boğazıma saplamasını fısıldadığını görebiliyordum. Sanki gülüp geçme ya da bu kadar meraklı olduğum için beni parçalara ayırma dürtüsüyle boğuşuyor gibiydi.

"Beni yanlış anlama. Bu dünyada senin gibi güzel bir kız sadece iki şeyden biri olabilir: bir eş ya da-"

"*Bir fahişe mi?*" Sözümlü kesti, sesi havayı bir bıçak gibi kesiyordu. Çatal bıçak takımını keskin bir takırtıyla yere çarptı, gözleri ateşli bir öfkeyle parlıyordu. Göğsü öfkeyle kabarmıştı ve omzundaki küçük şeytanın büyüyerek patlamaya hazır bir tehdide dönüştüğü açıktı. "Ben ikisi de değilim, Romaniev. Ben sadece... hayatta kalmaya çalışan bir kızım. Bunu anlamak senin zavallı beynin için neden bu kadar zor?"

Eğildim, sesimi kasıtlı bir fısıltıya indirdim. "Saçmalamayı keselim, Caia. Eğer baban seni henüz evlendirmediyse, çok açık ki

başka planlar."

Bakışları buza döndü. "Beni yargılama hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun? Hayatım hakkında bu iğrenç varsayımlarda bulunmaya? Hem de *senin?*"

Bakışlarının soğukluğunu neredeyse hissedebiliyordum, sanki elinden gelse beni olduğu yerde donduracaktı.

Çok haklıydı.

Kendi hayatım karanlık, günah ve kötülüklerle dolu bir lağım çukuruyken ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Ama ona bir el ateş etmeden duramadım, doğrudan egosuna nişan aldım ve hedefi vurdum.

Bir omzumu silktim. "Tahmin etmeme gerek yok tatlım. Sadece babana bakmak bile bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Hiçbir uyarıda bulunmadan tabağını sert bir sıyrıkla kenara itti, ayağa fırlarken at kuyruğu sallanıyordu. Omzundaki küçük şeytan, gözlerindeki öfkeyle eşleşerek beni terslemiş gibiydi. Ceketini çekti ve kapıya doğru hışımla yürüdü.

Hay sikeyim! Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Peşinden koştum, parmakları kapı tokmağına dokunduğunda ona yetişirken nefesim boynunu yakıyordu. Elim onunkine dolandı ve onu geri çektim. Onu döndürdüm ve kapıya doğru bastırdım, nefesi yumuşak bir solukta kaçtı. Ellerini başının üzerinde sabitledim, sıkıca ve acımasızca kavradım.

Benimle mücadele etmeye çalışırken boynu ve yanakları öfkeyle kızardı ama ben sakinliğimi korudum, kendime yaklaştım, göğsü bana değdi ve bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

"Bırak beni."

Kalp atışları bileklerinin narin derisine hızla çarpıyordu ve bana karşı ne kadar savunmasız olduğunu fark ettim - o kadar hafıftı ki, tek bir dokunuşla onu paramparça edebilirdim. Bu düşünce boğazımda düğümlendi ve onun yerdeki cansız halinin görüntüsü rahatsız edici bir şekilde canlandı.

"Hayır."

Dişlerini sıktı. "Bırak beni, Romaniev." "Caia-"

Gözlerinde çiğ bir nefret parladı. "Buraya gelmemeliydim."

Bakışlarını tuttum, ellerim yavaşça kollarında gezindi. "Buraya geldiğine sevindim.

yaptı."

Kolları iki yanına düşerken ağzı hafifçe aralandı, ellerim omuzlarından kayarak kalçalarına yerleşmeden önce belinde gezindi. "Beni aşağılamayı bırak."

"Sana hakaret etmiyorum. Sadece Mankiev'in baban olmasına çok kızgınım." O piç onun kadar güzel ve ateşli bir kızı hak etmiyordu.

"Neden? Onu o kadar iyi tanımıyorsun bile," diye itiraz etti usulca, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Parmağımı çene çizgisinde hafifçe gezdirdim ve yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar ona doğru eğildim. "Yeterince biliyorum."

"Onun hakkında konuşmayı bırak," diye nefes verdi, sıcak nefesi benimkine karışıyordu.

"O zaman gel de yemeğini bitir."

Başını hafifçe sallayarak gözlerini kapattı. "Eve gitmek istiyorum."

"Seni sonra eve bırakırım."

"Hayır, şimdi," diye ısrarla nefes aldı.

Elini tuttum ve tepesine yavaş, uzun bir öpücük kondurdum. "İyi davranacağıma söz veriyorum," diye mırıldandım, dudaklarımın tenini okşamasına izin vererek.

Alay etti. "Sen tam bir pisliksin, Romaniev."

"Biliyorum," diye sırtarak cevap verdim.

Gözlerini bana dikti. "Sana güvenmiyorum." "Akıllıca bir seçim."

"Biraz başım dönüyor," diye itiraf etti, gözlerini kapadı ve başını kapıya yasladı. "Beni zehirlememiş olsan iyi edersin."

"Merak etme, bu son derece normal," dedim göz kırparak ve eline bir öpücük daha kondurdum. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Hafifçe güldü, etrafımda süzülmeden önce beni şakacı bir şekilde itti, yemek masasına dönerken her adımında at kuyruğu sallanıyordu. Kokusu havada tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde dolaşıyordu.

Gözlerimi kapattım, kokusunun tadını çıkarmak için derin bir nefes aldım.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, kendimi sabitlemek için uçlarını kavradım.

Bu oyun beklediğimden çok daha ilginç bir hal almaya başladı.

Bölüm
On iki

"Hiç kimse bana kederin korku gibi hissettirdiğini söylememişti."
- C.S. Lewis

Caia

Kendimi hazırladım, babamın adı ekranda belirlediğinde korkunun o iğrenç tadı ortaya çıktı. Sadece onun iğneleyici yorumlarını ya da kaçınılmaz hayal kırıklığını düşünmek bile midemin düğümlenmesine yetiyordu.

Telefona baktım, keşke sesinden ve her zaman yaptığı gibi yargılama bombardımanından kaçabilseydim. Bir süre tereddüt ettikten sonra, sonunda ipucunu alıp beni rahat bırakmasını umarak üçüncü kez reddet tuşuna bastım.

Ama umudum boşunaydı. Lanet telefon çalmaya devam ediyordu, sanki sahip olduğum son huzur kırıntısını da parçalamaya kararlıydı. Sonunda cevap verdiğimde kaslarım gerildi, göğsümde bir hayal kırıklığı düğümü oluştu.

"Ne?" Sinirimin her kelimededen damlamasına izin vererek tersledim.

"Babanı böyle mi selamlıyorsun Caia? Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Yavaş ve derin bir nefes aldım, telefonu sıkıca kavradım. "Meşgulüm."

"Romaniev nasıl?"

Tabii ki. Her zamanki gibi.

Neredeyse sesli gülecektim. Sanki Romaniev'le benden daha çok ilgileniyordu. Belki de onu yatağına almak istiyordu. Kahretsin, ona devam etmesini ve yapmasını söylemeliydim, onu becererek düzeltmesine izin vermeliydim - belki o zaman sonunda hayatımı takıntı haline getirmekten vazgeçer ve beni yalnız bırakırdı.

"Dün gece onu gördüm. Akşam yemeği hazırladı ve hatta klişe bir romantik komedi kahramanı gibi bana iyi geceler öpücüğü verdi. Bu merakını gidermek için yeterli mi?"

"Sadece seni öptü mü? Fazla zamanım yok Caia," diye homurdandı babam. "Bu işin hafta sonuna kadar *bitmesini* istiyorum."

Tabii ki bilmiyor. Onun kraliyet programında bir eşek olmak *çok* olmalı talepkar.

Telefonu aniden kapattı, beni taleplerinin her zamanki acı tadı ve sadece onun aptal kurallarının ilham verebileceği o güzel kapana kısılmışlık hissiyle baş başa bıraktı.

Dört gün.

Lucifer'ı baştan çıkarmak ve bir şekilde Silas'a karşı koz elde etmek için dört günüm vardı. Büyütülecek bir şey değildi, değil mi?

Telefonumu yere bıraktım, gözlerimi kapattım ve serin esintinin yüzüme çarpmasına izin verdim. Bir yanım bu karmaşanın bitmesini ve hayatıma devam edebilmeyi istiyordu. Diğer bir yanım ise kaçmak istiyordu; belki İspanya'da garson olarak yeni bir başlangıç yapmak, Polonya'da yerleri fırçalamak ya da New York'un kaosuna karışmak. Hamburger çevirmek bile burada kalmaktan daha iyi geliyordu.

Henüz her şeyi çözememiştim. Ama tek bildiğim, en çok kaçmak istediğim kişinin Romaniev, Silas ya da bu çılgın plan olmadığıydı.

En büyük zorbam, lanet olası babamdı.

Sadece dört gün kalmıştı.

Bir plana ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Neredeyse donmuş *Senezh* Gölü'nün üzerinde süzülen iki görkemli kuğuyu fotoğraflamak için bir saattir beklediğim banktan kalktım. Manzara bir kış şaheseri idi; ağaçlar çıplaktı ve gölün etrafında nöbetçi gibi duruyordu. Suyun yarısı donmuş, gri gökyüzünü yansıtıyor ve buz parçaları etrafa saçılmıştı. Kar zemini kaplamış, karanlık ve buzlu suyla tezat oluşturuyordu.

Etrafta pek kimse yoktu, sadece birkaç insan ve karda iz bırakan evcil hayvanları ve ben. Yalnızdım.

Sadece dört gün kaldı, Caia.

Alexsei'nin tuzağıma düşmesi için çok erkendi, ama onu daha erken cezbedecek bir şeye ihtiyacım vardı. Aklıma bir fikir geldi.

Rusya büyüklüğünde bir egosu ve buna uygun bir tanrı kompleksi olan hangi adam zor durumdaki bir genç kıza karşı koyabilir? Kibirli pislikler için bulunmaz bir nimet.

Derin bir nefes aldım ve Romaniev'in bir gece önce bana verdiği numarayı çevirdim, sanki bu bir ölüm kalım göreviymiş gibi nefesimi tuttum. Ki şimdi düşünüyorum da öyle sayılırdı.

Lütfen, cevap verin. Lütfen, Romaniev.

Telefon üç kez çaldı.

Tam kapatacaktım ki sert bir ses cevap verdi, "Alo, Caia."

"Hey, kıpırdama!" Çenesini tam istediğim açıya ayarlayarak söyledim.

Sert, alçak bir inilti çıkardı, parmağımı ısırırken sırtışını zar zor gizledi. "Caia, bu benim ilk modelliğim. Çok güzel olabilirim ama yine de bana nasıl poz vereceğimi öğretmelisin."

Kamerayı ayarlayıp göle karşı profilini çekerken kar taneleri burnuna, dudaklarına ve dağınık saçlarına hafifçe kondu. Ona hayranlıkla bakmak için bir an durdum-Alexsei Romaniev inkar edilemeyecek kadar güzeldi.

Ona dokunmak için beklenmedik bir dürtü beni yakaladı. Eğildim, bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken nefesim tenini okşadı. Gözlerini açtığında, bakışlarındaki çığ yoğunluk aramızdaki havayı neredeyse dayanılmaz hale getirdi.

Boğazımı temizledim ve şöyle dedim: "İyi gidiyorsun ama hadi biraz heyecan katalım. Bir sigara yak ve dumanını havaya üfle. Bu sana taklit etmekte çok iyi olduğun karanlık aurayı verebilir."

Çenesindeki bir kas hafifçe seğirdi, sanki bir şey söylemek istiyordu ama kendini durdurdu. Bana baktı, bakışları bir saniye bile uzun sürmedi, sonra yavaşça başını salladı. Bir sigara yaktı, derin bir nefes çekti ve dumanın ruhani bir örtü gibi etrafında kıvrılıp bükülmesine izin verdi.

Telaşla odağımı tekrar kameraya çevirdim, umutsuzca üzerime çöken günaha karşı bir kalkanmış gibi davrandım. Yaklaşıyordu, her hareketi beni daha da uçuruma çekiyordu. Deklanşör tıkırdıyor, her tıkırtı onun ulaşamayacağı bir yerde kalmak için verdiğim mücadeleyle alay eder gibi yankılanıyordu.

Sonunda kamerayı bıraktığımda, gözlerim ondan başka bir yere bakmak istemedi. Onun bu kadar yakınımda olması kafamı karıştırıyor, midemi ne kadar sıkı bastırıldığıyla ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyordu. Vücudumun ona dokunmak, tenimin onunkiyle buluşmasına izin vermek için çılgılık attığını hissedebiliyordum. Aramızdaki boşluğu kapatma dürtüsü yoğun ve sıcaklık neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyordu.

Tanrım, daha önce bir erkeğin ellerini üzerimde *hiç* bu kadar çok istememiştim, ama bir parçam -ham ve pervasız- her türlü edep duygusundan sıyrılmıştı.

Zihnim çılgınca düşüncelerle dolup taşıyor, elbiselerimi hemen orada yırtıp atmayı hayal ediyordum. Soğuk önemsizdi; tek düşünebildiğim çıplak b e d e n i m i ona bastırmak, teninin her santimini tenimde hissetmekti.

Ellerinin göğsümü kavradığı, yüzünün bedenimin arasına gömüldüğü fantezisi beni tüketiyordu.

Caia, uyan!

"Bugün için teşekkürler. Beni gerçekten kurtardınız. İlham bulmakta zorlanıyordum."

"Yardım edebildiğime sevindim. Peki, sırada kim var?"

Durakladım, haklı olduğunu fark ettim. Yeni bir konuya ihtiyacım vardı.

"Sanırım... Ellerin fotoğrafını çekmek istiyorum," dedim, büyükannemi düşünerek. "Onun ellerini benimkilerle eşleştirmek istiyorum. Eller bir hikaye anlatır; zaman, sevgi, bağlantı. Onun dokunuşuyla kim olduğumu gösteriyorlar."

Fotoğraf makinemi toplarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, muhtemelen fikrimin çok saçma olduğunu düşünüyordu.

Ezikçe. Belki de daha heyecan verici bir şey bulmalıyım.

Başım şimdiden zonklamaya başlamıştı.

"Peki yüzümün fotoğrafı bunun neresinde?"

Omuz silktim, sırtıma zorlukla bastırdım. "Erkeklere ve sigaraya olan nefretimi yansıtmak için."

Mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oldu. "Hadi ama bebeğim. Bütün erkeklerden nefret edemezsin. O kadar da kötü değilim, değil mi?"

Kalbim telaşlandı. "Sen en kötüsüsün. Silas için çalışan herkes neredeyse ruh emici bir boşluktur."

"Touché." Bir adım daha yaklaştı, yakınlığı tenimin karıncalanmasına neden oldu. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesini benimkine karşı hissedebiliyordum. Eğildi, sesi alaycı bir fısıltıya dönüştü. "Düşündüğün kadar ruhsuz musun Caia?"

Ruhsuz muydum? Soru havada asılı duruyordu ve cevap hakkında hiçbir yanılsamam yoktu.

Dünyanın cazibesi, baba sorunlarının cömert bir yardımı, travmatik anıların durmaksızın tekrarlanması ve kanımda zehirlerini bırakan yüz­süz erkeklerin rahatsız edici bir geçit töreni arasında, bu şekilde sona ermem şaşırtıcı değil.

Ruhsuz, değersiz ve... kırık.

Yaklaşarak dudaklarımı yaladım. "Bekle ve öğren, Lucifer."

Bölüm On üç

"Yavaş büyüyen ağaçlar en iyi meyveyi verir."
- Moliere

Alexsei

Suratına bir yumruk daha indirdim, her vuruşumu hayal kırıklığım yönlendiriyordu, bu lanet olası ezici saplantıyı sistemimden atmak için çaresizdim. Tam geri savuracakken, o derin, esrarengiz zümrüt gözler zihnimde parladı, dengemi bozdu ve yumruğundan kaçıp geriye doğru tökezlememe neden oldu.

Bir süre yerde kaldım ve nefesimin altında küfrettim. "Bugün seni bu kadar kızdıran ne?" Volk güldü ve beni çekiştirmek için uzandı.

Beni. "Suratını dağıtmak için hiç bu kadar çok şansım olmamıştı."

"Kapa çenenin," diye homurdandım, ağzıma dolan ve çenemden aşağı akan kanı tükürdüm.

Volk bana bir şişe su uzattı ve bok yiyen bir sırtıyla banka oturdu. "Neyin var senin?"

Yüzümdeki ter ve kanı silmek için tişörtümü çıkardım, gerginliği azaltmak için omuzlarımı ve boynumu yuvarladım. "Caia Mankiev oldu," diye mırıldandım.

"Mankiev'in kızı mı?" diye kıkırdadı, şişeden uzun bir yudum aldı. "Yani sonunda seni becermeyeceğini mi anladın?"

Burnumu kırıp kırmadığını kontrol ettim. "Daha da kötüsü."

Dünkü fotoğraf çekimimizden sonra onu bir İtalyan restoranına götürdüm. Bir kase gnocchi mantar çorbası içti ve bunun için ısıtacak mükemmel bir ilaç olduğuna yemin etti. Yanakları soğuktan pembeleşmişti ve kestane rengi saçlarında birkaç kar tanesi erimişti.

En sevdiği dondurma çeşidinden bahsetmeye başladı-antep fıstıklı, ki ben bunu iğrenç buluyorum. Seçimi karşısında yüzümü buruşturduğumda öyle bir baktı ki

Ben de çok beğendiğimi söyleyerek ikimizi de şaşırttım.

Evet. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Daha sonra onu eve bıraktım. İş arkadaşları arasındaki grip salgını nedeniyle gece vardiyasında çalışmak zorunda olduğundan bahsetti. Yanağına bir öpücük kondurdum ve arabamı sürdüm, kokusu arabamda kaldı ve gözleri aklıma takıldı.

"Dur tahmin edeyim," diye durakladı Volk, düşünüyormuş gibi yaparak. "Anal yapmayacak mı?"

Elimdeki şişeyi fırlattım, o da gülerek savuşturdu.

"Ne? Daha kötü ne olabilir anlamıyorum," diye omuz silkti Volk. "Yani Mankiev'in kızını becermek istemek zaten yeterince kötü. Kanında onun DNA'sını taşıdığına inanamıyorum. Zavallı kız, o-"

"İşe yaramaz babasına hiç benzemiyor," diye tersledim.

Sustu, çirkin yüzünde yavaşça bir sırıtma belirdi.

Kahretsin, ona daha sert vurmalıydım.

Bakışları zihnimi okumaya çalışıyormuş gibi daraldı.

Gömleğimi omzuma attım ve ellerimi kaldırdım. "Ne?"

Volk bana tekrar baktı, sudan bir yudum daha aldı, gördüğünü sandığı şeyden zevk aldığı belliydi. Başını yavaşça salladı. "Dikkatli ol, Alexsei."

Kızgınlık alevlendi ve kapıya yöneldim. "Siktir git, Mikhaël."

Güldü, sesi sinirlerimi bozuyordu, onun gerçek adını sadece çok sinirlendiğimde kullandığımı çok iyi biliyordu. Lanet olası pislik. Bir içkiye, bir sigaraya ve belki de bir kum torbasına ihtiyacım vardı ve bunlara şimdi ihtiyacım vardı. Başım istemediğim düşüncelerle dönüyordu, ve bu beni olması gerekenden daha fazla kızdırdı.

Boş, sessiz koridorlardan odama doğru hışımla ilerledim, her adımım sessizlikte lanet bir gök gürültüsü gibi geliyordu. Ama kaslarımdaki yanmaya odaklanmaya çalışsam bile, aklım sürekli ona dönüyordu. *Caia*'ya. Onun aptal, sinir bozucu gülümsemesi sanki düşüncelerime davetsiz bir misafirmiş gibi kafamın içinde yanıp sönüp duruyordu. Neredeyse görebiliyordum - dudakları aklımı kaçırmama yetecek kadar kıvrılıyordu, sanki bu etkiyi yarattığını biliyor ve her saniyesini seviyordu.

Sonra kaşlarını çattı, fotoğrafımı çekerken kaşlarını çattı, sanki her saniyesinden gizlice zevk almıyormuş gibi davrandı. Ve o fotoğrafları kontrol ettiğinde gözlerindeki bakış.

-Sanki yakalamaması gereken bir şey yakalamış gibi. Sanki farkında bile olmadan çiğ ve gerçek bir şeyi açığa çıkarmışım gibi.

Onun sorunu neydi? Neden *normal* olamıyordu? Alıştığım kızlar gibi - sıkıcı, sade, pürüzsüz bacaklar, parlak dudaklar ve arkalarında bıraktıkları yatak kadar boş bir zihin. Ama *hayır*, Caia farklı olmalıydı. Fazla mesai yapan bir beyni, kapatamadığım keskin bir ağzı ve tüm saçmalıklarımı görmüş gibi bana bakma şekli olmalıydı.

Sevişip unutabileceğim başka bir güzel yüz olması onun için yeterli değildi. Derimin altına girmeli, vücudunun kıvrımlarıyla hiçbir ilgisi olmayan şekillerde onu istememi sağlamalıydı ve her şey kafamı becerme şekliyle ilgiliydi.

Yatak odamın kapısına ulaştığımda yumruklarımı sıktım. Yüzü hâlâ oradaydı, beynimin içinde bir türlü gitmeyen lanet bir hayalet gibi dans ediyordu. Nabzım hızlandı, hayal kırıklığım yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Neden beni etkilemesine izin vermiştim? O *hiçbir* şey, *sadece* başka bir kız, değil mi?

Değil mi?

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, yankısı yüksek ve kesindi.

Gömleğimi yatağın üzerine fırlatıp doğruca duşa yöneldim, sıcak suyun üzerime yapışan hayal kırıklığını yok etmesine izin vermek için çaresizdim. Musluğu açıp sıcaklığın devreye girmesini beklerken buhar yükselmeye başladı. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmak üzereydim ki telefonum komodinin üzerinde vızıldadı.

Elime aldım ve ekranda Caia'nın adı parlıyordu. Küçük, kırmızı ve baştan çıkarıcı, saçları karanlık bir hale gibi etrafında uçuşan, o alaycı parmaklarından biriyle beni daha yakına çağıran küçük şeytanının telefon ekranından fırladığını neredeyse görebiliyordum. *Hadi, Romaniev... biraz daha yaklaş...*

Caia: Bu

gece meşgul

müsün?

Ödevimi bitirdim ve geri bildirimini istedim.

Ama meşgulsen sorun değil!

Farkında olmadan yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Benim küçük cadım beni tekrar görmek istiyor.

Ben: Ne
zaman?

Caia:
8 uygun mu? 😊

Benim için:
Mükemmel. Sana yemek pişireceğim.

Caia:
Hayır, zahmet etmeyin.
Gerçekten, Romaniev!

Ben:
Bu bir soru değildi. Seni 8'de alırım.

Caia:
😞

Telefonumu bir gümbürtüyle yatağa fırlattım ve duşa girmeden önce üzerimdeki diğer kıyafetleri çıkardım. Sıcak su yüzüme çarptı ve bir an için sıcaklık omuzlarımdaki düğümleri hafifletti. Arkama yaslandım, suyun yüzümü yıkamasına izin verdim, kafamda dönen tüm saçmalıkları bastıracağını umuyordum.

Sonra, bam, keskin bir sızı çarptı yüzüme. Burnumu tuttum, irkildim. Kahretsin, o piç neredeyse kırıyordu.

"Ne kadar çaldı?" Vlad sordu.

Dolu olup olmadığını kontrol etmek için silahımı kaldırdım, sonra tekrar ceketimin altına, gözden uzak bir yere sakladım.

"20 bin," diye yanıtladı Volk ve bana bir sigara uzattı. Tek kelime etmeden aldım, yaktım ve derin derin içime çektim.

Mekânın içinde yürürken, ışığın kırık pencerelerden içeri nasıl süzüldüğünü fark etmeden edemedim, örümcek ağları her köşeyi kaplamıştı, sanki bu çöplük yıllardır kimsenin umurunda değildi. Hava, karanlıkta bir yerlerde saklanan kuşların rastgele çırpınışlarıyla teninize yapışan türden yoğun bir bakımsızlık içindeydi. Burası çürümeye terk edilmiş, unutulmuş bir yerdi, çünkü kimse burayı yıkacak kadar önemsemiyordu.

Bir nefes daha çektim ve dumanı yavaşça üfledim. "Peki, neden buradayız?"

Vlad çömelmiş, yerdeki bir şeyi inceliyordu. "O piçin nerede saklandığını bulmaya çalışıyoruz."

"O piç" derken Viktor'u kastediyordu. Eskiden Igor ve Vlad'la arası iyiydi, ta ki 20 bin dolarımızla ortadan kaybolmaya karar verene kadar. Görünüşe göre son zamanlarda herkes Silas'tan temiz bir kaçış yapabileceğini düşünüyordu.

Igor ve Vlad yıllar önce hapishanede tanışmışlar, ancak ikisi de onları oraya neyin getirdiğini paylaşma zahmetine girmemişler. Her ne olduysa, bu bir dostluğu ateşlemeye ve Silas'ın temelini atmaya yetti - acınası hayatlarının sunduğundan daha fazlasını arayan erkeklerin kardeşliği: güç, para, kadınlar, amaç.

Igor, "Silas" adının bir Roma orman tanrısından geldiğini söylerdi. Kök salmak ya da ayakları yere basmakla ilgili bir anlamı olması gerekiyordu. Babası bir marangozdu ve St. Petersburg'un kuzeyindeki küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Belki de bu yüzden malikânesini ıssız bir yerde, ormanın derinliklerinde inşa etmişti, sanki kendini canlı hissetmek için ağaçlarla çevrili olması gerekiyormuş gibi.

Ama dürüst olmak gerekirse, artık bunların hiçbir önemi yoktu. Viktor bizden çalmıştı ve biz de böyle şeylere göz yumacak tiplerden değildik.

"Karısı nerede?" Ben daha ağzımı açmadan Volk soruyu ortaya attı.

Vlad başını salladı, suratı asıktı. "Komada."

Kaşlarımı çattım, gerisini duymak istediğimden emin değildim. "Bu nasıl oldu?" "Onu arabasıyla ezdi."

Etkileyici. "Onu en son ne zaman gördün?"

Ülkeden bu kadar kolay kaçmasına imkân yoktu - biz takipteyken olmazdı. Muhtemelen bir yerlerde saklanıyordu, büyük ihtimalle Moskova'da.

"Bir ay önce," dedi Vlad, telefonunu çıkarıp Viktor ve karısının gülümseyen ve sevgi dolu bakışlar atan bir fotoğrafını gösterdi. Mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı ama hepsi göstermelikti. O sırtışların ardında muhtemelen birbirlerine katlanamıyor ve yastıklarının altında bıçaklarla uyuyorlardı.

Havada asılı duran metalik ve deterjan kokularının tuhaf karışımını görmezden gelmeye çalışarak loş alana doğru yürüdüm.

"Bu koku da ne?" diye sormaya başlamıştım ki, hiçbir uyarı olmadan bir patlama depoyu yerle bir etti. Patlama bizi sert bir şekilde yere çarptı.

Toz ve enkaz havayı doldurarak görmeyi zorlaştırdı. Patlamanın gürültüsü kulaklarımı çınlattı ve ellerimde ıslak ve yapışkan bir şey hissederek yüzümü buruşturdum-kan.

Patlamanın gücü bizi etrafa savurdu, hava kül ve kirle kaplanmıştı. Enkazın arasından Vlad ve Volk'u bulmak için çabaladım, vücudum kırık camlardan saçılan cam kırıkları yüzünden sızlıyordu.

Bir uğultu duyularıma saldırıyor, odaklanmamı zorlaştırıyordu. Gözlerimi sıkıca kapadım ve nefesimin altında Viktor'a küfrettim. O piç bizi tuzağa düşürmüştü.

Yıkılan duvarların sesi beni ayağa kaldırdı, nefesim boğazımda düğümlendi. Vlad, "Dışarı, HEMEN!" diye bağırırken ciğerlerim hava almak için çılglık atıyordu.

Enkazın arasında tökezleyerek açık kapıdan içeri daldım, adrenalin içimde steroidli bir yük treni gibi kükrüyordu. Dışarıda dünya kar ve karmaşadan oluşan kaotik bir girdaba dönüşmüştü.

Karın içine düştüm ve kemiklerimi sarsan bir gümbürtüyle yere yığıldım. Nefes almak için çırpınırken vücudum kontrolsüzce sarsıldı, dizlerim şokun ardından bana ihanet etti. Yere pençelerimi geçirdim, kan ve kirden oluşan iğrenç bir karışım tükürdüm. Demirin metalik tadı ağzımda kaldı ve öfke göğsümde kabardı, yoğunluğuyla beni boğdu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nefesimi tutmayı başardım, kar taneleri yüzümde tembelce süzülürken sırtüstü uzandım. Derin, ürpertici bir nefes aldım, vücuduma yayılan yakıcı acıya rağmen soğuk, temiz havanın tadını çıkarmaya çalıştım.

Volk'un sesi kulaklarımdaki çınlamayı yarıp geçti. "Onu öldüreceğim."

Öksürük krizinden boğuklaşan sesimle mırıldandım: "Geldiğimizi nereden biliyordu?"

Hâlâ nefes nefese olan Vlad karanlık bir sesle mırıldandı: "Oraya daha önce de gelmiştik. Aramaya geleceğimizi biliyordu. Aptal değil."

Kendimi yukarı ittim, ellerime saplanan cam parçalarından sızan ılık kan damlaları yüzünden irkildim. Yüzümü buruşturarak cam parçalarını teker teker çıkardım, hayal kırıklığı yüz hatlarımı buruşturuyordu. "Görünüşe göre binanız artık kızarmış."

Geriye kalan tek şey lanet olası bir felaketti; molozlar her yere saçılmıştı. Bir zamanlar gücün sembolü olan depo şimdi harabeye dönmüş, lanet olası bir enkaz ve yıkıntı yığınınına dönüşmüştü.

Vlad dişlerini sıktı. "Saint Petersburg'a gidiyoruz. Igor bugün silah tüccarıyla bir anlaşma yapacak. Orada buluşacağız; jeti alıyoruz."

Volk başını salladı. "Ya Viktor?"

Vlad'ın gözleri çelik gibi soğudu. "Viktor benim işim. Onunla bizzat ben ilgileneceğim."

Igor bu buluşmayla ilgili tek kelime etmemiştii ve ben kendi planlarımı çoktan yapmıştım.

Kendimi iğrenç kardan zorla kaldırdım, vücudumda acı alevleniyordu. "Sana katılamam. Şehirde bitmemiş bir işim var."

Mankiev'in kızından daha acil meselelerle uğraşmam gerektiğini biliyordum ama bir yanım onu tekrar görmek istiyordu.

Volk'un eli omzuma indi. "Am peşinde koşmanın zamanı değil Alexsei."

Vlad'ın kahkahası karanlıktı ve sert bir öksürükle kesildi. "Onu rahat bırak. Ben de peşine takılabilirim."

"Geç kaldın," diye tersledi, arabaya kayarken sesi keskindi.

Kapıyı açık tuttum, gözlerim kırmızı elbisesinin nasıl yukarı sıyrıldığına ve kalçasını nasıl gördüğüme takılmıştı. Jartiyer ve o minik fiyonk adeta kontrolümle alay ediyordu. Nabzım hızla atıyordu ve içime yayılan yakıcı bir sıcaklık doğru düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Sikeyim beni.

Kapıyı ustaca bir hareketle kapattım ve koltuğuma gömüldüm. Damarlarımdaki sıcaklık lanet olası motorun gürültüsünden daha yoğundu.

Boğazımı temizleyerek saçlarımı karıştırdım, motoru çalıştırırken nemli tellerin parmaklarıma yapıştığını hissettim. "Bir işim çıktı," diye mırıldandım, gözlerinin içimi yaktığını hissettim.

Daha yakına eğildi, parmakları alnımdaki nemli bir saç telini hem kayıtsız hem de son derece samimi bir dokunuşla fırçaladı. "Saçların hâlâ ıslak. Üşüteceksin. Madem bu kadar meşguldün, o zaman-"

Elini tuttum ve parmak eklemlerine sert, kalıcı bir öpücük kondurdum. Teni dudaklarımda alev alev yanıyor, kasıklarımın doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. Gözlerimi yoldan ayırmadım, ona bakarsam kenara çekip kazanma şansımı mahvedecek bir şey yapmak isteyeceğimi biliyordum.

"Merak etme," diye mırıldandım, sesim kısıktı. "Hazır mısınız?"

Yumuşak bir mırıltı çıkardı, ancak bir nefesten fazlasıydı. Omzundaki küçük şeytan, kedi gözleri ve bakışlarındaki entrikayı yansıtan yaramaz bir parıltıyla geriye doğru uzandı.

"Bu akşam kremalı beyaz soslu karidesli makarna pişirmeyi düşünüyordum," dedim arabayı karla kaplı sokaklardan evime doğru yönlendirirken. Her şeyin tertemiz olduğundan emin olmak için temizlikçi kadını daha önce çağırmıştım.

"Yanında arsenikle mi?" diye alay etti, ellerini zarifçe kavuşturmuştu. kucak.

Ona bir sırtış attım. "Arsenik mi? Bu çocuk oyuncağı. Zehrimi tercih ederim

biraz daha... baştan çıkarıcı ol."

Sessiz kaldı ama kaybolmadan önce gözlerinde bir muziplik parıltısı dans etti.

Uzun bacaklarının siyah deri çizmelerle nasıl örtüldüğüne ve kürk mantosunun nasıl alay edecek kadar açık durduğuna bakarak ona bir bakış attım. Kırmızı elbisesi kıvrımlarına yapışmış, dizinin hemen üzerinde duruyordu, şık ve lanet bir spot ışığı gibi parlıyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve birkaç asi tutam yüzünü çerçeveliyordu. Yaptığı minimal makyaj sadece kalın, siyah kirpiklerini ve büyüleyici zümrüt gözlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Rahat görünüyorlardı ama gözlerindeki parıltı bana onun hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

Onu birkaç hafta önce kumarhanede gördüğümde, karanlık kumarbazlar denizinde göze çarpan bir anormallikti. Sırt dekolteli dar elbisesi, baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi pürüzsüz, ısıltılı tenine yapışmıştı. Ateşli, öfkeli gözleri loş ışığı kesiyor, onu hem çekici hem de çileden çıkarıcı bir şekilde öne çıkarıyordu.

Bu beni kızdırdı. Burası için fazla ısıltılıydı, bu şekilde sergilenemeyecek kadar büyüleyiciydi. Bir kuleye kilitlenmeli, benden başka herkesten saklanmalıydı. Bir başkasının ona bir anlığına bakması, onu tüm tehlikeli güzelliğiyle görmesi düşüncesi kanımı kaynatı.

Genelde o ukala ağzından en iğrenç şeyler dökülürdü ama bu gece rahatsız edici derecede sessizdi ve bunun nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum. Arabadan asansöre doğru ilerlerken, hafifçe tökezlediğinde bile tek kelime etmedi. İçgüdüsel olarak uzandım, ellerim onu sabitlemek için kalçalarını kavradı.

"İyi misin?"

Bir an için nefesini tuttu, tek cevabı zar zor algılanabilen

Başı

mı Bir saniye daha orada kaldım, onun sarhoş edici kokusunu içime çektim.

salla *Çok bağımlılık yapıcı.*

dım. Asansörün kapısı açıldı. Ellerimi bırakarak geri çekildim,

Küçük bir fino köpeği olan yaşlı bir kadın dışarı çıkıp bize kibarca "İyi geceler" dediğinde, vücuduyla kurduğu kalıcı temastan dolayı titriyordu.

Asansörün kapıları kapandığında dar alanda yalnızdık. Ayakkabılarına bakıyor, çantasını bir can simidi gibi kavırıyor, gözlerimden kaçırıyordu.

"Alexsei, ben-" diye başladı ama asansörün yumuşak sesi sözünü kesti. Olduğu yerde durdu, kafasının içinde olup biten her neyse ondan kurtulmaya çalışır gibi başını salladı.

Adım ilk kez onun ağzından çıkmıştı ve içimde derin, ilkel bir tatmin kükredi. Sanki zavallı varlığımı nihayet kabul ettiği için çarpık, kişisel bir ödül kazanmışım gibi göğsümde çarptığını hissedebiliyordum.

Başka bir şey söylemeden hızla asansörden çıktı ve hızlı adımlarla kapıma doğru ilerledi.

Hemen arkasından kapıyı açıp çantasını ve ceketini almak için uzandım.

"Rahatına bakabilirsin," diyerek kanepeye doğru ilerledim ve oturmasını işaret ettim. "Eğer istersen bir plak çalarım var."

Biraz müzik, televizyon hemen Őurada ya da ofisimde kitaplar ve masa oyunları var. Her Şey hazır olduğunda sana seslenirim."

Beni takip etti, artık topuklu ayakkabıları yoktu, kendisi de oldukÇa uzun olmasına rağmen göğsüme kadar uzanmayı baŐarıyordu. Aklımdan onu tek kolumla kolayca kaldıracabileceğim geÇti ama *o* yola girmek istemediğim işin bu düşünceleri hemen kovdum.

"Ben..." diye başladı, yanakları kızarmıştı. "Seni yemek yaparken izleyebilir miyim?" "Tabii, gel" dedim ve mutfağa doğru ilerledim.

"Şarap?" Başını salladı. "Sadece su, teşekkürler."

Ellerimi temizlemeye başladığımda ani, yakıcı bir acı hissi işime saplandı ve istemeden irkilmeme neden oldu. Kesiklerden kan sızmaya başladığında ellerimi fark etti ve avuÇ işlerini koyu, yayılan bir kırmızıyla boyadı.

Ellerimi tuttu, gözleri Şok iÇinde genişledi. "Ellerin... DikiŐ atılması gerek!"

Başımdan savmaya ŐalıŐtım. "Yok, bir Şey yok."

"İnat etmeyi bırak. Banyon nerede? Bırak da Őunları temizleyeyim.

kalk

." "Caia, ciddi, sorun yok. Acımıyor bile."

Kaşlarını kaldırdı, belli ki etkilenmemişti. "GerÇekten mi?" "GerÇekten mi? Tırnaklarım kesiklere battı ve iÇimden istemeden de olsa yüksek sesli bir hırıltı Çıktı. "Caia-

Musluğu kapattı. Zümrüt gözleri sabırsızlıkla karardı. "Banyon nerede?"

İnatŐılıĐının benimkiyle örtüŐtüĐünü fark edince pes ettim ve ilk yardım malzemelerinin bulunduğu dolabı göstererek onu banyoya götürdüm. Sert ama Şaşırtıcı derecede nazik elleriyle beni banyonun kenarına oturttu. Yaralarım zerinde ŐalıŐırken parmak uÇları tenimi sıyırdı ve işimi ürpertti. Gözleri elimde oyalanıyor, neredeyse fiziksel hissi veren bir bakışla onu izliyordu. Nefesi bana değiyordu.

Ilık su kanı yıkadı ve düşündüğümden daha derin yaraları ortaya Çıkardı; görünüşe göre sadece dramatik davranmıyordum.

İki kŐk cam parÇasını dikkatlice ŐıkardıĐında, keskin bir sızı irkilmeme neden oldu. "Ne oldu?" diye sordu.

"İŞ," diye mırıldandım.

AvuÇ işlerini ustalıkla sararken dikiŐ gerekmeyeceğini söyledi ama emin olmak işin birŐaŐ gün iÇinde kontrol etmesi gerekeceğini söyledi.

enfeksiyon yoktu.

Bandajlamaya devam ederken kendimi onun ellerine sabitlenmiş, hassas ve beklenmedik bir özenle çalışmasını izlerken buldum.

Bir an için zihnimde bir anı parladı. Aniden ortaya çıkmıştı. Annem iyi günlerinden birinde -ilaçlardan önce, kendi karmaşasında kaybolmadan önce- benimle oturur, saçımı tarar ya da bana çocukluğuyla ilgili bir hikaye anlatırdı. O zamanlar altın gibi hissettiren küçük anlar. Nadir ve geçici ama kalıcı.

Bazen zihnimin o anları, berbat geçmişimin kaosunda bir mutluluk resmi çizmeye çalışarak mı uydurduğunu merak ediyorum.

Bu düşünceyi bir kenara ittim.

Caia ellerime son bir kez bakarak işini bitirdi. O anda, gözlerimiz kilitlendiğinde, diğer her şey kayboldu. Nefeslerimiz birbirine karıştı, yüzlerimiz o kadar yakındı ki gözlerinin altındaki küçük damarları sayabiliyordum, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Gerçi sadece gözleri değildi; yorgunluk her yerindeydi ama bir şekilde bu onu daha da çekici kılıyordu.

Başka tarafa bakamadım.

Yanakları kıpkırmızı olana kadar saatlerce bu şekilde kaldık.

Utangaç bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve ellerini yıkamak için izin istedi.

Banyodan çıkıp mutfığa döndüm ve yemek yapmaya odaklanmaya çalıştım. Mutfak eşyalarının şangırtısı zihnimin dönüp durmasını engelleyen tek şeydi.

Kazanman gereken bir maç var Alexsei, uyan!

Göz ucuyla onun plak çalara yöneldiğini fark ettim. Nina Simone'un "Ne me quitte pas" şarkısının melankolik notaları odayı dolduruyordu. Zarif bir şekilde hareket ediyor, yemek masasının üzerinde bir mum yakıyor, tüm bunlar olurken kendi dünyasına dalmış gibi görünüyor, varlığını görmezden geliyordu.

Kırmızı elbisesinin içinde ona bir an göz attım ve lanet olsun, kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. İnce beli, cezbedici kalçaları ve o kıcını fark etmemek mümkün değildi. Nefesimin altında küfrederek hızla arkamı döndüm.

"Bu şarkıya bayılıyorum," dedi, yanımdaki mutfak tezgâhına yerleşti, bacak bacak üstüne attı - o lanet çoraplar bir an için alaycı bir şekilde ortaya çıktı. "İyi bir zevkin var."

"Bundan şüphe mi ediyorsun?" Kaşığa uzandım, sostan bir parça aldım ve ona sunmadan önce soğuttum. "Bir dene bakalım."

Sosun tadına bakarken dudakları aralandı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Mükemmel."

İki tabak aldım ve karidesli beyaz sosumla doldurduğum mükemmel al dente pappardelle makarna porsiyonlarını servis ettim. "Haydi. Yemek hazır."

Yerleştiğimizde, oda mum ışığının titreşimiyle ıslanmıştı. O suyunu yudumlarken ben de viskiden birkaç yudum aldım ve boğazımda yanma hissettim. Mumun gölgeleri yüzünde dans ediyordu.

"Peki, görevin hakkında. Ne yaptın?"

Bardağını yere bıraktı. "Sana söylediğim şeyi yaptım; ellerimizin fotoğrafını çektim, benimki büyükanneminkiyle sarmaş dolaş. Sonsuza dek saklayacağım bir resim."

Daha fazlasını duymak için merakla eğildim. "Babuşkanla en sevdiğin anın nedir?"

Durakladı, çatalı tabağının üzerinde dalgınca dönüyordu. "Sekiz yaşındayken," diye başladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi, "babam beni cezalandırdı çünkü küçük bir kelebeğin konduğu yatak odamın fotoğrafını çekmeye çalışırken yanlışlıkla telefonunu kırmıştım."

Devam ederken bir kıkırdama duyuldu, "Bir giysi parçasına takıldım ve yüzüstü yere düşerek telefonunu kırdım." Gözleri muziplikle parlıyordu. "Bir hafta cezalı olduğumu ve o süre boyunca tatlı yiyemeyeceğimi söyledi." Makarnasından bir ısırık aldı. "Ama her gece, babam uyuduktan sonra, babuşkam öğleden sonra gizlice biraz kurabiye, bir dilim limonlu kek ya da birkaç blini getirir, sonra da bana iyi geceler fısıldardı."

Parmakları bardağının kenarını yokluyor, yüzünde nazik bir gülümseme belirliyordu
dudaklar.

"Babuşka'mın olayı da buydu. O gizlice bir yol buldu
aşk hayatımın her köşesine girdi."

Arkama yaslandım, kadehimden uzun bir yudum aldım ve alkolün boğazımda kavrulmasına izin verdim. Babuşkasını çok seviyor. Çok fazla, gerçekten. Acı çekmesinin nedeni de bu.

Aşk, tüm ihtişamı ve acısıyla, tüm duyguların en acımasız olanıdır. Sizi sadece parçalara ayırmak için ayağa kaldırabilir, sizi paramparça ve cansız bırakabilir.

Bakışları mumun hafifçe titreyen alevine kaydı. "Tatlıları bu kadar sevmemin nedeni o," diye itiraf etti usulca.

"En sevdiğin tatlı hangisi?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Berry Pavlova. Peki ya sen?" "Ben tatlı sevmem."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Bana hiç uymadılar."

"Tuhafsın," dedi burnunu kırıştırıp çenesine vurarak. "Peki, senin ilgi alanın ne?"

"Birkaç ilgi alanım var," diye mırıldandım, sesim alçak ve sertti.

Eğildi, gözleri yüzümde dolaştı, bir an dudaklarımda kaldı. "Bunun tatlı bir şey olmadığına emin misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Tatlı mı?"

Dilini yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdi, bu hareket kasıtlıydı. "Evet, oldukça... *tatlı*."

Başımı eğdim, dudaklarımda bir sırıtma oynuyordu. "Sen *tatlı* mısın?" Sorunun havada asılı kalmasına izin vererek onu izledim.

Bir, iki, üç saniye geçti.

Dudağını ısırdı. "Neden öğrenmiyorsun?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, viskimin geri kalanını uzun bir yudumda içtim ve bardağı biraz sertçe yere çarptım.

Lanet olsun.

Bölüm

On dört

"İnsan vücudu en iyi sanat eseridir."
- Jess C. Scott

Caia

"Bitiremeyeceğimiz bir şeye başlamayalım, Caia."

Sesi sertti, buzun üzerine dökülmüş koyu likör gibiydi, her kelimesi çatırdıyor ve beni yavaşça eritiyordu. Onun için için yanan bakışları altında bedenimin bana nasıl ihanet ettiğini görmezden gelemezdim. Elbisemin altında meme uçlarım sertleşti ve bacaklarımın arasında zonklayan bir sıcaklık birikti. Her santimim onun üzerimdeki elektrik çekimine ayarlanmıştı, içgüdüsel bir tepkiydi bu, görmezden gelemezdim.

Beni içine çeken uçsuz bucaksız bir okyanus gibi sonsuz bir maviliğe sahip gözleri mi yoksa daha önce hiç hayalini kurmadığım boynu mu karar veremiyordum. Boynu bir sanat eseriymiş: güçlü ve kalın, derinin altında titreşen damarlar ve omzunun hemen önünde yuvalanmış bir güzellik işareti.

Omzumdaki küçük şeytan neredeyse çırlıçıplak soyunuyor, kendini yelpazeliyor ve masayı geçip kollarına düşmem için bana yalvarıyordu.

Yumuşakça nefes verdim. "Bitirmeyeceğimizi kim söyledi?"

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve Nina Simone'un "I Put a Spell on You" şarkısının havada süzülen sesi dışında oda sessizliğe gömüldü. O anda kendimi tamamen büyülenmiş, sanki onun büyüsüne kapılmış gibi hissettim.

Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, tabağımı kaptım ve lavaboya yöneldim, gözlerinin her hareketimi izlediğinin, bacaklarımda oyalandığının tamamen farkındaydım. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu.

Hadi ama Caia. Bunu yapabilirsin... onu baştan çıkar!

Aradaki mesafeyi kapatıp tabağını benimkinin yanına koyarken içimi ılık bir ürperti kapladı. Yaklaştı, elleri beni lavaboya yasladı,

Sanki buranın sahibiymiş gibi tutuyordu -ki buranın onun dairesi olduğunu düşünürsek... kesinlikle öyleydi.

İçimde düşüncelerim karmakarışık. Vücudu bana o kadar yakındı ki, ondan yayılan sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Omzumdaki küçük şeytan adeta bir neon tabelası sallıyor, beni teslim olmaya çağırıyordu.

"Sana iki seçenek sunuyorum, Caia."

Kalbimin çılgınca çarpması ve onun ezici yakınlığı arasında donup kaldım. Kulağıma değen nefesi içime kötücül bir sıcaklık gönderdi, kararlılığımı jöleye çevirdi ve bacaklarımın her an bükülebilecekmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Ah neden, Lucifer, üzerimde böyle bir etki yaratıyorsun?

"Ya bu gece seni becermeme izin verirsin," diye fısıldadı, ben ses çıkarmamak için dudağımı ısırırken kulağımı dişledi, "ya da seni eve götürürüm ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranırız."

Dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıktı.

Ya Lucifer tarafından becerilecektim ki bunun hayatımın en iyi seksi olacağından emindim ya da soğuk, boş daireme geri dönecektim.

Birbiriyle çelişen arzular fırtınasına yakalanmış, kendimle ve gerçekten ne istediğimle ilgili şüphelerimle savaşıyordum. Ona karşı hissettiğim arzular yoğun ve bunaltıcıydı ama yine de beni dehşete düşürüyordu - kendime ihanet mi ediyordum, yoksa bu sadece babamın istediği şey miydi? Kendimi son derece tehlikeli ve günahkâr hissediyordum ve içimdeki savaş sadece kafa karışıklığımı körüklüyordu.

Bedenim bana ihanet ediyordu, daha önce hiç karşılaşmadığım yeni ve çığ bir deneyim için can atıyordu.

Belki de bana gerçek seksin ne demek olduğunu gösterecek kişi odur...

Tanrım, karanlık bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyordum, bilinmeyenin heyecanı ve dehşeti beni eşit güçle içine çekiyordu.

"Bir cevaba ihtiyacım var."

Çekingeng bir adım attım, sonra ona doğru eğildim, vücudumu onunkine bastırdım.

Elleri kalçalarımaya kayarak onları sıkıca kavramadan önce keskin bir nefes çekti, parmakları tenimi kazıyordu. Yüzünü boynumun kıvrımına indirdi, sanki kokumu hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi derin derin içine çekti. Alçak ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Kelimelerini kullan Caia," diye fısıldadı boynuma doğru.

Başımı salladım, yüzümü ona döndüm ve ellerimi göğsüne bastırdım, tırnaklarım hafifçe batarken kumaşın altındaki sert kası hissettim. Sert gücü ile ondan yayılan sıcaklık arasındaki zıtlık neredeyse sarhoş ediciydi.

Nasıl hem bu kadar kalın hem de bu kadar yumuşak olabiliyordu?

Göğsünü okşayarak başımı kaldırdım ve gözleriyle buluştum.

"Yapamam-" Sesim kesildi ve başımı tekrar salladım. "Bunu yapamam, Alexsei."

Küçük şeytanım kollarını kavuşturdu ve suratını astı, bana sırtını döndü, yardım etme zahmetine bile girmedi. Kendimi onunla yatmaya ikna edemiyordum. Bu yolda devam edemezdim. Bir kere olması yeterliydi. Masumiyetim babam tarafından çoktan çalınmış ve tekrar açılmayacak kadar derin bir yara bırakmıştı. Takındığım soğuk maskeye rağmen, kalbim artık hayatta kalmak için bedenimi kullanmayı haklı çıkaramazdı.

Onu istiyordum. Tanrım, onu itiraf edemeyeceğim kadar çok istiyordum. Ama babam...

Gazabının ağırlığını şimdiden üzerimde hissedebiliyordum, boynuma dolanan bir ilmik gibi. Eğer itaat etmezsem beni yok edecekti. Ama şu anda, kendimi Alexsei'ye verme fikri, beni bir ödülünden başka bir şey değilmişim gibi sahiplenmesine izin vermek, göğsümün saf panikle gerilmesine neden oldu. Sadece hayır demiyordum, ikisine de meydan okuyordum. Ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim anlamına gelse bile, teslim olamazdım. Burada olmaz, şimdi olmaz.

Bir an kaşları çatıldı, sonra başını boynumun kıvrımına yasladı, parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı. Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve hızlıca yalamadan önce ılık nefesi tenimi okşadı. Nemli noktaya serin hava üflerken tüylerim diken diken oldu.

"Ama bunu istiyorsun Caia," diye mırıldandı. "Bunu *hissedebiliyorum*," diye ekledi, eli hafifçe kıcımlı sıkarken.

O kadar ateşliydim ki, her an bayılacakmışım gibi hissediyordum.

"*Kokusunu* alabiliyorum," diye derin derin içine çekti, boynuma sokuldu. Kulağımın arkasındaki hassas deriyi öptüğünde küçük bir inilti çıkardım.

"Ve onu *görebiliyorum*," dedi, bakışları göğüs uçlarımdan elbisemin kumaşını zorladığı göğsüme düştü.

Kendimi güvende hissetmek için bu elbiseyi giymiştim - kırmızı genellikle bunu benim için yapardı. Ama şimdi tek düşünebildiğim onu çıkarmaktı.

Alexsei alnını alnıma bastırarak, "Teslim ol bebeğim," diye fısıldadı.

Hayır, kalbimden ve ruhumdan geriye kalanları korumalıydım... ama belki de -sadece belki de- Romaniev'in tadına bakmak arzularım üzerindeki kontrolümü geri kazanmamın anahtarı olabilirdi.

Belki de bunu hak etmiştim, sadece bir kez, bencilce bir şeyi, *kendim* için bir şeyi. Alexsei beni lavaboya doğru daha sert bastırırken düşüncelerim dağıldı, ereksiyonu bana karşı inkar edilemezdi. Isı vücuduma yayıldı ve gerginliği görmezden gelmemi imkânsız hale getirdi. Dudakları boğazım boyunca yavaş ve kasıtlı öpücükler bıraktı, her dokunuşta nabzım damarlarımda atmaya başladı.

Çene çizgime ulaştığında yumuşakça öptü, sonra kulağımı dişledi- Nefesimi kesecek ve iz bırakacak kadar keskindi.

Onu itmem gerekiyordu ama bedenim beni dinlemiyordu.

Elleri iki yanımdaki lavaboyu kavrayarak beni hapsetti. Kırmızı ve sıcaklığımızdan parlayan dudakları benimkinden birkaç santim ötede duruyordu. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum ve bu içimde ilkel bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

"Caia, ben-"

Daha fazla dayanamadım.

O daha tek kelime edemeden yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Dudaklarımız çarpıştığında sert bir iç geçirdim, nefes nefese ve sarsılmış bir halde kendimi geri çekmeden önce dişlerim bir saniyeliğine alt dudağına takıldı.

Yavaşça dudaklarını yaladı, gözleri bir fırtına gibi karardı. Açlık yüzünden okunuyordu ve öne doğru bir adım attı.

Ama bu bakışın vaat ettiği şey için burada kalmayacaktım.

Yana doğru fırladım, hayatım buna bağlıymış gibi kapıya doğru koştum.

O.

Botlarımın fermuarını çekmek için çaresizce çırpınırken geri döndü.

Lavabonun önünde durdu, duvarı yerinden sökmesine saniyeler kalmış gibi lavaboyu kavradı, başı geriye düştü.

Sonra hareket etti. Her adımı yavaş ve ölçülüydü, sanki bir avcının yaklaşması gibiydi. Gözleri bana kilitlendi, karanlık ve o çiğ açlıkla doluydu - çiğ, sert ve akıllara durgunluk veren bir seks vaat eden ve arkasında yıkımdan başka bir şey bırakmayan türden.

Ceketimi kaptığım gibi kapıyı menteşelerinden söktüm ve asansöre doğru fırladım.

Asansörü görür görmez içimi bir rahatlama kapladı, kapılar ardına kadar açıldı, sanki sadece beni bekliyordu. '0' düğmesine defalarca bastım, sessizce "*Kapat, kapat, kapat!*" diye bağırdım.

Kapılar nihayet salyangoz hızıyla kapanmaya başladı ve ben de sonsuzluk gibi gelen bir süredir tuttuğum nefesimi bırakarak duvara yaslandım.

Ne yaptın sen, Caia? Aptal mısın sen?!

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim, hâlâ nemli ve biraz şişkin olduklarını hissediyordum, sonra tadına varmak için yaladım. Naneli ve biraz da tatlıydı. Görünüşe göre Lucifer'ın tadı oldukça iyiydi - tam da beklediğim gibi.

Yerde oturmaya devam ettim, bir an için gözlerimi kapatıp nefes almaya çalıştım. Tam kapılar kapanmak üzereyken, kapanmanın ortasında dondular. Güçlü bir el onları bloke etti ve çaresizce ihtiyaç duyduğum molayı vermemi engelledi.

Başımı kaldırdım, vücudum donmuştu.

Lucifer içeri girdi. Yanakları kızarmış, çenesi öyle sıkılmıştı ki çatlayacağını sandım. Boynundaki o kalın damar sertçe zonkluyor, nefes alış veriş sanki kendini zor tutuyormuş gibi vahşileşiyordu. Ya patlayacakmış ya da tamamen çözülecekmiş gibi görünüyordu.

"Ayağa kalk."

Kalbim tekledi ve bir anlığına ona karşı gelmek istedim ama gözleri beni olduğum yere çiviledi. O karanlık, kaynayan bakış bana hayırın bir seçenek bile olmadığını söyledi. Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken bacaklarım titredi, sırtım beni dik tutan tek şeymiş gibi duvara çarptı.

"Bana tattırmamalıydın Caia," diye homurdandı, kırmızı düğmeye basarak asansörü dondurdu ve kendi katına inmeye zorladı.

"Romaniev, daha iyi-"

Sözlerimi bitiremeden eli ağzımın üzerine kapandı, parmakları derimi kazarken diğer eli boğazımı sıktı.

"Sakın bir kelime daha etmeye cüret etme," diye homurdandı, sesi sert ve alçaktı, nefesi kulağımda sıcaktı, vücudu beni neredeyse duvara yapıştırıyordu.

Kapılar açıldı ve beni serbest bıraktı ama sadece bir anlığına. Hiçbir uyarıda bulunmadan bacaklarımı kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna aldı. Çaresizce asılı kalırken başım döndü, zemin eğildi.

"Bırak beni!"

Kıçıma inen sert bir tokat beni susturdu. "Kapa çeneneni."

Kapıyı arkasından çarptı, sanki bütün binanın benim mahvolduğumu bilmesini istiyordu - gerçek ve mecazi anlamda. Daha ağzımı açmadan bir bez parçası gibi kanepeye fırlatıldım. İşte oradaydı, *hiçbir yere gitmiyorsun* diye bağırان o yoğun bakışıyla üzerimde yükseliyordu.

"Demek gerçekten baş belasısın, ha?" diye mırıldandı, kemerini çekip çıkaracak kadar bileklerimi bıraktı, metal toka sessiz odada uğursuzca şıngırdadı.

"Ne yapıyorsun sen?" Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken sesim zorlukla çıkıyordu.

Hiç çaba sarf etmeden bacağımı geri çekti. Tek kelime etmeden bileklerimi tekrar kavradı ve o kemer? Evet, şimdi ellerimin etrafına sapıkça bir düğüm gibi bağlanmıştı ve derimi kazıyordu.

"Seni piç! Daha iyi-"

Çenemi tuttu, yüzümü o kadar yaklaştırdı ki nefesindeki tehlikeyi neredeyse tadabiliyordum. "Bir kelime daha edersen seni öyle bir sikerim ki sadece ne söyleyeceğini unutmakla kalmaz, kendi lanet adını da unutursun."

Peki o zaman. Sanırım sessizlik en iyi strateji gibi görünüyordu.

Arkasına yaslandı, elleri bacaklarıma uzandı, tereddüt etmeden ayırdı ve elbisemi belime kadar çekti. Gözleri üzerimde gezinirken karardı - tayt, jartiyer, dantel.

Kıpırdandım ama elleri demir gibiydi.

"Kahretsin Caia," diye mırıldandı, bacaklarımdan birini omzuna kaldırdı, dudakları baldırlarımdan iç uyluğumun hassas kıvrımına doğru ilerlerken sıcak ve ısrarcıydı. "Bunu benim için çok zorlaştırıyorsun."

Bacağımı sıkıca kavramıştı, sanki kendi bölgesini işaretliyor gibiydi.

Aniden bıraktı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak alnını benimkine bastırdı. Gözlerindeki çığ, yakıcı yoğunluk neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Gözlerimiz kilitlenirken etrafımıza ağır ve boğucu bir sessizlik çöktü.

"Seninle ne halt edeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi sert ve hayal kırıklığıyla doluydu. Gözlerini kapattı, dudaklarıma değen nefesinin sıcaklığı neredeyse dayanılmazdı.

İçgüdülerim devreye girdi ve eğildim, dilim yavaşça üst dudağının üzerinde bir yol izledikten sonra alt dudağına inmeye cesaret etti. Tepkisini ölçmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu.

Dudaklarını yavaşça yalarken gözleri yarı kapalı, tembel bir parıltıyla açıldı.

"Yine," diye homurdandı, boynumu tutup beni daha yakına çekti.

Tekrar eğildim, dilimi dudaklarında gezdirdim, tam geri çekilmek üzereydim ki dilini dudaklarıma değdirdi, dudaklarının arasına hapsetti ve nefesimi kesen bir açlıkla emdi.

"Öp beni," diye inledim, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdiğimde sesim kesildi.

"Beni öpmenin bir hata olduğunu düşünmüştüm." "Öyle, ama-"

"Ama ne?"

"Hâlâ istiyorum," diye fısıldadım, dudakları boynumu bulup sertçe emerken gözlerimi kapattım.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye nefes aldım, sesimde çaresizlik vardı.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Pek kibar davranmıyorsun Caia." Göğsüme doğru bir öpücük kondurdu. "Burada mı istiyorsun?" diye sordu, elleriyle göğüslerimi sıkıca kavradı. "Yoksa burada mı?" diye ekledi, bacaklarımla arasını avuçlayarak beni inletti. "Kelimelerini kullan, Caia."

Tanrım, onu *her yerde* istiyordum.

Hayal kırıklığıyla yanıp tutuşuyordum, kendime, ona ve beni bu duruma soktuğu için tüm evrene kızgındım. "Dudaklarını dudaklarımda istiyorum-şimdi!"

"Yavaş ol, sakın ol kadın," diye güldü karanlık bir şekilde, daha yakına eğilerek. "Tek yapman gereken istemektir."

Kızgınlık içimde kabardı. Dudakları dudaklarıma doğru inerken, son anda başımı çevirdim. "Fikrimi değiştirdim. Bırak beni gideyim."

Kıkırdadı, gözlerinde karanlık bir eğlence vardı ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, göğüs ucumu beni inletecek kadar sert bir şekilde çimdikledi. Fırsatı değerlendirerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve dilini ağzımın içine soktu.

Geri çekilmeye çalıştım ama boğazımı sıkıca kavradı. Öpüşmeyi derinleştirdi, dili ağzımın her köşesini istila etti, sonunda ben teslim olana kadar, dillerimiz çılgınca, umutsuz bir ritimle dans etti.

Bu tatlı bir öpücük değildi; iki aç ruhun hayatta kalmak için pençeleşmesiydi, sanki öpücük bizi çökmekten alıkoyan tek şeymiş gibi.

"Dilini çıkar."

Başımı salladım, itaat etmeyi reddettim, ama o bunu kabul etmedi. Zalim bir sırıtışla meme ucumu tekrar sertçe çimdikledi ve nefesimi kesmesine neden oldu.

Acısı çok keskindi ve vazgeçmekten başka çarem yoktu. Yavaşça dilimi dışarı çıkardım.

Boynumu sertçe tutarak dilimi ağzına götürdü. Yavaşça emdi ve yaladı, gözlerimi geri çevirmeme neden oldu. Vay canına. Dilinin benimkine karşı hissi o kadar yoğundu ki neredeyse yıldızları görmeme neden oluyordu.

Sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim, o üstümdeyken, dudakları ve dili ağzımın her santimine hükmederken.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni çok fena becermek istiyorum, Caia."

Sesi sertti ve beni olduğum yerde dondurdu.

Seni çok sert becereceğim. Baban en iyisi-

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gömmeye çalıştığım anılar sel gibi geri geldi ve ağlamamaya çalışarak nefes nefese kaldım. Gözyaşlarımı tutmak için çaresizce gözlerimi kapattım.

Hayır,

burada

olmaz.

Şimdi olmaz.

O olmaz.

Bu şekilde olmaz. Lütfen.

Alexsei'nin eli yanağımı okşarken titreyen bir nefes aldım. "Hey," dedi usulca, dudaklarımı tekrar öperek. "Sorun nedir?"

Elleri bileklerimi kemerinden yavaşça çıkardı, yere çarparken çıkardığı şangırtı sessiz odada yüksek sesle yankılandı. Bileklerimi tuttu ve hafifçe öptü.

"Gitmem gerek. I-"

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, Caia."

Başımı salladım ve elbisemi düzelterek ayağa kalktım. "Hemen eve gitmem gerek! Babuşkamı kontrol etmem gerek."

Şaşkın görünüyordu ama zorlamadı. "Pekâlâ," dedi. "Hadi seni eve götürelim."

Bölüm

On beş

"Hayattaki en büyük trajedilerden biri, kendi benlik duygunuzu kaybetmek ve herkesin sizden beklediği versiyonunuzu kabul etmektir."

- K.L. Toth

Alexsei

Ellerimdeki bandajları sıyırırken yüzümü buruşturdum, çiğ ve kızarmış derimi dikkatle inceledim. Dünkünden daha iyi görünüyordu ama yine de berbattı.

Lanet olası Caia, yumuşak zümrüt gözleri, şaraba batırılmış olgun kiraz gibi dudakları ve o vücuduyla... Düşüncelerimden arınmak için yüzüme soğuk su çarptım ama boşunaydı.

Dün gece hakkında hiçbir fikrim yoktu - neden bana direnmek için bu kadar çok savaştı, sadece teslim oldu, sonra bir hayalet görmüş gibi donup kaldı, her yeri titredi. Neden böyle tepki verdiğini anlamak için daha derine inmek istedim, ama gözlerimden kaçınma şekli ve gitme hevesi beni durdurdu.

Onda kesinlikle bir şeyler vardı ve bir yanım bunu umursadığımı için kendime lanet ediyordu.

Onun sadece hızlı bir sikiş olması gerekiyordu, Alexsei! Lanet olsun!

Oturma odasına girdim ve etrafı taradım. Akşamdan kalan tek şey masanın üzerindeki bardaklarımızdı. Caia'nın kullandığı bardağı elime aldım ve pembe rujunun belli belirsiz izini fark ettim. Dürtülerime yenik düşerek dudaklarımı onunkinin olduğu noktaya bastırdım ve suyun son damlalarında onun kalan tadının tadını çıkardım.

Malikâneye geri dönemeyecek kadar bitkin ve o karla kaplı cehennemde saatler süren dondurucu yürüyüşe katlanmak istemediğim için kalmaya karar verdim. Ama uyku? Görünürde yoktu. Zihnim tam bir felaketti, onunla ilgili anılar ve kontrol edemediğim fanteziler arasında sıkışıp kalmıştım.

Caia Mankiev.

O kadın zehir gibi içime işliyor. Bir dahaki sefere gerçek kelepçe getireceğim.

Anlayana kadar, benden uzaklaşmaya çalıştığında ne olacağını bilene kadar onu bağlı, çaresiz tutacağım. Durmamam için bana yalvaracak, beni dün geceki gibi öpecek, çaresiz ve çiğ.

Gözlerimi kapattığımda dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor, bir öpücükle yatıştırmadan önce beni nasıl ısırıldığını, test ettiğini hissedebiliyorum. Bu sadece şehvet değildi; daha karanlık bir şeydi, sanki kalan duvarlarını parçalamam için bana ihtiyacı vardı. Aramızdaki her hareket tehlikeli ve elektrikliydi. Dokunuşuma açlık duyuyordu ve ben bunu biliyordum.

Sonra çıkardığı o sesler, göğsümde yanan ateşi körükleyen o çaresiz, muhtaç inlemeler.

Dilini her emdiğimde teslim olduğunu hissediyordum, sanki kendine engel olamıyordu. Bana karşı eridi ve bir anlığına ona sahip oldum.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Ona bir şeyler yapmak için içimde durmak bilmeyen bir dürtü vardı -hayal bile edemeyeceği şeyler. Tek istediğim onu öyle bir boşaltmaktı ki, bir daha asla başkasına bakmayacak, üzerinde benim adımın yazmadığı hiçbir şeyi istemeyecekti.

Bedeni ve ruhuyla benim olacaktı ve buna karşı koyacak iradesi bile olmayacaktı.

Benim olacaktı.

Bu kelimedenden nefret ediyorum. Kadınların onları becerdikten sonra sanki senden bir parçaya sahiplermiş gibi yapışkan olmalarından nefret ediyorum. Ama onunla... bu farklı. Bundan kaçış yok. Kafamın içinde, içimi karıştırıyor ve ben buna dayanamıyorum.

Ona tekrar sahip olmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

Sadece bir geceliğine onun vücudunu istediğimi sanmıştım. Ama bu bir

yala Onun her şeyini istiyorum, her parçasını.

n. Ve o benim olana kadar durmayacağım.

Bölüm

On altı

"Hayat her zaman iyi kartlar tutma meselesi değildir, bazen de kötü bir eli iyi oynamaktır."
- Jack London

Caia

Yirmi beş bin dolar.

Bu gece, hiçbir işe yaramayan, zorba babam için yirmi beş bin dolar çalmak zorundaydım. Kendi kaosunu bile yönetemeyen ama yine de bir şekilde bunu benim sorunum haline getiren bir adam.

Ve bu günün en kötü noktası bile değildi. Neredeyse yatağında Romaniev'in olması gibi hoş bir yan olayı saymazsak -ki bu arada neredeyse oluyordu ama ben vazgeçtim çünkü görünüşe göre kendi kendimi sabote etmek benim süper gücüm- gecenin geri kalanını kızgın bir kedi gibi dönüp durarak geçirdim. Göğsüm gergin, zihnim dönüyor, ellerim iki arada bir derede.

Her neyse.

Hızlıca bu sabaha geldim ve sevgili babamdan bir telefon aldığımda kendimi hazırlamaya başlamıştım bile.

Benden isteyeceği başka bir saçma, ruh kırıcı iyilik. Çünkü doğal olarak, her sevgi dolu baba sabah ilk iş olarak kızından bunu ister. Darbeyi yumuşatma zahmetine bile girmedi; her zamanki gibi bombayı patlattı.

"Bunu benim için yap, yoksa Drayi silahını boğazına dayayıp tetiği çekecek," dedi, sanki bu gayet normal bir cümleymiş gibi.

İşte buradayım, Silas'ın kumarhanesine geri döndüm. *Tekrar*. Bu noktada, muhtemelen kendi VIP yerime sahip olmalıydım. Elbette etkinliğe uygun giyinmişim; derin V yakalı, kısa, siyah bir elbise ve muhtemelen bir podyuma ait olan kabarık kollar. Saçlarım şık, makyajım yerinde ve

siyah dumanlı göz, ve göz kaleminden daha ağır olan tek şey üzerimde asılı duran yaklaşan kıyamet duygusuydu.

Görevim mi? Olabildiğince çok talihsiz kumarhane müdaviminden yirmi beş bin dolar çalmak.

Neden çalacaktım? Kim bilir.

Babamdan biraz açıklama istediğimde, telefonu kapatmadan önce bana eski "Dediğimi yap, sonra anlarsın" rutinini verdi.

İşte buradayım, sıradan bir Perşembe günüymüş gibi bu gösterişli cehennem çukuruna giriyorum.

Ön tarafta, renkli camlı şık siyah bir cipin içinde Drayi -Taştan oyulmuş gibi görünüyor ve ilk önce ateş etmeyi ve asla soru sormamayı tercih ediyor. İçeri girerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, hata yaparsam dışarı çıkamayacağımı biliyorum.

Baskı yok.

Kumarhaneye adım attım, tarihin en ezici soygununu yapmak üzere değilmişim gibi görünmeye çalışıyordum.

Yirmi beş bin dolar mı? Tabii, kulağa kolay geliyor.

Doğruca, her yöne ışık yansıtan disko toplarının olduğu bara yöneldim. Tezgâhın arkasında üç barmen -bir sarışın, bir kıvılcık saçlı ve bir esmer- içki servisi yapmakla meşguldü, ben yaklaşırken gözleri kısa süreliğine bana kaydı.

İçimdeki tiksinti dalgasına karşı koyarak arka arkaya dört limonlu shot içtim. Yanık keskin, her biri bir öncekinden daha kötüydü. Kızlar bir an için beni izlediler, kaşları sanki bir erime bekliyormuş gibi kalkıktı, ama hemen işlerine döndüler, etkilenmemişlerdi.

Pekala, Caia. Sen halledersin.

Sadece... hızlı ol, buradan defolup git ve yakalanmamaya çalış.

Hapiste bir gece geçirmek kulağa pek de eğlenceli bir yol gibi gelmiyor.

Sırtımı bara dayadım ve gözlerimin odayı taramasına izin verdim, bir çöküş ve aşırılık geçidi. Her biri ihtişamın karikatürü olan şık, abartılı giyimli erkekler ve kadınlar birbirine karışıyordu. Silas'ın canavarları, politikacılar, şovmenler, modeller ve işadamları etrafa dağılmış, gülüyor ve poker, blackjack, rulet, barbut ve slot oynuyorlardı.

Hava dumanla kaplıydı ve orada burada insanlar pahalı yüzeylerinden gizlice çizgiler çekiyorlardı. Tüm bunlara tepemizde süzülüyormuş gibi görünen hafif caz müziğinin alçak uğultusu eşlik ediyordu.

İhtiyacım olanı elde etmek için hızlı ve etkili bir şekilde manipüle edebileceğim bir adam bulmalıydım.

Odayı tararken ensemde karıncalanan bir huzursuzluk hissi belirdi. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve başımı yana çevirerek bana doğru ilerleyen uzun boylu bir figüre kilitlendim. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve koyu renk gözleri aç bir parıltıyla parlıyordu. Giydiği smokin kusursuz bir şekilde dikilmişti ve vücudunu her yönden sarıyordu. Yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştı, yüzünde derin ve kendinden emin bir gülümseme vardı.

Bingo.

"Sizin gibi güzel bir bayan nasıl olur da barda yalnız bırakılır?"

Elimde olmadan yumuşak bir kahkaha attım. "Belli ki seni bekliyor."

Gülümsemesi genişledi ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Francesco Ricci. Kiminle konuşma şerefine nail oluyorum?"

Ah, İtalyanca. Tabii ki İtalyanca.

"Anastasia Bolkiev."

Bu adama gerçek adımlı verme şansım yok. Çok riskli.

Kendinden emin, pratik bir zarafetle elimi tuttu ve dudaklarını elimin arkasına bastırdı. Gözleri gözlerime kilitlendi ve boynumda bir kızarıklık hissettim. "Seninle tanışmak bir zevk, Anastasia."

Bakışlarına nazlı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bana bir kadeh şampanya uzattı, köpükler parmaklarımı gıdıklıyordu ve yüzeyinde baştan çıkarıcı bir şekilde yüzen dolgun bir çilek vardı. "Beni buldunuz, bu yüzden lütfen kendimi düzgün bir şekilde tanıtmaya zevkini bana bırakın."

Kolunu uzattı, ben de kendi kolumu onun koluna doladım ve parmaklarımın onunkilere sürtünmesine izin verdim. Zengin, pahalı ve tehlikeli derecede gizemli kokusu

-Etrafımda dolaşıyordu.

Bir poker masasına doğru ilerledik, kendine güveni adeta dikkatleri üzerine çeken fiziksel bir güçtü. Yürürken, çok fazla meraklı göz çekmemeyi umarak endişeyle etrafıma bakındım. Yüzümü kısmen korumak için saçımı hafifçe düzelttim.

Bir sandalye çekti ve oturmamı işaret etti, dudaklarının kenarında bir sırıtma oynuyordu. Koltuğa kaydım ve o da rahat etmeme yardım etmek için bir gösteri yaptı, eli gereğinden biraz daha uzun kaldı.

Yanımdaki sandalyeye yerleşti, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakındı. Sesi alaycı bir fısıltıya dönüştü. "Ee, Anastatia, şimdi

Seni tamamen kendime sakladım, söyle bana, senin mükemmel bir geceden anladığın nedir? Sanırım bu sadece poker masasında bir yabancıyla iyi oynamak değil."

Başımı eğdim ve yüzümde şakacı bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Bu, yabancının geceyi ilginç kılacak kadar çekici olup olmadığına bağlı."

Ve ondan 25 bin dolar çalmama izin vermesine.

Francesco eğilirken gözleri meydan okuma duygusuyla parlıyordu. "Büyüleyici mi dediniz? İşleri ilginç kılma konusunda oldukça yetenekli olduğumu söylemeliyim. Bu teorini test etmek ister misin?" Şampanya kadehinden yavaşça bir yudum aldı, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor, yemi yutmam için bana meydan okuyordu.

Ben daha başka bir şey söyleyemeden, fedainin derin gürültüsü havayı doldurdu ve oyunun başladığını duyurdu.

Bakışlarım sesi takip ederek yukarı kayd. Ve sonra. şekilde.

Donup kaldım, gözlerim oturan adama kilitlenince kanım dondu. tam karşımızda.

Lucifer'in kendisi, rahatça arkasına yaslanmış, ellerini poker masasına dayamış, o soğuk, mavi, acımasız gözlerini yanımdaki Bay İtalyan Playboy'a dikmişti.

Yüzüm kızardı. Bu cehennem gibi kumarhanedeki onca cin barının, onca poker masasının arasında, bu gece yolumun kesişmesini göze alamayacağım tek kişi o olmalıydı.

Francesco'nun hiç istemediğim eli çeneme kayd, parmakları sanki bizi bir aslan inine çekmemiş gibi yanağımı okşadı. "Bir sorun mu var?"

Dokunuşuyla kaskatı kesildim ve elini tokatlayarak uzaklaştırma isteğimi zorlukla bastırdım. Gözlerim, Francesco'yu parçalamasına beş saniye kalmış gibi görünen Lucifer'a kayd.

"Yok bir şey," diye mırıldandım, gülümsemeye zorlayarak. "Hadi oynayalım."

Francesco'nun dudakları kendinden fazlasıyla memnun bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bayan için 15 bin dolar bahse girerim," diye göz kırptı.

Fedai ona fişlerini uzatırken nabzımın yükseldiğini, göğsümün sıkıştığını hissettim. Gözlerimi masaya odaklamaya çalıştım ama parmaklarım kucağımda kontrolsüzce kıpırdanıyordu. Fişler önümde yığılmış, benimle alay ederken, Romaniev'in masanın karşısındaki karanlık kıkırdamasının ağırlığı kalbimi hızlandırıyordu.

Lanet olsun ona ve eline geçen her fırsatta hayatımı mahvetme planına.

Neden buradaydı ki?

Sonra kafama dank etti; ne de olsa burası Silas'ın kumarhanesiydi. Tabii ki gelecekti.

Göğsümde boncuk boncuk ter birikmeye başladığını, saçlarımın hafifçe enseme yapıştığını hissedebiliyordum.

Bu imkânsız olacaktı. Francesco'dan çalmak zaten sinir bozucu bir meydan okumaydı. Ama Romaniev tam buradayken? Beynim resmen zarar etmeyi bırakıp kaçmam için bana bağıırıyordu.

Bu, bir kurt tarafından avlanırken iğneye iplik geçirmek gibi bir şey olacaktı.

Muhteşemdi.

"50'ye bahse girerim."

Masanın etrafında toplanan kalabalık soluk soluğa, alkışlar ve kadeh tokuşturmalarla tepki verdi, gürültü heyecan ve inançsızlığın kakofonisine karıştı. Bakışlarım, neredeyse isteğim dışında, Romaniev'e kaydı.

Kadehini kaldırdı, hızlı bir yudum aldıktan sonra keskin bir çınlamayla masaya geri koydu. Gözleri içten içe yanan bir öfkeyle benimkilere kilitlendi ki bu düpedüz dehşet vericiydi. Bana bakışından sadece kızgın olmadığı, kan dökmek için yanıp tutuştuğu anlaşılıyordu.

Francesco, havadaki yoğun gerilimi hissederek, bir sırtışla ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Görünüşe göre partiyi gerçekten başlatıyoruz, değil mi?" Sesi alaycıydı ve salon kahkahalara boğuldu. Ucuz bir şakaydı ama işe yaradı; herkes güldü, kadehler tokuşturuldu ve eğlenen bakışlar atıldı. Ben ve Romaniev hariç.

Oda birdenbire çok küçük, çok boğucu gelmeye başladı.

Dağıtıcı kartları karıştırıp dağıtırken zihnim dağıtıcının ellerinden daha hızlı hareket ediyordu. Çıkıştan ne kadar uzakta olduğumu hesaplayarak etrafıma bakındım. Sakin kalmaya çalışıyordum ama Romaniev bir gölge gibi üzerimizde dolaşırken sakın kalmak söylemekten daha kolaydı.

Francesco fişlerini kumarhanenin kralıymış gibi sergiliyordu ama gözleri ona ihanet ediyordu; sınav günü ödevini unuttuğunu yeni fark etmiş bir çocuk gibi gergindi. Her bahis ve artırım sanki akıl sağlığımı yavaş yavaş bozuyor gibiydi.

Son el açıklandığında, oda topluca nefesini tutmuş gibiydi.

Francesco'nun daha önceki havalı hali tam bir panik atağa dönüşmüştü. Adam şimdi gergin dudaklar ve kıpırdayan parmaklardan ibaretti. Öte yandan Romaniev'in yüzü bir buzul kadar soğuk ve duygusuzdu, gözlerinde ise bundan fazlasıyla zevk aldığını gösteren bir parıltı vardı.

Romaniev masanın ortasına büyük bir fiş yığını koydu. Francesco tereddüt etti, kendi yersiz güveninin ezici ağırlığıyla mücadele ettiği belliydi.

İç çekerek kendi destesini öne itti ve Lucifer'in bahsini karşıladı.

Son kartlar açıldığında, bir slasher filminin en korkunç sahnesini izliyormuşum gibi hissettim.

Elbette Lucifer kazanmıştı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, sadist bir satranç ustası gibi görünüyordu. Lanet olsun, Romaniev! Onun zaferinin tadını çıkarmasını izlerken midem çalkalandı. Burada sıkışıp kalmıştım, onun günahkâr oyununun çapraz ateşinde kalmıştım ve tüm planım alevler içinde kalmıştı.

Sandalyemden fırladım, kalbim sanki bir savaşta yakalanmışım gibi çarpıyordu.

Tuzak.

Kalabalığın arasından sıyrıldım, son bir kadeh şampanya kaptım ve Sanki bu karmaşadan çıkış biletimmiş ya da sonunda beni özgür kılacak lezzetli bir zehirmiş gibi içiyordum. Alkolün keskin, gazlı sızısı içimde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Merdivenlerden inerken, yüksek topuklu ayakkabılarım yüksek sesle takırdıyor, her adım artan paniğimi güçlendiriyordu. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı arkaya eğdim, aniden sert bir el kolumu kavradı ve beni dengemden çekti. Karanlık bir koridorda sürüklenirken tüylerim diken diken oldu, her bir gölge sanki beni yakalamak için dışarı çıkmış gibiydi.

Kapı arkamdan çarparak kapanmadan önce içine itildiğim zar zor aydınlatılmış odayı fark etmek için ancak bir saniyem vardı.

Işığı yaktı ama ben arkamı dönmedim çünkü gerçekçi olalım, en parlak ışıklar bile Lucifer'i yakıp yok edemezdi.

Partinin boğuk sesleri hiçliğe karıştı, odanın ağır, bunaltıcı sessizliği tarafından yutuldu, sadece onun derin, sabit nefes alışıyla noktalandı. Ondan yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyordum, bu da odayı dayanılmaz derecede dar hissettiriyordu.

Ancak oda hiç de dar değildi. En az yirmi sandalyenin çevrelediği devasa yuvarlak bir masanın hakim olduğu muazzam bir yerdi. Bu

Silas'ın parlak planlarını kurduğu yer olmalıydı - bilgisizleri kandırmak ve umutluları ezmek.

"Gerçekten bu kadar aptal mısın, yoksa beni çıldırtmaktan zevk mi alıyorsun?"

Sessiz kaldım, kollarımı kavuşturdum, topuklarım yere vuruyordu. Nefesi boynuma değene kadar adım adım mesafeyi kapattı.

"Bir gece seni öpmem için bana yalvarıyorsun, ertesi gece seni kendi kumarhanemde, rastgele bir piçin elleri üzerindeyken buluyorum." Dudakları kulağıma değdi, bu his bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderdi. Nefesinin sıcaklığı, sözlerindeki buz gibi zehirle tam bir tezat oluşturuyordu.

Parmakları kalçalarımın etrafında sahiplenici bir şekilde kayarak, elbisemin ince kumaşından vücudunun yakıcı sıcaklığını hissedinceye kadar beni kendine çekti. Gözlerim dalgalanarak kapandı. Dudakları boynumda geziniyordu ve tek istediğim arkamı dönüp şeytanın dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmekti.

"Baştan çıkarıcı olduğunu biliyordum bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarını kulağımın arkasındaki hassas deriye bastırarak. "Ama aynı zamanda bir fahişe olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi açtım ve kendimi ondan uzaklaştırdım, ona dönmeden önce aramızda epey bir mesafe bıraktım. Göğsüm kabarıyor, nefeslerim kısa, öfkeli soluklarla geliyordu.

"Seni lanet olası piç kurusu," diye tükürdüm, ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Cidden bu kadar sapkın mısın?"

Bir adım daha yaklaştı.

Ben bir adım geri

attım.

Gözleri karardı. "Yanılıyor muyum, Caia?"

Öfke boğazıma kadar yükseldi, neredeyse beni boğacaktı. "Senden *nefret ediyorum*." Ağzı seğirdi.

Bir adım daha yaklaştı, ben de içgüdüsel olarak geri çekildim. "Gecenin bir yarısı kumarhanemde ne halt ediyorsun?

İtalyan piçinin teki her tarafını sarmışken?" Bir adım daha yaklaştı, ben de duvara çarpana kadar geri çekildim. "O, elde etmeye çalıştığın koca mı yoksa kendini pazarladığın başka bir zavallı mı?"

Karanlık, neredeyse kötü niyetli bir kahkaha attım. "Beni çözdüğünü mü sanıyordun? Sanırım Francesco'nun cazibesini anlamıyorsun, ama eğer kendimi gerçekten fahişeleştirecek olsaydım, onun gibi birini her gün sana tercih ederdim. I

Ne kadar iğrenç olduğunu düşünürsek, sana bir daha sopayla bile dokunmazdım."

Elleri başımın iki yanındaki duvara çarpıyordu, gözleri o kadar karanlıktı ki, mavinin her tonunu yutan bir boşluk gibiydi. Bu gerçek haliyle canavardı, gerçek katil buydu.

Elimi uzattım ve parmağımın onun sıkı, yontulmuş çene çizgisinde gezinmesine izin verdim. Parmağımı bir jiletin üzerinde gezdiriyormuşum gibi hissettim.

Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarım kulağına değdi.

"Dün gece evinden neden kaçtığımı bilmek ister misin?" Fısıldadım, ellerim göğsüne doğru kayıyordu, tırnaklarım pençe gibi takım elbisesine batıyordu, destek almak ya da belki de sadece onu incitmek için çaresizce. "Çünkü o kadar iğrençsin ki, yanında bir saniye daha durmaya dayanamadım. Dışarı çıkmalı ve asla arkama bakmamalıydım."

Daha önce küfreden biri değildim, bu şekilde değil. Ama Lucifer içimde bir şeyleri harekete geçirmişti, derinlerde gömülü olduğunu fark etmediğim karanlık ve çarpık bir şeyleri. Korkutucuydu, elbette. Ama bir bakıma da özgürleştiriciydi, sahip olduğumu bilmediğim bir şeytani serbest bırakmak gibiydi. Ve bir kez dışarı çıktığında, geri dönüşü yoktu.

Kendini duvardan iterken göğsünden kaba, gırtlaktan gelen bir ses yırtıldı, yanakları kıpkırmızı oldu, boynundaki o kalın damar patlayacakmış gibi atıyordu. Bütün vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu, gözleri her an patlamaya hazırmış gibi bana dikilmişti.

"Dikkat et, Caia," dedi, sesi alçaktı, neredeyse fazla kontrollüydü - tehlikeli derecede kontrollüydü. "Şu anda beni zorlamak istemezsin."

Onu dinlemeliydim.

O kapıdan çıkıp gitmeli, ihtiyacı olan değerli parayı alamadığı için babamın gazabına uğramalı ve geceme devam etmeliydim.

Ama içimdeki ateş çoktan yanmıştı ve onu durdurmak mümkün değildi. Şimdi.

"İtmek mi? Romaniev, ben sadece itmiyorum, gerçeği tam içine itiyorum. Yüzün," diye fısıldadım, öne doğru adım atarak. "Çünkü senin yapabileceğin herhangi bir şey? Burada durup seninle aynı havayı solumanın verdiği ıstırabın yanına bile yaklaşamaz."

Romaniev dudaklarından dökülen alçak, vahşi bir küfürle aramızdaki mesafeyi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kapattı. Elleri beni kabaca kavradı, beni duvara doğru sertçe bastırmadan önce etrafımda döndürdü. Hava kesilmişti

Vücudu bedenime bastırdıkça, sıcaklığı boğdukça, eli boynumun arkasını kavradıkça ciğerlerimi yaktı.

Diğer eli aşağı kayd, elbisemin eteğini yakaladı ve yukarı çekti, parmakları tenimi içimde istenmeyen ısı kıvılcımları gönderecek şekilde sıyırdı. Ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Şimdi değil.

Kendimi onun pençesinden kurtarmak için iki büküm oldum. "Bırak beni," diye tükürdüm, nefesim kesilmişti.

Ağzı bir anda kulağımın dibindeydi. "Geri al," diye hırladı. "Doğru *Şimdi*."

Ses tonu bir emirdi, başka herhangi birinin parçalanmasına neden olabilecek bir doğa gücüydü. Ama beni değil. Nabzım hızlandı ama bu korku değildi; saf, meydan okuyan bir nefret dalgasıydı.

Kendimi duvara yasladım, derin bir nefes aldım ve başımı onun bakışlarıyla buluşacak kadar eğdim.

"Neden?" Dudaklarımda karanlık, alaycı bir gülümsemenin kıvrılmasına izin vererek alay ettim. "Sadece sana ne kadar iğrenç bir piç olduğunu hatırlatıyorum."

Boynumu sıkıca kavradı ve ben tepki veremedenden çıplak kıkıma yakıcı bir tokat indi. Darbe o kadar şiddetliydi ki çığlık atmama neden oldu, acısı vücuduma yayılıyordu. Eli orada kaldı, sadece dinlenmekle kalmayıp yaralı derimi kasten okşadı, parmakları zalim, alaycı bir dokunuşla tangamın kenarını okşadı.

"Onu geri al, Caia."

"Rüyanda görürsün," diye karşılık verdim, kelimeler ağızımdan çıkarken yandıklarını hissettim. dudaklar.

Elini dudaklarına çarpmadan önce karanlık ve sert bir kıkırdama çıkardı. Kıkıma, öncekinden iki kat daha sert bir şekilde. Çarpmanın keskin acısı tenimde ateşli bir iz bıraktı ve bana tokat attığı yerden yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Acı *o kadar* yoğundu ki dudağımı ısırdım, sertçe, kendi dişlerimin keskin ısırtığını ve kanın metalik tadını hissederek.

Ama sonra utanç verici bir şekilde aşağılayıcı ve açıkça ıslak bir şey bacaklarımdan yanından aşağı damladı. Kendime yalan söyleyemezdim, *inkar* edilemez bir şekilde tahrik olmuşum.

Romaniev vücudunu bana daha sert bastırdıkça, kalın, zonklayan ereksiyonu sırtımın kıvrımlarına baskı yaptıkça, onun da tahrik olduğu acı verici bir şekilde belliydi.

Parmakları sanki aşağılanmamın her saniyesinin tadını çıkarıyormuş gibi daha da yavaş, alaycı bir şekilde kasıtlı olarak hareket etti. Bacaklarımın arasındaki o utanç verici ıslaklığa ulaşana kadar uyluklarımın iç kısmını sıyrarak aşağı kaydılar. Durakladı, parmağını bana doğru bastırdı, sadece hissettiğinden emin olmamı sağlayacak kadar - vücudumun bana ne kadar ihanet ettiğini tam olarak biliyordu.

"Hâlâ geri almıyor musun?" diye alay etti, bir parmağını hiç uyarmadan içime *sokarken*.

Başımı salladım, şimdi bile inatçıydım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Ellerim duvara gömülmüş, kendimi destekliyor ve onun vereceği cezayı bekliyordum. Her parçam bunun geleceğini bilse de, canımı yakacağını bilse de - tıpkı istediğim gibi- ona teslimiyetimin tatminini vermeyi reddettim.

Boynumun yan tarafını ısırdı, parmağını içimden çıkarmadan önce acıtacak kadar keskindi. Nefesim kesildi, ama kıcıma tokat atması bir saniye bile sürmedi - sert, hızlı, üç kez, her biri bir öncekinden daha sert.

Bacaklarım titredi ve sonra iki parmağını tekrar içime soktu, bu sefer daha derine, vücudumu titretecek şekilde beni gerdi. Ben durduramadan bir inilti serbest kaldı.

Parmaklarını *derin* ve sert bir şekilde içime soktu. "Berbat durumdasın, Caia."

Parmaklarını hızlı ve sert bir şekilde içime sokarken, diğer eli boğazımın derinliklerine itti ve basınçtan boğulmama neden oldu. Her şey çok fazla geliyordu -çok sıcak, çok sıkışık, çok bunaltıcı. Vücudum yanıyordu, her bir sinirim çığlık atarak boşalırken mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar sertti, dudaklarımdan umutsuz bir çığlık dökülüyordu.

Lucifer beni itip sırtımı duvara çarparak aramızdaki boşluğu kapatmadan önce nefes almak için ancak bir saniyem vardı. Gözleri buz gibiydi ama içlerinde bir titreşim vardı; keskin ve kesici bir şey, nefret gibi hissettiriyordu.

Çenemi neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradı, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyordu. Aramızdaki hava şimdi farklı bir sıcaklıkla çatırdıyordu.

Hâlâ kaygan ve parlak olan parmağını dudaklarıma götürdü. "Yala onu."

Hâlâ orgazmın etkisindeydim ve beni duvara bastıran bedeninden bunalmış hissediyordum. Üzerime abanması, boyunun uzun olması

Kendimi son derece küçük hissediyordum ve onun baş döndürücü kokusuyla başım dönüyordu. Ondan kaçamıyordum; tamamen onun merhametine kalmıştım.

Teslim olma, Caia!

Ama bedenimin başka fikirleri vardı. Ağzımı açtım, dilimi dışarı çıkardım ve yavaşça parmağının üzerinde gezdirdim. Kendimin tadı keskin, samimi ve bir o kadar da günahkârdı. Gözlerimi onunkilere kilitlemiş, o okunmaz bakışı okumaya çalışıyordum.

Parmaklarını emerken karanlık, aç bir bakışla beni izledi. Umutsuz bir inilti çıktı ve yanaklarım sıcacık kızardı.

Tanrım, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Alaycı bir ses çıkardı. "Acınası ve çaresiz."

Ne dedi?

Her biri keskin ve acımasız olan sözleri havayı yararak geçti. Elini çekti ve arkasını döndü ama bana son bir kez soğuk bir bakış fırlatmadan önce değil.

"Eğer bu gece üzerinde başka bir adamın ellerini görürsem," dedi, sesi tüyler ürpertici bir fısıltıya dönüşmüştü, "onu bulacağımdan, lanet ellerini koparacağımdan ve boğazına tıkacağımdan emin ol. Beni bir daha asla test etme."

Tehdidi odaya yerleştiğinde tüm bedenimin donduğunu hissettim.

Dışarı çıkışını izledim; kapı arkasından çarparak kapandı.

Oh, Cai. Sen ne yaptın?

Bölüm

On yedi

"Mantık, şeytanın en çok sevdiği şeydir."
- Kelly Braffet

Alexsei

Poker parasını parmaklarımın arasında döndürdüm, ılık kazınmış "100" rakamını yakaladı, siyah ve koyu yeşil yüzeyi zehir gibi parlıyordu. Aynı *yeşil* tonu - gözleri- hafızama kazındı.

O küçük cadı, evcilleştirmek zorunda olduğum o inatçı, ateşli şey, o lanet zümrüt gözlerini her zaman bir silahmış gibi bana doğrulturdu.

Bardağı dudaklarıma götürdüm, votka boğazımdan aşağı yakıcı bir şekilde indi, sıcak ve acımasızdı, tam da ihtiyacım olduğu gibi. Başımı kanepeye yaslayarak yanığın göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim, derimin altındaki öfkeyi bastırmaya çalıştım. Zihnim bir savaş alanıydı, çarpık düşünceler ve ham ihtiyaçlardan oluşan bir karmaşa.

O lanet olası acı verici güzellikteki kız.

Nasıl bir ateşle oynadığının farkında bile değildi. Yine de tam ortasında kalmıştım, ona unutamayacağı bir ders verme dürtüsüyle boğuşuyordum - gevşemek ve hiçbir şey kalmayana kadar içine dalmak.

Gözlerimi her kapattığımda, işte oradaydı - o yeşil gözler benimkilere kilitlenmiş, bana meydan okuyor, beni zorluyordu. Parmaklarım ağzındaydı ve onları emiyordu, dudakları sımsıkı sarılmıştı, onu ne kadar mahvetmek istediğimden başka bir şeye odaklanmam imkansızdı.

Sikkeyi kavrayışım sıkılaştı, soğuk metal avucumu ısıırıyordu ama tek hissedebildiğim parmaklarımın altındaki teninin sıcaklığıydı, elimi boynuna dolamanın ve ona kontrolün kimde olduğunu hatırlatmanın nasıl hissettireceği.

Onu çoktan sıkımiş olmalıydım.

Bu oyun uzun zaman önce bitmeliydi.

Bir kadını becermek için hiç bu kadar beklememiştim. Genelde içkimi bile bitirmeden benim olurlar. Ama bu kadın? O farklı - beni aynı anda hem kızdıracak hem de tahrik edecek şekilde çarpıtı.

Bir hafta önce, yüzüme karşı hakaret etme cüretini göstermeden hemen önce takım elbisemin cebine soktuğu bozuk parayı tekrar çevirdim. Parmaklarımın arasında evirip çevirirken, içimde karanlık ve rahatsız edici bir şey klikledi.

Arayışımın çarpık anahtarını, aradığım cevabı elimde tuttuğumu fark ettim.

Şimdi ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Gecenin sessizliğini yaran üç sert, kasıtlı vuruşla kapıyı çaldım.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı inleyerek açıldı ve işte oradaydı-Caia, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı ve makyajsızdı, koridorun loş ışığında halsizce göz kırpyordu. Saçları zar zor bir araya getirilmiş dağınık bir topuz halindeydi ve üzerinde saçma sapan bir pijama vardı - kırmızı, uzun kollu bir gömlekle çarpışan minik Noel ağaçlarıyla kaplı beyaz ve kırmızı şortlar. Ayaklarında rahat, kabarık terlikler vardı.

Onu iki gece önce elime o kadar sert boşaldığı günden beri görmemiştim ki, pisliği temizlemek için neredeyse bir paspasa ihtiyacım olacaktı.

Bir an sessizlik içinde öylece durduk.

Gözleri şokla irileşti, kapısının önünde beni görünce yüzünde bir korku ve kızgınlık ifadesi belirdi. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi ya da en azından gecesini mahvedecek birini.

Keşke bilseydi.

Sonra kapıyı çarparak kapatmaya çalıştı ama ben elimi araya sokarak kapıyı engelledim. Kapı elime çarptı ve bana ters ters bakarken yüzündeki hayal kırıklığının derin bir kaş çatmaya dönüşmesini izledim.

"Ne istiyorsun?" diye nefes verdi, hâlâ yarı uykuluydu.

"Sana küçük bir şey getirdim," dedim sırtarak çantamı kaldırarak.

Kapıyı daha geniş açarken yüzünün rengi soldu. "Bu Bay Playboy'un elleri olmasa iyi olur, yoksa yemin ederim-"

Bay Playboy mu? Daha çok Bay Sinir Bozucu İtalyan Kıçı Francesco Ricci.

Şu anda cesedi Moskova'nın Doğal Parkı'nın derinliklerine gömülmüştü ve birkaç gün içinde yerel vahşi yaşam için açık büfe olacaktı. Elbette, kendime bunun bizden çaldığı 15 bin dolarla ilgili olduğunu söyleyebilirdim, ama rol yapmayalım. Onu öldürdüm çünkü kızına elini sürdü. Ona ait olmayan bir şeye dokundu ve ben bunu görmezden gelemedim.

Eğer ben ona dokunamazsam, başka hiçbir piç asla dokunamaz. Henüz farkında bile değil ama o zaten benim. Ve kim bunu unutursa? Sonu Ricci gibi olur.

Kara bir kahkaha attım. "Sakin ol, tatlı getirdim. Konuşmamız gerek."

Bu gece için çok özel bir planım vardı; gerçekten de basit bir plan: tatlı, çırılçıplak soyunması ve ağzımın bacaklarının arasına gömülmesi.

Gözleri yüzümle elimdeki beyaz poşet arasında gidip geliyordu, şaşkınlığı gün gibi ortadaydı. Sanki onu benden koruyacakmış gibi kapıyı kavradı.

"Neyin var senin? Bana zavallı, çaresiz bir sürtük diyorsun, sonra da tatlıyla mı geliyorsun?"

Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Sana asla sürtük demedim, tatlım."

Kollarını kavuşturdu, ters ters baktı. "Ah, doğru ya. Benim hatam, sen bana fahişe dedin."

"Umarım bir gün *benim* fahişem olursun, ama şimdilik sorunlarımızı çözmeye çalışmalıyız."

Nefesi kesildi. "Sen-"

"Bu meyveli pavlova, en sevdiğin." Bir adım daha yaklaştım. "Hadi, beni içeri al. Bütün binayı uyandırmak istemem, ama eminim bazı hastalarınız size eşlik etmeme aldırılmaz." Göz kıptım.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Boktan bir gün geçirdim, yorgunum ve isteyeceğim son şey seninle vakit geçirmek, Romaniev," diye soğuk bir şekilde tükürdü ve kapıyı çarpmak için bir girişimde daha bulundu.

Ama ben daha hızlıydım. Kapıyı iterek açtım ve o daha ne olduğunu anlayamadan içeri girdim. Kilidi çevirdiğimde kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak bıkkın bir iç çekti. "Tam bir baş belası, biliyorsun değil mi?"

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve küçük mutfağına doğru yürüdü.

Odayı taradım, bakışlarım kabarık bir ekoseyle örtülü küçük kanepeyi ve bir köşeye yerleştirilmiş çiçek şeklinde bir minder taradı. Titreyen birkaç mum, taze çarşaf ve tarçın kokusu yayıyor, mekânı beklediğimden daha sıcak hissettiriyordu. Mütevazı masanın üzerine siyah-beyaz fotoğraflar serpiştirilmişti ve bunlarla ilgili bir şey dikkatimi çekti.

Merakla fotoğraflardan birini elime aldım. Profilden çekilmiştim, gözlerim kapalı, yüzüm yukarı eğik, dudaklarımdan dumanlar yükseliyordu. Arkamda, uzun ağaçlar arka plana doğru uzanıyordu.

Fotoğrafi ona doğru çevirdim, dudaklarımda şakacı bir gülümseme belirdi. "Etkileyici bir çalışma, Caia."

Bana zar zor bakarak alay etti. "Bunu sadece fotoğraftaki sen olduğun için söylüyorsun."

Bir an daha inceledim, içindeki sanata hayran kaldım. "Hayır, gerçekten. Sende yetenek var. Yani, her zaman yakışıklı olduğumu biliyordum, ama bu? Bu bir şaheser."

Gerçekten de yetenekliydi; tonların kontrastı, yüzümün ormanın ve gölün sade fonunda mükemmel bir şekilde ortalanması ve dumanın düşen kar tanelerinin arasında dans ediyor gibi görünmesi.

Gözlerini devirdi, fotoğrafları topladı ve tutucusuna geri koydu. "Bunlar sayesinde sınavımı geçtim. Görünüşe göre profesörüm senin çirkin suratına karşı tuhaf bir zevk duyuyor."

Sırıttım, bunu görmezden geldim. "Peki ya senin babuşkalı olan?"

Dudaklarında içten bir sıcaklık titreşimi hissederek sayfaları çevirdi. Bir fotoğraf seçti ve yüz ifadesi biraz yumuşayarak bana uzattı.

Birbirine kenetlenmiş iki eli gösteriyordu; biri yaşlı ve sert, damarları şişkin ve yüzük parmağında bir yüzük parlıyor, diğerini tutuyor, daha genç, tırnakları boyalı ve yüzüksüz bir el, onu sıkıca kavıyor.

Bu görüntü beni çok etkiledi; bir an gençken bir an sonra yaşılanıyorsunuz ama tüm bunlara rağmen değer verdiğiniz insanlara tutunmanız gerekiyor.

Fotoğrafa baktım, babuşkasına duyduğu saf, filtresiz sevgiyi gördüm.

"Çok güzel Caia," diye mırıldandım, resmi geri verirken.

Parmakları benimkilere hafifçe dokundu, sonra fotoğrafı hızla yerine yerleştirdi ve tutucuyu kanepenin yanındaki çantasına geri soktu.

Çantayı elimden aldı. "Çay?" diye sordu küçük mutfağına doğru ilerlerken. Hareketleri gergin ve sarsıntılıydı, bana bakmaktan kaçınırken vücudu kaskatı kesilmişti ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Başımı salladım ve koltuğına oturup onu izlemeye başladım. Çantadan iki hamur işi çıkardı, bir tabağına dizdi ve birkaç küçük kaşıkla birlikte masaya koydu. Sonra iki fincan aldı, her birine bir Earl Grey çay poşeti attı ve sıcak su doldurdu.

"Bugün ne oldu Caia?" Kanepede arkama yaslanarak ama gözlerimi ondan ayırmadan sordum.

Karşı uçtaki kanepeye yerleşti, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Bacak bacak üstüne atmış, kollarını da sanki aramıza bir set çekmeye çalışıyormuş gibi kendi etrafında sarmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Zor bir gün geçirdiğınızı söylemişsiniz. Detaylandırmak ister misin?"

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Sanki seninle *başka bir şey* paylaşacakmışım gibi.

Dersimi aldım, Romaniev."

Öpüşmemizden ve parmaklarımı içine sokup onu nasıl kıvrandırıp inlemediğinden bahsediyordu.

Yüzümdeki sırtışı elimin tersiyle sildim, ama bunun beni ne kadar tahrik ettiğini saklamak çok zordu.

Tek düşünebildiğim, dokunuşum altında nasıl kıvrandığı ve nefesinin kesildiği idi, vücudu geriliyor ve sonra tamamen teslim oluyordu. Çılgınlıklarını bastırmaya çalışması, teninin sıcaklığı ve çaresizce bana sarılışı... Sanki bir bağımlılık gibiydi.

"Ne kadar iyi bir dinleyici olabildiğime şaşırabilirsin."

Dürüst olmak gerekirse, dünyanın geri kalanı umurumda değildi, ama onunla? Onun sızlanmalarını ve inlemelerini saatlerce dinleyebilirdim. Dolgun dudaklarının hareketi, alt dudağının altından görünen o karşı konulmaz güzellik işareti beni çılgına çeviriyor.

"Oh, gerçekten mi? Bu, cinayet, hırsızlık ve hileden oluşan büyüleyici yaşam tarzının bir parçası mı, yoksa yetenekler listene 'terapistliği' de mi ekledin?"

Evet, onun bu ukala ağzına bayılıyorum.

"Hadi bebeğim," diye eğildim. "Anlat bana."

Uzun, yorgun bir iç geçirdi. "Sadece iş... Hastalarımın biri bugün vefat etti. Seksen yedi yaşındaydı ve tamamen yalnızdı; ne ailesi, ne karısı, ne de çocukları vardı. Haftalardır onları istiyordu ve biz de ona yalan söyleyip, biraz umut vermek için belki yarın geleceklerini söyleyip duruyorduk," diye mırıldandı. "Bir süreliğine bize inanır, sonra unuturdu. Ama dün, meslektaşlarımdan biri olan Livo ona gerçeği söyledi. Karısı on dört yıl önce ölmüştü."

Durakladı, bakışları benimkilerle buluşmak için kaydı, zümrüt gözleri mavilerime kilitlendi.

İşe yaramaz babam olmasını çok isterdim ama o piç kurusu hâlâ hayatta - buraya gelmeden önce odasını kontrol etmiştim.

"Bu sabah bir ödevi teslim etmek için aceleyle üniversiteye gitmem gerekti ve saat üçe kadar işe gidemedim. Sonunda onu kontrol ettiğimimde, gitmişti."

Uzanıp soğuk elini tuttum ve dudaklarıma bastırdım.

Elimi bir süre tuttuktan sonra çekip parmaklarını çay bardağına sardı ve soğutmak için üfledi.

Elimi bırakmadan önce bir süre daha tuttu, iki eliyle çayını kavradı ve hafifçe üfledi. "Bu sadece işin bir parçası, gerçekten. Yaşlı insanlar ölür, biz de odalarını temizleriz. Ertesi gün yeni biri gelir, sanki önceki kişi hiç var olmamış gibi."

Sessizleşti ve kısa bir an için acısının ağırlığı gözlerinden okunuyordu. Ama sonra, sanki çok fazla şey açığa vurduğunu fark etmiş gibi, fincanını tekrar dudaklarına götürdü ve yüzü tekrar tamamen karardı.

"Her neyse," dedi, sesi buz gibi çıkmıştı, "sanırım bu senin soğuk, ölü kalbinin umursayacağı türden bir şey değil."

Ölüm hayatımın ve işimin değişmez bir parçasıydı; her an kapımda belirebilecek bir şeydi. Soğuk, ölü kalbim bile bunun aileleri nasıl parçalayabileceğini, eşleri nasıl yıkabileceğini ve arkadaşları nasıl paramparça edebileceğini çok iyi biliyordu. "Bazen, ölümün a rahatlama, özellikle için şunlar kim olmuştur Acı çekiyor," dedim, sesim alçak ve sertti. "Bir keresinde gördüğümüz bir haberi hatırlıyorum; tek oğlunun eski sevgilisi tarafından öldürüldüğünü öğrendikten hemen sonra araba kazasında ölen bir kadın."

Sanırım o zavallı kadın ölmekle bir sürü keder ve ıstıraptan kurtulmuştu.

"Evet, bu doğru," diye cevap verdi, çayını yudumlarken bakışları mesafeliydi.

Dağınık topuzundan kurtardığı nemli saçları gevşekçe yüzüne dökülüyordu. Makyajsız, inanılmaz derecede genç görünüyordu, minik çilleri ve yumuşak zümrüt gözleri göze çarpıyordu.

Uzandım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Tatlını dene."

Bakışlarımdan kasten kaçınarak doğruldu ve kaşığına uzandı. Ama daha kaşığı eline alamadan, iki kaşığı da elinden kaptım. Onu doyurmak istiyordum. Çilek ve pavlova'dan cömert bir ısırık aldım ve dudaklarına götürdüm. Dudaklarını ayırmadan önce bir an tereddüt ederken yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Kaşık dudaklarının arasından kayd ve gözleri kapanırken yumuşak bir iç çekti.

"İyi mi?"

Başını salladı ve eliyle ağzını kapattı.

Tatlıdan bir ısırık daha aldım ve ona uzattım. Gözleri benimkilerle buluştu, şüphe ve kaynayan öfke karışımıyla parladı ama yine de ağzını açtı. Kaşık dudaklarının arasından kayd ve dudaklarını sıkıca kapattı.

Hay sikeyim.

Sabırsızlıkla kaşığı kenara fırlattım ve çenesini yukarı kaldırarak aramızdaki boşluğu kapattım ama tabii ki başını çevirdi.

Sonra bana baktı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu.

"*Zavallı ve çaresiz* bir kızı öpmek istediğinden şüpheliyim, Romaniev," diye mırıldandı, sesinde acı bir ton vardı. "Bundan biraz daha asaletli olmanı beklerdim."

Sırıttım, daha da yaklaştım, ona kaçacak bir santim bile bırakmadım. "Muhteşem ve kusursuz demek istemiştım."

Gözleri kısıldı. "Ben seni hâlâ çok çirkin buluyorum."

Kısık, karanlık bir kıkırdama çıkardım ve dudaklarım boynuna değene kadar ona doğru eğildim. "Güzel," diye mırıldandım tenine karşı, nabzının sıcaklığı dudaklarımın altında titriyordu. Boynunun kenarı boyunca yumuşak, alaycı öpücükler bırakmadan önce yavaş ve derin bir şekilde kokusunu içime çektim. İçgüdüsel olarak başını yana eğip bana kendini daha fazla gösterirken nefesi keskin ve hızlı bir şekilde kesildi.

"Ve ben hala senin küstah, kibirli, çekilmez bir pislik olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı ama vücudunun benimkine yaslanma şekli tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu.

Dişlerimi boğazında hafifçe gezdirdim, parmakları gömleğimin içine kıvrılırken titremesine neden oldum. "Komik, çünkü benim bir pislik olduğumu düşünen biri için," diye mırıldandım tenine karşı, "beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsun."

Başka bir kelime daha söyleyemeden çenesini kavradım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Bir an direndi, dudakları sanki daha sert bastırmam için bana meydan okurcasına gergindi ve ben de öyle yaptım. Dilim alt dudağını okşadı ve hepsi bu kadar. Teslim oldu, dudaklarını ayırdı, çok tatlıydı, tadı çilek gibiydi ama bu tatlı değildi. Bu açlıktı. Çiğ, dağınık ve ikimizi de altına çekiyordu. Parmakları bileğime dolandı, sanki buna benim kadar ihtiyacı varmış gibi sıkıca kavradı. Dillerimiz birbirine dolandı, her vuruş daha ağır, daha karanlıktı ve bizi istesek bile geri çekemeyeceğimiz bir şeyin derinliklerine çekiyordu.

"Romaniev," diye soluk soluğa bağırdı, tırnakları bileğimi ısıırıyordu, sanki hâlâ savaşacak gücü varmış gibi. "Yapamayız-"

Sırtarak parmağımı dudaklarına bastırdım. *Yapamaz mısın? Evet, doğru.*

Bana karşı titrediğini hissedebiliyordum ve neredeyse omzundaki küçük şeytanın zıpladığını görebiliyordum, sonunda yalvarmakta olduğu şeyi elde etmişti.

Evet. Caia da Caia bunu en az benim kadar istiyordu, itiraf edemese bile. Bunu gözlerinde görebiliyordum; kendini tutmayı ne kadar çok istiyordu ama bunu mahvetmek üzere olduğumu biliyordum. Ve onun kırılmasını izlemek çok hoşuma gidiyordu.

Başka bir bahane bulamadan onu belinden kavradım ve şaşkın bir çığlık attı, elleri son kontrol parçasına tutunur gibi omuzlarımı kavradı. Ama ona düşünmesi, nefes alması ya da altımda erimekten başka bir şey yapması için bir saniye bile vermiyordum.

Ağzımı onunkine bastırdım, sert ve talepkâr, nefessiz nefesini yuttum. Elleri beni durdurabilecekmiş gibi saçlarımda kenetlendi ama dişleri dudaklarımı sıyırdığı anda onun benim olduğunu anladım. İnemeleri - kahretsin, istediğim şey onlardı. Çiğ, çaresiz ve gittikçe daha yüksek sesle.

Onu yatağa bıraktım, üzerine tırmanırken ayakkabılarım gümbürtüyle yere çarptı ve onu altımda kısırdım. Bacakları etrafımı sararak beni kendine çekti ve ben de öpüşürken sırtımdan kendimi alamadım.

Boğazına doğru ilerledim, emdim, ısırdım, dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim. Kalçaları bana doğru sürtünmeye başladı. Nefesinin kesilmesi, iniltilerini bastırmaya çalışması beni çılgına çeviriyordu.

Sabırsızlık içimi kemirdi ve bir saniye bile düşünmeden gömleğini yırtıp bir kenara attım. Sütyen yoktu, sadece çıplak, mükemmel bir ten. Kahretsin, mükemmeldi.

Zaman kaybetmedim, meme ucunu ağzıma aldım, sertçe emdim, vücudunun bana doğru eğilmesini sevdim. Nefesi kesildi ve adımı inledi, sesi yükseliyor, saçlarımı tutuşu sıkılaşıyordu. Memeleri mükemmeldi, yumuşacıktı, ellerim için yaratılmıştı ve tadı kiraz gibiydi, aynı anda hem tatlı hem de günahkârdı.

Ben doyamıyordum ve onun nefessiz inlemelerine bakılırsa o da doyamıyordu.

Bana karşı sürtünmeye devam etti, hareketleri daha çılgınca, daha çaresiz hale geldi.

Bileklerini kavradım, başının üzerinde sabitledim, vücudu altımda titrerken sırttım, gözleri ihtiyaçla genişledi. Eğildim, ağzım tekrar göğsünü buldu, bu sefer daha sertti.

"Romaniev-"

"Ne istiyorsun Caia?"

Dudağını ısırды, gözleri şehvetle doluydu, yanakları kızarmıştı. "Çok yakınım, ben-"

Kahretsin, bir tanrıça gibi görünüyordu, kızarmış ve çaresiz, sanki benim için, sadece benim için yaratılmış gibiydi.

Sırttım, karanlık ve hınzırca. "Boşalmak ister misin? O muhtaç küçük amına sürtünmemi ister misin?"

Başını salladı, nefesleri hızlı, sık patlamalar halinde geliyor, kalçaları aletime karşı sallanıyordu. Ama ona bu kadar kolay izin verecek değildim, henüz değil.

Bir elimle bileklerini tutarken diğer elimi serbest bıraktım ve zıplayan göğüslerine sert bir tokat attım. "Benden sonra tekrar et."

"Ne?" diye sordu, sesini şaşkınlık kaplamıştı.

"Ben, Caia Mankiev."

Başını salladı, oynadığım oyunu anladığında yüzünde bir farkındalık titreşimi belirdi. İşbirliği yapmadığı için meme ucunu sertçe büküm, acı ve zevkle haykırmasını sağladım.

Nefes nefese dudakları aralandı ve sonunda, "Ben, Caia Mankiev." dedi.

"İstiyorum," dedim ve göğüslerine sert bir tokat daha attım.

"İstiyorum" diye inledi.

"Alexsei Romaniev," diye homurdandım, elimi boğazına doladım, nabzının kavrayışımın altında attığını hissettim

"A-Alexsei Romaniev."

"Beni becermek için."

Başını tekrar salladı, ben de aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Alt dudağını sertçe çektikten sonra geri çekilmesine izin verdim, elim hala boğazına sıkıca sarılmıştı. Aletim amına bastırdı, ıslaklığı pantolonumda gözle görülür bir leke oluşturdu.

"Söylesen iyi edersin."

Gözleri kısıldı, bana bakarken öfkeyle parladı. Ama ben hızımı artırıp ona daha sert sürtmeye başlayınca, meydan okuyan bakışı yerini çaresiz bir inlemeye bıraktı. "Beni becermek için," diye boğuk bir ses çıkardı, sesindeki hayal kırıklığı neredeyse beni güldürüyordu.

Sırıttım, başka tarafa bakamayacağından emin olmak için çenesini tuttum. "Benim için tekrar söyle."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Senden nefret ediyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Söyle."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. İç çekerek gözlerini kapadı, dudağını ısırıldı ve sonunda boğuk, alçak bir sesle mırıldandı: "Ben, Caia Mankiev, Alexsei Romaniev'in beni becermesini istiyorum."

İşte oldu.

Söyledi amına koyayım, tabii ki söylemesi için onu zorlamam gerekti ama yine de söyledi.

Klitorisini sıkmaya başladım, suları kalçalarından aşağı damlıyordu. Kokusu beni çıldırtıyordu ve aniden bana hissettirdikleri beni çileden çıkarıyordu.

"Benim için boşal. Adımı haykır."

Hızımı artırdım, göğüslerinin çılgınca zıplamasına ve yatağın gıcırdamasına neden oldum. Onun yaklaştığını hissettiğimde, avucumu karnının alt kısmına bastırdım, amından sadece birkaç santim uzakta, orgazmında bu kadar mükemmel bir şekilde kaybolmuş görüntüsünü aldım.

Siktir, işte benim kızım.

"Alexsei, ben-" Zirveye ulaştığında sözleri tiz, gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüştü, göğsü yataktan kalktı, bacakları kalçalarımın etrafında titriyordu.

Yüzünü kavradım ve onu derinden öptüm, dilini alaycı bir şekilde emdim.

Kahretsin, tamamen bağlanmışım.

Bölüm

On sekiz

"Bazen tüm kelimelerimi elimden alıyorsun."
- Amie Kaufman

Caia

Yatakta kıpırdandım, battaniyemin ağırlığını her zamankinden daha fazla hissettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Yastığıma daha sıkı sarıldım ama doğru hissetmiyordum; çok katı, çok sıcaktı. Sonra kolumun altında yükselip alçaldığını hissettim, bana ait olmayan nefes alış verişin sabit ritmini. Tüm vücudum buz kesti.

Bir yastık tutmuyordum, bir beden tutuyordum.

Kalbim göğsüme çarptı, nasıl bu hale geldiğimi hatırlamaya çalışırken içimi panik kapladı. Tam korkum geçecekken, tanıdık bir ses sessizliği bozdu.

"Uyumaya devam et, bebeğim. Saat daha sabahın ikisi."

Nefesimi sertçe verdim, içimi bir rahatlama kapladı. Gözlerimi açtığımda Alexsei'nin bana sırtıttığını gördüm. Ben üstsüzken tamamen giyinikti, bacağı ve kolum bir sarmaşık gibi ona sarılmıştı. Meme uçlarım tişörtüne sürtünerek vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi ve mideme yerleşti.

Bir dakika. *Rahatlama* mı? Gerçekten mi, Caia?

Kendini kontrol etmeye ne oldu?

Neden bu adamın gözleri sana doğru baktığı anda buharlaşıp gidiyor?

Bu adam beni aşağılıyor, küçük düşürüyor, tartaklıyor ama Tanrım, bana dokunma şekli... DUR. Her şeye rağmen, yine de bana dokunmasına izin verdim. Cidden, bir terapist ihtiyacım var, *dün* gibi.

Ama içimdeki sapkın bir parça... her şeyi seviyor. Rahatsız edici, değil mi? Hakaretleri, aşağılamaları nasıl da arzuluyorum, sanki aşağılama ve övgünün mükemmel dengesinde ustalaşmış, beni tam olarak nasıl çözeceğini biliyor.

Neredeyse acınası bir durum ama içimdeki o karanlık parça... ona doğru çekiliyor, her çarpık saniyeden besleniyor.

"Özür dilerim, bayılmış olmalıyım," diye mırıldandım.

Alçak ve derin bir sesle kıkırdadı. "Evet, seni öyle bir boşalttım ki bayıldın."

Yüzüm anında ısındı ve utançtan yanan tenimi boynunun kıvrımına gömdüm.

"Şimdi bana karşı utangaç olma," dedi, eli çıplak sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu. "Buna bayıldım."

Yumuşak bir kahkahayla başımı salladım, az önce bana yapmasına izin verdiğim şeyin ağırlığından kurtulmaya çalıştım -yine- ve diğer tarafa yuvarlanırken esnedim. Fazla uzağa gidemedim. Beni hemen kaşıkladı, kolunu bir tür insan yastığıymışım gibi belime doladı, bir eliyle göğsümü sahipleniyormuş gibi kavradı. Memnun bir mırıltı çıkardım, sıcaklığı beni biraz fazla sahiplenici bir battaniye gibi sararak daha da yakınımaya çekti.

Akıl sağlığım -ve dürüst olalım, güvenliğim- için tam bir felaket olan birinin yanında kendimi bu kadar rahat ve güvende hissetmek tuhaftı. Bir *katilin* sihirli parmaklarıyla beni ikinci kez boşaltmasına izin verdiğim düşüncesi omurgamda kısa bir ürperti yarattı ama dudakları boynumda gezinmeye başladığında bu ürperti kayboldu.

Onu kıcımda sertçe hissedebiliyordum ve bacaklarım içgüdüsel olarak kenetlendi, aralarında oluşan ısıyı kontrol etmeye çalıştım.

Sonra aniden, bana daha önce söylediği şeyi - aslında onunla *yatmak* istediğimi - hatırlayınca yanaklarım yeniden kızardı.

"Söylediğim her şey... Öyle demek istememiştim-"

Güldü, göğsümü sıkıca kavrayışı *öyle demek istemediğim* kısmını tekrar düşünmemi sağlayacak kadar sıkılaştı. "Oh, şimdi geri almaya çalışma, Caia. Bunun için çok geç."

Dokunuşu yumuşadıkça sessizleştim, parmakları göğsümün ve karnımın üzerinde tembelce daireler çiziyor, beni kendimden geçecekmişim gibi hissettirecek şekilde rahatlatıyordu. Göz kapaklarım ağırlaştı ve tam uykuya dalmak üzereyken dudaklarının kulağımın arkasındaki hassas noktaya değdiğini hissettim.

"Ama önce, seni becermeden önce benim olmanı istiyorum, Caia."

Bundan sonra uykuya daldım, ancak saatler sonra boş, soğuk bir yatakta uyandım.

"Bay Beyaz Atlı Prens'le randevun nasıl geçti?" Hastaların öğle yemeği için ilaçları düzenlerken Valeria'nın sesi dikkatimi dağıttı.

Tamamen kaybolmuş bir halde kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Randevun," diye tekrarladı, o da en az benim kadar şaşkındı. "Uzun boylu, kaslı, hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip muhteşem erkek arkadaşınla." Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Valeria elini dramatik bir şekilde ağzına götürdü. "Dün gece elinde hamur işleriyle geldi, sana sürpriz yapmak için kapıyı açmam için neredeyse yalvardı."

Ağzım bir aptal gibi açık, öylece ona bakakaldım.

"Caia, *lütfe*n bana kliniğime girmesine izin verdiğim adamın aslında senin erkek arkadaşın olduğunu ve tüm hastalarımı kaçırabilecek rastgele bir adam olmadığını söyle," dedi sabırsızlıkla hafif bir panik atak arasında bir yerde. "O benim erkek arkadaşım *değil*," diye mırıldandım, ilaç kutusunu

Dolap.

Valeria'nın gözleri kısıldı. "Ama onu tanıyorsun, değil mi?" diye sordu, bu noktada neredeyse yalvarıyordu.

"Evet, üzgünüm," diye iç geçirdim, masamın arkasına oturdum ve hastaların vejetaryen yemek talepleriyle ilgileniyormuş gibi yaptım. "O... bir tanıdık."

Dün gece beni sertçe boşaltan, boynumda ve göğsümde morluklar bırakan bir tanıdık.

Evet, tamamen normal, günlük tanıdık davranışı.

Bu çok ...coşkulu gecenin kanıtlarını örtmek için bugün balıkçı yaka giymek zorunda kaldım.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramadım. Yine de... hoş birine benziyor." Valeria omuz silkerek karşıma oturdu.

"İlk başta hepsi öyle oluyor," diye küçük bir gülümsemeyle cevap verdim ve bilgisayarıma dönüp sorun çıkarmadan kahvaltı eden hastaların isimlerini kontrol ettim.

Valeria çok şey atlattı. O sadece benim patronum değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım oldu.

Şık kısa saç kesimi ve sıcak kahverengi gözleriyle 1.80 boylarında inanılmaz bir kadın. Ama kalbi paramparça olmuş. Eski kocası -sevdiği tek erkek- on yıllık evliliğin ardından daha genç biri için onu terk etmiş. Bu yeterince yıkıcıydı, ama o genç kadın hamile kalınca daha da kötü oldu. Ardından, sadece üç ay sonra, sarhoşken neden olduğu bir araba kazasında hepsi öldü.

Henüz otuz yedi yaşında ama bu deneyim onda yara izleri bıraktı. Onu tekrar dışarı çıkması, aşka bir şans daha vermesi için cesaretlendirmeye çalışıyorum ama yaşadıklarından sonra açılmak onun için çok zor. Bir keresinde bana yeni birine güvenmenin imkansız bir dağa tırmanmak gibi hissettirdiğini söylemişti. Ben de anladım.

"Evet," diye iç geçirdi. "En azından sana en sevdiğin tatlıyı getirerek seni dinlediğini gösterdi. Eski sevgilim bir keresinde bana papatya çayı getirmişti, alerjim olmasına rağmen en sevdiğim çay olduğunu söylemişti. O gece neredeyse ölüyordum."

İçimi çektim. "Bu erkekler çok kötü."

"Hepsi değil," diye karşılık verdi, havayı yumuşatmaya çalışarak. "Peki, bana şu *tanıdığından* biraz daha bahset."

Ekranıma odaklanmaya çalışarak gözlerimi devirdim. "Anlatacak pek bir şey yok. O sadece... babamın bir arkadaşı."

Kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "Bekle, o adam mı? Babanın yanında ne işi var?"

Kıkırdadım. "Bunun ne önemi var?"

"Çünkü," dedi kollarını kavuşturup sahte bir ürperti göstererek, "babanı tanıyorum Caia. Biraz... sıra dışıdır, hatta bazen ürkütücüdür. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

Tekrar ekrana döndüm ve 157 numaralı odadaki hastanın kahvaltıda vanilyalı yoğurt mu yoksa limonlu kek mi yediğini hatırlamaya çalıştım. Konuyu değiştirmek, Alexsei'yi aklımdan çıkarmak için çaresizdim. Ama bu imkânsızdı. Dokunuşu, ağzı, gözlerindeki açlık... Tek düşünebildiğim bunlardı. Kahretsin, o ~~mükemmel~~ çirkin yüzünü görmezden gelmem gerektiğini biliyordum.

"Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?" Valeria sordu, sesi endişe doluydu.

İçimi çektim. "Her şey her zaman karışıktır, Valeria."

Ellerimi ellerinin arasına alarak yaklaştı. "Konuş benimle, Caia."

Kalbim yardım çığlıkları atıyor, açılmam için yalvarıyor, içine düştüğüm bu felakete dışarıdan bir gözle bakmamı istiyordu. Belki konuşmak bir çıkış yolu bulmama yardımcı olabilirdi.

"Tamam, adı Alexsei Romaniev," diye yavaşça başladım. "Olay şu: Babam beni Alexsei'yle yatmam için zorluyor. Başlarda başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum ama artık hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama babamın öfkeleneceğini, hatta belki de bana zarar vereceğini biliyorum."

Derin bir nefes aldım ve kelimeler dökülürken devam ettim. "Alexsei dün gece uğradı. Nedenini bile bilmiyorum, gerçekten. Onu en son birkaç gece önce gördüğümde, o çirkin suratına sopayla bile dokunmayacağımı söylemiştim ama sanırım yanlış olduğunu kanıtlamak istedi. Bundan birkaç gün önce beni yemeğe davet etmişti ama işler pek iyi gitmedi. Neredeyse babamın planına uyacaktım, buna mecburmuşum gibi hissettim ama...yapamadım. Babamın hayatımı kontrol etmesine izin vermeye devam edemem. Özellikle de bundan sonra..." Sesim kesildi, gözlerim yaşardı.

Valeria ellerimi daha sıkı sıkarak başını salladı. "Anlıyorum."

Birkaç yıl önce Valeria beni dairemde yıkılmış, gözyaşları ve alkol içinde boğulurken buldu. Ona *her* şeyi anlattım; ne olduğunu, ne yaptığını, kim olduğunu ve ne kadar korktuğumu.

Beni en kötü halimde gördü ve yanımda kalıp kendimi toparlamama yardım etti. O artık benim dayanağım, tek sırdaşım. Ama onu da bu karmaşaya sürüklemek istemedim, benim yüzümden zarar görmesini istemedim - tıpkı zavallı Lily'm gibi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Valeria. Tamamen sıkıştım." Hiç tereddüt etmeden beni kollarına aldı ve teselli etti.

Bu gece babamla buluşmam gerekiyordu, bu gece onun o tuhaf talebini yerine getirmem gerekiyordu ama buluşmaya doğru attığım her adımda kendi idamıma doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Mankiev:

Akşam yemeği saat sekizde Morozko'da. Sakın geç kalma.

Mesajını duygusal çöküşümden birkaç saat sonra aldım; tam da hastalarla tombala oynayarak kendimi neşelendirdiğim sırada gelmişti. Valeria bunu önermişti, dikkatimi dağıtacağını ve yüzüme bir gülümseme yerleştireceğini umuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Hastalarımız üç saat boyunca Moskova'nın prestijli tiyatrosunda Kuğu Gölü'ne iki bilet almak için kıyasıya yarıştı. Yetmiş beş yaşındaki hayat dolu Lugia kazandı ve hemen arkadaşını ya da aşık olduğu Kosviev'i kendisine katılmaya davet etti. Teklif ettiğinde yanakları pembeleşti ve Kosviev mutlulukla kabul ederek yanağına bir öpücük kondurdu.

Günün işlerini bitirmek için masama geri döndüğümde telefonum çaldı. Babamdan bir mesaj vardı. Midem düğümlendi. Morozko onun şehrin hemen dışındaki şık restoranıydı ve benimle orada buluşmak istemesi kesinlikle iyiye işaret değildi.

İşte bu, Caia. Seni öldürecek.

Eve koştum, duşa girdim ve stresimden daha fazlasını buharlaştırmasını umarak suyu kaynar derecede sıcak yaptım.

Orada otururken kendimi Hollywood gerilim filmlerinden fırlamış saçma kaçış planları hayal ederken buldum. Britney Spears gibi davranıp yeni bir kimlik için kafamı kazıtsam mı? Belki de Portekiz'de sakın bir köyde saklanmalıyım? Ya da en büyük komployu gerçekleştirip sahte bir ölüm mü düzenlesem? Kulağa çılgınca geliyordu, ama garip bir şekilde, olması gerektiği kadar uzak görünmüyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından dışarı çıktım, kurulandım ve hazırlandım. Eğer bu benim dünyadaki son gecem olacaksa, muhteşem görünmeliydim.

Givenchy'nin ışıltılı altın rengi, uzun kollu ve kalçama kadar yırtmaçlı elbisesini seçtim. Sırt dekolteli, cesur ve sadece bir intikam dokunuşu. Altın halkalar ve YSL topuklu ayakkabılarımla eşleştirdim - çünkü neden üniversiteyi bitirmemi kutlamak için aldığım ayakkabıları göremeyeceğim bir gecede giymeyeyim?

Siyah kürkümü kaptım ve beni bekleyen çarpık kaderle yüzleşmeye hazır bir şekilde kendimi kara hazırladım.

Bölüm
On dokuz

"Bir düşmanı affetmek, bir dostu affetmekten daha kolaydır."
- William Blake

Caia

Araba restoranın dışına park etti ve dondurucu gece havasına adımımı attığımda nefesim hayalet gibi püskürdü. Paltomu sıkıca çektim, soğuğa karşı kendimi destekledim ve girişe yönelmeden önce üçe kadar saydım.

İçeride bir piyano hafifçe çalıyor ve havayı bitki kokuları dolduruyordu. Paltomu çıkarıp askıya asarken yemek alanı ürkütücü bir şekilde boştu.

"Bayan Mankiev, bu taraftan," diye seslendi bir garson, karanlık bir köşeyi işaret ederek sessizliği bozdu. Beni loş bir koridordan geçirerek babamın genellikle karanlık işlerini yaptığı gizli bir odaya götürdü.

Topuklarım ahşap zeminde tıkırdarken, garson kapıyı açtı ve öksürmeme neden olan bir puro dumanı bulutu saldı. Ağzımı kapattım ve tereddüt ettim, içeri girdiğimde babamın gürültülü kahkahalarını görünce kalbim sıkıştı - bu beni ürperten bir şeydi.

Odada uzun ahşap bir masa, koyu renk peçeteler, fildişi yemek takımları ve peynir, zeytin, incir, kuru meyve ve badem tabaklarının yanında votka, şampanya ve şarap gibi çeşitli içkiler vardı.

Babam Igor'un yanında oturuyordu ve Alexsei de onun karşısında badem çiğniyordu. Beni gördüklerinde kahkahaları kesildi.

Babam sırtarak ayağa fırladı ve ellerini çırpı. "İşte gecenin yıldızı! Gel, moya printsessa, otur." Kolumdan tuttu ve beni Alexsei'ye doğru çekti.

Şaşkın ve tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım.

Igor bir parça peynirle meşguldü, bakışlarımı kaçıırıyordu, babam ise sandalyesine gömülmüş, halinden memnun görünüyordu.

Alexsei'nin yoğun bakışlarını hissedince, sandalyemi gizlice çekerek kendimi sadece bakışlarından değil, vücudunun sıcaklığından ve tehlikeli derecede baştan çıkarıcı kokusundan da uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bunun bir iş toplantısı olduğunu fark etmemiştim," dedim ayağa kalkarak. "İstersen daha sonra gelebilirim."

"Otur yerine," dedi babam, bana bir kadeh şampanya uzatarak. "Kutlama yapmamız gerek, Caia!"

"Neyi kutluyoruz peki?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum.

Oda kalın, rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki diğer her şeyi bastırıyordu.

"Alexsei ile olan evliliğin tabii ki."

Sözleri bana bir balyoz gibi çarptı. Tutuşumun gevşediğini hissettim ve bardak elimden kayarak odanın içinde yankılanan bir gürültüyle yere düştü.

O kadar hızlı sıçradım ki sandalyem büyük bir gürültüyle devrildi. "Ne?!"

Babamın bakışları lavları dondurabilirdi. "Beni duydun. Otur yerine."

Hiç etkilenmemiş görünen Romaniev'e döndüm, sanki yaklaşan kâbusum yerine hava durumunu tartışıyormuşuz gibi rahatça badem çiğniyordu. Votkasından yavaşça bir yudum aldı, yüzü boş ve kopuktu.

Hayır. Hayır, lütfen.

Hayır,

lütfen.

Hayır!

Hayır!

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?!" Sesim titreyerek bağırdım.

Babamın ifadesi sertleşti. "Caia, bu bir pazarlık değil. Sözleşme imzalandı."

NE?!

"Hayatta olmaz! Bunu yapmayacağım!" Kapıya doğru hücum ederek bağırdım.

Kapıyı çekip açtım ama Drayi'yle karşılaştım, kımıldamaz bir duvar gibi yolu kapatıyordu. Onun varlığı, kolay bir çıkış olmadığının acımasız bir hatırlatıcısıydı. Bunun sadece bir engel olmadığını, piyondan başka bir şey olmadığım bir oyunda hesaplanmış bir hamle olduğunu fark ederek sendeleyerek geri çekildim.

Babam ayağa fırladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Seni lanet olası velet! Bu ne cüret!" Sesi odanın içinde kükrüyor, her kelimesinden zehir damlıyordu. "İtibarımı mahvettikten sonra! Resmi gördük, yaptıklarını düzeltmenin tek yolu evlilik!"

Üzerime bir şok çöktü. "Ne resmi?" Nefes aldım.

Babam tek kelime etmeden telefonunu çıkardı, birkaç kez tıkladı ve yanımdaki masaya fırlattı.

Ona yaklaştım, bacaklarım korkudan titriyordu. Telefonu elime aldığımda ellerim titriyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Ekranda Alexsei'ye sarılmış uyurken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Kolum ona sarılmıştı, çıplak göğsüm kısmen görünüyordu. Bu görüntü bir ihlal, bir ihanetti. Alexsei'nin yüzündeki sinsi sırıtma, kameranın farkında olduğu anlaşılan gözleri, içimde biriken öfkeyi daha da arttırdı.

Bu sadece masum bir fotoğraf değildi; beni manipüle etmek ve kontrol etmek için tasarlanmış bir silahtı.

"Biz-" diye başladım ama babam sözümü kesti.

"Bana yalan söyleme," diye hırladı, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sakin buna cüret etme."

Öfke içimde patladı. "Sen-"

Sözlerimi bitiremeden eli bana sertçe vurdu ve beni yere düşürdü. Ağzıma kan doldu ve yanağımdan acı yayıldı. Ağrıyan yere dokundum ve kendimi sabitlemeye çalıştım.

Gürültülü bir ses sessizliği bozdu. Alexsei'yi görmek için başımı kaldırdım, her zamanki sakinliği yerini ölümcül bir bakışa bırakmıştı. Babamın boğazını mengene gibi kavramış, silahını babamın şakağına dayamıştı.

Babamın yüzü dehşetle buruştu.

"Ona bir daha dokunursan, gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadan seni iki metre yerin dibine gömerim."

Oda donmuştu, herkes hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

"Dur," demeyi başardım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Sanki sözlerim bir emirmiş gibi, Alexsei onu hemen serbest bıraktı.

Bana doğru ilerledi, yardım etmek için uzandı ama ben onu ittim.

Ayağa kalkmaya çalıştım, topuklarımın üzerinde dengesizce sallanıyordum. Tam düşecekken, Alexsei beni kolumdan yakaladı ve yere düşmemi engelledi.

"Dokunma bana!" Onu geri iterek tersledim.

Alexsei uzaklaştı, silahını düzgünce kılıfına sokarken yüz ifadesinden bir şey okunmuyordu.

Igor'un sesi odayı böldü. "Biz gidiyoruz. Mankiev, kızını yarın saat 14:00'e kadar malikâneye bırak. Eğer orada olmazsa anlaşmamız sona erer ve cesedini köpeklerime yediririm."

Igor bana başını salladı, sonra da çıkıp gitti. Alexsei yüzüne sert bir yumruk indirmeden önce babama son bir kez baktı.

"Zamanında gelsen iyi olur," diye uyardı Alexsei, sonra da tek kelime etmeden gitti.

Onlar gittikten sonra babam kıkırdadı ve çenesini yokladı.

Sonra oturdu ve Drayi'yi de yanına davet etti. "Haydi, otur ve yemeğini ye, Caia. Yemeğin soğuyor."

Orada öylece durdum, afallamıştım, aklım başımdan gitmişti. "Sen... sen beni sattın."

Bir parça salamı ısırıldı. "Dramatik olma. Ben sadece geleceğimizi daha uygun hale getirdim."

Hayal kırıklığı gözlerimi yaşarttı ama sesimi sabit tutmaya zorladım.

"Romaniev'le yatmadım. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma."

Omuz silkti, kayıtsızlığı tüyler ürperticiydi. "Yatmış ya da yatmamış olman umurunda değil. Önemli olan tek şey onun senin yatağında olması. Bu ikimizi *de çok* zengin yapmaya yeter, o yüzden bunu kutlayalım."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye nefes aldım.

Kahkahası karanlık ve acımasızdı. "Ama evleneceksin. Alexsei bu anlaşmayı yaptı ve Silas'ın adamları bir şey istediklerinde bunu sadece istemekle kalmazlar, ne kadar adaletsiz görünürse görünsün onu alırlar."

Bölüm Yirmi

"Hepimiz kendi kendimizin şeytanıyız ve bu dünyayı kendimize cehennem yapıyoruz."
- Oscar Wilde

Alexsei

Çantayı Mankiev'in masasına attım ve o da hiç vakit kaybetmeden içindeki parayı saymaya başladı. Tam olarak 500 bin dolar.

"Mükemmel," dedi ellerini birbirine sürterek. "Göreceksin, kızım seni nasıl *mutlu* edeceğini bilecek."

Ne demek istediği üzerinde durmak istemedim, çünkü dursaydım muhtemelen kafasına bir kurşun sıkardım. Bu yüzden sadece düğün sözleşmemizi imzalamaya odaklandım.

Francesco Ricci'nin parmaklarının kızın yüzünde gezinmesini izledikten ve kızın ona gülümseyişini, tenine yayılan hafif bir kızarıklığı gördükten sonra, daha önce hiçbir kadınla yaşamadığım şiddetli bir kıskançlık hissettim.

Sonra, geceyi onun evinde geçirdikten sonra, yüzünü göğsüme bastırarak, sıcak nefesini tenimde hissederek ve bacağını bacağıma dolayarak uyumasını izledikten sonra, ona sahip çıkmam gerektiğini biliyordum.

Başka kimsenin ona sahip olmayı düşünmediğinden emin olmak istedim.

Bu yüzden basit bir fotoğraf çektim, bunun her şeyi alevlendireceğini ama aynı zamanda lanet arzularımı tatmin edeceğini biliyordum. Onu yatağıma almaya kararlıydım ve eğer evlilik tek yolsa, o zaman tamam. Zaten bir eşe ihtiyacım vardı.

"Bu akşam yemeğe çıkalım," diye homurdandı Mankiev, votkasını kaldırarak. "Caia'nın iyi haberi duymak için orada olduğundan emin olacağım."

Puromdan bir nefes çektim. "Mükemmel."

Caia'nın karşı koyacağından, hatta belki kaçmaya çalışacağından emindim ama günlerdir onu takip ediyordum.

Günlerim onun güvenliğini sağlamakla ama aynı zamanda bakmadığı anlarda onu görebilmekle geçiyordu. Başı öne eğik, müziğinin ritmine kendini kaptırış, arka plana karışmaya çalışarak sokaklarda ilerliyordu.

Birkaç hafta önce tanıştığım kız -yüksek topuklu ayakkabılar, kedi gözleri, kendinden emin kırmızı dudaklar- sıradan işlerle uğraşan kızdan tamamen farklı biri gibiydi. Sanki Caia tamamen farklı iki kişiliği bir arada barındırıyordu. Ve lanet olsun, bu beni daha da tahrik etti.

Mankiev sırtıttı, gözlerinde uğursuz bir parıltı vardı. "Düğün bu gece burada, Malikâne'de olacak. Böylece Caia seninle hemen ayrılabilir."

Başımı salladım, bir nefes puro dumanı üfledim. "Benim için uygun. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Mankiev kıkırdadı, oturduğu yerden kalkmadan önce votkasından bir yudum aldı. "Sadece kızımın kimin yetkili olduğunu bildiğinden emin ol. Eğer çizgiyi aşarsa, onu yola getirirsin; aksi takdirde, tam bir baş belası olabilir."

Yumruklarımı sıktım ve onun çirkin suratını yumruklamamak için kendimi zor tuttum. Çarpık bir şekilde, Caia artık benim olduğu için neredeyse rahatlamıştım. Bir daha ona yaklaşmasına asla izin vermeyecektim. Bu piç onun babası olmayı ya da hayatında herhangi bir rol oynamayı hak etmiyordu.

Mankiev sinirlendiğimi hissetmiş olmalıydı çünkü boğazını temizledi ve hızla odadan çıktı.

Caia'nın neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Belki de dışarıda masum yabancıların fotoğraflarını çekiyor ya da büyükannesine iç açıcı hikâyeler okuyor, hayatının kollarına doğru tek yönlü bir yolculuk yaptığının farkında bile değildi.

Muhtemelen buna cehennem derdi, ama kızın TSSB'si olduğu açıktı, bu yüzden onu biraz rahat bırakıyorum.

"Hâlâ buna devam ettiğine inanamıyorum." Volk, elleri hâlâ kanla lekelenmiş bir halde, kendine bir bardak votka doldurarak yanımıza geldi.

"Neden olmasın?" Sırıtarak karşılık verdim.

Omuz silkti. "Senin evlenecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, neden zahmet edelim ki? Her şeyi bir kenara bırakalım. Şehre iner, Marina ve çılgın kuzenleriyle buluşuruz."

"Hayır. Güzellik uykusuna ihtiyacım var. Unuttuysan söyleyeyim, bu gece nişanlanıyorum."

Volk alay etti. "Doğru. Sonsuza dek mutlu olacağın tatlı rüyalar. Sanki bir şekerleme o çirkin suratını düzeltecek."

"En azından tanıdığım birinin aksine kadınlar için para ödemek zorunda kalmayacağım." Çekip gitmeden önce bana orta parmağını gösterdi.

Tipik.

Kanlı parmak eklemlerime baktım ve nefesimin altında küfrettim. Yumruğum hâlâ zonkluyordu ama Mankiev'e daha sert vurmalıyım.

Küçük anonsumuzdan sonra Caia o kadar şok olmuş görünüyordu ki orada bayılacağını sandım - bir hayalet gibi bembeyazdı. Ama lanet babası ona tokat attığı anda kırmızıyı gördüm. Yüzündeki ifade -yanaklarının kızarması, gözlerinin dolması ve dudaklarının titremesi- beni çileden çıkardı. O piçi hemen orada parçalamalıyım. Ama o beni durdurdu. O küçük, çaresiz yalvarış beni durdurdu.

Onu benimle evlenmeye zorlamak ve aynı gece babasını öldürmek mi? Ben bile bunun zorlama olacağını biliyordum.

Koltuğa kaydım ve kapıyı arabayı sarsacak kadar sert çarptım. Igor'un gözleri bana kayd, kaşları çatıldı ama motor kükreyip restorandan uzaklaşırken çenesini kapalı tuttu. Yine de içten içe kaynadığını biliyordum.

"Patron-"

"Sana o kızdan uzak durmanı söylemiştim Alexsei," diye tersledi. "Ama sen dinlemedin."

"Şey-"

"Şu haline bak. Sadece onunla değil, Mankiev'le de lanet hayatının geri kalanında başının etini yiyorsun."

Çenemi sıktım ve şehir bulanık bir şekilde geçerken pencereden dışarı baktım. Haksız olmadığını biliyordum.

Ama yine de büyük bir parçam o küçük cadının her şeye degeceğini biliyordu.

onu.

Igor devam etti, sesi kısık bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sen bir Silas'sın evlat. Sen bir

Beni dinle, şimdi seni neyin beklediğini biliyorsun. Bu hatanın bedelini öyle ya da böyle ödeyeceksin."

Evet, küçük ihanetim cezalandırılacaktı. Bu çok açıktı.

"Yine de bekleyebilir mi?" Mırıldandım. "Düğün günümde yüzümün her yerinde morluklar olmasını istemiyorum. Daha 'Evet' demeden gelinin tepelere kaçmasına izin veremem."

Igor homurdandı. "Eminim çoktan kaçışını planlıyordur." Elbette haklıydı.

Caia muhtemelen bir çıkış yolu bulmak için çırpınıyor, bu kâbus gibi düğünden kurtulmak için çırpınıyordu. Bu düşünce içimdeki keskin bir şeyi burktu.

Geriye yaslandım, dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi. "Biliyorum ama onu bulup ait olduğu yere geri getireceğim."

İçini çekti, kar asfaltı aç bir canavar gibi yutarken dolambaçlı yollardan malikâneye doğru ilerliyordu. "Krasnodar'daki dairen mi? Artık benim. Beni dinlemediğin için bunu cezan olarak kabul et. O güzel yüzünü mahvetmek istemeyiz, değil mi?"

O daireyi birkaç yıl önce bir milyona almıştım.

Şimdi muhtemelen üç milyon değerindedir, ama dürüst olmak gerekirse, Moskova'nın kaosunda boğulmakla meşgul olduğum için içine adımımı bile atmadım.

Yani, istediği her şeye sahip olabilir.

"Harika," diye mırıldandım, dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Tam da her damadın istediği şey - boş bir daire ve kaçak bir gelin."

Bana çeliği kesebilecek bir bakış fırlattı. "Böyle devam edersen sadece evini kaybetmekle kalmayacaksın. Sen de dişlerini kaybedeceksin evlat."

Bölüm

Yirmi Bir

"Bir şey, herhangi bir şey yapmak için cesaretiniz varsa, sonuçlarıyla yüzleşecek kadar para biriktirseniz iyi edersiniz."

- Criss Jami

Caia

Eşyalarımı çılgınca bir telaşla çantalarımına attım, ne paketlediğimi düşünmek için zar zor durakladım. Cüzdan, tamam. Telefon, hayır, onu almıyorum. Takip edilmeyi reddediyordum.

Nefret ettiğim bir adamla evlenecek değildim, özellikle de babam gibi kötülüğe eğilimli olduğu bilinen biriyle. Onun kuklası olmaktan bıkmıştım; artık kaçma zamanıydı.

Hemen Valeria'dan büyükanneme göz kulak olmasını istedim ve sadece onun erişebileceği bir sığınak olan beşinci katta güvende olacağından emin oldum. Hayatından çıkmam gerekse bile onun iyi olacağını bilmem gerekiyordu.

Babuşkama veda etmek dayanılmazdı. Ellerini ve yanaklarını öptüm, sadece onun için söylenmiş sözler fısıldadım. Veda acı vericiydi ama sonunda kontrolü ele aldığım için benimle gurur duyacağını umuyordum.

Evime son bir kez, isteksizce baktım. Kederli bir vedaydı ama gitmem gerekiyordu. Üzerime koyu renk bir kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört geçirdim, geceye bir gölge gibi karışmaya çalıştım. Siyah spor ayakkabılarımla attığım her adım, geride bıraktığım hayata sessiz bir veda gibiydi.

Gecenin karanlığında, sabah uçağa binmeyi planladığım Saint Petersburg'a giden ilk otobüse binmek üzere otobüs durağına doğru yola çıktım. Ancak bankta yayılmış, Lenin ve Kızıl Ordu hakkında tutarsızca mırıldanan sarhoş bir adam gördüğümde rahatlama yerini korkuya bıraktı.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda bana doğru hamle yaptı ve kolumu endişe verici derecede güçlü bir şekilde kavradı. Saldırganlığı karşısında irkilerek geri çekildim.

"Anastasia!" diye mırıldandı, sesi giderek yükseliyordu. "Seni buldum, prensesim!"

Sarhoş bakışları üzerimde sabitlenmişti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. Uzaklaşmaya çalıştım ama o acımasızdı, sanki başka biriymişim gibi bana sarılıyordu. Kurtulmak için savaşıırken öfke içime doldu ve tüm gücümle onu ittim.

"Anastasia öldü! Ben o değilim! Bırakın beni!" Bağırdım, sesim çaresizlikten çatlıyordu.

Bırakmadı ve boğuşma sırasında çantam ellerimden kaydı, giysilerim karlı zemine saçıldı. Hayal kırıklığına uğramıştım, şimdi de bir sarhoş tarafından rahatsız mı ediliyordum?

Sokaklar ürkütücü bir şekilde boştu, loş sokak lambalarının altında gölgeler uzanıyordu. Sarhoş adam güldü, şişesinden bir yudum daha aldı ve kahkahaları sokakta yankılanarak bankın üzerine yığıldı.

Orada öylece durdum, sersemlemiştim.

Bu lanetli ülkede bir insanın başına gelebilecek en kötü şans buydu.

Tam o sırada, motoru tehditkâr bir gümbürtü çıkaran siyah bir SUV caddede sinsice ilerledi. Aracı tanıdığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Panik içime doldu ve nefesim kesik kesik gelirken tökezleyerek geri çekildim.

Hayır, şimdi olmaz! Lütfen, hayır!

Hiç düşünmeden karlı sokaklardan aşağıya doğru fırladım, ısırın rüzgâr yanaklarımı yakıyordu. Hayatım için koşuyordum, korkumdan başka hiçbir şeyim olmadan ülkeyi terk etmeye hazırdım.

Açık bir bar gördüm ve sığınmak için çaresizce içeri daldım. Boş bardaklarla çevrili bir kart oyununa dalmış takım elbiseli iki adam dışında mekân neredeyse terk edilmişti. Aceleyle yanlarından geçerken bana baktılar ama onları görmezden geldim ve tuvalete girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Kapıya yaslanıp hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Lütfen Tanrım, sadece buradan canlı çıkmama izin ver ve söz veriyorum, bu Pazar kiliseye geri döneceğim!

Tuvaletin bunaltıcı sessizliğinde, açılan kapının gıcirtısı sarsıcı bir kesintiydi. Ses küçük alanda yankılandı ve artan korkumu büyüttü.

Yavaş, kasıtlı ayak sesleri yaklaştıkça barın uzaktan gelen konuşmaları ve kadeh şingirtıları kayboluyor gibiydi. Keskin ve rahatsız edici anahtar şingirtıları her geçen saniye daha da artıyordu.

Duyularım alarmdaydı, tüm sinirlerim titriyordu. Sırtımı kapıya dayadım, kaslarım yay gibi gerilmişti. Kalp atışlarım göğsümde gümürdüyordu, cesareten değil, saf adrenalinden. İş o noktaya gelirse dövüşmeye hazırdım ya da en azından bunu denemeye.

"Merhaba, Caia."

Sessizliği yaran sesi, omurgamın korkuyla karıncalanmasına neden oldu. Zar zor nefes alabiliyordum, boğazım sanki bir çılgılığı yutmaya çalışıyormuş gibi sıkıydı. Her biri göğsüme bir yumruk gibi inen üç kasıtlı vuruş yankılandı.

Sessiz kalmak için elimi ağzıma bastırdım. "Kapıyı aç, Caia."

İçeride olduğunu biliyorum."

Sesi zehir gibiydi, kemiklerime sızıyor ve bir panik dalgasına yol açıyordu. Kendimi kapıya daha da bastırdım, felç edici bir korku ile kaçma dürtüsü arasında sıkışıp kalmıştım.

Belli belirsiz bir tıkırtı gerginliği yarıp geçti. Sesi tanıdığımda kalbim güm güm atmaya başladı; silah çekiliyordu.

"Üç kadar sayacağım," dedi Alexsei'nin sesi, ürpertici bir sakinlikle kapıdan içeri süzüldü. "O zamana kadar açmazsan, kurşunum açacak. Düşün gecemizin arifesinde gelinime zarar vermekten gerçekten nefret ederim."

Sessiz kaldım, tüm vücudum kontrolsüzce titriyordu.

"Bir," dedi, silahı uğursuzca kapıya vurarak. Düşüncelerim hızlandı.

Beni gerçekten vurmazdı... değil mi? "İki."

Vurmayacağını biliyordum, ne de olsa beni tam istediği yerde tutuyordu. Ama içimi kemiren şüphe akıl sağlığımı kemiriyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kendimi hazırladım, en kötüsüne karşı çelik gibi durmaya çalıştım.

"Üç-"

Panik içimde patladı ve kapıyı çekip açtım.

Orada duruyordu, silahı artık rahatça yanında sallanıyordu, dudaklarında çarpık bir sırıtış vardı. Beni izlerken gözleri zalim bir eğlenceyle parlıyordu.

Benim nefes Yakalandım, Yırtık arasında Öfkeli meydan okuma ve a garip, tedirgin edici bir rahatlama.

"Ah, benim tatlı Caia'm," dedi çarpık bir eğlenceyle. "Seni avlamamı bu kadar kolaylaştırmamalıydın."

"Hanımefendi için bir votka ve bir çay."

Garsonun tepsisinden fincanı kaptım ve baharatlı nane çayından bir yudum aldım, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olurken ısırganının tadını çıkardım.

"*Spasibo*," diye mırıldandım, çayı bitirirken ona zar zor bakıyordum.

Tuvaletteki o fiyaskodan sonra Alexsei bana bir seçenek sunmuştu: çay içmek için ona katılmak ya da beni oturma odasındaki masaya zincirleyebileceği evime geri dönmek. Ve tabii ki, herhangi bir kaçma girişiminin babamı arayacağını ve onun da beni bulması için bir casus ordusu göndereceğini açıkça belirtmişti.

"Bu kadar hızlı bir koşucu olmanı beklemiyordum," dedi Alexsei alaycı bir ifadeyle. Gözlerimi devirdim. "Benim hakkımda varsayımlarda bulunmayı bırak."

"Neden? Gerçeklik benim hayal gücümünden daha mı eğlenceli?"

Gözlerim kısıldı. "Benim hakkımda hayal kurmayı bırak."

Alay etti. "Öyle olduğumu kim söyledi?" "Yüzün söylüyor," diye karşılık verdim.

Bardağı yere bırakmadan önce votkadan bir yudum aldı. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak."

Beni değerlendirirken onu inceledim. Koyu mavi gözleri, dağınık kahverengi saçları, dolgun dudakları, soğuktan ve alkolden kızarmış yanaklarıyla Rus kralı temalı bir moda çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

Dudaklarını yalarken parmağı masanın üzerinde dalgın dalgın sallanıyor, gözleriyle buluşmadan önce bakışlarımı üzerine çekiyordu. Bir kaşını kaldırdı.

"Gördüklerini beğendin mi?"

Çayımдан bir yudum daha aldım, etkilenmemiştim. "*Hayır*."

"Çok kötü, çünkü hayatının geri kalanında bu muhteşem yüzle baş başa kalacaksın."

Fincanı sıkıca kavradım, hayal kırıklığım ve kızgınlığım kabardı.

Tamam, sadece nefes al, Caia. Kontrolünü kaybettiğini görmesine izin verme.

"Açık olmak gerekirse, seninle *asla* evlenmeyeceğim."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sen zaten benim karımsın, Caia. Sözleşme imzalandı, unuttun mu?"

Ellerimi masaya vurarak yerimden fırladım. "Karı olarak bir saniye bile geçirmektense, Joan of Arc tarzı alevlerle yüzleşmeyi tercih ederim."

"Otur."

Boğazım düğümlendi, öfkem daha da alevlendi. "Buna hakkın yoktu-" Durdum, kendimi dengelemek için derin bir nefes aldım. "Sana güvenmiştim. Bunu bana nasıl yapabildin?"

Bir sigara yaktı ve konuşmadan önce bir nefes çekti. "Seni uyarmıştım, Caia. Başlattığın bu oyunu kazanacağım." Dumanı dışarı verdi, gözleri soğuktu. "Görünüşe göre çoktan kazanmışım."

İnanamayarak alay ettim. "Beni evliliğe zorlamanın kazanmak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti ve bir nefes daha çekti.

"Biz... arkadaşız sanıyordum," dedim, kaynayan öfkeme rağmen sesim sabitti.

Arkadaştık.

Ben bile bunun doğru olmadığını biliyordum.

Ona duyduğum nefret o kadar derindi ki neredeyse beni tüketiyordu.

Ama birkaç gece önce olanlardan sonra, çarpık, alışılmadık bir şekilde arkadaş olabileceğimizi ummaya cesaret ettim.

Bir duman bulutu çıkardı. "Asla senin arkadaşın olmak istemedim, Caia.

Sözleri bir tokat gibi çarptı. Onun dünyama girmesine izin verdiğim için kendi saflığıma lanet ettim - hikâyelerimi paylaştım, evime girmesine izin verdim, ona sanatımı gösterdim, hatta onu öptüm.

İhanet içimi yaktı ama zayıflık göstermeyi reddettim. Öfkeyle sigarayı dudaklarından kaptım ve eline çarparak ezdim. Küfretti ve elini çekerek bana ters baktı.

"Başına geleceklerin sadece bir ön gösterimi, *kocacığım*," diye tükürdüm.

Topuğumun üzerinde döndüm, dışarı fırlamaya hazırdım, ama kapıya ulaşmadan, eli bileğime kenetlendi ve oturmaya devam ederken beni yerimde sabitledi.

"Yarın görüşürüz, *karıcığım*," diye mırıldandı, başparmağı tenimde tembel desenler çiziyordu. "Benim için beyaz giydiğinden emin ol."

Öfke ve hüsrana karışımı bir duyguyla kolumu kurtardım. Onun küstahlığı, kibri beni rahatsız ediyordu. Ama öfkelensem bile içimde bir meydan okuma kıvılcımı alevlendi.

Ona parmağımı gösterdim ve kararlı adımlarla, kendini beğenmiş sırtışını arkamda bırakarak dışarı çıktım.

Bölüm Yirmi İki

"Yemin etmek, yeminini bozmaktan daha büyük bir günahdır."
- Georg Christoph Lichtenberg

Caia

"Çok üzgünüm, Caia. Onun iyi bir adam olduğunu sanıyordum."

Havluyu başımdan indirdim ve abartılı bir iç çekişle kanepeye yığıldım. Saat ilerliyordu; babamın içeri girip beni müstakbel kocamın yanına sürüklemesine iki saatten az kalmıştı. Bunu düşünmek bile beni ürpertiyordu.

Dün geceki feci kaçış girişiminden sonra Valeria bütün gece uyumamış, sinirlerimi yatıştırmaya çalışmıştı ama teselli bulmak zordu.

Seçeneklerim ikiye düşmüş gibiydi: Alexsei ile evlenmek ya da babamın planladığı cehennemle yüzleşmek.

Bu sabah penceremin önüne üç siyah cip park etmişti; belli ki babam planlarımdan haberdar olmuştu. Adamları bugün kaçmayacağımdan emin olmak için konuşlanmışlardı.

Lanet olası Alexsei Romaniev. Bir
ihanet daha, bir yara daha.

"Sorun yok," dedim, hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak. "İyi olacağım."

Oturdum ve makyajıma geçmeden önce saçlarımı dikkatlice şekillendirdim - yeşil gözlerimi ortaya çıkaran koyu, dumanlı bir göz. Eğer bu düğünü yapmak zorundaysam, bunu bir parça isyanla yapacaktım.

Bakışlarım babamın dün gece kapıma bıraktığı zarif beyaz elbiseye takıldı. Saflığı sembolize etmesi gerekiyordu ama benden aldığı her şeyle birlikte saflık hissettiğim son şeydi. Bu duyguları bir kenara ittim ve şimdiki zamana odaklandım.

Kirpiklerimi koyu renk rimelle kapladıktan ve makyajımı son bir kez kontrol ettikten sonra yansımamı inceledim. Başıma gelecek her şeyle yüzleşmeye hazır vahşi bir kediye benziyordum.

Mükemmel.

"Ne giyeceksin?" Valeria usulca sordu.

Ayağa kalktım ve yatağımın yanındaki yıpranmış çekmeceyi açarak bu durum için sakladığım elbiseyi çıkardım. Aslında mezuniyet partim için tasarlanmış olan bu elbise, uzun kollu ve bardot yakalı, göz alıcı koyu kırmızı bir Prada elbiseydi. Denizkızı silueti vücudumu mükemmel bir şekilde sarıyordu ve sağ bacağımdan uyluğumun ortasına kadar ince bir yırtmaç vardı.

Bu elbise, başarıya ulaşmak için harcadığım tüm emeği sembolize ediyordu. -Kanım, terim ve gözyaşlarım. Böylesine acımasız bir olay için onu giymek cesaret kırıcıydı ama istemediğim bir evliliğe karşı mükemmel bir meydan okuma eylemi gibi hissettirdi.

Havlumu çıkardım, siyah Agent Provocateur iç çamaşırlarımla durdum ve Valeria'dan fermuarımı çekmesini isteyerek elbisenin içine girdim.

"Lamia'ya

benziyorsun." "Lamia,

iblis mi?"

Yunan mitolojisinde Lamia, Zeus tarafından sevilen ama Hera'nın kıskançlığı yüzünden lanetlenen güzel bir kraliçeydi. Çocuklarını kaybettiği için ya da başka bir nedenle çılgına dönen Lamia, intikam almak için erkekleri baştan çıkarması ve öldürmesiyle bilinen, yılanın alt bedenine sahip korkunç bir figür haline geldi. O gerçek bir sirendi.

Garip bir şekilde, onun gibi olmayı arzuladım.

Valeria güldü ve başını salladı. "Aynen öyle, ama sen çok daha seksisin."

Kıkırdadım ve elbisenin kumaşını dudaklarımın üzerinde düzelttim.

Valeria bana sıkıca sarıldı. "Çok güzel görünüyorsun, Caia. Al bunu," dedi ve elime küçük bir mücevher kutusu tutuşturdu. "Bu koşullar altında olduğu için üzgünüm; keşke neşeli bir gün olabilseydi."

Kutuyu açtığımda ortaya zarif bir Swarovski bileklik çıktı. "Valeria, ben-"

"Senin eski ve ödünç alınmış bir şeyin," diye göz kırptı. "Bu annemindi. Evlendiğimde bana vermişti, yani artık senin. Sen benim kız kardeşim gibisin Caia ve annemin de seni en az benim kadar seveceğini biliyorum."

"Çok teşekkür ederim Valeria."

"Ağlamaya başlama şimdi; makyajın çok güzel görünüyor. Mavi bir şeyin var mı?"

"Evet, bu," dedim ve sağ elimdeki babuşka yüzüğü gösterdim.

Bunu bana on dördüncü yaş günümde vermiş ve Celestite kristallerinin barış ve uyum getirdiğini söylemişti. Yüzüğü her taktığımda onu düşünmemi ve kalbimde huzur bulmamı söylemişti.

Oh, babushka, olacaklar için çok üzgünüm.

Keşke başka bir seçeneğim olsaydı.

"Babuşkamdan aldım," dedim usulca. "Çok güzel, Caia."

"Valeria, lütfen, eğer seni uyandırırrsa-"

"Merak etme, ona söylemem. Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Ben daha cevap veremedenden odanın içinde bir gürültü yankılandı ve Dray'i'nin sabırsız sesi havayı yardı. "Caia, acele et lan!"

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Ama sana mesaj atarım, tamam mı?"

Valeria başını salladı, endişesi yüzüne yansımıştı. "Sadece... güvende ol, Caia. Seni de kaybedemem."

Ayrılmadan önce hızla siyah Louboutin topuklu ayakkabılarımı giydim, kırmızı tabanları yere vuruyordu. Siyah uzun kürkümü koluma geçirdim ve tenime değen yumuşaklığının tadını çıkardım.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açtım, diğer tarafta beni bekleyen şeyle yüzleşmeye hazırdım.

"Mankiev mutlu olmayacak."

Gözlerimi devirdim. "Umurumda değil. Bu benim düğünüm; nasıl istersem öyle giyinirim."

Dray'i, Igor'un Malikânesi'nin önüne park ederken kıkırdadı. Giriş zaten bir dizi süslü arabayla kaplanmıştı - mat siyah Range Rover, parlak kırmızı bir Lamborghini, iki beyaz Bentley, siyah bir Maserati ve tabii ki babamın siyah Mercedes'i.

"İncelik timsali," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

Sinirlerim gerildikçe ciğerlerim sıkışıyor ve boğazım yanıyormuş gibi hissediyordum. Durumun gerçekliği bir kez daha yüzüme çarptı: Evleniyordum. İçimde kaçma dürtüsü kabardı. Karla kaplı ormanda, donarak ya da donmayarak koşma fikri çok daha cazip görünüyordu

Önümüzdeki güne katlanmaktan daha iyiydi. Ama tam bu düşüncenin doruğa ulaştığı anda arabanın kapısı açıldı ve babamın sert sesi hayallerimi yıktı.

"Acele et, geç kaldın."

İsteksizce dışarı çıktım, eleştirel bakışlarının tepeden tırnağa üzerimde gezindiğini hissettim. İçgüdüsel olarak paltomu daha sıkı çektim ve altındaki asi elbiseyi gizledim.

Kolumu sıkıca kavrayarak beni Igor'un Malikânesi'nin heybetli girişine doğru götürdü. Her adım kendi idamıma doğru bir yürüyüş gibi geliyordu.

İçeri girdiğimizde babam, "Söyleyecek sadece birkaç lanet kelimen var," diye tükürdü ve yaşlı bir kadın paltolarımızı almak için öne çıktı. "Ve onları ikna edici yapsanız iyi olur. Moskova Belediye Başkanı burada ve sizi yanlış yetiştirdiğimi düşünmesini istemem."

İsteksizce kürk mantomu çıkardım. Sanki son koruma katmanımı da atıyordum, beni savunmasız ve açıkta bırakıyormuş gibi hissediyordum. Babamın bakışları, yavaşça benimkilerle buluşmadan önce, açık bir isyan hareketi olan koyu kan kırmızısı elbiseme kaydı.

İdamına giden Kraliçe Mary Stuart gibi ben de kırmızı bir elbise giymiştim ve bunun çarpık kaderlerimizin grotesk bir gösterisi olduğunun tamamen farkındaydım.

Birden babam elini kaldırdı ve ben de kendimi kaçınılmaz olana hazırlayarak gözlerimi kapattım. Ama gözlerimi açtığımda, Romaniev'in eliyle babamın kolunu kavradığını, ona yakın durduğunu ve üzerinde yükseldiğini gördüm.

Fısıltılar odaya yayıldı. Etrafıma baktığımda Volk, Igor, Vlad ve tanımadığım bir adamın koridorun sonunda, oturma odasının hemen dışında olduğunu fark ettim. Hepsinin elinde şampanya kadehleri vardı ve sessizce sahneyi izliyorlardı.

"Görüyorum ki sana gönderdiğim elbiseyi giymişsin Caia," dedi Alexsei. "Sana çok yakışacağını biliyordum."

Babam kolunu sertçe indirdi, utanarak güldü. "Elbette bunun *senden* geldiğini biliyordum, Romaniev. Ne yazık ki kızımın moda anlayışı... pek iyi değil."

Alexsei'ye şaşkın bir bakış attım.

Neden yalan söylüyordu ki?

Bir adım daha yaklaştı. "Sanırım rahip bizi bekliyor."

Babam hızla diğer adamların yanına gitti ve sözünü ettiği belediye başkanı olduğunu tahmin ettiğim yabancıyı sıcak bir şekilde kucakladı. Oturma odasına geri döndüler, kahkahaları koridorda yankılanıyordu. Ben donup kalmıştım, bakışlarım yere kilitlenmişti.

Koridordaki gürültü azalınca Alexsei aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenemi nazikçe kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Elinden uzaklaştım.

"Saçmalamayı kes," diye tersledim. "Seninle evlenmeye hiç niyetim yok, burada olmaya daha da az niyetim var. Sadece rahibine hasta olduğumu söyle. Ve bana bir iyilik yap, hayatımdan çık git, seni lanet yılan!"

Gitmek için döndüm ama Romaniev kolumdan tutarak beni geri çekti.

Kendini sırtıma bastırdı, dudakları kulağıma değdi. "Oh, Caia," diye fısıldadı. "Hoşuna gitse de gitmese de bugün evleniyoruz."

Boynuma sokulurken elleri kalçalarımaya doğru kaydı. Bir an için neredeyse teslim oluyordum, gözlerimi kapatıp ona doğru eğilmek istiyordum. Ama sonra çektiği o fotoğrafın görüntüsü -ben uyurken savunmasız, samimi bir anımda-zihnimde parlardı.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek dirseğimi karnına vurdum ve kendimi onun elinden kurtardım. Sadece güldü, benim nafile karşı koyma çabamdan eğlendiği belliydi.

"Kendine sakla," diye zalim bir sırıtişla araya girdi, elini uzatırken gözleri kısılmıştı. "Daha sonra bana küfretmek için bolca vaktin olacak. Şimdilik bu belgeleri imzalamamız gerekiyor."

Bana dokunmasına izin vermeyerek geri çekildim.

Çenem sıkıştı. "Neden benimle evlenmek istiyorsun ki? Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum - sırf egon zedelendi diye zavallı bir oyun yüzünden hayatını mahvediyorsun."

Gözleri daha da kısıldı, kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaştı. "Hayatımı mahvetmek mi? Seninle evlenmek hiçbir şeyi mahvetmeyecek. Bana bir eş lazım ve ben de seni seçtim. Bu kadar basit."

"Sen aklını mı kaçırdın?" İnançsızlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Bunun ne kadar çılgınca olduğunu neden bir tek ben görüyorum?"

Alay etti, gözlerinde alaycı bir parıltıyla bana doğru eğildi, nefesi yüzüme değiyordu. "Bu oyunu başlatan sensin. Ben sadece bitiriyorum. Bu kadar çabuk kaybettiğin için üzgün müsün?"

Gözlerim yüzünde dolaşırken zihnimde kafa karıştırıcı bir düşünce dalgası çarpıştı. Bakışları soğuk ve mesafeliydi ama bir şey parıldıyordu: kararlılık. Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacaktı; bunu görebiliyordum.

Bir adım daha yaklaştım. "Gerçekten kazandığını kim söyledi?" Omzu hafifçe gerildi. "Ben kazandım."

Düşmanlık aramızdaki havayı doldurmuş, beni boğuyordu.

İçimi çektim, birden kendimi tükenmiş hissettim. "Bunu yapmayacağım, Romaniev."

Ana kapıyı açtım ve ısıran kış rüzgârı bana acımasız, buz gibi bir tokat gibi çarptı. Katmanlarımı kesip derimi tırmaladı ve soğuk iliklerime kadar işlerken nefes nefese kalmama neden oldu.

Romaniev'in sesi beni durdurdu: "Biz konuşurken adamlarımızdan biri şu anda babuşkanın odasında." "Onu boğarak öldürmek için benden bir mesaj bekliyor. Boğmanın çok sert olabileceğini düşündüm ama açıkçası umurumda değil. Devam et Caia, git. O arabaya bindiğin anda sevgili babuşkan temelli gitmiş olacak."

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Dondum kaldım.

"Blöf yapıyorsun," diye nefes aldım.

"Hadi öğrenelim," dedi telefonunu çıkararak.

Birkaç saniye sonra hattan bir ses geldi. "*Baba.*" "Bana yüzünü göster."

Ona döndüm, bacaklarım neredeyse altımdan çıkacaktı. Telefonunu kaldırdı ve ekranda mışıl mışıl uyuyan babuşkam belirdi. Ağzı hafifçe açıktı, örtüyü çenesinin altına sıkıştırmıştı, ellerini göğsüne dayamıştı, yavaşça ve huzurla kalkıp iniyordu. Köşede, ağzı bantla kapatılmış, elleri iple sıkıca bağlanmış Valeria'yı gördüm. Yüzü solgundu, yerde otururken korkudan gözleri büyümüştü.

Olamaz.

Paniğe kapıldım ve telefonunu elinden almak için çaresizce Alexsei'ye doğru koştum.

Ama o içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı, o kadar yükseğe kaldırdı ki, ona ulaşmam mümkün değildi.

Göğsünü defalarca boş yere iterken hayal kırıklığı dudaklarımdan umutsuz bir iç çekişle kaçtı.

"Bunu yapmalı mıyım?" Telefonun diğer ucundaki adam sordu.

"*Hayır!*" Çılgılık attım. "Lütfen, ona zarar verme!"

Bacaklarım çözölmeye başladığında Romaniev kolunu bana doladı ve yere düştüm, yüzümü göğsüne bastırdım ve kollarımla kendime sıkıca sarıldım.

"Benimle evlenecek misin?"

"Evet," diye cevap verdim belli belirsiz, tüm enerjim tükenmişti. "Hmm... Sesin pek inandırıcı gelmiyor. Dve, sen-" "SENİNLE EVLENMEK İSTİYORUM!"

"Tamam, Tanrım, sakın ol kadın," diye kıkırdadı, telefonu kapattı ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi gel."

Ben daha ağzımı açamadan diğer odadaki adamların kahkahaları soğuk bir tokat gibi çarptı yüzüme, tamamen yalnız olduğumuzu ve kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini hatırlattı.

Romaniev elimi tuttu ve bizi oturma odasına götürmeden önce nazikçe çenemi kavrayarak son gözyaşlarımı da sildi. Gözlerimiz buluştu, onun buz gibi mavisini benim yeşilime karşı, kışla baharın çarpışması gibi.

"Mükemmel görünüyorsun," diye fısıldadı beni kaderimin sonsuza dek değişeceğini bildiğim gürültülü odaya götürmeden önce.

Igor'un lüks oturma odasının loş, samimi ışığında, Romaniev ve ben istemediğim bir birlikteliğin sembolleriyle örtülü derme çatma bir sunağın önünde durduk.

Süslü cübbeler giymiş Rus Ortodoks rahip törene başladığında hava puro ve baharat kokusuyla doluydu.

Her biri antik anlamlarla dolu ritüeller boyunca bize rehberlik etti. Tören ateşini ellerimize tutuşturduğunda, ateşin sıcaklığı göğsümde sıkılaştıran soğuk düğümle keskin bir tezat oluşturdu.

"Birbirinizin giysisi olun, birbirinizi sıcaklığıyla sarın," diye başladı rahip. "Ruhlarınızın açlığını doyurarak birbirinizin gıdası olun. Birbirinizin hazinesi olun, hayatın zorluklarına karşı kalkan olun. Birbirinizin yaralarını iyileştiren, birbirinizin ilacı olun. Ve birbirinizin can damarı, dünyanın karanlığına karşı bir sığınak olun."

Dilimi ısırardım, Lucifer'in kendisiyle evleniyormuşum ve şeytani bir sirke doğru yürüyormuşum gibi hissettiğime dair bir çılgılığı zar zor tuttum. Ama konuşursam neler olabileceği korkusu beni sessiz tuttu.

Babuşkamın benim yüzümden ölmesini istemiyordum.

Rahip, her iki elimizi de sağ eliyle kavuşturarak, mum ışığında parlayan çelikten bir bıçak uzattı. Nazikçe ellerimizi keserken

Avuç içleri, baharatların ve yanan mumların birbirine karışan kokusu yoğunlaştı.

Yaralı ellerimiz bir araya getirildi ve lavanta kokulu bir bez parçası, sadece yeminlerle değil, ortak kanla da bağlanmış, iç içe geçmiş kaderlerimizin bir sembolü olarak birleşmiş ellerimizin üzerinde yuvarlandı.

O anda sanki odanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi. Ya da belki de sadece ben.

"Damat benden sonra tekrar etsin."

Yüzü kararlı, çenesi gergin ve gözleri bir orman yangını gibi parlayan Romaniev başını salladı.

"Ben, Alexsei Romaniev," diye başladı rahip.

"Ben, Alexsei Romaniev," diye tekrarladı Alexsei, sesi keskin ve netti.

"Caia Mankiev'i al."

"Caia Mankiev'i al," dedi yüzünü gözlerime doğru çevirerek.

"Karım

olarak."

"Karım

olarak."

"Onu her türlü zarardan koruyacağıma, ona değer vereceğime, ona rehberlik edeceğime ve ölüm bizi ayırana kadar onu seveceğime yemin ederim."

Rahip konuşmasını bitirdikten sonra oda sessizliğe gömüldü ama Romaniev ve ben birbirimize bakakaldık. Neden orada bir heykel gibi durduğunu anlayamıyordum - belki de sonunda yaptığı pisliği görüyordu ya da belki o da çıkmak istiyordu. Rahip boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. Alexsei'nin hâlâ benimkine kilitlenmiş olan bakışları kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydı, sonra gözlerime döndü, gözlerimi bir parça karanlık kaplamıştı.

"Ben, Alexsei Romaniev, seni, Caia Mankiev'i her türlü zarardan koruyacağıma, sana değer vereceğime, sana rehberlik edeceğime ve *ölüm* bizi ayırana kadar seni seveceğime yemin ederim."

Rahip daha sonra bana döndü. "Ve şimdi, gelin tekrar edebilir mi? beni."

Sözlerini yankılamaya başladığımda, her cümle üzerimde bir ağırlık gibi hissediyordum.

Göğüs.

"Ben, Caia Mankiev, seni, Alexsei Romaniev'i her türlü zarardan koruyacağıma, sana değer vereceğime, sana rehberlik edeceğime ve ölüm bizi ayırana kadar seni seveceğime yemin ederim."

Gözlerimi kapattım, umutsuzca kendi zihnime çekilmeye ve etrafımda gelişen kâbustan kaçmaya çalıştım.

Rahip kararlı bir alkışla, "Şimdi sizi Tanrı'nın iradesiyle karı koca ilan ediyorum," dedi. Ardından gelen komut beni şimdiki zamana geri çekti, çünkü "Şimdi karını öpebilirsin" dediğini duydum.

Gözlerimi açtım.

Romaniev hızlı bir hareketle kanlı bezi çıkardı ve yaralı elimin etrafına sıkıca sardı. Sonra sol eliyle enseme tutarak dudaklarımız buluşana kadar beni kendine çekti.

Öpücüğü tarçın, kahve ve ihanetin keskin ısırtığının baş döndürücü bir karışımıydı.

Az önce şeytanı öpmüştüm ve şimdiden ruhumun yandığını, küle dönmeye mahkum olduğumu hissedebiliyordum - hepsi tek bir adam yüzünden: Alexsei Romaniev.

Benim kocam.

Bölüm

Yirmi Üç

"Gücün olduğu yerde direniş de vardır."
- Michel Foucault

Alexsei

Beklendiği gibi, Caia çok öfkeliydi. Karım olma fikri karşısında öfkesini görmek heyecan vericiydi. Gücün tadını çıkarıyordum - bu lanet bir heyecandı.

Beklemediğim şey ise kan kırmızısı bir elbiseyle gelmesiydi. Seksi, cesur, bir gelin adayı için neredeyse kafırce. Bu sadece moda değildi; bu bir isyandı. Bu evliliğin zorla yapıldığından hala emin olmayanlar, o lanet olası kışkırtıcı elbiseyi gördükten sonra hiç şüphe duymadılar.

Şaşırtıcı bir şekilde tören sorunsuz geçti, hatta büyükanne kartını çıkarıp onu yaşlı kadının ölümüyle tehdit ettikten sonra bile... Klasik ama etkili.

Yeminlerimizi ederken kelimeler dilimden dökülüyor, neredeyse beni sonsuz aşk yemini eden romantik bir piç olduğuma inandırıyor. Ama tüm bunların altında, alay ettim.

Sonsuz aşk saçmalıktı. Sadece kızı becermek istiyordum, hepsi bu.

Yalancı. Ona kafayı takmışsın.

Kafamın içindeki ses susmuyor, başımın etini yiyordu ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu lanet olası gerçektir. Onu arzuluyordum, sürekli yanımda olmasını istiyordum. Kokusu, bakışları, düşünceleri, hepsi benim olsun istiyordum.

Rahip bizi evli ilan ettiğinde ve ben ilk öpücük için eğildiğimde, elektrik çarpmış gibiydi. Tüylerim diken diken oldu, kalbim küt küt attı. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek tehlikeli bir zevk gibiydi ve bir an için her şey yok oldu; yeminler, tören. Sadece biz vardık ve öpüşme... muhteşemdi.

Ama Caia? Bundan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Bizi malikâneneden uzaklaştırırken gerginlik had safhadaydı. Sessiz kaldı, kollarını kavuşturdu, vücudunu başka yöne çevirdi.

Benim küçük cadım hâlâ kızgın.

"Bana bakmayı kes."

"Bana emir vermen konusunda sana ne demiştim, *moya solnyshka*?"

"Bana öyle deme," diye tükürdü.

Kaşlarımı kaldırdım. "*Karım* dememi mi tercih ederdin? Bu daha mı iyi?" Bana sert bir bakış attı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Sonunda merakına yenik düştü. "Nereye gidiyoruz?" "Bu bir sürpriz," diye sııttım.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra mütevazı bir dükkâna vardık. Kapısını açmak için dışarı çıktım ama o olduğu yerde kaldı, kollarını kavuşturmuş, önüne bakıyordu.

"Hadi," dedim, elini uzattım.

Beni tersledi. "Bana ne yapacağımı söyleme." "Seni taşımak zorunda bırakma beni, Caia."

İçini çekti ve büyük siyah paltosuyla arabadan indi. Sonra kapıyı çarptı ve beni beklemeden hışımla ilerledi.

Sadece sen, Alexsei Romaniev, beni umursamayan bir kadına kafayı takmış olabilirsin.

Henüz.

Henüz beni umursamıyor.

Ama ihtiyacı olan her şeyin bende olduğunu bilmesini sağlayacağım.

"Burası neresi?" Caia sordu, sesi sadece soğuk bir sessizliğin cevap verdiği boş odada yankılanıyordu.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

Beyaz duvarlar bizi çevreliyordu, hiçbir mobilya yoktu ve dikkat çeken tek özellik girişin karşı ucunda duran siyah bir kapıydı. Artık tek ses cilalı zemindeki ayak seslerinin yankısıydı.

Ona doğru yaklaştım. "Kendi özel galerinize hoş geldiniz." "Ne?" diye sordu. diye sordu, şaşkınlığı sesinden belliydi.

"Bunu düğün hediyelerinden biri olarak düşün. Fotoğraflarını sergileyebileceğin bir yerin olsun istedim."

Birkaç dakika sessiz kaldı.

Sırtı bana dönük, elleri yumruk olmuş ve başı öne eğikti.

"Beni takip et. Sana başka bir şey göstermem gerekiyor."

Siyah kapıya doğru ilerlerken cebimden bir anahtar çıkardım ve kilidi çevirdim. Merdivenleri yavaşça inmeden önce takip ettiğinden emin olmak için arkama baktım, tökezlerse ona yardım etmeye hazırdım.

Alt kata ulaştığımda destek için elimi uzatmak üzere arkamı döndüm.

İnatla tırabzanı tutmadan önce bana soğuk bir bakış fırlattı. Ama yine de etrafımıza bir göz attığında nefesi kesildi.

Oda loş kırmızı ışıkla yıkanıyor, rahat ve samimi bir hava veriyordu. Birinci sınıf bir fotoğrafçılık düzeneği ile donatılmıştı - üst düzey kameralar, raflara özenle yerleştirilmiş lensler ve şık bir düzenleme istasyonu. Büyük bir masa film geliştirme aletleriyle doluydu.

Bir köşede geniş bir kanepede sizi içine gömülmeye ve hayal gücünüzü serbest bırakmaya davet ediyordu. Koyu kırmızı tonlar ve soğuk ortam, mekânı yaratıcı bir inziva yeri gibi hissettiriyordu.

"Yetenekli olduğumu söylediğimde ciddiydim," dedim. "Tutkunun peşinden gitmeye devam etmeni istedim. Bu yüzden burayı sadece senin için aldım."

Cevap vermedi, sadece gözlerini odanın içinde gezdirdi, düz bir ilgisizlik ifadesiyle mekânı inceledi. Sanki hiç kullanmayacağı vasat bir hediye değerlendiren gibiydi.

Ama yine de bilmeliydim. Caia'nın büyük jestleri bir saniye bile düşünmeden geri çevirmek gibi bir yeteneği vardı.

"Eve dönmek istiyorum, Romaniev," dedi, benden uzaklaşırken sesi soğuktu. Ne bir sıcaklık, ne bir yalvarma, sadece düpedüz bir talep.

Sözleri havada asılı kaldı, kopukluğunun ağırlığıyla. Bir parçam neredeyse yıkılıp yıkılmayacağını ya da yalvarıp yalvarmayacağını görmek istiyordu ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

"O zaman eve gidelim, *karıcığım*."

Bölüm Yirmi Dört

"Acı çekeceğinden korkan, korktuğu şeyi zaten çeker."
- Michel de Montaigne

Caia

Sessiz ve gergin bir şekilde otururken Romaniev manevra yaparak binasının garajına girdi ve sanki dünyanın sahibiymiş gibi arabayı kendi özel yerine kaydırıldı. Motor durdu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde onun evine doğru yola çıktık, benimkine değil. Tekrar düşüneneğine dair en ufak bir umut kırıntısı var mıydı? Gitmişti.

Dışarı çıktık, topuklu ayakkabılarım aramızdaki gerginlikle senkronize bir şekilde betona vuruyordu. Asansöre yaklaştıkça sessizlik daha da koyulaştı ve aklımdan neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. İyi bir iş çıkardığı için sırtını mı sıvazlıyordu? Bu büyük jest için ona teşekkür etmediğim için kızgın mıydı?

Galeri muhteşemdi, elbette -her sanatçının rüyası. Ama bunu boğazımdan zorla geçirilen bir düğün hediyesi olarak kabul etmek? Mümkün değil. İmza attığım şeyin ağırlığı, sadece başkalarına komik gelen kötü bir şaka gibi yüzüme çarptı.

Bunu hiç istemeyen tek kişi, hiç istemediği bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştı.

Ama babuşkama hayatım için, mutluluk için savaşacağıma dair söz vermiştim.

Yani, tamam, bu savaşı kaybettim. Ama savaşı kaybetmeye niyetim yok.

Ani bir ürperti kollarımdan yukarı fırladı, Alexsei'nin evine son gidişimin anıları geri geldi. Neredeyse seks yapıyorduk. *Neredeyse*. Ta ki *onun* parçaları zihnimi parçalayana ve orada kalmak imkânsız hale gelene kadar.

Asansörde gözlerimiz kilitlendi. Ne düşündüğünü biliyordum. Bakışları her şeyi anlatıyordu -arzu, zar zor kontrol altında tutuluyordu.

"Aç mısın?" diye sordu, hiçbir sorun yokmuş gibi rahatça. "Bir şeyler hazırlayabilirim."

Başımı salladım. "Ben sadece... Uyumak istiyorum."

Kapılar açıldığında, tanıdık limon ve lavanta kokusuyla karşılaştım. Evi her zaman tertemizdi, havasına kadar, ki bundan nefret ederdim çünkü her şeyi... kontrollü hissettirirdi. Ya da belki de bunun benim yeni gerçekliğim olduğunu hatırlatıyordu.

Kanepeyle göz göze gelmemeye çalıştım ama hâlâ o geceden kalan hayaletlerimizi hissedebiliyordum. Girişte donup kaldım, kollarımı kavuşturmuş, yere bakıyordum.

"Odam nerede?" Yatağını paylaşmamı beklememesi için dua ederek sordum.

"Beni takip et."

Topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek, sanat eserleriyle dolu uzun koridorlarda yalınayak arkasından yürüdüm. Misafir odası olduğunu tahmin ettiğim bir odanın kapısını açtı. Koyu kahverengi mobilyalar, beyaz çarşafklar... Modern, zarif ama kişilikten tamamen yoksun, kimsenin umursamadığı bir otel odası gibiydi.

İçeri girdiğimde rahatlama ve tedirginliğin garip bir karışımını hissettim. Elbette, uyuyacak bir yerdi, ama hiç benimmiş gibi hissettirebilir miydim?

Ona saatin kaç olduğunu sormadan çoktan gitmiş, koridorda kaybolmuştu.

İçimi çektim, ceketimi omuzlarımdan çıkarıp yatağın üzerine attım. Sonra gözlerim şifonyerin yanındaki altı büyük boy çantaya takıldı. Merakla bir tanesinin fermuarını açtım. Prada. Tabii ki Prada. Elbiseler, pantolonlar, gömlekler -pahalı, abartılı, hepsi açıkça onun işi.

Odayı tekrar tararken, odanın karşısında bir kapı fark ettim. Kapalıydı.

Merakla kapıyı açtım ve karşıma bitişik bir banyo çıktı; beyaz mermer yumuşak ışık altında parlıyordu, havada okaliptüs kokusu vardı. Şık İtalyan duşu anlık bir kaçış sunarak beni çağırıyordu.

Elbisemi çıkarma zahmetine bile girmedim. Akıntının altına girdim, makyajım üzerimden akan suya karıştı. Sessiz gözyaşları suyla karıştı, hıçkırıklar zar zor duyuluyordu ama söylemediğim her şeyle ağırlaşmıştı.

"Ben, Alexsei Romaniev, seni, Caia Mankiev'i her türlü zarardan koruyacağıma, sana değer vereceğime, sana rehberlik edeceğime ve ölüm bizi ayırana kadar seni seveceğime yemin ederim."

Sözler kafamın içinde alaycı bir şekilde tekrarlandı. Artık Caia Romaniev'dim.

Artık benim olmasına rağmen bu isim dudaklarıma yabancı geliyordu. Zahmetsizce çıkmıştı ama kalbim yine de paramparça olmuştu.

Geceyi misafir odasında mahsur kalarak geçirdim.

Çok uzun bir duştan sonra, uykunun biraz kaçış sağlayacağını umarak yatağa girdim. Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bir bebek gibi uyudum.

Bu sabah gözlerimi yabancı odaya açtığımda içimi bir huzursuzluk dalgası kapladı. Bir an için kaçırıldım mı diye düşündüm ama gerçek pek de iç açıcı değildi. Bir zamanlar güzel bir alan olan yer şimdi cilalı bir kafes gibi hissettiriyordu.

Dün gece çantalardan birinde siyah ipek bir pijama takımı buldum. Serin kumaşı lüks hissettiriyor, uzun kolları bir çeşit koruma yanılsaması sunuyordu.

İtiraf etmeliyim ki Prada'yı *çok sevdim*.

O ipeksi kozanın içinde sıkışıp kalmış olmanın gerçekliğiyle boğuştum.

Bura

da. Seçeneklerim nelerdi? Bir şeyleri *hızlıca* çözmem gerekiyordu.

Uzaktan gelen mutfak eşyası sesi beni düşüncelerimden kopardı. I
Yüzüme soğuk su çarptım, yeni bulduğum diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım ve çantalardan birinden siyah yün bir elbise çıkardım. Soğuğa karşı yumuşak ve rahat hissettiriyordu. Şeffaf bir tayt da buldum.

Mutfağa yöneldiğimde, yumuşak piyano müziği ve krep kokusu havaya karışarak midemi guruldattı.

Sonra onu gördüm, ocakta gömleksizdi. Kasları her hareketinde geriliyor ve yer değiştiriyordu, sırtındaki ışık oyunları her belirgin çıkıntıyı vurguluyordu. Hareket ediş şekli, pürüzsüz ve kendinden emin, neredeyse nefesimi kesiyordu.

Başka tarafa bakamadım. Bakışlarım sırtının kıvrımlarını ve beyaz boxer'ına alaycı bakışlar atmama neden olan düşük belli pantolonunu takip etti. Yemek pişirmek gibi basit bir şeyi özel bir gösteri gibi hissettiren, yürüyen, konuşan bir baştan çıkarıcıydı.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü yavaşça arkasını döndü, bir tabağı tezgâha koyarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

Tanrım, neden Shrek'e ya da daha iyisi Lord Farquaad'a benzemiyordu?

Bu benim için işleri *çok* daha kolaylaştırırdı.

"İyi uyudun mu?" Alexsei'nin derin sesi havayı yardı ve ben hâlâ uykunun sersemliğini üzerimden atmaya çalışarak başımı salladım.

Sakin görünmeye kararlı bir şekilde lavaboya doğru ilerledim ve kendime bir bardak su doldurdum. Bir yudum aldığımında, soğuk sıvı cildimin altında dans eden sinirleri sakinleştirmek için çok az şey yaptı. Arkamı dönerek lavaboya yaslandım, sırtımı serin yüzeye dayadım ve Alexsei'nin yemeği ustalıkla baharatlamasını izledim.

Önündeki sandalyeyi işaret ederek beni sessizce yanına davet etti ve açlık tüm çekincelerime galip geldi.

"Peki, kahvaltayı her zaman... kadınlar için mi hazırlarsınız?" Rahat görünmeye çalıştım ama boğazım düğümlendi ve kendimi yersiz ve savunmasız hissetmenin garip karışımından kurtulamadım.

"Sadece benim adımı taşıyan kişi için. Bunu özel bir muamele olarak düşün, *karım*."

Yanaklarımda ve boynumda bir sıcaklık belirdi. Bunu gizlemek için tabağıma daldım ve yaptığı yemeği neredeyse içime çektim. O kadar acıkmıştım ki, krep ağzıma geldiğinde mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Yemeğimizi yerken aramızda garip bir dans vardı -çalıntı bakışlar ve sessiz alışverişler. Oda neredeyse elle tutulur bir gerginlikle doluydu, sadece mutfak eşyalarının şingirtisi ve arka plandaki yumuşak piyano müziği tarafından kırıldı. Sanki her şeyin bir yanılsamadan ibaret olduğu garip bir rüyanın içinde sıkışıp kalmış gibiydim.

Yemeğimi yerken, Romaniev'in gözlerinin yüzümü deldiğini hissedebiliyordum. Önemli bir şey yokmuş gibi davranıp yemeye devam etmeye çalıştım ama yoğun bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sonunda başımı kaldırdım ve kendi sözlerini ona iade ettim.

Arkasına yaslandı, yoğun mavi gözleri bana kilitlenmişti.

"Seviyorum." İçimi çektim. "Evime ne zaman dönebilirim?"

Bir, iki, üç saniye.

Tanrım, sessizliği çıldırtıcıydı.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru gidip geliyordu. Bunun her saniyesinden zevk aldığını, beni strese sokmaktan zevk aldığını hissedebiliyordum. Ben onun kişisel sirkiydim, emir üzerine gösteri yapıyordum, canı ne zaman isterse onu eğlendirmeye hazırdım.

Sessizliğini korudu ve sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi portakal suyunu yudumladı. Kolunu rahatça kolçağa dayamıştı.

Bacaklarını hafifçe araladı.

Odaklanmak için elimden geleni yapmama rağmen, gözlerim yontulmuş göğsünde, kalın kollarında ve yağsız karın kaslarında dolaştı, her nefes onu daha da karşı konulmaz hale getirdi. Bu kadar zahmetsizce seksapeli yayması beni çileden çıkarıyordu.

Hayır! Hayır! Gözler yukarı, Caia. Seni tekrar baştan çıkarmasına izin verme, bu kadar... cazip olsa bile.

Bakışlarımı tekrar gözlerine çevirmeye zorladım, ancak dudaklarının kenarlarında belli belirsiz, kendini beğenmiş bir sırıtiş yakalayabildim.

"Beni burada kilitli tutmayı planlamıyorsun, değil mi?" Ağzımdan kaçırđım, sıkışıp kalma ve her şeyden kopma düşüncesiyle göğsümün sıkıştığını hissettim.

Omuz silkti. "Senin için başka planlarım var."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Ne planları?"

"Artık evliyiz, Caia. Yani teknik olarak," dedi fincanını yere bırakarak. Parmağı kristal bardağın üzerinde yavaş bir yol izleyerek yumuşak bir çınlama yaptı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama dini olarak, bu evliliğı resmileştirmek için yapmamız gereken başka bir şey daha var."

Alay ettim. "Ne zamandan beri dindarsın?"

"Seninle tanıştığım günden beri."

Yine gözlerimi devirdim, hiç etkilenmemiştim.

Lucifer'in dindar olması fikri, kör bir adamın oturma odasında İsa'yı gördüğünü iddia etmesi kadar inandırıcıydı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Suyumdan büyük bir yudum aldım. "Ne oldu?"

"Henüz evliliğimizi tamamlamadık."

Suyum boğazıma kaçtı ve birkaç kez öksürdüm. "Ne?" "Siktir, aşkım," diye mırıldandı. "Henüz sikişmedik."

"Ve asla yapmayacağız, Romaniev."

Usulca kıkırdadı, sandalyesinde kaykıldı ve kollarını kavuşturdu, ön kolları masanın üzerinde rahatça duruyordu. Onu bu şekilde, her zamanki resmi takımları ve süslü gömlekleri olmadan görmek garip bir şekilde büyüleyiciydi. Neredeyse o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, söyleyeceklerinden kaçınarak sessizce onu hayranlıkla izlemeye devam etmeyi diledim. Ama bir umut ışığı vardı: adam tam bir pislikti. Bunu bilmek, ona karşı duyduğum küçümsemeyi ön planda tutmamı çok kolaylaştırdı.

"Seni becermeme izin vereceğine dair bana söz verdiğini unutma. Seni sözünde durmayan bir kadın olarak görmüyorum."

Hınzırca bir sırıtış attım. "Bil bakalım ne oldu? Ben tam bir yalancıyım. Suçluyum."

Bir anlık sessizliğe gömüldü, parmağı ritmik bir şekilde masaya vuruyordu, sanki beni pes ettirmek için milyonlarca yol planlıyormuş gibi.

"Neden kaçtın?" diye sordu aniden. Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Yine umursamazca omuz silkti. "O gece seni becermem için bana yalvardın, sonra bir hayalet görmüş gibi kaçıp eve gittin. Özel bir nedeni var mıydı?"

Midem bulandı ve avuçlarım terlemeye başladı. O gece hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordum.

Oturduğum yeri aniden terk ederek tabağımı lavaboya taşıdım ve hızlıca duruladım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

İhtiyacım olan son şey onun zayıflıklarımı ortaya çıkarması ya da geçmişimi kurcalamasıydı. Bu saçma evliliğe zorlanmak bir şeydi, ama onun acımı görmesi için ruhumu ortaya koymak bambaşka bir hikâyeydi.

"Hoşuna gitse de gitmese de Caia," dedi ayağa kalkıp tabağını lavaboya götürürken, "bana neden bu kadar korktuğunu söylemek zorunda kalacaksın-"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum, özellikle de seksten, Alexsei," diye karşılık verdim ve döndüğümde onu bana çok yakın buldum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözlerimiz kilitlenmişti. Kokusu beni sarmıştı ve sıcaklığı tenime değişiyordu.

Ona yakın olmanın bile içimde bir şeyleri harekete geçirmesinden nefret ediyordum. "Seni kaç erkek sikti?"

Nefesim kesildi, afalladım. "Pardon?"

"Sadece bir fahişeye evlenip evlenmediğimi anlamaya çalışıyorum."

Lanet olası pislik!

Tersledim, elim ona tokat atmak için h a v a l a n d ı , ama bileğimi sıkıca kavrayarak elimi engelledi.

Gözleri karardı. "Cevap ver bana."

"Bırak beni!" Bileğimi çekip kurtarmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. "Ben annen gibi değilim, Romaniev. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Pişmanlık beni sert bir şekilde vurdu ve ağızımdan kaçırdığım şeyi fark ettiğim anda boğazım sıkıldı.

Bu adam gerçekten de içimdeki kötülüğü ortaya çıkarma konusunda çılgınca bir yeteneğe sahipti.

Beni.

Gözleri öfkeyle parladı ve saçlarımı tutup geriye doğru çekerek başımı yukarı kaldırmaya zorladı. Yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, hızlı ve sert nefesler alıyordu, burun delikleri genişlemişti ve yanakları pembeye çalıyordu - kesinlikle bir sinire dokunmuştum. Annesinden bahsedilmesinden nefret ederdi.

"Dikkatli ol tatlım," diye fısıldadı usulca ama öfkesi onu daha da tehditkâr kılacak kadar yüksek sesle kükrüyordu. "Ateşle oynama, yoksa seni diri diri yakar."

Ona ters ters baktım. "Bana bir daha hakaret etme, o zaman sorunumuz kalmaz."

Kendini bana doğru bastırmadan önce bana kısa bir kaş çattı. Ellerimi çıplak göğsüne koydum ve ondan yayılan sıcaklığı hissettiğim anda pişman oldum. Kalbi avuçlarımın altında çarpıyor, benimkinin çılgın ritmine uyuyordu.

Saçlarımı ve bileğimi bıraktı, sonra ellerini lavabonun kenarını kavrayacak şekilde iki yanıma koydu. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Yapma," diye nefes verdim, sözcük dudaklarımdan çıkarken titriyordu.

Yakınımda durdu, nefesi sıcak ve düzensiz bir şekilde benimkine değişiyordu. Bir an için dünya etrafımızda durmuş gibiydi. Sesi kadifemsi bir mırıltıya dönüştü. "Sen bir meydan okumasın, Caia. Bunu seviyorum."

"Ve ben senden hoşlanmıyorum."

Yumuşak, tehlikeli bir kahkaha attı. Koyu mavi gözleri benimkilere dikilmiş, araştırıyor, çözmeye çalışıyordu. Sonra ifadesi ciddileşti. "Seni kim incitti, bebeğim?"

Yüzüm soldu ve onu itmeye çalıştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Vücudun sana ihanet ediyor. Bir şeyden ya da birinden korkuyorsun," dedi, parmakları çenemi kavradı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözlerimi kapattım.

Elbette Lucifer içimi görebiliyordu. Sanki saklı tutmak istediğim her parçamı ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Boğazımdaki yumru giderek ağırlaşırken, "Bu seni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

"Ama ilgilendirir. Çünkü," diye mırıldandı, yüzünü boynumun kıvrımına daldırırken sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. Dudakları hafifçe tenime değdi, alaycı ve elektrikliydi. "Sen," boynumda yavaş ve kasıtlı bir yalamanın izini sürdü. "Sen," bir öpücük daha kondurdu, dudakları uzun ve sıcaktı. "Benimsin," yavaşça ısırıldı. "Şimdi."

"Sadece ismen," diye fısıldadım. "Kendin söyledin."

Dokunuşu sarhoş ediciydi ve kendimi daha fazlasını arzularken buldum, her santimimi keşfetmeye devam etmesi için çaresizdim. Ama zihnim kafa karışıklığıyla bulanıklaşırken giriş zili çaldı.

Biri geldi.

Gözlerimi açtım, vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi. Onu ittim ve kapıyı arkamdan çarparak odama koştum. Dizlerimi göğsüme çekerek kapıya yaslandım.

Bir günden kısa bir süre içinde kozmik bir belanın içine düşmüştüm.

Kutsal suya ve kendi kaosumla başa çıkmak için bir hayatta kalma rehberine ihtiyacım vardı çünkü gerçekçi olalım, bu şeytanın ininde bir hafta bile dayanamazdım. Günahkâr bir şekilde baştan çıkaran çıplak bedeni, aslında benim irademi sınıyordu ve ben olağanüstü bir şekilde başarısız oluyordum.

Belki ilahi bir müdahale ya da en azından acil durum Maltesers zulası yardımcı olabilirdi.

Bölüm
Yirmi Beş

"Birkaç şey denemedikten sonra yaşamının ne anlamı var?"
- Charles M. Schulz

Alexsei

"Ee, evlilik hayatı nasıl gidiyor? Mankiev'in kızı henüz seni öldürmeye çalışmadı mı?"

Bir küfür savurdum ve kokain kutularını kamyonu yükledim. Bu mal cehennem kadar ağırdı. Mankiev bana gerçekten kazık atmıştı; önce Igor'un şehirden temizlememizi emrettiği pislikleriyle, şimdi de aklıma takılıp kalan o muhteşem kızıyla.

Alnımdaki teri elimin tersiyle sildim ve son kutuyu da kamyonu atıp kapıları kapattım ve Liev'e gitmesi için işaret vermek üzere kapılara sertçe vurduğum. Boynumu iki yana kırarak inledim, sırtımda hafif bir zonklama hissettim.

"Dilini kedi mi yuttu?"

"Kapa çeneni, Mikhail."

Kıkırdadı, sigarasından bir nefes çekti ve bana da bir tane uzattı. "Sana onunla evlenme demiştim."

Büyük malikânenin girişindeki basamaklara oturarak, dikkatimi dağıttığı için minnetle sigarayı aldım. Volk da bana katıldı ve ikimiz de bir duman bulutunun ve sessizliğin içine gömüldük. Isıran kış havasına karışan dumanın sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Kahrolası kış. Lanet olası kar.

Kapıcı postalarını bıraktıktan sonra Caia'yı evde bırakmışım. Muhtemelen bir misafirim olduğunu düşünerek topuklara doğru kaçtı, ben de yeni evimizi benim sürekli incelemem olmadan keşfetmesine izin vermeye karar verdim. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum ve onu karım olarak görmenin heyecanı hem heyecan verici hem de çıldırtıcıydı.

"Çok korkuyor. Benden değil, başka birinden," diye mırıldandım, sigarayı tekrar dudaklarıma götürürken. "Sanırım Mankiev onu gerçekten sattı, tıpkı tahmin ettiğim gibi."

Dokunduğumda irkilmesi, fiziksel herhangi bir şeyden sürekli kaçınması, geçmişini kurcaladığımda yüzünde beliren o perili ifade... Çok derinden yaralandığı belliydi. Annemin gözlerinden çok iyi tanıdığım bir acıydı bu.

Ona fahişe demek belden aşağı vurmaktı. Sırf tepki almak için hakaret ettiğim için aptalın tekiydim. Konu ona geldiğinde sikimle düşünmeyi bırakmalıydım.

"Muhtemelen onun bok kafalı arkadaşlarından birine satılmıştır," diye omuz silkti Volk, bu tür çılgınca konuşmalara alıştı. "İhtiyar muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür ya da bir yerlerde yaşıyordur."

Göğsüm yanıyordu. "Eğer hâlâ yaşıyorsa, onu geberteceğim."

Piç kurusu az önce kendi ölüm fermanını imzaladı.

"Evliliği feshetmek için çok geç değil," dedi Volk kayıtsızca. Ona karanlık bir bakış attım.

"Ne? Sadece söylüyorum!" diye omuz silkti ve çalan telefonuna uzandı. "Mankiev'in kızı bu kadar uğraşmaya değmez."

Sessiz kaldım, kendi telefonumu çıkarıp Caia'ya yakında evde olacağımı mesaj attım.

"Öyle ama."

Gerçekten öyleydi. Caia'da yüzeyin ötesinde, daha derin ve gizli bir şeyler vardı. Tıpkı bu sabah ona söz verdiğim gibi, evliliğimizi gerçekleştirmem gerekiyordu. Ve bu gece... bu gece o geceydi.

Bu gece onu yatağıma alacaktım ve bunun her şeyi değiştireceğine dair bir his vardı içimde.

İçeri girip sessizce yemek salonuna yöneldim; Igor, Moskova polis departmanının şefi ve pokerde kaybetmesiyle ünlü Slavoy Sadiek ile öğle yemeği yiyordu. Sadece birkaç hafta önce

beş dakikadan az bir sürede 50 bin doları cebe indirdi. O zamandan beri kızgınlıkla kaynadığını söylemek yanlış olmaz.

Igor yıllardır Sadiek'le çalışıyordu ve yasalara karşı gelmenin en iyi yolunun rüşvetçi memurlarla yakınlaşmak olduğunu biliyordu. Sadiek de içlerinde en pis olanıydı.

Sadiek kadehini kaldırarak, "Evliliğin için tebrikler Alexsei," dedi. "Davet edilmediğim için hayal kırıklığına uğradım."

Sadiek'in karıma yaklaşmasına izin vermektense kendi dişlerimi sökmeyi tercih ederim. Onun pespaye bıyıkları ve kaypak gözleri Moskova'nın en karanlık köşelerine, bizden uzaklara aitti.

"Bunu da benden çalmaya çalışmaktan çok korkuyorum, Sadiek."

Bardağı bir dikişte mideye indirmeden önce yüksek sesle güldü. "Touché."

Birkaç yıl önce, Sadiek'in departmanından bir polis olan Leila Monieva ile takılırdım. Çok seksi ve eğlenceliydi, bu yüzden aniden bağlarını koparana kadar bir kaçamak yaptık. O zamanlar çok derine inmemiştim, çünkü ciddi bir şeyden çok çıkarları olan arkadaşlardık. Meğer Sadiek de onunla yatıyormuş ve kıskanmış. Beni terk etmesi ya da işini kaybetmesi için ona şantaj yaptı.

"Leyla nasıl bu arada?" Ondan haber almayalı yıllar geçtiğini fark ederek gelişigüzel sordum. Hâlâ onun için çalışıp çalışmadığını merak ediyordum.

Etinden bir ısırık alarak başını salladı. "Şimdi evli; Polonya'da yaşıyor. İki çocuğu var. Bir köpek. Bilirsin işte, klişe."

"Aferin ona."

Omuz silkti, mendiliyle ağzını silmeden önce bir lokma daha çiğnedi. "Peki, şanssız kız kim?"

Bakışlarım sessizce oturan ve dikkati tabağına yapışmış olan Igor'a kaydı. Restoranda evlilik sözleşmesini imzaladığımız ve Caia'ya el kaldırdığı için Mankiev'i neredeyse boğazladığım o geceden beri Igor öfke içindeydi. Evliliği kabul ettiğime inanamıyordu, özellikle de Mankiev'in kızı hakkındaki uyarılarından sonra. Şimdi ise varlığımı zar zor kabul ediyordu.

"Onu tanımıyorsun."

"Çok mu sahiplenicisin?"

Igor kırmızı şarabından bir yudum aldı ve "Mankiev'in kızı Caia. Her şey ayarlandı. Biz kokaini ve kızı alıyoruz, Mankiev de parayı."

"Caia Mankiev mi?" Sadiek kıkırdadı. "Onun... senin tipin olduğunu bilmiyordum."

Kızgınlık alevlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Neyse, gitmem gerek," dedi ve ayağa kalkıp votka şişesini kaptı. Hızlı bir yudumla son damlasını da içti, boş şişeyi masaya vurdu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Orada dururken 1.70'lik boyu, kel kafası, bıyığı ve çarpık burnuyla Snidely Whiplash'in tıpatıp aynısı gibi görünüyordu. Benzerlik o kadar esrarengizdi ki neredeyse gülecektim ama sinir bozucu sırtışı her türlü eğlenceyi yok etti.

Sadiek polis şapkasını takıp vedalaşarak oradan ayrılırken, tembel bir pazar gününün tembelliğiyle yemek yemeye devam eden Igor'la baş başa kalmıştım. Aramızdaki sessizlik o kadar yoğundu ki tereyağı bıçağıyla kesebilirdiniz.

"Bir şey söyle patron, ne olursa. Yoksa bu kadar soğuk davrandığın için kendimi vurabilirim."

Igor durakladı, yüz ifadesi çay partisindeki bir zombi kadar donuktu ve sonunda cevap verdi: "Madem kendini vuracaksın, bari düzgün nişan al. Duvarlarda daha fazla kurşun deliği riskini göze alamayız."

Yüzümü buruşturdum. "Tavsiye için teşekkürler."

İçini çekti. "Evliliğin için tebrikler evlat. Umarım seni mutlu eder." Sonra oturmamı işaret etti ve ben de kaçınılmaz olana hazırlandım; bir saat boyunca evliliğini ve rahmetli karısı Viktoria'nın hayatına nasıl güneş ışığı getirdiğini anlatacaktı.

O anda, kendimi vurma fikri o kadar da korkunç görünmüyordu.

Bölüm

Yirmi Altı

"Oyunun kendisi kazanmaktan daha büyüktür."
- Dejan Stojanovic

Caia

En üst raftaki büyük fildişi kâseye ulaşmak için boş yere parmak uçlarımla ilerlerken bıkkın bir inilti çıkardım. Bir süre debelendikten sonra pes ettim ve nihayet almak için bir sandalye kaptım.

Tatlı bir şeyler yeme isteğim her geçen saniye daha da artıyordu; bunu düzeltmem gerekiyordu ve buna şimdi ihtiyacım vardı. Bu yüzden kolları sıvayıp bir parti kurabiye pişirmeye karar verdim.

Beni nefessiz bırakan ve hâlâ titreten o inanılmaz tuhaf kahvaltıdan sonra, Lucifer'in evini keşfetmeden önce biraz daha uyumam gerektiğini düşündüm.

Gizemli ve seksi bir hava veren siyah çarşaflarla bezenmiş yatak odasına doğru ilerledim. Şaşırtıcı bir şekilde, yatağı özenle yapılmıştı ve oda lekesizdi - bir erkek için etkileyici. Büyük pencereler kısmen şeffaf perdelerle örtülmüştü ve Moskova'nın muhteşem silüetine bir bakış sunuyordu.

Kapıyı arkamdan kapattığımda koridorda ilerledim ve sonunda kapıyı açtığımda bir ev sineması bulduğumda şaşırdım. Odada siyah duvarlara karşı pelüş kırmızı koltuklar ve devasa bir ekran vardı. Tanrım, Alexsei gerçekten çok zenginmiş.

Kapıyı arkamdan kapatarak, yatak odasının yanındaki son kapıya ilerledim, ötesinde ne olduğunu merak ediyordum.

İçeride ofisine benzeyen bir yer buldum; beyaz ve koyu gri duvarları olan temiz, minimalist bir alan. Şık siyah bir masa odanın her tarafına yayılmıştı ve benim zevkime göre fazla karmaşık görünen bir satranç tahtasıyla süslenmişti.

Bir duvarda, bir dizi kütüphane rafı eklektik bir dizi dekorasyon sergiliyordu - Kolombiya'dan Latin vazolar, Rus fildişi bebekler ve hatta minyatür bir Eyfel Kulesi. Dante ve Beatrice'in kucaklaştığı bir heykel ile Çar Nicholas'ın küçük bir tablosu bunların arasında göze çarpıyordu. Bir de ışıltılı elmaslarla süslenmiş bir kafatası vardı.

O kafatasının gerçek olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım... Umarım değildir.

Merakımın dürtüsüyle daha fazlasını keşfetme isteğime karşı koyamadım. İlgi çekici sırları ortaya çıkarma umuduyla masasındaki bazı çekmeceleri açtım. Ancak bulduğum tek şey borsa, Big Bang teorisi ve kanser ile aşırı işlenmiş gıda tüketimi arasındaki ilişki üzerine bir makale gibi sıradan makalelerdi.

Sürekli yemek yapmasına şaşmamalı, adam sağlığa takıntılıydı. Yine de orada sigara içiyordu. Hayret bir şey. Sanırım hepimizin kötü alışkanlıkları var.

Bu işe yaramaz belgeler yığınının altında, küçük siyah bir mücevher kutusuna rastladım. Hevesli ellerle kutuyu aldım ve pelüş gri masa sandalyesine çöktüm, kutuyu açarken kendimi bir bulutun üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordum. İçinde iki küçük resim görünce şaşırdım.

Biri sarı saçlı ve delici mavi gözlü, muhtemelen yirmili yaşlarında bir kadına aitti.

Yüzünde neşeden yoksun bir ifade vardı ama yine de unutulmaz bir güzelliği vardı. Alexsei'ye çarpıcı bir benzerlik taşıyordu ya da belki de tam tersiydi. Renkler biraz soluktu ve kenarları yıpranmıştı. Bu eski bir fotoğraf olmalı.

Ters çevirdiğimde arkasında yazılı bir isim buldum: Katya Lenova.

Annesi olduğunu tahmin ettim.

Onun hakkında söylediğim ağır sözleri hatırlayınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Caia, gerçekten çok aptalsın!

Diğer resim, muhtemelen üç yaşlarında, iki eksik ön dişini gösteren geniş bir sırtışı olan küçük bir çocuğa aitti. Bir elinde lolipop tutuyordu ve neşesi bulaşıcıydı. Ona bakarken ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Açık kahverengi saçları ve parlak mavi gözleriyle genç bir Alexsei olduğu belliydi. Çok masum ve sevimli görünüyordu; benim tanıdığım adamla tam bir tezat oluşturuyordu. Resmi ters çevirdiğimde, kadınsı bir el yazısıyla yazılmış iki basit kelime fark ettim: "Benim Alexsei'm."

Son derece kişisel bir şeye rastlamış gibi hissettiğimde, ofisinin onun özel mabedi olduğunu fark ettim. Yasal olarak karısı olsam ve bu evde payım olsa da, bu bana onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etme hakkını vermiyordu.

İçimde bir suçluluk duygusuyla resimleri hızla kutusuna geri koydum ve kâğıtları toparlayıp çekmeceleri hafifçe tıklatarak kapattım. Odadan çıkar çıkmaz doğruca mutfağa yöneldim, kurabiye pişirerek kafamı dağıtmaya hevesliydim.

"Suavemente "nin bulaşıcı ritmine uyarak, kalçalarımı sallarken ritmin hareketlerime rehberlik etmesine ve müziğin olumsuz düşüncelerimi yıkmasına izin verdim. Her adımda salatamı savurup üzerine sos gezdirirken salsa müziği enerjimi artırıyordu.

Kurabiyelerimi kontrol ederek fırından çıkardım - mükemmel pişmişlerdi. Çoklu görev yapıp akşam yemeğini de hazırlayabileceğimi düşündüm. Romaniev'e kıyasla mutfakta bir felaket gibiydim ama Sezar salatası ve somon balığının üstesinden gelebilirdim; özellikle de buzdolabından çıkardığım önceden hazırlanmış salata ve sosla. Gurme, biliyorum.

Karşı koyamayarak sıcak bir kurabiye aldım ve muhteşem bir ısırık aldım, yapışkan iyiliği tat tomurcuklarıma çarptıkça neredeyse eriyordum. *Bu* hayattaki gerçek MVP'ydı. Kurabiyeler varken kimin romantizme ihtiyacı var ki?

Gözlerimi kapatarak dramatik ve tatmin edici bir iç çektim, neredeyse tatlımla evlenmeye hazırdım. Ama sonra birden bir ses geldi ve kurabiye mutluluğumu bozdu.

"Şu haline bak, şimdiden mükemmel küçük eş rolünü oynuyorsun."

İrkilerek, ölülerini bile uyandırabilecek bir çılgılık attım ve kurabiyemin geri kalanı parmaklarımdan kaydı.

"Kurabiyemi senin yüzünden düşürdüm!" Düşen şaheseri bir suç mahaliymiş gibi suçlayıcı bir şekilde işaret ederek tersledim.

Alexsei kıkırdarak ceketini silkti ve kanepenin üzerine bıraktı. "Sağır olmalısın. İçeri girer girmez adını söyledim."

Sonra ses sistemine doğru yürüdü ve müziği aniden kapatarak odayı beni huzursuz eden garip bir sessizlikle doldurdu.

O haklıydı. Ben ne yapıyordum ki? Beni evliliğe zorlayan ve sahip olduğum azıcık özgürlüğü de elimden alan bir adam için neden yemek pişiriyordum?

Sessiz kaldım, kollarımı kavuşturdum, koyu gri pantolonu ve ona uygun gömleğinin üzerine siyah Hermes kemerini takmış bir şekilde yürürken onu izledim. Geri adım atacak değildim, bu yüzden yerimde durdum.

Telefonunu masanın üzerine bıraktı ve her adımı hesaplanmış bir şekilde yaklaştı. Tam benim alanıma girdiğinde, kollarını bana doladığında, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi yüzünü boynumun kıvrımlarına bastırduğunda gerginliğin arttığını hissedebiliyordum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sinirlerim tepeme çıktı ve ne yapacağımı bilemez bir halde kaskatı kesildim.

"Siktir," diye mırıldandı usulca, beni daha da yaklaştıran. "Çok iyi hissediyorsun." "Romaniev-"

"Sadece bir saniye daha."

Sessizliğe gömüldüm, kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti. Bunun hoş bir his olduğunu inkâr edemezdim. Aslında hoştan da öte. Ben de kollarımı ona dolamak istiyordum ama kendimi tuttum.

Bir an sonra boynumun kıvrımına narin bir öpücük kondurdu, kelebeklerin midemde uçuşmasına neden oldu, sonra çekilip ayağa kalktı, elleri şimdi hafifçe kalçalarımdaya duruyordu.

"Selam."

"Merhaba," diye nefes verdim.

Parmakları gevşek bir saç telini nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırdı, dokunuşu tenime karşı nazikti.

"İnanılmaz kokuyor."

Sinirle yutkundum. "Kurabiye pişirdim."

"Bunu söyleyebilirim."

"Sen... ister misin?"

Başımı sallayınca bir kurabiye almaya gittim, ama beni durdurdu ve şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırmama neden oldu. Ben bir şey söyleyemeden kendisi bir kurabiye aldı ve dudaklarıma götürerek bir ısırık almamı işaret etti.

Biraz emin olamadan eğildim ve küçük bir ısırık alırken bileğine tutundum. Kurabiye tatlıydı ama hissettiğim sıcaklık daha da tatlıydı. Alexsei'nin yaptığı her şey

Neredeyse fazla baştan çıkarıcı hissettiren bu garip yol, gündelik ve... başka bir şey arasındaki çizgide ilerliyordu. Onun tarafından kurabiye ile beslenmek garip bir şekilde

Samimi, olmaması gerektiği
gibi. "İyi mi?"

Gözlerini kaçırdım, gözleriyle karşılaşmaya hazır değildim ve küçük bir baş sallamasıyla ağzımı silerken bileğini bıraktım. Ben sözümü bitiremeden başparmağıyla dudaklarımdaki kırıntıları sildi, sonra da rahatça ağzına götürüp temizledi.

Kurabiyeden son ısırığı aldı, gözleri bir an için kapanırken sessiz ve tatmin olmuş bir iç geçirdi. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Ses tonu o kadar müstehcendi ki kurabiyelerden bahsetmediğini anladım. Gözleri benimkilere kilitlendi ve midemin sıkıştığını hissettim. Sertçe yutkundum, dudakları her zaman aklımı karıştırmayı başaran o kendini beğenmiş küçük sırıtışa dönüştü.

"Hızlıca bir duş alayım, sonra yemeğe çıkarız," dedi ve yatak odasında kaybolmadan önce yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bütün bunlar da neydi?

"Ofisindeki kafatası gerçek mi?"

Somondan büyük bir ısırık alarak başını salladı. "Olabildiğince gerçek."

Sözüne sadık kalarak duşunu çabucak aldı. Gömleksiz, bol siyah Under Armour eşofman takımıyla geri döndü. Nemli saçları ve yanaklarındaki renk tonuyla zahmetsizce *seksi* görünüyordu.

İçeri girdiğinde nefesimi tutmamak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Yutkundum. "Kimden?"

"Tanıdığın biri değil," diye kayıtsızca cevap verdi.

Bu, ofisinde GERÇEK bir kafatası olduğu gerçeğini daha az ürkütücü yapmadı.

"Onu... öldürdün mü?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "*Hayır.*"

"Sana inanmıyorum."

"Volk onu bana yirmi birinci yaş günüm için verdi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ve onu öylece ofisinde mi saklıyorsun? Bu... normal mi?"

Omuz silkti, lakaytlığı durumu daha da saçma hale getiriyordu. "İşıltılı şeyleri severim."

Alay ettim. "İşıltılı şeyler. Gerçekten zevk sahibi bir adamsın." Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Seninle evlendim, değil mi?"

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Her şey tuhaf bir şekilde evcil, neredeyse normal ve tehlikeli derecede rahat hissettiriyordu. Burada eğlenmeye başlamak tuhaftı ve biraz da tedirgin ediciydi.

Yaşanan onca şeyden sonra sanırım bir molaya, gardımı indirmeye ihtiyacım vardı.

Evet, sadece gardımı düşürmek ve var olmak istiyordum. Ben de ona ayak uydurmaya karar verdim.

"Touché, *kocacığım*."

Bir an sessiz kaldı, bir kaşık daha salata aldı. "Güzel salata, *karıcığım*."

"Götlük yapma şimdi."

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik, tek ses çatal bıçak şingirtisi ve odayı dolduran yumuşak piyano müziği idi. Neredeyse huzurlu hissettiriyordu.

"Senin için bir sürprizim daha var," diye açıkladı Alexsei.

Arkama yaslandım ve parmağımla çeneme vurdum. "Dur tahmin edeyim. Bir köpek yavrusu mu?"

"Hayır. Ama eğer istersen sana bir tane alabilirim. Ne istersen, gerçekten."

Ağzımı bir peçeteyle sildim ve boş tabağımla lavaboya taşıdım. "Yapma. Köpekleri severim ama henüz o kadar sorumluluk sahibi değilim."

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmeme yardım ederek beni takip etti.

"Çok yazık.

Seni hâlâ bir Doberman'la görüyorum, biliyorsun." "Belki bir gün."

Ellerimi yıkamayı bitirdim ve döndüğümde onun elimi tutup beni kanepeye götürdüğünü gördüm. Beni nazıkçe oturttu ve usulca, "Gözlerini kapat." dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"Sadece yap, Caia."

Gözlerimi kapadım ve etrafımdaki sesleri dinledim. Odanın içinde dolaşırken ayak seslerini duydum ve ayaklarımı halıya hafifçe vurarak beni bekleyen sürprizi bekledim.

Umarım boşanma evraklarıdır.

Ayak sesleri yaklařtıķķa beklentim artıyor, zihnim olasılıklarla çılgına dönüyordu.

"Gözlerini a."

Tereddüt ettim. "Orada ıplak durmasan iyi edersin Romaniev, yoksa yemin ederim bir bıçak kapıp-"

Kahkahası sözümü kesti. "Seni temin ederim, çıplak değilim. şimdi gözlerini a, Caia."

Yarı şaka bekleyerek tek gözümle baktım. Son bir dramatik nefesle gözlerimi ardına kadar açtım.

Olamaz!

Elinde karmaşık işlemeleri ve f/2.4 58mm Takumar objektifiyle göz alıcı bir Asahi Pentax Tower 26 fotoğraf makinesi tutuyordu. Bir koleksiyoncunun rüyasıydı ve inanılmaz derecede pahalı ve nadirdi. Yine de burada, onun elindeydi, *bir hediye* olarak.

"Neden? Nasıl? Aman Tanrım-"

Karmakarışık düşüncelerimi muzip bir sırıtışla böldü. "Siyah beyaz fotoğrafçılığı ne kadar sevdiğinden bahsetmiştin, ben de sana bu konuda uzmanlaşmış 70'lerden kalma bir fotoğraf makinesi alabileceğimi düşündüm."

Heyecandan titreyerek elimi uzattım. Bu sıradan bir hediye değildi.

"Bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

Fotoğraf makinesini uzatırken yanıma yerleşti. "Artık hepsi senin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim ancak fısıltı halindeydi.

Bu ve fotoğraf stüdyosu arasında, sadece iki gün içinde en çılgın iki hayalimi gerçekleştirmişti. Gözlerine baktım ve o anda, belki minnettarlıktan belki de sadece bastırılmış duygulardan, kendimi daha da yaklaşmış ve dudaklarımı onunkilere bastırırken buldum.

Bu oyun aldatma, ihanet ve zedelenmiş egoların ötesine geçmişti.

Artık rahatsız edici derecede *gerçekti*. Ve tıpkı onun uyardığı gibi, ateşle oynamak yanmak demektir.

Bölüm

Yirmi Yedi

"Seks, aşka sahip olamadığınızda sahip olduğunuz tesellidir."
- Gabriel García Márquez

Alexsei

Caia Mankiev benim sonum olacak. Artık bundan eminim.

"Çıkar şunu," dedim, siyah elbisesini yavaşça kaldırıp kalçalarını ortaya çıkarırken dudaklarıma karşı sırtıttığını hissettim. Ellerini omuzlarıma bastırarak beni kanepeye doğru itti ve üzerime oturdu. Kasıtlı bir hareketle elbisesini çıkardı ve siyah iç çamaşırını ortaya çıkardı. Kahretsin, yine o tangayı giymiş.

Elimde olmadan dudaklarımı yaladım, ellerim içgüdüsel olarak kıcına uzandı.

Bu abartılı hediye -20 binden fazla değerinde bir fotoğraf makinesi- onu memnun edeceğini biliyordum. Hangi fotoğrafçı heyecanlanmazdı ki? Ama minnettarlığının lanet bir öpücükle tezahür edeceğini hiç beklemiyordum.

En çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Kendimi kısa bir teşekkür ve geçen hafta boyunca sürdürdüğü aynı soğuk tavır için hazırlamıştım. Ama kesinlikle o lanet öpücüğe değil.

Dudakları kısa bir gagalamayla benimkilere dokunduğunda, memnuniyet hırıltısını bastıramadım. Başının arkasından tutup onu kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Kamerayı koltuğa bıraktım, ellerim hızla boynuna ve beline doğru yol aldı.

Bu gece onu becereceğimi biliyordum. Bu planın bir parçasıydı. Ama daha fazla direnç bekliyordum. Şikayet ettiğimden değil.

Ellerimi sırtında gezdirirken tırnakları kafa derime batıyor, tenini tenimde hissetmekten zevk alıyordum. "Romaniev-"

Bitirmesini beklemedim. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım, öpücüğüm sert ve talepkâr, ondan bir inilti çıkardım.

Kasıklarım. Dudaklarını yaladım ve dilimi zorla ağzına soktum; tadı mükemmeldi.

*Tatlı, sarhoş edici ve inkar edilemez bir
şekilde benim. Tadı karım gibiydi.*

Öpüşmeyi hiç kesmeden hızlı bir hareketle sütyenini çıkardım ve onu yatak odasına doğru taşıdım.

"Bekle!"

Onu yatağıma taşıırken boynunu ısırdım, tenini sertçe emdim. Göğüslerini göğsümde, bacaklarını kalçalarımnda hissetmek neredeyse çok fazlaydı.

"Artık beklemek yok."

Onu yatağa attığımda kıkırdamaları soluk soluğa döndü, zıplayan göğüslerinin görüntüsü kanımı kaydattı. Tereddüt etmeden içine daldım, sertleşmiş meme uçlarından birini emdim, dilim tepesinde dolaştı. Çarşafı kavradı, ismim umutsuz bir iniltiyle dudaklarından dökülürken başını geriye attı.

Lanet olsun, duramadım. Zaten durmak da istemiyordum.

Teni kızarana ve nefesi hızlı, düzensiz soluklarla gelene kadar göğüslerinde çalışmaya, emmeye ve kemirmeye devam ettim.

"Günlerdir seni tatmayı hayal ediyordum, Caia," diye homurdandım, dudaklarım tangasının kumaşına değene kadar karnından aşağı öpücükler gönderdim, bariyerin içinden onu kızdırdım. "Bacaklarını aç"

O da öyle yaptı, dişleri beklentiyle alt dudağını ısıırıyordu.

İç uyluğunu ısırmadan önce bacaklarını sert bir çekişle ayırdım. Dikkatle iki bacağına da omuzlarıma kaldırdım ve amı dudaklarıma birkaç santim kalana kadar kalçalarını yaklaştırdım.

Islaklığına üflediğimde nefesi kesildi, kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Evet.

Nihayet, uzun zamandır arzuladığım şey.

"Şu güzel amcığa bak," diyerek klitorisine bir öpücük kondurdum ve dudaklarımın arasında nabız gibi attığını hissettim. "Benim için ıslak mı?"

Ses çıkarmadı ama eli başımın arkasına gitti, beni daha yakına çekmeye çalıştı. Dilimle kalçasının iç kısmına eziyet etmeye devam ederken dudaklarımda bir sırtıma oynayarak elini ittim.

"Cevap ver bana. Bu güzel amcık sadece benim için mi ıslak Caia?" Başını sallayarak mırıldandı.

Klitorisine sert bir tokat attım. "Seni duymak istiyorum, yüksek sesle ve net."

Bacaklarını kapatmaya çalıştığında klitorisini nazikçe yaladım, acıyı yatıştırdım.

"Tekrar, Caia. O güzel amcığın *sadece* benim için mi ıslak?" "Evet," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Sadece senin için."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz boğazımdan şiddetli bir hırıltı yükseldi, içine daldım, her santimini yuttum, yaladım, emdim ve onu içime çektim. Elleri saçlarımı kavradı, beni teşvik ederken daha da yakınımaya çekti.

"Tanrım! Evet, tam orası, lütfen, lütfen...."

"Şu haline bak," diye mırıldandım tenine karşı, dilimi aşağıdan yukarıya doğru takip ettim, klitorisine odaklanıp dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıkana kadar sertçe emmeden önce. "Çok kibarsın."

Yakın olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden bacaklarını omuzlarımdan kaydırardım ve göğsüne doğru öptüm, her iki meme ucunu da emmeye ve alay etmeye odaklandım.

"Hayır, lütfen-"

"Ben içine girdiğimde boşalacaksın, bir an bile erken değil."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Hiç eğlenceli değilsin!"

Kıkırdadım ve dudaklarımı onunkilere bastırarak kendi arzusunun tadını çıkarmasına izin verdim. Beni doyumsuz, çaresiz bir açlıkla öperken parmakları yüzüme gömüldü.

"Oh, ben çok eğlenceliyim," dedim, pantolonumu yırttım ve içeri kaydırmadan önce bir parmağımla girişini kızdırdım, etrafımda sıkıldığını hissettim. "Ve sen de bunu öğrenmek üzeresin."

"Evet, senin eğlence anlayışın berbat-"

Ona bitirmesi için bir şans vermedim. Parmağımı çıkardım ve sikimi sertçe içine sokarak çılgık atmasını sağladım. Beni itmeye çalıştı, ben de bileklerini yakaladım ve başının üstünde sabitledim.

"Alexsei-" diye nefes nefese kaldı. "Bu eğlenceli değil mi?"

Başını salladı, gözleri geri döndü, dudakları zorlukla bir protesto oluşturdu.

"Yanlış cevap, bebeğim."

Bileklerini bıraktım ve ellerimi başının iki yanına yerleştirdim, sertçe geri sokmadan önce yavaşça çektim. Yüksek sesle inlemesi üzerine elimi ağzına bastırdım.

"Eğlenceli değil mi Caia?"

Çılgınca başını salladı, beni daha sıkı kavrarken tırnakları belime batıyordu.

"Seni pis kız," diye fısıldadım, derisini sertçe ısırmadan önce boynunu öptüm ve bırakmadan önce biraz daha çektim. "İçindeki aletimi seveceğini biliyordum."

Bir elimle ağzını kapatırken diğer kolumu yatağa dayadım, yavaşça sikimi tekrar çektim ve sonra zorla geri soktum, suları taşaklarımı kızdırıyordu. O kadar sıkı, o kadar sıcaktı ki... Tanrım, o kadar tahrik olmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Bacaklarını etrafıma sar."

Başını salladı.

Daha yakına eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Beni test etmeye devam edersen kıcını öyle bir sikerim ki haftalarca oturamazsın."

Hemen bacaklarını kalçalarımın doladı.

"Ne güzel bir kız," diye fısıldadım, meme ucunu sıkıca çimdikleyerek. Amcığı sikimin etrafında titreşirken, dudaklarına bastırdığım elimle boğuk bir inilti dudaklarından kaçtı. Daha fazla bekleyemedim.

"Hazır mısınız?"

Hevesle başını salladı.

"O zaman bu evliliği resmileştirelim," dedim göz kırparak.

Elimi ağzından çekerek başının arkasını kavradım, dudaklarına açtım. Çiğ bir ihtiyaçla ağzımı onunkine yapıştırdım. Diğer elim kalçasına kilitlendi, onu daha sıkı çekerken parmaklarım içeri girdi. Sonra serbest bıraktım, sert ve hızlı bir şekilde içine girdim. Amcığı sikimi sıkıca kavradı, göğüsleri çılgınca zıplıyor, her itişte bir alkış sesi çıkarıyordu.

Gözleri kapalı, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açık, elleri çarşafı kazıyor, parmak uçları bembeyaz oluyordu.

"Şimdi namuslu olma bebeğim," diye homurdandım, alt dudağını ısırarak.

"Ben seni becerirken bana bak."

Başını salladı, kalçasını bırakıp klitorisinin etrafında dönmeye başladığımda bir inilti çıktı.

"Nyet?"

Başını tekrar salladı, sırtışını bastırmak için ısırırken zorlukla gizledi. Klitorisini sertçe çimdikledim, çekilmeden önce itişlerimi durdurdum. Sert bir hareketle onu omuzlarıma kaldırdım, sıkı kıcı yukarı kalkmıştı,

Onu banyoya taşıırken göğüsleri sırtıma sürtünüyordu. Kıçına sert bir tokat attım, kıvranırken ve yere bırakılmak için bağırırken sesi çınlıyordu.

"Alexsei, beni hemen yere bırak!"

Kıçına sert bir tokat daha indirdim. "Kapa çeneni."

Onu ayaklarının üzerine düşürdüm ve aynaya bakacak şekilde döndürdüm. Destek için lavaboya tutundu ve ben de onu domaltarak tek ve acımasız bir hamleyle içine girdim. Yüzü geriye doğru yaylandı, saçları sırtından aşağı döküldü.

"Aman Tanrım-"

Saçlarını sıkı bir yumruk haline getirerek başını geriye doğru çektim ve diğer elim boğazını sıktı.

"Şu haline bak," diye inledim, gözlerimiz aynada kilitlenmişti. Yüzü, boynu ve göğsü kıpkırmızı yanıyordu, nefesleri düzensiz ve sığdı. "Ne kadar pis bir kızsın. Bana itaat etmeliydin, Caia."

"Alexsei, lütfen..." diye inledi, umutsuzca bana sürtünmeye çalışıyordu ama saçlarını geri çektim.

"Bana yine hayır mı diyeceksin?"

Başını salladı.

"Lanet olası ağzını kullan."

"Hayır, söz veriyorum." diye inledi.

"Küçük yalancı."

Onu sertçe becerdim, gözlerimiz aynada kilitlendi. Onun benim tarafımdan mahvedilmesini izlemek iğrençti. Göğüsleri sallanıyor ve her sert darbede kızı zıplıyordu.

Tanrım, o kadar seksiydi ki neredeyse beni çıldırtacaktı.

Onu becerdiğim her saniye kendimi çok iyi hissediyordum. Gözleri şehvetle yanıyor, bacakları zevkten titriyordu. Sırılsıklamdı, suları bacaklarından aşağı akıyor, kokusu havada ağırlaşıyordu.

"Sikimi çok iyi alıyorsun Caia. Amin benim için yaratılmış," diye inledim, elimin altında nabızı hızlanırken boğazını daha sıkı kavradım. "Benim için bu kadar iyi bir sürtük olacağını biliyordum. Kahretsin, şu göğüslerin."

"Oh Tanrım, ben-"

"Sakin şimdi boşalayım deme," diye tersledim, ona daha sert vurarak inlemelerinin çılgınlara dönüşmesini sağladım.

"Hayır, lütfen, ihtiyacım var-"

Ona o kadar sert girdim ki tökezledi, elini denge için aynaya bastırdı. Vücudu titriyordu, kırılmanın eşiğindeydi, ama ben

düşmesine izin vermiyordu.

"Senin lanet adın ne?"

Neden sorduğumu anladığını biliyordum. Bu evliliği mühürlüyorduk, bu yüzden bunu duymam gerekiyordu. Artık *benim karım* olduğunu kabul etmesini istiyordum.

"Caia R-Romaniev."

Boynunu bıraktım ve kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru daha derine çektim. "Tekrar söyle."

"Caia Romaniev!" diye inledi; başını geriye atmıştı.

Kıçına sert bir tokat attım, aynada bana tekrar bakarken kırmızı bir iz bıraktı.

"Peki seni kim beceriyor?"

"Alexsei R-Romaniev," diye nefes nefese kaldı. "P-lütfen-"

Gözlerimiz tekrar kilitlendi ve bayılmak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Hadi bu güzel amcığı mutlu edelim," dedim klitorisini okşayarak. "Hadi. Benim için boşal."

Adımı haykırdığında vücudu kaskatı kesildi, kasları doruğa ulaştığında sıkıştı. Onu sertçe sikmeye devam ettim, amı sikimi o kadar sıkı kavırıyordu ki neredeyse acı veriyordu. Her spazm beni kendi serbest bırakmama daha da yaklaştırdı. Göğüslerini tuttum ve gözleri her hareketimi takip etti.

"Doldur beni," diye nefes aldı.

"Ne?" diye sordum. Cennetteymişim gibi hissederek sordum.

"Beni doldurmanı istiyorum," diye fısıldadı, zümrüt gözleri benimkilere kilitlenmiş, pembe dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Kahretsin, bu çok ateşliydi.

"İçine boşalmamı istiyorsun, ha?"

Başını salladı, sikime binmeye başladı ve gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Oh lanet olsun," diye bir inilti ağzımdan kaçarken sikimi izledim tekrar ve tekrar içinde kayboldu, kıcı o kadar doluydu ki, üzerindeki elimin izleriyle o kadar mükemmeldi ki. Kıçının yanaklarına sadece sallanmalarını izlemek için tekrar vurdum. "Lanet olsun, bir daha sor."

"*Lütfen* Alexsei, beni kendinle doldur-"

Boğazını yakalamadan ve diğer elimle kalçasını kavrayıp ona çok sert vurmadan önce bitirmesine izin vermedim. Döllerim amının içine fişkirip bacağından aşağı damlarken lanet olası yıldızları görmeye başladım.

Sikeyim.

Caia Mankiev benim ölümüm olacak ve ben buna kızgın bile değilim.

Bölüm

Yirmi Sekiz

"En büyük yalanı kendimize söylediğimizde söyleriz."
- Eric Hoffer

Caia

Alexsei'nin eli sırtımda küçük daireler çizmeye devam etti, dokunuşu sinir bozucu derecede şefkatliydi. Ve kısacık bir an için, küçük, saçma bir parçam zamanı dondurabilmeyi ve bu sözde "mükemmel" anda sonsuza kadar kalabilmeyi diledi.

Ama gerçekçi olalım, cennet gerçek değildi ve kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyordu.

"Caia?"

O l a m a z . Belki, sadece belki, tamamen hareketsiz kalırsam, nefesimi sabit tutarsam, uyuduğumu düşünecek ve beni yalnız bırakacak.

Tanrım, Caia, daha bir gün bile olmadı ve şimdiden onun yatağında mısın? Kendini kontrol edemiyorsun, utanmıyorsun, sadece acınacak haldesin.

"Şimdi bana karşı utangaç olma, aşkım. Spermilerim hâlâ içindeyken olmaz."

Tanrım, ne göt herif ama.

Gerçekten ateşli bir göt deliği

ama. "Bırak da uyuyayım."

Bu onun için bir şakaymış gibi kıkırdadı, beni daha yakına sürükledi, nefesi boynuma değiyordu. "Oh, hadi ama. Bana her saniyesini sevmediğini söyleyemezsin."

"İstediyimi inkâr edebilirim. Şimdi bırak da uyuyayım."

Bir saniye.

İki saniye.

Üç-

"Karım olmak nasıl bir duygu?"

Gözlerimi öyle bir devirdim ki canım acıdı. "Berbat. Seninle seks yapmam için beni kandırdığına inanamıyorum."

Alay etti, sahte bir alinganlıkla. "Seni kandırmak mı? Bebeğim, seni doldurmam için bana *yalvarıyordun*," dedi ve elini aşağı kaydırarak beni bacaklarımın arasından tuttu, orası hala çok hassastı. "Peki ya bu amcık? Şimdi oldukça mutlu, değil mi?"

Peki, tamam. Belki de bunun için yalvardım, sadece *birazcık*. Suçu, bir asırdır kurak bir dönem geçiren ve muhtemelen biraz hareket için krallığını satacak olan içimdeki seks açlığı çeken şeytana at. Ve evet, o kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım.

Ama sonra *bu* adam -dünyamı o kadar sert salladı ki bacaklarım jöleye döndü, boğazımı sıkarken yıldızlar görmemi sağladı- beni bir kahraman gibi kucaklayıp duşuna götürme ve bir aziz gibi yıkanma cüretini gösterdi.

Cidden, az önce içimi ateşe veren adamla aynı kişi mi bu?

Beni kırılğan bir porselenmişim gibi kuruladıktan sonra yatağına yatırdı, yumuşak çarşaf lar rahatlık kılığına girmiş bir tuzak gibi etrafımı sardı. Tüm bunlar çok gerçekçi *geliyordu*.

Onu ittim. "Hayır, mutlu değil. O yüzden lütfen *onu* rahatsız etmeyi bırak. ve ben, bırak da uyuyalım."

"Bir de benim eğlenceli olmadığımı söylüyorsun," diye sıırttı, kolunu tekrar belime doladı ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, Caia."

Tatlı kâbuslar desem daha doğru olur, çünkü artık uyumanın imkânsız olacağından eminim -özellikle de onun vahşi dünyasında aklımı başımda tutabilecek tek şeyi ona verdikten sonra.

Evet, tamamen mahvoldum.

"En azından seni parçalara ayırıp vücut parçalarını karanlık ağda satmadı."

Şaşkın bir sessizlikle ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ciddi ciddi şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Ne? O Yakışıklı, Zengin, ve olabilir Aşçı.
Elbette, O düşüncesiz, tamamen totaliter ve sizi
zorladığı için biraz da sosyopat.

Evlilik, ama bir de iyi tarafından bakalım! Baban ev hayvanı olarak fareleri olan dişsiz, evsiz bir adam da seçebilirdi."

Bu da neydi böyle?

Kimdi bu kadın ve Valeria'ma ne olmuştu? "Neden onu savunuyorsun?"

Omuz silkti, yetişkin bezi ve yepyeni diş fırçası stoğumuzu iki kez kontrol etti. "Onu savunmuyorum-"

"Evet, öylesin!"

"Hayır, sadece diyorum ki, hayat size limon verdiğinde, limonata yapın..."

Şüphelenerek gözlerimi kıstım. "Sana ne kadar rüşvet ver di?"

Onu iyi niyetinden dolayı savunuyor olamazsın." Sessiz kaldı ama gözleri onu ele verdi.

Aman Tanrım, bu adamı öldüreceğim! "Ne kadar, Valeria?"

İçini çekti. "20k."

"Biliyordum!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tek müttefikimi satın almaya çalışıyor.

Valeria, lütfen beni satma; o tam bir pislik ve-" Kıkırdadı. "O artık senin de kocan, Caia."

Dramatik bir iç geçirdim. "Hatırlatma bana; hâlâ özgürlüğümün yasını tutuyorum."

Umutsuzca zihnimden silmeye çalıştığım o unutulmaz gecedan bu yana bir hafta geçmişti.

Alexsei ile yaşarken ondan kaçmak mı? Neredeyse imkânsızdı.

Ertesi gün uyandığımda, yanağımı göğsüne bastırmış, bacaklarımı onunkilere dolamış, kollarımı beline dolamış ve onun eşsiz erkek kokusuna gömülmüş bir haldeyken, bir ton tuğla gibi çarptı yüzüme; çok büyük bir hata yapmışım.

Ona *bu kadar* yakın olmamam gerekiyordu. Onunla yatmak Rus ruleti oynamak gibiydi; riskli, tehlikeli ve gerçek olamayacak kadar iyi.

Evliliğe zorlandığım, büyükanneme zarar vermekle tehdit edildiğim, zor kazandığım özgürlüğümün elimden alındığı ve babamın hayatımı mahveden çarpık planını takip etmeye zorlandığım için öfkeyle kaynıyor olmalıydım.

Ondan nefret ediyor olmalıydım, içime girmesi için yalvarıyor değil.

Tanrım, Caia, sen tam bir aptalsın.

O zamandan beri her gece bir hayalet gibi ortadan kaybolur, ancak tam akşam 7'de yeniden ortaya çıkardı. Hiçbir sorun yokmuş gibi adımı söyleyerek yemek pişirirdi,

ve birbirimize gizlice bakarak gergin bir sessizlik içinde yemek yiyorduk. Sırtışı çileden çıkarıcıydı, sanki kafamı ne kadar karıştırdığını çok iyi biliyordu.

Gözleri her hareketimi takip ederdi, sanki rahatsızlığımı tespit etmek için bir radarı varmış gibi. Akşam yemeğini rekor bir hızla yer, çamaşır makinesine koşardım, ancak onu tam arkamda, neredeyse ensemde nefes alırken bulurdum. Temizlik yaparken eli elime değiyor, sıcak nefesi göğsümde havai fişekler patlatıyordu.

Dün gece, ödül kazanabilecek bir karides kızartmasını mideye indirdikten sonra, tabağını çamaşır makinesine yerleştirirken elini rahatça kalçama koydu. Sonra birdenbire omzumu öptü ve gecenin karanlığında kayboldu, beni tamamen şaşkın ve verdiğim her kararı sorgular bir halde bıraktı.

Alexsei Romaniev beni delirtiyordu.

Bu hafta sadece bir kez evde uyumuştum, o da biz ayrıldıktan sonraki gece...

Ancak günler geçtikçe geceleri ortadan kaybolmaya devam etti, 8-9 gibi kısa süreliğine eve gelip duş alıyor, üzerini değiştiriyor ve sonra tekrar ortadan kayboluyordu.

Bu sabah, kahvaltı için mutfığa gözlerim karmakarışık bir şekilde girdiğimde, telefonumu bir notun yanında buldum.

Bugün işe gidebilirsin.

Beni pişman etme. Telefonunu yakınında tut.

"Senin numaranı nereden bulmuş ki?" Şaşkınlığım her geçen saniye artarken sordum.

Valeria bana sıkı bir gülümseme attı, belli ki bir şeyler saklıyordu. Midemde bir düğüm oluştu.

"Cidden Valeria, numaranı nereden buldu?"

"Emin değilim. Görünüşe göre Silas'lar her şeyi ele geçirme konusunda yetenekli ama-"

Nefesimi tuttum. "Ama ne?"

İçini çekti ve onu ofisine kadar takip etmemi işaret etti, içeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Valeria, beni korkutmaya başlıyorsun-"

Masasındaki sandalyeye yerleşti ve çekmecelerden birinden son on yılın kayıtlarıyla dolu bir hasta dosyası çıkardı. "Kocanız-"

"Lütfen, Tanrı aşkına, ona böyle demeyi kes!"

Kıkırdadı. "Alexsei haftalar önce en sevdiğin hamur işleriyle geldiğinde ve onu içeri aldığım da, yüzünde beni rahatsız eden bir şey vardı."

Kaşlarını çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, demek istediğim," dedi, bir hastanın belgesinde durmadan önce sayfaları çevirerek. "Sanki yüzünü daha önce görmüşüm gibi hissettim."

Belgeyi çıkardı ve bana doğru çevirdi.

"Yani, düğün gününüzden sonra, bu arada kesinlikle muhteşem görünüyordunuz," diye göz kırptı. "Günlerce Alexsei'yi daha önce nerede gördüğümü bulmaya çalıştım ve sonra aklıma geldi!"

Henüz belgeye bakmamıştım bile, dikkatimi başka yöne veremeyecek kadar onun hikâyesine dalmıştım.

"Valeria, anlamıyorum-"

"Alexsei'nin babası hastalarımızdan biri," dedi ve parmağını kâğıda doğru uzattı. "Bak!"

Belgeye uzandım ve fotoğrafı gördüğümde neredeyse boğuluyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu.

Resimdeki adam tıpkı Alexsei'ye benziyordu, sadece çok daha yaşlı. Sanki onun geçmiş bir çağdan gelen çarpık bir yansımasına bakıyor gibiydim.

Durumu anlamaya çalışarak belgeyi taradım.

Sergey Rovanski üçüncü kattaki bir hastaydı, nadiren ziyaret ettiğim bir kat. Genelde dördüncü, beşinci ve altıncı katlara giderim.

Bu yüzden onun odasına kaç kez girdiğimi muhtemelen bir elin parmaklarını geçmez.

Sergey Rovanski:
57 yaşında. (08/07/1964)
Moskova doğumlu
Aile mi? Hayır.
Hastalıklar: Gırtlak
kanseri. Kabul Tarihi:
09/12/ 2014

"Bekle... Sergey Rovanski mi? Bu Alexsei'nin babası olamaz. Alexsei bir Romaniev, Rovanski değil, Valeria."

Valeria sandalyesinden fırladı ve hayal kırıklığı içinde masasına vurdu. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm! Ama sonra daha derine indim. Sergey bize yaklaşık yedi yıl önce geldi ve o zamanlar sesi zaten oldukça zayıftı," dedi ve bana doğru ilerleyip omuzlarımı sert bir şekilde kavradı. "Ama zar zor duyulacak şekilde aramaya devam etti, bir Alexsei istedi."

Nefes verdim, "Ama Alexsei ailesinin olmadığını söyledi."

Omuz silkti. "Belki de eski hayatını bıraktı, adını değiştirdi ve yeniden başladı!"

Alexsei Rovanski, benden başka hangi sırları saklıyorsun?

Tam o sırada telefonum bir mesajla çaldı.

Lucifer:

Bu gece parti var. 8'e kadar hazır ol.

Ben hazırım:

Pardon, kimsiniz?

Lucifer:

Bilmiyorum, bebeğim. Kukuna soralım, eminim beni hatırlar.

Bu adam çok uygunsuz.

Yanaklarım bir ıstakoz kadar kızardı ve başımı kaldırdığımda Valeria bana neler olduğunu çok iyi bildiğini söyleyen bir sırıtişla bakıyordu.

Bana:

Onu rahat bırak!

Lucifer:

Hayır. Güzel amcığın artık benim.

Ben: Kes

şunu!

Lucifer:

İkinizle de sonra görüşürüz. Geç kalmayın. ;)

"Siz... seks mi yapıyorsunuz?" Valeria'nın kaşları arsız bir ifadeyle havaya Sırt. kalktı.

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Ne? Yok artık! İğrenç.
Dışarıda mısın?
aklını mı kaçırdın?"

Güldü ve bilmiş bir sırıtışla eğildi. "Bir kızın yüzü telefonundan gelen mesajlarla Noel ağacı gibi aydınlanıyorsa, bu genellikle seks mesajlaştığı anlamına gelir."

Ona ters bir bakış attım ve kapıya doğru yürüyüp çekerek açtım. "Beni rahat bırak, seni hain! 20 bin doların tadını çıkar!"

"Yapacağım! Ve *kocanla* iyi şanslar!"

"Ona öyle demeyi kes!" Kapıyı çarptım, ama onun boğuk kıkırdamalarını duymadan önce değil.

Tanrım, bu çılgın dünyada biraz huzur istemek çok mu fazla?

Bölüm

Yirmi Dokuz

"İnsanlar kendilerini ifade etmediklerinde, her seferinde bir parça ölürlər."
- Laurie Halse Anderson

Alexsei

"Ne tür bir parti bu?" Caia malikânenin önüne geldiğimizde sordu.

Düzinelerce araba çoktan park etmişti ve insanlar abartılı elbiseler ve takım elbiseler içinde büyük binaya akın ediyordu.

Siyah kravatımı düzelttim. "Yetimler için bir gala."

Caia rujunu sürerken alay etti. "Zengin insanlar yetimleri umursamaz. Hepsi gösteriş için."

"Aynı fikirdeyim." Dışarı çıktım ve kapısını açmak için etraftan dolaşım, ona yardım etmek için elimi uzattım. "Ama davet edildim ve karımı tanıtmak için bir galadan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Gözlerini devirdi ve elimi bırakarak uzun, korseli, pırıltılı altın elbisesini düzelitti. Korsesi göğsünü zar zor örtüyordu ve uzun siyah eldivenler giymişti, saçları dümdüzdü ve beline kadar iniyordu.

Lanet olsun.

Ona baktım, şimdiden kanımın sikime hücum ettiğini hissediyordum.

"Beni seninle evlenmeye zorladığını söyleyecek misin yoksa bu çok gizli bir bilgi mi?"

Gölmekten kendimi alamadım. Küçük cadım hâlâ bana iyice sinirlenmişti.

"Bu aramızda kalsın, olur mu?" Göz kırptım ve ona kolumu uzattım, girişe doğru ilerlerken istemeye istemeye kolumu tuttu.

Muazzam ahşap kapılardan geçtiğimiz anda, görevliler kapıları açtı, bir orkestranın sesleri -viyolinler, piyanolar -havayı doldurdu.

Caia kolumda, içeri doğru yürüdük. Ben birkaç tanıdığa başımla selam verirken o herkese kibarca gülümsüyor, kendisine yöneltilen her iltifatla yanakları kızarıyordu.

"Şampanya, efendim?" Bir garson yaklaştı, tepside kadehler sunuyordu.

Bir tanesini kabul ettim ve Caia'ya uzattım, ama o reddetti.

"Kimin evi burası?" diye fısıldadı garson gittikten sonra. "Denis Krosovar'ın."

Gözleri irileşti. "Politikacının mı?"

Şampanyadan bir yudum alarak başımı salladım.

"Darp ve zimmete para geçirme suçlarından hapiste olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

Denis Krosovar geçen yaz sekreterine ve kocasına saldırmaktan, ayrıca parti arkadaşlarından birinin 200 bin dolarını zimmetine geçirmekten on yıla mahkûm edilmişti. Ezik herif, cezasını sıfıra indirmek için yargıca bunun iki katını ödemişti. Şimdi burada özgür bir adamdı.

Sırıttım ve kulağına doğru eğildim. "Bebeğim, para her şeyi satın alır. Her zaman."

Mırıldandı, bakışları savaşların Rönesans tabloları ve kim bilir kimin uzak akrabalarının portreleriyle dolu odada geziniyordu. Şahsen ben bunların hiçbirini umursamazdım. Hayran olmaya değer tek sanat eseri koluma yapışıyordu.

"Paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır."

Şampanyadan bir yudum daha aldım. "Ne gibi?"

Sessiz kaldı, gözleri benimkilere kilitlenmişti, gözlerinin altında bir hüznün parıltısı gizliydi. Ben daha bir şey söyleyemeden Slavoy Sadiek ortaya çıktı, bıyıkları içtiği alkol yüzünden hafif nemli, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı.

Caia'nın şakağına hızlı bir öpücük kondurdum ve fısıldadım, "Kendini hazırla. Moskova'daki en büyük acı bize doğru geliyor."

Bana bakarak usulca kıkırdadı. "Bu unvanın sende olduğunu sanıyordum."

Sırıttım ve hızlı bir öpücük çaldım. "O zaman sanırım ben de yakın bir ikinciyim." Dili yavaşça dudaklarını ıslatırken yanakları hafifçe pembeleşti, Gözleri benimkilere sabitlenmişti. Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Sen-" "Romaniev, ne büyük bir zevk!"

Siktiğimin Sadiek'i.

Gülümsemeye zorladım, elini sıkarken diğer elimi Caia'nın beline koydum. "Sadiek, nasılsın? Caia, Slavoy Sadiek'le tanış.

Moskova polis departmanı ve Igor'un küçük fino köpeği. Sadiek, bu benim sevgili karım Caia."

Bir an için donup kaldığını hissettim. Yüzü soldu ve alt dudağı hafifçe titredi - sadece bakıyorsanız fark edilebilirdi, ki ben bakıyordum. Sadiek yapışkan bir sırtışıla onun elini tuttu, bir centilmen gibi öptü, gözleri onunkilere yapışmıştı.

"Sevgili Bayan Mankiev," diye mırıldandı. "Sanırım daha önce tanışmıştık, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi soğukkanlılıkla, elini geri çekerek. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra hiç vakit kaybetmeden ayak parmaklarının ucuna kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Affedersin, *dorogoy*, burnumu pudralamam gerekiyor."

Dorogoy mu?

Yardım edemedim ama aptal gibi sııttım. *Bana* tatlım dedi.

"Elbette, *moya solnyshka*," diye fısıldadım. "Seni barın yanında bekleyeceğim."

Sadiek'e kibar bir gülümseme gönderdikten sonra süzülerek uzaklaştı, parıldayan elbisesi ışığı yakalıyor ve odadaki her pisliğin ona bakmasına neden oluyordu.

Ona güzel demek neredeyse hakaret sayılırdı. Kusursuzdu amına koyayım.

Sadiek bir sigara yaktı ve sırtarak bana da bir tane uzattı. "Umarım kızı korkutmamışımdır."

Gözlerimi devirdim, sigarayı aldım ama yakmadım. "Tabii ki yaktın. Her sabah o çirkin suratına bakarak nasıl hayatta kalıyorsun hiç bilmiyorum."

Uzun bir nefes çekti, gözleri kısıldı. "Ah, ama bu yüz? Fahişelerin sevdiği bir yüz, dostum. Güven bana."

"Ya da kör olmayı dilemelerine neden olan bir yüz." Güldü, dumanını dışarı verdi. "Touché."

Odayı taradım, yarı yarıya Volk'un bir köşede gizlendiğini görmeyi bekliyordum. Genelde böyle şeylere pek gelmezdi ama o varken asla bilemezsiniz.

"Mankiev'in bu kadar güzel bir kızı olduğuna inanamıyorum," diye alay etti Sadiek. "Zavallı şey onunla birlikte acı çekmiş olmalı, şimdi de... seninle."

Siktiğimin piçi.

Sadiek her zaman kahramanı oynar, insanları kurtarmak istiyormuş gibi davranırdı ama o da diğerleri gibi kirli bir polisti. Para, güç, kadınlar, tek istediği bunlardı.

Caia'nın dediği gibi her şey göstermelikti.

Benim akıllı küçük cadım.

Hangi cehennemdeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

"Belki de onu cehennemden kurtaran benimdir," diye mırıldandım, onun fikrini umursamadan.

Sadiek sigarasının külünü savurarak alay etti. "Ya da belki sen onu daha da derine sürükledin."

Bir adım daha yaklaştım, onun üzerinde yükseldim. "Ben Mankiev gibi değilim.

Ve senin gibi olmadığımdan da eminim, Sadiek."

Cevabını beklemeden, Caia'nın puro dumanı, kahkahalar ve odayı dolduran gösterişli klasik müzik sisi arasında izlediği yolu takip ederek uzaklaştım.

Hangi cehennemde bu kız?

Kahretsin, ya kaçtıysa? Eğer kaçtıysa, aklımı kaçırdım. Onu bulur, iş o noktaya gelirse sürükleyerek geri getirir ve yatağa öyle bir kelepçelerdim ki bir daha ayrılmayı aklından bile geçiremezdi. Ve inanın bana, blöf yapmıyordum.

"Hangi cehennemdesin, Caia?" Mırıldandım, başka bir kapıyı çarparak kapattım, içimde hayal kırıklığı fokurduyordu. Bu malikâne arşivlerden oluşan bir labirent gibiydi, oda oda doluydu ve ondan tek bir iz bile yoktu.

Her katı aradım; her biri ya bomboştu ya da kokain çekmekle, sevişmekle ya da gereksiz dedikodular yaymakla meşgul insanlarla doluydu.

Bir başka işe yaramaz oda, bu sefer yüzümü buruşturmama neden olacak kadar iğrenç bir orman temasına sahipti.

Kendimi tavandaki devasa pencereye doğru volta atarken buldum, avuçlarımı sertçe cama bastırıyordum. Dışarıda, donmuş fiskiyesi ve taş bankıyla özenle düzenlenmiş bahçe labirenti gözüme çarptı. Ve orada, lanet bir rüya gibi, Caia kamburunu çıkarmış, yüzünü ellerine gömmüş oturuyordu.

Sonunda.

Bir an bile düşünmeden odadan fırladım, neredeyse uçarak merdivenlerden indim ve balo salonundan geçerek arka kapıya doğru ilerledim. Elim tam kapı kolunu kavrayacakken, uzun, keskin ve rahatsız edici derecede tanıdık tırnaklar takım elbiseme yapıştı.

"Alexsei, hayatım, Volk nerede? Bu gece burada olacağı söylenmişti ve Nura'dan Moskova'ya onca yolu görmezden gelinmek için gelmediğimi biliyorsun!"

Gözlerimi devirerek elini takım elbisemden çektim. "Marina, kendine bir hobi bul. Seni umursamadığını açıkça belli eden bir adama kafayı takmışsın."

Kollarını kavuşturdu, çenesini dışarı çıkarırken şeffaf beyaz elbisesi onu örtmek için çok az şey yapıyordu. "O burada mı değil mi?"

"Bilmiyorum. Şimdi çekil, gitmem gereken bir yer var."

"Bekle! Ona mesajıma cevap vermesini söyle! Lütfen!"

"Peki," diye tersledim. "Şimdi git, karım beni bekliyor."

"Karın mı?" Kıyametin kopacağını duymuş gibi gözleri büyüdü. Cevap verme zahmetine girmedim ve onu orada şok içinde bıraktım.

Dışarı adımımı atar atmaz soğuk gece havası yüzüme çarptı ve labirente doğru yürüdüm. Kıvrımlı patikaya girdiğimde kar taneleri tembelce aşağı süzülüyor, ayın soluk ışığının bana rehberlik etmesine güveniyordum. Karla kaplı labirentte attığım her adım göğsümün daha da sıkışmasına neden oluyordu.

Lanet olası korkunç kar.

Labirentin derinliklerine doğru ilerledim, önce sola, sonra sağa kıvrıldım, ta ki sonunda onu tekrar görene kadar. Pırıltılı altın rengi elbisesi ay ışığında parlıyordu ama vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, kolları dizlerini tutarken titriyordu. Kahretsin, ağlıyordu.

Tereddüt etmeden yanına yaklaştım, mesafeyi kapatırken nabzım hızla atıyordu. "Caia, sorun ne?" Titreyen bedenini örtmek için takım elbisemin ceketini çıkardım. Ama ceket ona değdiği anda irkildi ve çantasını bana doğru fırlattı. Onu havada yakaladım, kaşlarım çatıldı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı, hıçkırıkları vücudunu sarsarken sesi titriyordu.

Ne oluyor be?

"Caia-"

"Bunu nasıl yaparsın?" Sesi acıyla titriyor, gözleri acı ve... korkuyla dolup taşıyordu? "Bunu bana neden yapıyorsun? Beni evliliğe zorlamak yetmedi mi? Şimdi daha da aşağılamak mı istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım, tamamen kaybolmuştum. "Sen neden bahsediyorsun? Hadi, donuyorsun. Yardım edeyim-"

"Yapamam," diye kekeledi, kollarını kendine sarmış, sanki şeytanmışım gibi benden uzaklaşırken kelimeleri zar zor duyuluyordu.

kendisi. "Lütfen, beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam bebeğim," dedim usulca, yaklaşarak. Ama hareket ettiğim anda arkasını dönüp kaçtı.

Hay sikeyim.

O topuklularla ne kadar hızlı olduğundan etkilenerек peşinden gittim. Labirentin içinde sağa sola koştururken sonunda uzandım, kolunu tuttum ve onu sertçe göğsüme doğru çektim. Vücudu gerildi, kalbi bana karşı o kadar şiddetli çarpıyordu ki bunu hissedebiliyordum.

"Bırak beni, seni canavar!" diye hıçkırdı, tırnakları kollarıma batıyordu. Kurtulmak için çok uğraşıyordu ama onu daha sıkı tuttum. "Sakin ol, Caia. Ne haltlar dönüyor?"

Başını şiddetle salladı, bacakları tutmuyordu. Yere yığılmadan hemen önce onu yakaladım, kollarıma aldım ve sıkıca tuttum. Yumuşak hıçkırıkları boynumda titreşirken bana sarıldı ve yüzünü omzumun kıvrımlarına gömdü.

Onu bankın arkasına kadar taşıdım, aklımda binlerce soru vardı.

Neden bu kadar korkmuştu?

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye fısıldadı, sesi çok küçük, çok kırıktı. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum, Caia." "Evet, ediyorsun."

Sözleri içimi delip geçti. Bankın yanına vardığımızda onu daha sıkı tuttum, hâlâ kucağımdayken oturdum ve gitmesine izin vermeyi reddettim.

"Bana ne olduğunu anlat bebeğim," diye fısıldadım, sırtını nazikçe okşadım, parmaklarım teninde yükselen tüyleri okşadı.

Başını iki yana salladı, gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu. Onu itmedim, sadece sarıldım, yatıştırıcı sözler fısıldadım, onu sakinleştirmeye çalıştım.

Nefes al, Caia. Yanındayım.

Birkaç dakika sonra hıçkırıkları kesildi ama sesindeki acı hâlâ tazeydi.

"Beni buraya neden getirdin Alexsei?" diye sordu, yüzü benden uzaklaşıyordu, gözleri boş ve ihanet doluydu.

"Ne demek istiyorsun?" Yumuşakça sordum, titreyen dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce başparmağımla gözyaşlarını sildim.

Bir hıçkırıkla daha ayrıldı. "Bana tecavüz eden adamla tanıştırmak için neden beni bir partiye getirdin?"

Donup kaldım. "Ne?"

Bölüm
Otuz

"Gözyaşlarımızdan asla utanmamalıyız."
- Charles Dickens

Caia

Gözlerimi tenimi okşayan ışıkların soluk parıltısıyla açtım ve Alexsei'nin nefesinin sıcaklığını ensemde hissettim. Kolları belime dolanmış, vücudu benimkine iyice yaklaşmıştı. Aramızda bir santim bile hava yoktu ve istesem bile kollarının beni bırakmayacağını biliyordum.

Gecemizin feci sonundan sonra Alexsei bizi eve bıraktı ve ikimiz de sessiz kaldık, düşüncelerimizde kaybolduk. Uzun bir duş aldım, yirmi dakika boyunca zihinsel bir çöküntü yaşadım, Moskova'daki onca erkek varken neden Slavoy Sadiek'e, yani beni mahveden ve benden çok şey alan adama rastlamak zorunda kaldığımı sorguladım.

Sonunda kurulandım ve üzerimde sade gri bir babydoll olduğu halde yatağa girdim ve neredeyse anında uykuya daldım. Alexsei gece yarısı odamda bana katılmış olmalıydı.

Bir gece önceki şok olmuş yüz ifadesini ve lacivert gözlerindeki öfkeyi hatırladığımda, bir parçam gerçekten her şeyi bilmediğini merak etti. Ama belirsizlik devam ediyordu. Belki de sadece benimle oynuyor, beni daha da küçük düşürmeye çalışıyordu.

Nefes alış verişini değiştirdi, ardından kısık bir inilti duydum, beni düşündüğümünden daha sıkı çekti ve burnunu saçlarıma sokarak ağır bir iç çekti. Kendimi onun sorularına, yorumlarına ya da yargılarına hazırlayarak gözlerimi kapattım. Ama sürpriz bir şekilde hiçbir şey gelmedi.

Onun yerine boynumun kıvrımına bir öpücük bıraktı. "İyi uyudun mu?" diye sordu, sesi hâlâ uyku sersemiydi, derin ve kadifemsiydi.

"Evet. Sen?" diye fısıldadım.

Boynuma yumuşak bir öpücük daha kondurdu. "Her zaman senin yanında uyuduğumda."

Göğsümde bir sıcaklık belirdi ama sessiz kalmayı tercih ederek hemen kenara ittim. Açıkçası dün gecedен sonra kâbusların peşimi bırakmamasını ve huzursuz bir uyku çekmeyi bekliyordum. Ama Alexsei'nin kolları beni sarmışken, kendimi neredeyse... güvende hissediyordum ve bu duygudan nefret ediyordum. Hayatımı altüst eden adamın şimdi beni rahatlatan kişi olması beni rahatsız ediyordu.

"Arkanı dön Caia," diye mırıldandı omzumu öperek.

İtaat mi etsem yoksa kalkıp odadan mı çıksam diye düşünürken, sürekli kaçırmaktan yorulmuştum. Kararlı bir iç çekişle arkamı dönüp ona bakmayı seçtim ve ben hareket ettikçe yatağın hafifçe kaymasına neden oldum.

Gözlerinde hâlâ biraz uyku hali vardı ama büyüleyici bir şekilde derin ve delici maviliklerini koruyorlardı. Bakışlarımı esir alarak yanağımı hafifçe okşadı. "Bana her şeyi anlat."

Başımı yavaşça salladım, gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımı tutmak için alt dudakımı ısırdım. "Yapamam-"

Beni daha yakına çekti, çenesi başımın üzerinde duruyordu. "Sadece yardım etmek istiyorum, bebeğim."

Valeria dışında hiç kimseye Sadiek hakkında sır vermemiştim. Bu o kadar uzun zamandır taşıdığım bir yük ki, geçmişimden gelen ve üzerimde asılı duran bir olay gibi sıkıcı bir ağrıya dönüştü. Başımı öne eğdim ve hiçliğe karışıp gitmesini umdum.

Tabii ki işe yaramaz babam bunu biliyor; her şeyi ayarlayan o. Ama onun bile tam olarak bildiğinden şüpheliyim.

Özellikle *o* gecedен sonra acının dayanılmaz olduğu günler oldu. Çiğ, amansız ve her zaman mevcuttu. Yataktan kalkmak, duş almak, hatta yemek yemek bile imkansız geliyordu. İşe ve üniversite işlerine dalarak, temelde kendime aşırı yüklenerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Bu bana geçici bir rahatlama sağlıyordu ama bazen sesi, yüzü ya da dokunuşu düşüncelerimi dolduruyor ve beni boğuyordu. Bu olduğunda, kendime gelmek ve başka bir şeye odaklanmak için buz gibi soğuk bir duşa atıldım.

"Bana yardım edemezsin, Alexsei."

Geçmiş geçmişte kaldı. Artık hiçbir şey onu değiştiremez.

Derin bir iç çekti, boynundaki damar yanağımın altında daha hızlı atıyordu. "Sadiek'i uzun zamandır tanıyorum Caia. Adamın en büyük zayıflıklarını ve sırlarını biliyorum. Sana yaptıklarını ona ödetmeyeceğimi bir an bile düşünme."

Kendimi geri çektim, biraz boşluk aradım ve yatağın kenarına çöktüm, sırtım ona dönüktü. "Neden onunla uğraşıyorsun ki?" Boğazım düğümlenerek alay ettim. "Beni ve duygularımı önemseydiğin falan yok. Eğer umursuyor olsaydın, en başta beni seninle evlenmeye zorlamazdın."

Sessizlik birkaç dakika sürdü, aramızdaki boşluğu sadece nefes alış verişlerimiz dolduruyordu. Alexsei'nin muhtemelen benimle oyun oynadığını biliyordum. Ama şimdiki karısının bir fahişe olduğunu öğrenmek onu sarsmış olmalıydı. Bu dünyada kadınlar sadece iki şeymiş gibi görünüyor; ya fahişe ya da ölü.

Ben ilkinde zorlandım ama içten içe ikincisi gibi hissediyordum.

"Her şeyi bilmem gerek, Caia. Ve bunu senden duymak istiyorum, o piçin ağzından değil."

Yüzümü hafifçe ona döndüm, bakışlarım soğuktu. "Peki sana neden bir şey söyleyeyim? Senin için ne fark eder ki?"

"Çünkü bunu düzeltmem gerekiyor."

Sözlerine inanamayarak başımı iki yana salladım. "Düzeltmek mi? Şu anda bir şeyi düzeltmen nasıl mümkün olabilir?"

"Yapabilirim ve yapacağım da. Çünkü ben artık senin kocanım."

Bir an sessiz kaldım, sözlerinin ağırlığının içime işlediğini hissediyordum. Sonra titreyen bir nefesle dudaklarımı büzdüm ve başımı yana çevirerek tekrar gözlerinden kaçtım. Gözyaşlarım kabardı ve yüzümden aşağı aktı, kelimelere dökemediğim acının sessiz tanıkları oldular.

Oda birden küçüldü, hava gerginlikle doldu. Davranışları ihanet ve manipülasyondan başka bir şey ifade etmezken nasıl kocam olduğunu iddia edebilirdi?

Mücadeleye devam edemeyecek kadar bitkin hissederek derin bir nefes aldım ve yorgun kalbimde hâlâ kalan cesareti topladım. "Peki," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu. "Sana her şeyi anlatacağım."

Ve anlattım da.

On altı yaşıma bastığım geceyi, babamın yatak odama ilk kez bir adam getirdiği günü hatırladım.

Volodymyr Babikiv, acımasız bir kumar ve uyuşturucu bağımlısı olan bir mühendisti. Babamın ona nasıl veda ettiğini ve kapıyı arkasından nasıl kapattığını anlattım. Direnmeme rağmen yüzümü nasıl zorla tuttuğunu ve beni nasıl öptüğünü. Beni nasıl taciz ettiğini, kendimi tecavüze uğramış ve güçsüz hissettirdiğini. Penisini nasıl çıkardığını ve üzerime boşalmadan önce nasıl mastürbasyon yapmaya başladığını

Yatak arşıfları beni yalnız bırakmadan önce, babamın bana bir kez daha yaşattığı acı ve ihaneti anlamlandırmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden akıyordu. On sekizinci yaş günümde babamın ısrarıyla Moskova şehir merkezindeki bir kumarhaneye gittiğimi hatırladım. Orada beni *Zhit* adlı şirketin CEO'su ve COO'su *Klark Polanski* ile tanıştırdı.

vitaminler ve sağlık takviyeleriyle ilgileniyor.

Adam elimi öptü ve beni kucağına çekti, dokunuşu kalçamda kaldı, her vuruşta daha yükseğe çıktı. Her raundu kazandı ve gecenin sonuna kadar 110 bin biriktirdi. İlerleyişi daha cesur bir hal aldı, eli bacaklarımın arasında geziniyor, dudakları boynumda dolaşıyor, direncime rağmen tereddüt etmeden izler bırakıyordu.

Masanın etrafındaki diğer erkekler de benzer şekilde kadınlarla birlikte olmaktan zevk alıyor, kollarını omuzlarına ya da bellerine doluyor, bazıları sigara içiyor ve hepsi masada içki ya da uyuşturucu kullanıyordu.

Bütün gece gözyaşlarıma karşı koydum, yükselen fatura boğazımda bir yumru gibi hissettirdi.

O gece tek yapmak istediğim kendimi kesmek ya da vurmaktı; on sekizinci yaş günümü bu şekilde kutlamayı hiç beklemiyordum.

Nihayet eve vardığımda, Polanski'nin hile yaptığı için güvenlik tarafından tutuklandığını ve onu döverken yaşanan kaosa tanık olduğumu öğrenince rahatladım ve bir taksi çağırdım.

Eve vardığımda babamı kanepede sızmış, kokaini oturma odasındaki masaya saçılmış ve paraları her yere saçılmış halde buldum. Doğruca mutfağa yöneldim ve daha önce kendim için aldığım küçük pavlova kekini almak için buzdolabını açtım. İçim burkularak tek bir mum yaktım ve üfleyerek söndürdüm ama bir dilek tutmadan önce değil.

"Ne diledin, *moya solnyshka*?" Alexsei usulca sordu. Gözlerimiz buluştu.

"Özgürlük için" diye nefes verdim.

Özgürlük, doğduğum andan bugüne kadar tek arzum oldu.

"Babam beni *Sadiek*'le ilk tanıştırdığında on dokuz y a ş ı n d a y d ı m ,"

diye devam ettim.

"Yani yaklaşık iki yıl önce?"

Başımı salladım, yatağın kenarından kalkıp pencereye doğru ilerledim, dışarıdaki kış manzarası dikkatimi çekmişti. Pencerenin bu noktasından

apartmanında, Gorki Central Park'ın karla örtüldüğünü, ağaçların karın ağırlığıyla dolduğunu görebiliyordum.

"Babam, Moskova Belediye Başkanı ve bazı federallerle akşam yemeğinde kendisine katılmamı istedi. Eşlerinin ve çocuklarının da orada olacağını söyledi, o yüzden gelmem gerekiyordu."

İçimden bu anıyla alay etmekten kendimi alamadım. Belki de reddetmiş olsaydım, o kader gecesi asla olduğu gibi gelişmeyebilirdi.

"Şehrin dışındaki büyük, ıssız bir evin önüne geldik. Önünde sadece bir araba park etmişti, bu bana tuhaf gelmişti. Daha fazla insan bekliyordum. Ama içeri girdiğimizde sadece Sadiek oradaydı, yanaklarımı öperken ürpertici gülümsemesi yayılıyordu. Güzel olduğumu söyleme cüretini gösterdi, babamın zenginliğinin sebebinin görünüşüm olduğunu ima etti," dedim acı bir kahkaha atarak, omurgamdan aşağı süzülen ürpertiye engellemek için kendime sarıldım.

Alexsei'nin oturduğu yerden kalktığını duydum, kolları belimi sararken ayak sesleri yaklaşıyordu. Bir an gerildim, sonra dudakları başımın arkasına değince rahatladım.

"Sonra ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Yutkundum, gözlerimi kapadım ve paniğe kapılmak istemediğimden ya da anıların zihnimi bulandırıp kelimeyi ağızımdan çıkarmamı imkânsız hale getirmesinden korktuğumdan yavaşça nefes alıp verdim.

"Akşam yemeğinde kırmızı şarap eşliğinde biftek ve patates kızartması yedik. Ama bifteğin her ısırığında, tam olarak tanımlayamadığım garip bir şey tatmaya devam ettim. Sonra bir anda babam-" Durdum, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayacağını sandım.

Bu duygu o kadar baskındı ki her an kusabileceğimi ya da bayılabileceğimi düşündüm. Alexsei'nin kolları gevşedi ama elleri kollarımın üzerinde nazikçe kaymaya başladı ve her yerimi karıncalandırdı.

Dudakları kulağıma değdi, "Güvendesin Caia. Ben y a n ı n d a y ı m . Nefes al."

Başımı salladım, kendimi toparlamaya çalışırken biraz daha sakinleştiğimi hissettim.

Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Babam aniden ayağa kalktı ve şehirde acil bir durum olduğunu söyledi. Değerli bir müşterisinin dairesinde ölü bulunduğunu ve babamın yüklü miktarda borcu olduğunu söyledi. Aceleyle çıkıp gitmeden önce söylediği tek şey buydu, beni evden kilometrelerce uzakta, dostça görünmesine rağmen kendimi huzursuz hissetmeme neden olan bir yabancıyla bıraktı."

Kaçınılmaz olandan kaçamayacağımı bildiğim için bir an sessiz kaldım. Cesaretimi toplayarak bitirmem ve ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.

"Kendimi çok kötü hissediyordum, bu yüzden ondan beni eve bırakmasını istedim. Ama önce biraz uzanmam için ısrar etti ve beni daha sonra geri götüreceğini söyledi." Derin bir nefes aldım ve gerginliğimi azaltmak için enseme ovuşturdum. "Her an bayılacakmışım gibi hissettim, o bana su getirmeye giderken ben de onun kanepesine yığıldım. Ve sonra... Ya uykuya daldım ya da bayıldım. Emin değilim..."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım ve hiç çaba harcamadan düşüncelerini okudum. Sanki ruhunun derinliklerini görebiliyordum ve söylemek üzere olduğum şeyi tam olarak anladığını biliyordum.

"Gözlerimi kırıştıtarak açtım, sanki üzerime ağır bir yük binmiş gibi şaşkın ve telaşlı hissediyordum. Elbisem karnıma kadar yükselmişti ve iç çamaşırım hiçbir yerde yoktu, Sadiek'le birlikte..." Zihnime hücum eden görüntü seline karşı savaşıarak başımı salladım ve tekrar derin bir nefes aldım.

Haydi, Caia. Bunu yapabilirsin.

"Karşı koymaya, çılgılık atmaya, onu *dışarı* itmeye çalıştım ama hiç gücüm yoktu. Parmağımı bile oynatamıyordum ve sesim de gitmişti. Tek yapabildiğim ağlamak, ağlamak ve tekrar bayılana kadar ağlamaktı. Ama onun şöyle dediğini duymadan önce değil... 'Seni çok sert *becereceğim* Caia. Baban, amını yalamama izin verdiği için en iyisi.'"

İşte bu kadar. En karanlık sırlarım onun önünde çırılçıplak kalmıştı.

En derin zayıflıklarımı, utanç içinde saklamayı tercih ettiğim yanlarımı biliyordu.

Belki de benimle evlenmenin bir hata olup olmadığını sorguluyor, zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak ediyordu.

Düşüncelerim dönüp dururken ve sessizlik ağırlaşırken, Alexsei gözümden kaçan bir damla yaşı neredeyse yersiz hissettiren bir şefkatle sildi. Nazık bir dokunuşla çenemi kaldırdı ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Hazırlıksız yakalanmışım, yüzümden daha fazla gözyaşı akarken titrek bir nefes verdim.

"Oh, *moya solnyshka* ..." Alexsei yumuşak bir sesle, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Beni daha yakına çekip kollarını sıkı bir sarılmayla etrafıma doladığında iç çektim. Sonunda kendimi bıraktım ve onun kollarında ağlamaya başladım. Kollarım onu sıkıca sardı ve gözyaşlarım çıplak göğsünü ıslattı ama umurumda değildi. O anda tek ihtiyacım olan daha az yalnız hissetmekti.

Bölüm

Thirty-One

"Kalbinizi açtığınız kişilere asla dudaklarınızı kapatmayın."
- Charles Dickens

Caia

Hapları saydım ve üçten fazla hapi olan hastalar için her zaman getirdiğimiz çilekli süt kutusunu unutmadığımdan emin oldum - ilaçlarını daha kolay almalarına yardımcı oluyor.

174 numaralı odaya doğru ilerleyerek kapıyı usulca çaldım ve hastamı uyuklarken buldum. Saatime baktığımda öğleden sonra 3:45 olduğunu gördüm. Bay Vienov genellikle bu saatte uyumazdı.

Yine de monitör değerlerini kontrol etmek için yatağının yanına gittim. Her şeyin yolunda olduğunu teyit ettikten sonra hemşire istasyonuna geri dönmeyi planladım. İlaçları için onu on beş dakika sonra uyandıracağımı zihnime not ettim.

"Hemen döndün mü?" Valeria kendine bir fincan sıcak sade kahve koyarak sordu.

"Evet. Uyuyor. Tanrım, keşke ben de biraz kestirebilseydim," diye esnedim. "Çok yorgunum."

Kıkırdadı, fincanını dudaklarına götürdü, gözleri muzipçe parıltıyor, benimkileri hiç bırakmıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Ölümcül güzellikteki kocanla yaptığın ateşli seksten yoruldu mu?" diye alay etti, dudaklarında muzip bir sırıtış vardı.

Başımı sertçe sallarken yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Ben... onunla seks yapmıyorum, Valeria!"

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi.

"Yemin ederim! Onu... istemiyorum! Onu umursamıyorum! Bu arada, onun çekici olduğunu düşünen tek kişi sensin. I-"

Arkamdan bakarken gözleri büyüdü. "Oh, merhaba, Alexsei!"

O kadar hızlı döndüm ki elimdeki dosyayı düşürdüm, kalbim heyecanla çarpıyordu. Ama hayal kırıklığına uğradım, orada hiçbir şey yoktu.

"Onu umursamıyorsun, ha? Küçük yalancı!" diye kıkırdadı ve suçlayıcı bir parmak gösterdi.

Ben yere düşen dosyayı almak için çabalarken Valeria kahkahalarını tutamıyor, omuzları neşeyle titriyordu.

"Tamam, tamam, belki biraz umursuyorum," diye mırıldandım. Valeria muzaffer bir edayla sırttı. "Aha! Biliyordum!"

Başımı yorgunca salladım ve onu ofisine kadar takip ettim. Köşedeki küçük kahverengi deri koltuğa uzanıp gözlerimi kapattım, böyle kalırsam rüya alemine dalacağımı biliyordum. Ama tekrar ayağa kalkmak çok fazla çaba gerektiriyor gibiydi.

"Nasılsın Caia? Gerçekten mi?" diye sordu, sessizliği bozarak.

Omuz silktim, bir esnemeyi bastırdım. Göz kapaklarım kurşun ağırlık gibi hissediyordu. "Ben... iyiyim," diye fısıldadım.

Parmakları klavyenin üzerinde dans ediyordu, ritmik vuruşlar garip bir şekilde yatıştırıcıydı ve beni uykulu bir hale sokuyordu. Tam yenik düşmek üzereyken, yazması aniden durdu.

"Sakin uyuma. Oda 174'teki hastana ilaçlarını vermeli ve duş almasına yardım etmelisin," diye hatırlattı.

Kıkırdadım, kendimi koltuktan kaldırıp gerindim ve gözlerimdeki uykuyu sildim. "Evet, evet. Uyardığın için teşekkürler patron."

Gözlüklerini takıp dosyaları karıştırırken dudaklarının kenarını kaldırdı. "Kocanın bugün çalışmana izin vermesine şaşırdım."

Bıkkın bir inilti çıkardım. "Ona böyle demeyi kes!"

Sıradan bir omuz silkmeye hızla bir belgeyi imzaladı ve mühürledi. "Ee, neler oluyor?"

"Pek bir şey yok," diye iç geçirdim, dünyanın yükünün omuzlarıma çöktüğünü hissediyordum. "Ona sadece... Sadiek'ten ve diğer her şeyden bahsettim."

Valeria işine ara verip gözlüklerini çıkardı. "Ah, tatlım," diye fısıldadı, sandalyesinden kalkıp yanıma oturdu. Beni rahatlatıcı bir şekilde kucakladı.

"Ben iyiyim Valeria. Gerçekten-"

"Kapa çenen, bırak da sana biraz sarılayım."

Usulca kıkırdadım, yanağıma şefkatli bir öpücük kondurup beni bırakmadan önce onu bir an için kendime çektim.

"Bana her şeyi anlat," diye nazikçe ısrar etti.

"Dün gece yetimler için düzenlenen bir galaya gittik ve Sadiek de oradaydı. Beni tanımamış gibi davrandı ama yüzünü görmek ve sesini duymak bile beni panikletti. Tüm vücudum durmuş gibi hissettim. Arka bahçeye doğru koştum ve kendimi bir labirentin içinde dolaşırken buldum. Sonunda, bankı olan تنها bir yer buldum ve orada soğukta oturup içeri dönmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. İşte o zaman Alexsei beni aramaya geldi ve beni orada buldu."

"Sence... Sadiek'le buluşmanı bilerek mi ayarladı?" Valeria sordu, gözlerinde endişe ve üzüntü vardı.

Başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil. Alexsei'nin geçmişim hakkında hiçbir fikri yoktu."

İlk başta her şeyi beni incitmek için ayarlamış olabileceğini düşündüm ama bu sabah gözlerindeki öfkeyi, yumruklarındaki gerilimi ve omuzlarındaki sertliği görünce geçmişimden tamamen habersiz olduğunu anladım. Öfkesi gerçek ve çığ görünüyordu.

Kollarında ağladıktan ve beni sakinleştirmek için sırtımı okşadıktan sonra beni usulca öptü ve hazırlanıp uzun ve ılık bir duş almamı söyledi. Ben de aynen öyle yaptım. Ilık su sanki olan biten her şeyi yıkıyormuş gibi hissettirdi.

Sade siyah bir kot pantolon ve siyah örme bir tulum giyerek mutfağa gittim ama mutfak boş buldum. Ama bir bardak portakal suyu, bir fincan ılık limon çayı ve bir tabak çırpılmış yumurta ile iki parça kızarmış ve tereyağlı ekşi mayalı ekmeğin yanında küçük bir not vardı.

Igor'un malikanede bana ihtiyacı var.

İstersen günü Valeria ile geçir ama telefonunu unutma.

Bu gece beni bekleme.

Bir hayal kırıklığı hissettiğimi inkâr edemezdim. Güvensizlik duygusu göğsümü kemirdi ama bunu bir kenara itip kahvaltımı yemeye başladım, sağır edici sessizliğin ortasında ağızda ekşi bir tat kalmıştı.

Belki de düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı... benden uzakta.

Ağır bir iç çekişle devam ettim: "Sanırım bir dahaki görüşmemizde konuşmamız gerekecek."

Valeria merakla bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonuma baktım ve hastamı kontrol edip uykusundan uyandırma vaktinin geldiğini gördüm.

"Boşanma konusunu konuşmamız gerek Valeria," diyerek kapıya doğru yöneldim. "Bu evliliğin bir anlamı yok ve eminim Silas babamın beni -birkaç kez- birkaç dolar karşılığında sattığını öğrenirse, Alexsei'yi herhangi bir utançtan kaçınmak için benimle bağlarını koparmaya zorlayacaktır."

Kollarını kavuşturarak koltuktan kalktı. "Böyle söyleme! Utanılacak bir şey yok ve sen kimseye utanç getirmiyorsun tatlım. Çok şey atlattın Caia. Lütfen kendine karşı daha nazik ol."

Valeria'nın rahatlatıcı sözlerini içime çekerken telefonum bir bildirimle çınladı.

Merakla ekrana baktım ve Alexsei'den bir mesaj gördüm. Heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla, ne bekleyeceğimden emin olmadan mesaja dokundum.

Lucifer:
Haberleri kontrol
et.

Şaşkınlıkla Valeria'yı küçük televizyonunu açması için dürttüm, merakımız havada uçuşuyordu. Nefes nefese, uzaktan kumandayı kapıldığı gibi ikimiz de koltuklarımıza yerleştik. Bir klik sesiyle ekran canlandı ve haber yayını başladığında odaya ürkütücü bir parlaklık yayıldı.

"Şok edici bir şekilde, vitamin ve sağlıklı yaşam takviyeleri konusunda uzmanlaşmış milyonlarca dolarlık Zhit şirketinin CEO'su ve COO'su milyarder Klark Polanski bu sabah ofisinde ölü bulundu. Elleri kesilmiş ve dili koparılmış olan Polanski'nin korkunç görüntüsü araştırmacıları şaşkına çevirdi. Ön raporlar, kesik elleri nedeniyle aşırı kan kaybından öldüğünü gösteriyor ve bu zaten tüyler ürpertici olan gizeme uğursuz bir katman ekliyor. Polis Departmanı soruşturma başlattı... "

"Kahretsin," diye nefes aldı Valeria, gözleri şok içinde benimkilerle buluştu.

Klark Polanski ölmüştü. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. "Sence..." Valeria'nın sesi kesildi.

Yavaşça başımı salladım. "Bana mesaj attı ve haberleri kontrol etmemi söyledi."

Alexsei Romaniev az önce bir adam öldürmüştü. Babama beni taciz etmesi için para veren bir adamı.

Kocam az önce *benim* için öldürmüştü.

"O adama bu gece çok ateşli bir öpücük versen iyi olur," diye şaka yaptı Valeria, gözleri muziplikle parlıyordu.

Kıkırdamamı engelleyemeyerek gözlerimi devirdim ve hastamı uyandırmak için odadan çıktım. Kendime rağmen dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı.

Oh, Alexsei, seninle ne yapacağım ben?

Bölüm
Otuz İki

"Düşmanlarımızı affetmeliyiz, ama asılmadan önce değil."
- Heinrich Heine

Alexsei

Ellerimi yıkayarak kurumuş kanı temizledim ve mutfak masasından aldığım temiz bir bezle cildimi kuruladım.

Bardağı dudaklarıma götürerek votkanın boğazımı yakmasına izin verdim, alkol omuzlarımdaki gerginliği hafifletirken gözlerimi kapattım.

Çok kötü bir gün geçirmiştım. Küçük cadımın berbat geçmişi ve değersiz baba bahanesiyle ilgili yürek burkan ifşaatından sonra evde daha fazla kalmaya dayanamadım. Harekete geçmeliydim ve bunu hemen yapmalıyım.

Caia'yı yalnız bırakmak isteyeceğim son şeydi. Kahretsin, o kadına bağımlıyım. Tek arzum onun yanında olmak, tenini dudaklarımin altında hissetmek, onu kollarımla sarıp kokusunu içime çekmekti.

Ama onun için, ona yapılanlar için adalet aramam gerektiğini biliyordum. Kimse karıma elini bile süremez ve bu yanına kâr kalmaz.

Listemde dört lanet isim vardı.

Volodymyr Babikiv / Klark Polanski / Slavoy Sadiek / Kristian Mankiev

Polanski ile başlamaya karar verdim, sadece diğer adamlara başlarına gelecekleri tattırmak için. Onu dışarı çıkarmak şaşırtıcı derecede kolaydı; işlediği suçlar yüzünden neredeyse hiç acı çekmiyor gibiydi.

Onu bu sabah saat 8'de ofisinde buldum. Phuket'ten yeni dönmüştü, ladyboyarla geçirdiği çılgın zamanlardan ve pervasız

Harcamak. Silas şirketine yatırım yapmakla ilgileniyormuş gibi davrandım. Çok heyecanlanmıştı.

Tesadüfen ona en sevdiği pezevengi sordum, belki bir eskorta ihtiyacım olur diye. Polanski tuzağıma düştü. Mankiev'in adı ağzından çıktığında içimde bir şeyler koptu.

Bavulumdan küçük baltamı aldım ve masasına indirerek iki elini de kestim. Çılgılığı o kadar yüksekti ki, Antarktika'ya ulaşmasını bekliyordum. Hiç vakit kaybetmeden onu susturmak için dilini kestim.

Daha sonra, adrenalin hala pompalanırken, güvenlik ofisinde hızlı bir mola verdim. Biraz nakit para ve biraz ikna ile sabahki video görüntülerinin rahatça kaybolmasını sağladım. Para gerçekten de her sorunu çözüyor.

Sonra *Volodymyr Babikiv*'i bulmaya gittim. Ofisinde olmayacağını biliyordum çünkü küçük bir bilişim şirketindeki sözleşmesi iki hafta önce aniden sona ermiş, zimmetine para geçirmekle suçlanmış ve binlerce dolar kayıp olmuştu. Moskova şehir merkezindeki dairesini kontrol ettim ama boştu.

Hayal kırıklığına uğrayarak Volk'a ulaştım ve Babikiv hakkında herhangi bir ipucu olup olmadığını sordum. Tek kelime etmeden saatler geçti ve sabrım tükenmeye başlamıştı. Sonunda Volk, Babikiv'in Saint Petersburg'daki kumarhanelerimizden birinin güvenlik kamerasında görüldüğünü söyledi.

İşte bu lanet Pazar gecesinde, özel jetimizle bir saatlik uçuşu geride bırakmış, kumarhanemizin çeşitli koridorlarında geziniyordum. Birkaç müşteriye başımı sallayarak her şeyin yolunda gittiğinden emin oldum. Burası Cuma gecesi olduğu kadar kalabalık değildi ama yine de altı yedi masa kumar oynayan, içki ve sigara içen erkeklerle doluydu.

Babikiv'in yüzü hemen gözüme çarptı - Volk'un bana gönderdiği sabıka fotoğrafı kadar iğrençti.

Poker masalarına yaklaştım ve krupiyeye başımla selam vererek bir viski sipariş ederek usulca yanına oturdum. Sağımdaki Babikiv'e odaklanmadan önce masanın etrafındaki insanlarla selamlaştım, karşımda oturan iki orta yaşlı adamla başımı salladım. Kendimden emin bir sırtışıla yerime yerleştim ve oyuna hazırlandım.

Bir garson kız yanıma geldi; viskimi masaya koyarken gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. Gitmeden önce elini koluma dokundurdu ama ben onu hemen ittim.

"Ee, Babikiv," diye başladım rahatça, kadehimdeki viskiyi döndürerek. "Bu el hakkında ne düşünüyorsun?"

Babikiv kartlarına baktı, kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Hmm, zor karar. Sanırım artıracağım."

Başımı salladım, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Cesur bir hamle."

"Bekle." Gözleri büyüdü. "Adımı nereden biliyorsun?"

Arkama yaslandım. "Oh, sadece şanslı bir tahmin. Böyle yerlerde isimler havada uçuşur."

Omuz silkmeden önce bana şüpheyile baktı. "Yeterince makul."

Babikiv'e bakmak tam bir kâbustu, korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Yüzü sivilce izleri ve pürüzlü, kraterli bir ciltle kaplıydı, gözlükleri yüzüne göre çok büyüktü. Göbeği gömleğinin altından dışarı fırlamıştı ve göğüs kılları yabani otlar gibi filizlenmişti. En kötüsü de uzun zamandır yıkanmamış gibi kokan ve midemi bulandıran uzun, yağlı saçlarıydı.

"Biliyor musun Babikiv, bazen kazanmanın bir bedeli vardır," dedim, bakışlarım ona kilitlenmişti.

Babikiv bir kaşını kaldırdı, belli ki şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Sesimi alçaltarak hafifçe eğildim. "Hadi oynayalım. 15 bin koyuyorum."

Babikiv'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Önümdeki büyük fiş yığınının endişeyle baktı, sonra kendi yetersiz yığınının döndü.

"Bundan emin misin?" diye mırıldandı; sesi belirsizlikle doluydu.

"Kesinlikle. Hatta 30 olsun."

Babikiv tereddüt etti, seçeneklerini tarttığı belliydi. Sonunda, titreyen bir el ile fişlerini masanın ortasına itti ve benim bahsimle eşleşti.

"Pekâlâ o zaman," dedi kendinden emin görünmeye çalışarak ama beceremeyerek. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Oynarken, yıllar boyunca Igor'dan öğrendiğim bazı sinsî numaraları kullanmaktan kendimi alamadım. Onun dersleri sayesinde elimde hem mecazi hem de gerçek anlamda birkaç as vardı. Babikiv'in hiçbir şeyden haberi yoktu, bu da onu her fırsatta alt etmeyi kolaylaştırıyordu.

Zayıf blöf girişimlerine rağmen, onun içini gördüm. Her turda, Babikiv'inki sıfıra inerken ben çip yığınımı istikrarlı bir şekilde artırdım. Bu kadar rakipsiz olması neredeyse komikti.

Son elde zaferin benim olduğumu biliyordum. Kendini beğenmiş bir sırtışla potu topladım. Babikiv bir şanslı olduğumu düşünmüş olabilirdi ama benim karşımda hiç şans yoktu.

Ağır bir şekilde iç çekti, omuzları çöktü. "Kahretsin... O paraya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Öyle mi? Neler oluyor?" Bir sigara yakıp havaya bir nefes duman salarak sordum.

Babikiv konuşmadan önce tereddüt etti. "Ben... Ben ciddi bir borç içindeyim. Yakında para bulamazsam ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu çok kötü, dostum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve boğulmakta olan bir adamın can simidine tutunması gibi bir umut ışığı gördüm. "Bilmiyorum. Belki bir tur daha?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadım, sigaramın dumanı kül tablasında söndürmeden önce etrafımda uğursuz bir şekilde kıvrılıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Babikiv?"

Masamızdaki diğer iki adam aceleyle kalkıp gitmeden önce gergin bakışlar attılar.

"Hayır," diye mırıldandı Babikiv, sesi kadeh şingirtıları ve uzaktan gelen sohbet uğultusu arasında zar zor duyuluyordu.

Ben sıırttım. "Ben Alexsei Romaniev'im."

Babikiv'in yüzünün rengi soldu, gözleri farkına vararak genişledi. Fısıldamadan önce titrek bir nefes aldı: "Sen Silas'ın bir parçasısın."

Yavaşça başımı salladım, içkimi bitirirken onun çirkin yüzündeki korkuyu fark ettim.

"Benden ne istiyorsun? Sana borcum yok! Yok," diye kekeledi Babikiv.

Sözünü kestim, ses tonum buz gibiydi. "Geçenlerde karımı tanıdığını duydum, Babikiv." Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. "Adı Caia Mankiev. Bir şey çağırıyor mu?"

Babikiv'in gözleri panikle açıldı ve kelimeleri karıştırmaya başladı. "Hayır, yemin ederim, o isimde birini tanımıyorum. Onu daha önce hiç duymadım."

"Bundan emin misin?"

Çılgınca başını salladı, alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu. "Evet, eminim. Onun kim olduğunu bilmiyorum."

Bakışlarını bir süre daha tuttum. Ne kadar da korkak.

"Görüyorsun ya, gerçeği biliyorum. Caia Mankiev'in tam olarak kim olduğunu biliyorsun."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

"Karıma dokundun, değil mi?"

Babikiv'in yüzü daha da solgunlaştı ve gözlerimin içine bakamayarak zorlukla yutkundu. Gergin bir sessizlikten sonra nihayet yavaşça başını salladı, utancı açıldı.

"Seninle ne yapmalıyım, Babikiv?" diye sordum, sesim soğuk ve acımasızdı.

"Lütfen," diye hıçkırdı, gözyaşları ve sümüşü yüzünden aşağı akıyordu. "Sadece bir kez yaptım! Onun senin karın olduğunu bilmiyordum! Yemin ederim! Onu ucuz bir sürtük sanmıştım-"

Mızmız sesine sinirlenerek ceketimden silahı çıkardım ve tam bacaklarının arasına nişan aldım. Bir an bile düşünmeden tetiği çektim. Silah sesi odanın içinde patladı ve Babikiv acı içinde kıvranarak yere yığılırken çığlıkları havayı deldi.

Başında dikildim, silahı kafasına doğrulturken yüzüm sertti. "Yanlış kelime seçimi, Babikiv," dedim, soğuk çelik elimde sabit duruyordu. "Şeytan'a benden selam söyle."

Başka bir şey söylemeden tetiği tekrar çektim. Kurşun odanın içinde yırtıldı, alnına saplandı. Babikiv'in bedeni gevşedi, ölümden bir bez bebek gibi oldu.

Silahı kılıfına soktum ve intikamımın kanlı izlerini arkamda bırakarak uzaklaştım. Babikiv ve Polanski'nin icabına bakılmış, bana ya da karıma karşı gelmeye cüret eden herkese acımasız bir mesaj verilmişti. Artık listemde sadece iki isim kalmıştı, tek ihtiyacım olan sıcak bir duş almak ve hayatımı alt üst eden kadını görmektir.

Eve gittim ve neredeyse kırıp Caia'yı uyandıracaktım ama telefonumdan saate baktığımda bunun için çok geç -ya da erken- olduğunu gördüm. Bu yüzden uyumasına izin vermeye çalıştım ve odasına dalma dürtüsüyle savaştım.

Ama kendime engel olamadım. İçeri süzüldüm ve onu kontrol ettim. İşte oradaydı, yayılmış ve dingin bir şekilde, bir yastığı can simidiymiş gibi tutuyordu. Üzerinde benim Kenzo siyah tişörtlerimden biri ve siyah bir tanga vardı, saçları yüzünü çevreliyordu. Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve yanaklarında yumuşak bir kızarıklık vardı. Rüya gibi görünüyordu.

Benim güzel kabusum. Benim küçük cadım.

Ağır bir iç çekişle kapıyı kapattım ve tek başıma banyoya doğru ilerledim.

Bölüm
Otuz Üç

"Seks hemen hemen her şeyi iyileştirir."
- Chuck Palahniuk

Caia

"Dün... neredeydin?"

Alexsei elinde kahvesi, telefonundan başını zorlukla kaldırdı. Kanepeye uzanmış, bacaklarını iki yana açmış, Amerikan futbolu ya da rugby gibi bir şeye dalmışken çıplak göğsü sergileniyordu.

Kahvesini yudumladı, fincanını yere bırakıp elini dağınık saçlarında gezdirmekten önce gözleriyle vücudumu taradı.

"Erken kalkmışsın," dedi, ses tonu kayıtsızdı.

Yanına oturdum, bacak bacak üstüne attım, gözlerim yüzüne kilitlendi.

Çok çekiciydi, özellikle de rastgele bir pazartesi günü sabahın yedisinde.

Bütün gece onu beklemiştim. Evde olduğunu bilmeden uyuyamazdım.

Yatakta dönüp dururken kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu ama uyku bir türlü gelmiyordu. Alexsei nihayet eve geldiğinde, sabahın ikisini çoktan geçmişti, onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım. O odama girerken uyuyor numarası yaptım.

"Erken yattım. Seni beklemek istedim ama... Çok yorgundum."

Cevap olarak sadece mırıldandı ve telefonunu sehpanın üzerine koydu. Üzerinde siyah pijama pantolonundan başka bir şey olmadan ayağa kalktı, Calvin Klein'ının bel bandı aldığı her nefeste ortaya çıkıyordu.

"Yani..." Çekingen bir şekilde başladım. "Ee?"

"Dün gece neredeydin?"

"İşteydim," dedi basitçe, koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu. İnanmayarak bir kaşımı kaldırdım. "İş mi?"

"Da."

Doğru kelimeleri bulmak için kaşınıyordum. "Peki başka?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken ağzının kenarı hafifçe kalktı. Eliyle hafifçe yanağımı kavradı, ensemeye doğru kayarak beni kendine çekti ve aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Dudakları kulağıma gitmeden önce yanağımı okşadı, sıcak nefesi beni ürpertti.

Gözlerimi kapattım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Neden bilmek istiyorsun? Beni umursamadığını sanıyordum," diye fısıldadı, dili kulak mememi okşadıktan sonra hafifçe ısırıldı.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Ne yaptın Alexsei?" Boynumun kenarına bir öpücük daha kondurdu.

"Cevabını zaten bildiğin soruları sorma, *moya solnyshka*."

Bileğini kavradığımda kalbim küt küt atmaya başladı, boynumu öpmeye ve yalamaya devam ederken tırnaklarımı boynuma geçirdim. Bacaklarımı sıktım, aralarındaki sıcaklığın yayıldığını hissettim.

"Polanski'yi öldürdün," diye fısıldadım, dişlerinin tenime battığını ve sonra bir iniltiyi tutmaya çalışırken sertçe emdiğini hissettim. Bir morluk bıraktığını biliyordum.

"Da."

"Neden?"

Yanağıma bir öpücük daha kondurmadan önce dudakları boynumda gezindi ve hiçbir şey olmamış gibi kanepeye geri oturarak beni bıraktı.

"Ve Babikiv."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Onu da ben öldürdüm," dedi, ses tonu rahattı.

Korku tüylerimi diken diken ederek kollarıma yayıldı ama Alexsei görünüşe bakılırsa etkilenmemiş bir halde kahvesini yudumlar ve televizyona dalmışken bu korku çabucak kayboldu.

"Neden?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sormayı başardım. "Bunu neden yapasın ki?"

Fincanını yere koydu. "Çünkü sen benim karımsın."

Kalbim boğazıma fırladı. Masadan kalktım ve mutfığa doğru hışımla ilerledim.

Onları öldürdü.

Bana zarar veren adamları öldürdü.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Duygular içimde bir fırtına gibi çalkalanıyordu. Suçluluk duygusu, benim yüzümden kaybedilen hayatlar için beni pençeliyordu. Ölümünün acımı silmediğini bildiğim için öfke alev alev yanıyordu.

Yine de tüm bunların arasında derin bir minnettarlık vardı. Birinin benim için bu kadar zahmete girmiş olmasına minnettarlık. Ve o kişi Alexsei'ydi. Kocamdı.

Ben mutfağı arşınlarken, havada yoğun bir gerilim varken, Alexsei yanıma geldi, varlığı belirgindi.

"Onları sen öldürdün."

Alexsei aramızdaki mesafeyi kapattı, o kadar yakındık ki kalp atışlarının benimkiyle senkronize olduğunu duyabiliyordum.

"Ve bunu tekrar yapacağım. Kimse karıma dokunamaz ve bu yanına kâr kalmaz." "Alexsei-"

"Benim olana el sürmeye cüret ettiler; şimdi bedelini ödediler." "Senin mi?"

I dedi, İNANÇSIZLIK sıkılaştırma benim Göğüs. "Ben değil kontrol edebileceğin, saklayabileceğin ya da istediğin zaman gösterebileceğin bir varlık!

Hayatımla oynamayı bırak! Eğer babam öğrenirse-"

Soğuk ve sert bir bakışla sözümü kesti. "O piçin adını bile ağzına alma. Mankiev öldü sayılır ve sana yaptıklarının cezasını çekmesini sağlayacağım."

Gözümden bir damla yaş kaçtı ve ellerini kalçalarımın koyarak beni kendine doğru çekmeden önce gözyaşımı sildi. Hiç düşünmeden avuçlarımı çıplak göğsüne bastırdım ve kaslarının kıvrımlarını izledim. Yakınlığı sarhoş ediciydi, sıcaklığı tenime sızıyor ve beni özlemle tutuşturuyordu.

Bakışlarımız kilitlendi.

Ondan çok nefret ediyordum ama onu her şeyden çok istiyordum.

Ve Tanrı yardımcım olsun, benim de ona *ihtiyacım vardı*.

"Senden hiç istemedim-"

"Senin için dünyayı yakarım Caia," diye fısıldadı, alnıma şefkatli bir öpücük kondurarak. "Geçmişinin gölgesinin üzerinde dolaşmadığı bir hayatı hak ediyorsun. Bunun sorumluluğunu üstlendim ve sana zarar vermeye cüret eden herkesi alaşağı edeceğim."

Midemdeki düğümler çözüldü ve sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibi hissettim. Hiçbir karşılık beklemeden bunu benim için yapmıştı. Hayatımda ilk defa bir adam beni korumak için kendi yolundan çıkmıştı.

O anda şüphelerim ve korkularım eriyip gitmiş, yerini güçlü bir özlem almıştı.

Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum.

"Becer beni."

Çenemi tutup kaldırdı, böylece gözlerimiz kilitlendi. Mavi yeşille buluştu. Kaşlarını çatı. "O da neydi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ne dediğimi çok iyi biliyordu, sadece beni yalvartmaktan zevk alıyordu.

"*Lütfen* Alexsei, beni şimdi becer."

Kıkırdadı. "*Nyet*."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hayır mı?"

"Sesin pek inandırıcı gelmiyor."

İçimi çektim ve elini yüzümden uzaklaştırdım. Kendimi biraz asi hissederek gösteriş yapmaya karar verdim. Yavaşça, ipek pijama bluzumun her düğmesini açtım ve yere düşmesine izin verdim. Tişört yok, sütyen yok, sadece ben, doğanın istediği gibi. Sonra pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırđım ve dramatik bir yetenekle dışarı çıktım. Son olarak, tangamı aşağı çektim ve parmaklarımla bir kupa gibi kıvırdım.

Karşısında çırılçıplak durarak tepkisini bekledim. Sessiz kaldı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yüzünde hala yemediğini belirten bir ifade vardı.

Kocam hâlâ elde edilmesi zoru oynuyordu.

Yaklaşarak ellerimin göğsünün üzerinde kaymasına izin verdim, dokunuşumun altında sertleştiğini hissedene kadar yavaşça aşağı doğru indim.

"Seni *çok* istiyorum Alexsei," diye inledim, sesim şehvetle kalınlaşmıştı, onu kavrayıp pijamasının üzerinden okşarken.

Kasıtlı bir yavaşlıkla dizlerimin üzerine çöktüm, pijamasının yere düşmesine izin verdim ve onu tamamen serbest bıraktım. Dudaklarımı ıslattım, sonra onu tabanından ucuna kadar yaladım, ağzıma almadan önce başını dilimle daire içine aldım.

Tatmin edici bir patlamayla onu serbest bıraktım ve boğucu bir bakışla ona baktım. "Ama eğer istemiyorsan, sorun değil," dedim, onu tekrar ağzıma almadan önce, hevesle emdim, dilime karşı nabzını hissettim.

"Lanet olsun," diye inledi, başı geriye düştü, elleri arkasındaki tezgahı kavradı.

Ağzımdan çıkmasına izin verdim ve ayağa kalktım. "Bunu kendim halledebilirim."

Gitmek için döndüğümde, çıplak vücudumda gezinen gözlerinin farkında olarak yatak odama yöneldim. Ayak sesleri beni takip etmeden önce usulca küfrettiğini duydum.

Gülümsemekten kendimi alamadım; beni o kadar kolay bırakmayacağını biliyordum.

Kapıyı açtım ve odaya süzıldüm, kısmen açık perdelerden gelen yumuşak ışık yatağın üzerine gölgeler düşürüyordu. Büyük bir yastık aldım, yavaşça kabarttım, Alexsei içeri girip kapıyı arkasından kapatırken fark etmemiş gibi davrandım.

Sırtımı ona dönerek yastıkla uğraşmaya devam ettim ve sonunda yatağa uzanmadan önce onu okşadım. Bacaklarımı iyice açarak Alexsei'nin rahatça görebileceğinden emin oldum. Gözlerimiz bir anlığına buluştu, sonra hızla başka tarafa baktı ve bakışları parlayan amıma kaydı.

Dudaklarını ıslattı ve kapıya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve beni sessizce izlerken çenesini ovuşturdu, yüzü okunamazdı.

"Biliyor musun," dedim, iki parmağımı bacaklarımın arasına kaydırmadan önce emerek, "Igor'un Malikanesi'nde yemek yediğimiz gece eve geldim ve seni düşünmeden edemedim. Hayatımda ilk kez seni düşünerek kendime dokundum."

Klitorisimin etrafında dönerken inledim, sıcaklık bacaklarımın arasından karnımın alt kısmına yayıldı. Gözlerimi kapatarak boştaki elimin göğsümün üzerinde dolaşmasına izin verdim ve göğsümü avuçladım.

"Adını sayıklayıp durdum, ellerinin üzerimde, senin içimde olduğunu hayal ettim," diye nefes aldım, gözlerimi açtım ve alt dudağımı ısırdım. "O gece tek istediğim beni becermendi."

Elimi bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm ve kabarttığım yastığı kaptım. Yastığın üzerine oturarak yumuşaklığını zonklayan ıslak amımda hissettim. Zevk içimde dalgalanırken dudaklarımdan gırtlaktan bir inilti kaçtı. *Tanrım, harika hissettiriyordu.*

"O gece yastığıma bindim. Nasıl olduğunu görmek ister misin?" Yavaşça başını salladı, bir santim bile kıpırdamadı.

Boğucu bir gülümsemeyle kendimi yastığın üzerinde yeniden konumlandırıdım ve içimde titreyen beklentinin tadını çıkardım. Yavaşça ve duygulu bir şekilde kalçalarımı sallamaya başladım, her hareket vücuduma coşku dalgaları gönderiyordu. Ona baktığımda, açlıktan kararmış gözlerini gördüm, beni ürperten bir yoğunlukla bana sabitlenmişti.

Gözlerini ayıramıyordu.

Sessiz ama hevesli ilgisinden cesaret alarak zevke teslim oldum ve hareketlerimi hızlandırdım. Yastığa her vuruşumda odadaki gerilim artıyor, aramızda çatırdayan bir enerji oluşuyordu. Hareketlerimin ritmiyle göğüslerim sallanıyor, karnım her lezzetli hisle kasılıyordu. Ellerim yastığı sıkıca kavradı, damarlarım patladı.

Amım alev alev yanıyor, tüm vücuduma ısı yayıyordu. Bacaklarım titriyor, yoğun zevke zar zor ayak uydurabiliyordum. Coşku dolu inilti altımdaki hışırdayan kumaşa karışıyordu. O anın içinde kaybolmuştum, yastığa o kadar sert sürtünüyordum ki her an yere yığılacakmışım gibi hissediyordum.

"Yastığının senin yüzün olduğunu o kadar çok hayal ettim ki," diye inledim, gözlerim kapalıydı ve başımı arkaya atmıştım, saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyordu. "Çok fazla kez."

Yastığı sürmeye devam ederken, onun yaklaştığını hissettim. Gözlerimi kapalı tuttum ve gizli bir dua gibi adını fısıldamaya başladım. Her fısıltıyla birlikte sesim daha da yükseliyordu.

"Ah, Alexsei," diye mırıldandım, kelimeler çaresiz bir yakarış gibi çıkıyordu. Orgazmım arttıkça, onun adını daha yüksek sesle ve daha acil bir şekilde haykırdım. "Oh Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Eli boğazımı kavradı ve içime bir heyecan dalgası gönderdi. Onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım ve hislere teslim oldum. Orgazmım vurduğunda, boğazımdaki elinin sıcaklığıyla yoğunlaşan yüksek sesli bir inilti benden kaçtı. Kendimi tükenmiş hissederek sırtüstü yere yığıldım.

Yere çöktüğümde elini gevşetti, ben ona bakarken hafifçe kıkırdadı, göğsüm artçı şoklarla kabarmıştı. Az önce...

"Gördün mü?" diye soludum, "Ben hallettim."

Bana baktı, yüzünde şehvet, inançsızlık ve... hayranlık karışımı bir ifade vardı. Elini baldırlarımda, dizlerimde ve kalçalarımda gezdirerek kollarımı titretti. Bacaklarımın arasını kavrayarak nazıkçe araladı ve ben de içgüdüsel olarak açıldım. Parmakları kıvrımlarımda aşağı yukarı gezindi. Oda nefes alışlarım ve yumuşak inlemelerimle doldu.

Parmakları bedenimden ayrıldı ve dudaklarına götürüşünü izledim. Parmağını yaladı, sularım üzerinde parlıyordu, sonra emdi, gözleri tüm zaman boyunca benimkilere kilitlendi.

"Seninle başka bir sırrımı paylaşabilir miyim?"

Başını salladı, şişmiş klitorisimin etrafında nazıkçe dolaşırken eli bacaklarımın arasına geri döndü. Vücudum o kadar hassastı ki, her dokunuşu

zevk ve acı. Tanrım, acı inanılmazdı.

"Şimdiye kadar bende seks yapma isteği uyandıran tek erkek sensin," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırarak elini bacaklarımla arasından karnıma doğru götürdü ve tenimde ıslak bir iz bıraktı. Parmakları göğsümde, boğazımda ve son olarak dudaklarımda gezindi. Kendi sularımı parmaklarından hevesle yaladım.

"Em."

Ağzımı açtım ve dilimi parmaklarının etrafında döndürerek sertçe emdim.

"Sen çok edepsiz bir kızsın bebeğim," diye mırıldandı, parmaklarını çekip nazıkçe çenemi tuttu, başparmağı yanağımı okşadı. "Seninle bir sır paylaşabilir miyim?"

Hevesle başımı salladım.

Parmağı dudaklarımda gezindi. "Sana aşığım, Caia."

Bölüm

Otuz Dört

"Aşk, ruhunuzun saklandığı yerden çıkmasını sağlar."
- Zora Neale Hurston

Alexsei

Eğitimleri için gerekli olan son çuval dolusu köpek ödülünü taşıırken Volk'a sessizce küfrettim. Bu gerçekten çok saçmaydı. Volk'un kraliyet ailesi gibi davrandığı bir avuç aşırı büyümüş it için belimi kırıyordum. Onlar neredeyse onun çocuklarıydı, her biri gördüğüm tüm insan çocuklarından daha fazla şımartılmıştı.

Gözlerimi devirerek çuvalı mutfğa bıraktım ve bir tabureye çökerek tüm bu ironiyi bastırmak için kendime bir fincan sade kahve doldurdum. Volk'un dünyasında köpekler kraldı ve ben sadece hizmet etmek için buradaydım.

O pislik her zaman damarıma basmayı biliyor. Caia'dan bir mesaj gelmesini umarak telefonumu kontrol ettim ama ekranım hayal kırıklığı yaratacak kadar boştu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, hayal kırıklığı yüzeyin altında kaynıyordu.

Bu sabah önümde bir yastığa bindiğı, onu becermem için yalvardığı ve sertleştiğı o beklenmedik ve düpedüz büyüleyici andan sonra -ki buna hâlâ inanamıyorum- zihnim o sahneyi yeniden canlandırmayı bırakmadı. Göğsünün ve boynunun kızarması, göğüslerinin zıplaması, beni hipnotize etmesi, kalçalarının o lanet yastıkta daha hızlı ve daha hızlı sallanması, inlemeleri kulaklarımı dolduruyor ve her geçen an aletimi sertleştiriyor ve orgazmı onu ele geçirirken başını geriye atarken saçlarının etrafına nasıl aktığını.

Kahretsin, beni tamamen büyüsü altına almıştı. Bağımlılık sınırındaydım. Karıma sırlıslıkam aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ona aşık olmak asla planımın bir parçası değildi, asla istediğim bir şey değildi.

Ama işte buradayım, Caia lanet Mankiev'e tamamen ve bütünüyle aşığım.

Onunla ilgili her şeye bayılıyorum - gülümsemesine, kaşlarını çatmasına, yalan söylediğinde gözlerini hızla kırpmasına ve karşılaştığı zorluklara rağmen dünyayı hala güzel görmesine. Beni her seferinde büyüleyen zümrüt gözlerini ve ne zaman tatlı bir şey yese küçük bir dans yapmasını seviyorum. Kokusuna, ellerine, gülüşüne, cesaretine ve itaatsizliğine bağımlıyım.

Uyurken hafifçe homurdanmasına ya da sıcak çay içerken zevkle gözlerini devirmesine bile. Kahretsin, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor.

Sadece yanaklarındaki ve dudağındaki o küçük benler için bile ölebilirim. Ve adımı söyleyiş şekli, dilinden yuvarlanması... Tanrım, bu şey beni deli ediyor. Onunla ilgili sevdiğim şeyleri sonsuza kadar sıralayabilirim çünkü lanet karıma umutsuzca, delicesine aşığım.

Ve bunun bedelini ödemek zorunda - kışına bir şaplak atarak ve ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu göstermek için sikimi içine sokarak. Evet, onu sistemimden atmam gerekiyordu.

Bu sabah kendimi küçük düşürdükten sonra, ona olan aşkıma karıştırdığıma inanamayarak hızla oradan ayrıldım. Sessiz kalışı, gözlerini kocaman açışı, dudaklarını büzüştürüşü - kahretsin, hiçbir şey söylemedi ve beni acı içinde bıraktı.

Ben de gitmek zorunda kaldım. Dizlerimin üzerine çöküp sonsuza dek benimle kalması için ona yalvarmaktan korkarak ondan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Acınacak haldeydim.

"Bu gece geliyor musun?" Dimitri mutfağa girip buzdolabından bir Corona alırken sordu. "Henüz kız arkadaşınla tanışmadım."

"O benim karım, seni lanet olası pislik," diye karşılık verdim, kendimi masadan kaldırdım ve bardağımı lavaboya koydum. "*Baba*, orada olacağız."

Bu gece Igor'un doğum günü partisiydi.

Her zaman malikânede Silas'lar, aileleri, tüm ortakları ve suç ortakları için gösterişli bir davet düzenlerdi. Geçen yılın teması "Ali Baba ve Kırk Haramiler"di; dansözler, nargileler, develer, ateş püskürtme gösterileri ve Orta Doğu mutfağı vardı. Bir önceki yıl ise yaşam tarzımıza mükemmel bir şekilde uyan "The Godfather" idi. Bu yıl ise "Muhteşem Gatsby."

Caia'ya saatler önce bir mesaj göndererek 8'e kadar hazır olmasını hatırlattım ve kıyafetini seçebilmesi için temayı bildirdim. Ama çabalarım rağmen,

Yine de kendimi bugün yüzüncü kez telefonumu kontrol ederken buldum, bir cevap umuduyla. Hayır, hâlâ bir şey yok.

Lanet olsun, bu gece berbat geçecekti.

"Telefonun nerede?" Kapısını açıp dışarı çıkmasına yardım etmek için elini tuttuğumda sordum.

Vücudunu mükemmel bir şekilde saran kısa, püsküllü beyaz elbisesini düzeltirken bana küçük çantasını uzattı. Yaptığı her hareketle saçakları sallanıyordu. Ayrıca uzun beyaz eldivenleri ve tüylerle süslü zarif bir başlığı vardı. Kahretsin, 1920'lerde çekilmiş bir filmde fırlamış gibi görünüyordu.

Eve zamanında gelemediğim için onu alması için özel bir şoför ayarlamıştım. Igor, Babikiv'in cesedini kumarhanemizde bıraktığımı öğrendi ve pisliğimi temizlememi istedi. Ben de onu susturmak ve cesetten kurtulmak için Chiavow'un aylık maaşının üç katını ödemek zorunda kaldım.

"Evde unutmuşum," dedi çantasını geri alırken ve partiye doğru ilerlerken parmaklarını benimkilerle birleştirirken.

"Sana milyonlarca kez mesaj attım Caia. Sen de bana mesaj atmalısın. Güvende olduğunu bilmem için nerede olduğunu bilmem gerek. Eğer bazı insanlar karımı tanıyorsa-"

Sözümü kesti. "Bu sabah ne bıraktın?"

Merdivenlerden çıkmasına yardım ettim ve kısa bir süre önce nikâhımızı kıydığımız balo salonuna kadar ona rehberlik ettim. Şimdi yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Balo salonu Gatsby tarzı bir zenginlik içindeydi; ışıltılı avizeler, lüks kumaşlarla kaplı duvarlar ve her yerde çiçek aranjmanları vardı. Havayı dolduran caz müziği konukları kükreyen yirmili yıllara geri götürüyordu.

Ona kalabalığın arasında eşlik ederken, Gatsby'den ilham alan en güzel kıyafetlerini giymiş konuk denizini fark etmeden edemedim. Erkekler papyonlu ve fötr şapkalı şık takımlar, kadınlar ise payetler ve tüylerle süslenmiş göz kamaştırıcı flapper elbiseler giymişlerdi.

Dans pistinde Charleston'un sesine kahkahalar ve sohbetler karışıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, parti umurumda bile değildi. Tek umursadığım

tek istediğim oradan defolup gitmekti.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye itiraf ettim.

Alay etti, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Boşluk mu? Bu da ne demek şimdi?"

"Evet, boşluk," diye karşılık verdim, sabrım tükenmek üzereydi. "Konu reddedilmek olduğunda benim gibi bir adamın bile sınırları vardır."

Elimi çekmeden önce elimi sıkıca kavradı. "Reddedilmek mi?" "Caia, dinle," diye başladım ama sözümü bitiremeden Dimitri içeri daldı.

"İşte orada! Caia Mankiev! Romaniev'in seni bunca zamandır sakladığına inanamıyorum," diye haykırdı Dimitri, aramızdaki gerginliğe aldırmandan elini tutup üstünden öptü.

Volk kendini beğenmiş bir sırıtişla ona doğru yürüdü. "Merhaba Caia. Umarım Alexsei uslu duruyordur," dedi alaycı bir ifadeyle.

Caia, Dimitri ile Volk'un arasına bakmadan önce bana ikiyüzlü bir gülümseme attı. "Siz ikiniz Alexsei'yi tanıyorsunuz," dedi sahte bir tatlılıkla. "Her zaman centilmendir."

Burnunu pudralaması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak müsaade istedi ve beni Dimitri ve Volk'la yalnız bırakarak hızla kalabalığın içinde kayboldu.

Dimitri kıkırdadı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Tam bir diva bulmuşsun, Romaniev."

Kendimi tutamadım ve yüzüne sert bir yumruk attım.

Gece uzadıkça, Caia'yla tanışmak isteyen bir sürü insan yanımıza geldi. Caia onların samimiysiz gülümsemelerini ve sahte şaşkınlıklarını ustalıkla karşılıyor, gözlerine bile değmeyen kibar teşekkürlerle karşılık veriyordu.

Şampanyamı yudumluyor, sinirim geçerken sakın kalmaya çalışıyordum. Bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyordu, elleri kullanmayı planlamadığı bir can simidi gibi bardağını kavriyordu. Gözleri odanın içinde geziniyor, benimkilerden kasıtlı olarak kaçınıyordu ve beline her dokunduğumda tüm vücudu geriliyordu. O kırmızı dudakları sıkı bir çizgi halinde bastırılmıştı ve gergin bir şekilde çiğniyordu.

İşte bu kadar, daha fazla dayanamadım. İtirazlarına aldırmadan, boğucu partiden kaçmaya kararlı bir şekilde elini kalabalığa doğru sürükledim. Benimle mücadele etti ama ben ilerlemeye devam ettim, merdivenleri çıkarken adımlarım hızlandı, topukları cilalı ahşaba çarpıyordu.

"Alexsei, dur," diye yalvardı, sesi gürültüyü zar zor kesiyordu. Ama üçüncü katın تنها koridoruna ulaşana kadar, içimdeki ihtiyaçtan kurtulamadığım için durmadım.

Koridorun sonundaki kapıyı çekip açtım ve onu içeri çektim, kilidin tıkırtısı bizi aşağıdaki gürültüye kapattı. Caia nefes nefese ve kafası karışmış bir halde orada duruyordu, elini göğsüne bastırmış şaşkınlık ve temkinlilik karışımı bir ifadeyle odayı tarıyordu.

"Sende ciddi bir sorun var," dedi sesi titreyerek.

"Konuşalım," dedim ışıkları açarak.

"Şimdi ne olacak?" Odayı incelerken zümrüt gözleri kısıldı ve kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

Igor'un eski "mağara adamı odası" ndaydık; kanepeler, bar ve bilardo masasıyla kurduğu bir inziva yeri idi. Burası alt kattaki kaostan korunmak için lanet olası bir kale idi; sonunda karıma ulaşmayı umduğum bir yer.

"Üzgünsün, o yüzden izin ver-"

"Beni aşağıladın, TEKRAR!" diye patladı, yanakları kızarmış ve gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunu hep yapıyorsun, Romaniev. Beni aşağılıyorsun ve sonra da gülümseyip her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyormuş gibi davranıyorsun. Senin mükemmel küçük karın olmam, canın istediğinde başımı sallamam ya da işine geldiğinde sessiz kalmam gerekiyor. Benden bu kadar!"

Bitti mi? Tabii ki hayır.

"Aşağılandın mı?" Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak alay ettim. "Peki seni tam olarak nasıl küçük düşürdüm? Lütfen söyle bana, çünkü tek hatırladığım beni defalarca susturduğun!"

Gözleri parladı. "Benden bu kadar, Romaniev. Bu sabah seni ne kadar çok istediğimi açıkça belirttikten sonra çekip gitmenden bıktım. Önünde lanet bir yastığa bindim, sana tam olarak neye ihtiyacım olduğunu gösterdim ve sen yine de çekip gittin!" Sesi hayal kırıklığıyla çatladı. "Bunu yapmaya devam edemem."

Kahretsin, yine mi Romaniev? Soyadımı sadece aramıza uçurum sokmak istediğinde kullanıyor.

Derin bir nefes aldım. "Beni reddettin Caia. Ruhumu açtım, seni sevdiğimi söyledim ve sen bunu yüzüme vurdun!"

"Sence neden?" Sesi öfkeyle titriyordu. "Bu evliliğe zorlandım! Bu," dedi, aramızda işaret ederek, "normalden başka bir şey değil! Asla normal olamaz!"

Aramızdaki mesafeyi kapattım, birkaç santim uzakta durdum. "Kahretsin, ben normal istemiyorum, Caia! Seni istiyorum, her bir parçanı."

Başını salladı ve bilardo masasına doğru yürüdü, sırtı dönüktü, başı öne eğikti. "Beni istemiyorsun, Romaniev. Sen bir kukla istiyorsun." Sinirle yüzümü kaşıdım, dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı. "Caia,

I-"

"Kanıtla!" diye sordu, arkası hâlâ dönüktü. "Eğer ciddiysen, o zaman kanıtla."

Kanıtlamak mı?

Kanıtlamamı mı istiyor? Lanet olsun.

Sikerim böyle işi.

"Kanıtlamamı mı istiyorsun?" Homurdandım, sesim alçak ve sivriydi. "Tamam, ama unutma, bunu *sen* istedin."

Sınırsız bir kararlılıkla onu bilardo masasına doğru ittim. Göğsü ve başı pürüzsüz tahtaya çarptı, külotunu kenara çekerken elbisesi beline dolandı.

Tereddüt etmeden pantolonumu indirdim, sikimin serbest kalmasına izin verdim ve arkadan ona çarptım. Keskin bir çığlık attı, elleri masanın kenarını kavradı.

Kalçalarını kavradım, parmaklarım sertçe içeri girdi, bir canavar gibi içine girerken onu sabit tuttum, vücutlarımız vahşi bir ihtiyaç ve hayal kırıklığı fırtınasında birbirine çarptı.

"Becerilmek istiyordun, değil mi?" Homurdandım, alnımdan ter damlıyordu. "Seni ne kadar çok istediğimi göstermemi istedin." İticilerim acımasızdı, her biri onun sıkı, sıcak amının derinliklerine doğru ilerliyordu.

Kahretsin, o şimdiye kadar yaşadığım en iyi sikişti. Amı artık tamamen benim olmuştu.

"İşte buradayım bebeğim. İyi bir sürtük gibi sikimi al." "Alexsei-" konuşmaya çalıştı ama onu sıkıca kavrayarak sözünü kestim.

Boynuna ve kışına keskin bir tokat attım, alev alev yanan bir iz bıraktı.

"Kapa çeneni, bunu sen istedin Caia," diye homurdandım, bir elim kalçasını kavrarken diğeri boynunu sıkıca tutuyordu. "Seni pis kız, seni lanet sürük. Eminim başından beri istediğın buydu, değil mi? Beni delirtmek için bütün gün telefonunu görmezden gelmek."

Başını salladı, ama inlemeleri daha da yükseldi, gözleri sıkıca kapandı, ağzı saf bir coşkuyla açıldı. Her hamle vücudunda ürpertiler yaratıyordu.

-Nefesi çaresiz soluklarla gelirken bunu görebiliyor, hissedebiliyordum.

"Hissedemiyor musun, *moya solnyshka*? Amının benim sikim için nasıl yapıldığını?" Her kelimeyi sert bir şaplakla noktalararak söyledim. "Kıcının bana sürünmek için nasıl yaratıldığını? Vücudunun *benim* tarafımdan becerilmek için nasıl yaratıldığını?"

Başını salladı, dudağını sertçe ısırđı.

"Kahretsin Caia, o yastığa bir sürük gibi bindiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum," diye güldüm karanlık bir şekilde. "Senin gibi pis bir kıza sahip olduğum için ne kadar şanslıyım, sanki can simidinmiş gibi sikim için yalvarıyorsun?"

Tekrar inledi, vücudu itişlerimin ritmiyle hareket ediyordu. Başarmıştı-şimdi onun tarafından tüketiliyordum. O benim lanet olası yaşam çizgimdi.

"Söyle Caia," diye ısrar ettim, amının etrafımda sıkılaştığını, orgazmının arttığını hissediyordum. "Beni istediğini söyle."

"Tanrım, Alexsei-"

Kıcını tokatladım. "Söyle!"

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye nefes nefese kaldı, dudaklarından gırtlaktan bir inilti kaçtı. "Seni o kadar çok istiyorum ki ne yapacağımı bilemiyorum. Elimde değil ama seni istiyorum, Alexsei."

Son bir tiz iniltiyle amcığı sikimin etrafında öyle bir sıkıştı ki zevkle inledim. Boşalırken inledi ve sarsıldı, vücudu benimkine karşı titriyordu. Sonunda sertçe boşaldım, adı dudaklarımda ateşli bir fısıltıya dönüştü.

Üstüne çöktüm, göğsümü sırtına yasladım, yüzümü boynuna gömdüm, sikim hala içindeydi, nefesimin tenini ısıtmasına izin verdim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, ikimiz de nefesimizi tutarken, sonunda konuştu ve sözleri kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. "Ben de seni seviyorum, Alexsei."

Bölüm
Otuz Beş

"Hayal edebildiğiniz her şey gerçektir."
- Pablo Picasso

Caia

Alexsei'nin bana getirdiği sudan bir yudum aldım ve örtüyü çıplak göğsümün etrafına daha sıkı çekerek biraz gerindim.

"Beni yordun," diye esnedim, örtüyü bir kenara atıp yanıma kaydı, çıplak bedenlerimiz bir yapboz parçası gibi birbirine yapıştı.

Mırıldandı, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bir elinin bacaklarımın arasına kaymasına izin verdi. "Hâlâ benim için damlıyorsun, ha? Şimdiden doyamadın mı?"

Kıkırdadım, eli sırtımda tembel daireler çizerken yüzümü boynuna gömdüm. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Buna cidden alışabiliyordum; bana sarılan kolları son birkaç haftadır en sevdiğim nokta haline gelmişti.

Igor'un duygularımı itiraf ettiğim ve Alexsei beni eve götürüp çığlık attırmak için sabırsızlandığı için pastayı atladığımız doğum günü partisinden sonra, oldukça tatlı bir rutine yerleştik.

İş yerinde gündüz vardiyasına geri döndüm, böylece akşamlarımı ve gecelerimi Alexsei ile ilgili her şeye ayırabiliyorum. Mezuniyetten önceki son sınavım sorunsuz geçti ve bana hediye ettiği fotoğraf galerisi ve kırmızı odayla çok eğleniyorum.

Ve evet, neredeyse taşındım bile. Her gece Alexsei'nin yanında uyumak artık en sevdiğim ritüel. Bana sarılan kolları, şefkatli öpücükleri ve fısıltıyla söylediği sözlerle beni sımsıcak sarıyor.

Ayrıca birbirimizin tuhaflıklarını da öğrenme şansımız oldu. Daha önceki sahte çabalarına rağmen fıstıklı dondurmayı sevmediği ortaya çıktı. Ayrıca takıntılı bir şekilde düzenli olduğunu ve inanılmaz bir dinleyici olduğunu keşfettim.

Öyle anlar oluyordu ki, ben durmadan konuşuyordum ve o sadece orada oturuyordu, o öldürücü mavi gözleri bana sabitlenmiş, rahatlatıcı bir gülümseme ve her zaman tutmaya hazır bir el.

Hatta birkaç hafta sonu boyunca bana bazı temel yemeklerin nasıl yapılacağını bile gösterdi. Şaşırtıcı bir şekilde mutfağını yakmadım, yani sanırım öğreniyorum.

"Senden kurtulabileceğimden emin değilim," diye fısıldadım, onu tekrar öpmek için başımı kaldırdığımda sırtarak.

Birbirimizin vücutlarını profesyoneller gibi keşfettik. Son zamanlarda o kadar çok seks yaptık ki bacaklarımın hâlâ çalıştığına şaşırdım. Her yerde yaptık: mutfakta, ofisinde, arabasında, duşta ve hatta asansörde - hiçbir yer yasak değildi. Öğle yemeği molamda stüdyomda ve galerimde bile hızlıca yaptık. Liste uzayıp gidiyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, şikayet etmiyorum. Alexsei dokunuşuyla, sözleriyle ve sadece varlığıyla geçmişteki tüm korkularımı yok ediyor. Garip bir şekilde, bunun için minnettarım.

"Yapacaksın, *moya solnyshka*. Nedenini bilmek ister misin?" Dudaklarımı ısırdı, sonra beni altına aldı, bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarıldı.

"Neden?" İnledim, siki içimde kayarken tırnaklarım sırtını kazıyordu.

Tanrım, bu duygudan asla bıkmayacaktım.

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın Caia," dedi, hızını artırarak. Göğüslerim göğsüne sürtünüyor, leğen kemiği klitorisime sürtünüyordu. "Sen ve sadece sen beni yaşatabilirsin."

Ve beni o kadar iyi, o kadar mükemmel becerdi ki neredeyse kendi adımı unutacaktım.

Alexsei

Eskiden evlilikten övgüyle bahseden herkesin saçmaladığını düşünürdüm. Mutluluktan bahseden tüm o insanlar, sözde başarılarıyla gösteriş yapıyorlarmış gibi görünürdü.

Ama sonra onu yaşadım.

Caia ile evli olmak mı? Saf mutluluk. O benim dünyadaki kişisel cennet dilimim. Onunla geçirdiğim her an mükemmellikten başka bir şey değil. Sabahları ilk gördüğüm ve gece yatmadan önce son gördüğüm şeyin o olduğunu bilmek bile beni çok mutlu ediyor. Sanki bir rüyada yaşıyorum.

Karım için tamamen kırbaçlandım ve bunun için üzgün bile değilim. Yani, evet, onu evliliğe zorlamak o kadar da kötü bir hareket değildi.

Caia bana alkolsüz piña colada'sını uzatırken kaşlarını kaldırdı, küçük şemsiye alaycı bir şekilde sallanıyordu. "Bunu denemelisin Lexi! Piña colada sevmeyen bir adamla evli kalamam. Fıstıklı dondurmaya sevmemek bir şey, ama sahte kokteyller? Cidden mi? Nesin sen, yürümeye başlayan bir çocuk mu?"

Son zamanlarda, benim arsız küçük cadım tamamen dalga geçmeye başladı. Birkaç hafta önce, bana sadece adımla hitap ettiği için tartıştık ve bu beni rahatsız etmeye başladı. Biraz daha kişisel bir şey istedim, bu yüzden takma isimler bulmaya karar verdik.

O da 'Lexi' isminde karar kıldı ve benim yaltaklanmama rağmen ne zaman beni azarlamak istese bu ismi kullanmakta ısrar ediyor. Ama özel bir dokunuşu var: Memnun olduğunda '*zolotse*' ve sevişmek istediğinde '*zaychik*'. Evet, karımın tüm inceliklerini öğrendim.

"Lütfen, benim damak tadım böyle basit içecekler için fazla rafine. Piña colada'yı es geçebilirim ama güven bana, seni bir yudumla cennete götürecek başka numaralarım var."

Kıkırdadı, "Ne numaraları? Şimdiye kadar bana her şeyi gösterdiğini sanıyordum."

"Oh, daha bir sürü numaram var," diye göz kırptım, onu kucağıma çekmeden önce sahte içkilerini masaya bıraktım, bacakları kanepede bana sarılmıştı.

Eğilerek dudaklarını sıcak, ıslak bir öpücükle yakaladım, ellerim kıcını sıkıca kavradı.

Elleri boynuma dolanarak beni daha da yakınımı çekti.

"Bu mocktail'lerin içine aşk koydum, o yüzden denesen iyi olur, *zaychik*," dedi, ben boynunu yalayıp ısırırken sesi nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

Kahretsin, giysilerimizin yolumuza çıkmasına sinirlenmiştim. "O zaman bana dök bebeğim," diye cevap verdim.

Kıkırdadı, bardaklardan birini kaptı, bir yudum aldı, sonra ağzımı açtığımda çenemi kavradı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, sıvının dilimin üzerine damlamasına izin verdi ve ben yutarken onu emdi.

Mırıldandım, dudaklarını yaladım, dilim onunkine karıştı. "İyi miydi?"

"Çok iyiydi," diye inledim.

Tırnakları göğsümde geziniyor, gömleğimin düğmelerini bilerek yavaşça açarken beni kavriyordu. "Başka neyin iyi hissettirdiğini bilmek ister misin?"

Arkama yaslandım, sırtarak ona baktım. "Aydınlat beni."

Elleri çıplak göğsümde geziniyor, keskin kırmızı tırnakları tenimi ısıırıyordu. "Dün gece kazandığım elli bin dolar."

Dün gece, o ukala sırtışını bana doğru fırlattıktan sonra, pokerden kaçmamın nedeninin yorgun olmam olmadığını iddia etti - hayır, ona göre oynamak istemiyordum çünkü o kazandığında egomun zedelenmesini kaldıramıyordum. Gülüp geçmeye, her şeyi bir kenara atmaya çalıştım. Ama hadi ama, ona nasıl hayır diyebilirdim ki, o karşı konulmaz yeşil gözleri bana meydan okuyor, yemi yutmam için adeta yalvarıyordu.

Böylece oynadık. Ve beni şaşırtacak şekilde, sadece iyi değildi, acımasızdı da. Her hamlesinde, her blöfünde benimle masadaki acemi bir çaylakmışım gibi oynadı. Hiç şansım yoktu.

Gecenin sonunda, paramızın elli bin dolarını cep harçlığı gibi alıp gitti. İtiraf etmek istemiyordum ama onun beni bu kadar zahmetsizce alaşağı etmesini izlemek? Kahretsin, sanırım ona daha da çok aşık oldum.

Yüzümdeki gülümsemeyi elimin tersiyle sildim ve başımı salladım. "Bir kıza karşı kaybetmeyi hiç beklemiyordum, özellikle de karıma karşı."

Şakacı bir şekilde mırıldandı. "Bir erkeğe karşı kaybetseydin ne yapardın?"

Elim saçının bir tutamına uzanırken gözlerim onunkilere kilitlendi, kulağının arkasına itip boynundan aşağı kaymasına izin verdim. Sıkıca kavradım, onu daha yakına çektim, elleri kendini sabitlemek için göğsüme bastırdı. Dudaklarımız sadece birkaç santim ayrıydı.

"Son kartını masaya koyduğu anda ölmüş olacaktı." Dudakları benimkilere değdi.

"O zaman ben neden hâlâ hayattayım?" diye fısıldadı.

Parmaklarım boynunda sıkılaştı. "Çünkü sen herhangi bir oyuncu değilsin bebeğim. Masamda istediğim tek kişi sensin."

Dili yavaşça dudaklarımı yaladı, kanımı hızlandıracak kadar beni kızdırdı. Sonra saçlarımdan tutup başımı geriye çekti ve beni ateşli bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ya gerçekten kirli oynamayı seviyorsam?"

"O zaman sana tam olarak ne kadar kirlenebileceğimi göstermem gerekecek," diye cevap verdim, sesim alçak ve sertti. Eğildim, nefeslerimiz birbirine karıştı, aramızdaki gerilim elektrikleşti.

O da daha yakına eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Caia, seninle sadece başa çıkmıyorum, sana sahibim," diye fısıldadım, dudaklarım boynunda geziniyor, o yumuşak deriyi iz bırakacak kadar ısıırıyordu. Nefes nefese kaldı, ağzımın altında nabzının hızlandığını hissettiğimde titredi. "Ve inan bana, bunu sana hatırlatmakta tereddüt etmeyeceğim."

Parmakları saçlarıma dolanarak başımın arkasındaki yara izini nazıkçe takip etti. Arkasındaki hikâyeyi, beni şekillendiren acıyı biliyordu. "Nasıl?"

Kulak memesini ısırđım, göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi. "Sana göstermeme ne dersin?"

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, onu kanepeye geri iterken içimde şiddetli bir açlık vardı. Onu orada sabitledim, vücudum onunkinin üzerinde ağır bir yükü, ona onu ne kadar arzuladığımı ve neden her zaman benim olacağını gösterdim - karım, saplantım.

Bölüm
Otuz Altı

"İntikam kötü olabilir, ama doğaldır."
- William Makepeace Thackeray

Alexsei

"Bu zevki neye borçluyum, Romaniev?"

Sadiek'in yanındaki banka kaydım. Senezh Gölü'ne baktım, ördekler ve kuğular sanki gidecek daha iyi bir yerleri yokmuş gibi etrafta geziniyorlardı.

Bahar tüm gücüyle gelmişti ve ben bundan daha mutlu olamazdım. En azından bir yıl boyunca lanet olası kar yağmayacaktı. Çiçekler açıyor, güneş çıkıyor ve dünya arılar ve kuşlarla canlanıyordu.

Bir sigara yaktım ve ona da bir tane uzattım. Aylardır Sadiek'ten nasıl kurtulacağımı planlıyordum. Listemde iki isim kalmıştı: Kristan Mankiev ve Slavoy Sadiek. Mankiev listemdeki son isimdi, onun için özel bir planım vardı, saatlerce işkence, kan ve çılgınlıklar içeren bir plan. Ama Sadiek? Olasılıklar sonsuzdu ve ona acı çektirmenin en iyi yoluna tam olarak karar verememiştim.

"Bilmiyorum, Sadiek. Haftalardır telefonumu patlatan sensin," diye duman çıkardım, gözlerim etrafta yüzen bir ördek ailesine kaydım.

"Ve sen de cevap verebilirdin. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum Alexsei, özellikle de Leila'yla olan o karmaşadan sonra," diye tükürdü, ses tonu sahte bir dostlukla doluydu. "Onu ölesiye sevdiğimi biliyordun ama yine de onunla yatmayı seçtin. Bunu bile görmezden geldim. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

"Arkadaş mı?" Ona karanlık bir bakış fırlatarak alay ettim. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Sadiek'in sırtışı genişledi, gözlerinde kötü niyet parlıyordu. "Karına karşı bu kadar korumacı olman çok hoş, biliyor musun?"

Çenem gerildi, yumruklarım iki yanımda sıkıldı. "Sakin onun hakkında konuşayım deme."

Güldü, belli ki tepkimin tadını çıkarıyordu. "Hassas bir konu, ha? Belki de senin düşündüğün gibi bir azize değildir."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Sadiek. Yoksa bir daha asla konuşmamayı sağlarım."

"Sana bizden bahsetti mi?" Dedi, sigarasından bir nefes çekip söndürmeden önce. "Sonunda karın olacağını bilseydim ona dokunmazdım. Komik, gerçekten. Mankiev beni kızıyla tanıştırdığında, onun çölde bir vaha gibi olduğunu söylemişti; güzel ve ne yapacağı belli olmaz. Haksız değildi. Çok tatlı bir pu-"

Tersledim, yakasından tuttum ve onu bankın üzerine fırlattım. "Seni lanet olası bok parçası-"

Güldü, şaşırmamıştı. "Diğerlerine yaptığın gibi beni de mi ortadan kaldıracaksın? Babikiv ve Polanski hakkında her şeyi biliyorum. Listende sonuncu olmamı beklemiyordum."

Onu daha sıkı kavradım, yüzünü parçalama dürtüsü neredeyse beni tüketiyordu. Ama kendimi geri çekilmeye zorladım, acele etmezsem intikamın daha tatlı olacağını biliyordum.

"Beni asla geçmemeliydin, Sadiek," dedim, nefes nefese kaldığında geri adım attım, hala sırtıyordu. "Dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilesen iyi edersin, çünkü gelecek olan şey seni kurtarmak için ölümü dilemene neden olacak."

Bölüm
Otuz Yedi

"Biri size elini sürerse, bir daha asla başkasına elini sürmeyeceğinden emin olun."

- Malcom X

Alexsei

"Pekâlâ," dedi Caia, market listesinden bir maddeyi işaretledikten sonra cam kapıyı tatmin edici bir gümbürtüyle kapattı. "Şimdi tuvalet kâğıdına, yumurtaya, somona ve... oh, dondurmaya ihtiyacımız var!"

"Sizi o korkunç fıstıklı saçmalığı unutturacak bir lezzetle tanıştırmama izin verin," diye söylendim ve arabayı abartılı bir şekilde dondurulmuş reyona doğru ittim. Cam kapıyı çekip açtım ve bir küvete uzandım.

"Pretzel fıstık ezmeli dondurma mı? Bunu kim yer ki?" diye homurdandı, sanki bir mutfak suçuymuş gibi küvete bakıyordu.

"Denemeden eleştirme bebeğim. Bu şey cennete tek gidişlik bilet gibi," dedim ve çenesini tutup dudaklarına sırtarak bir öpücük kondurmadan önce ona abartılı bir göz kırptım.

Gözlerini devirdi ama küveti arabamıza attı, sonra da çok sevdiği fıstıklı dondurmasını çıkardı, "Ne olur ne olmaz."

Tabii ki.

"Ee," dedim, reyonlarda onu takip ederken, o defalarca durup ürünleri kontrol ediyordu. "Büyük beyinli mezun olmak nasıl bir duygu? Küçük karımın bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum, yoksa seni daha önce kapının önüne koyardım."

Hafifçe kıkırdadı, "Üniversiteyi bitirdiğim için rahatladım. Stres beni neredeyse öldürüyordu."

Mezuniyetinin üzerinden iki gün geçmişti; o güzel sarı elbisesinin içinde bir güneş ışını gibi görünüyordu, gülümsemesi ıslık ıslık ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Benim küçük cadım masallardaki mükemmellikte bir görüntüydü.

"Ve seninle gurur duyuyorum, *moya solnyshka*. Galerini görmek ve sanatını sergilemeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Haftalardır kıçını yırtarak çalışıyor, ya model arıyor ya da siyah-beyaz fotoğraflar çekmek için açık havada cesurca dolaşıyordu. Hatta benden yine modellik yapmamı istemişti ama ben kibarca reddetmiştim. Konfor alanından çıkmasını ve kendi çalışmalarıyla gerçekten gurur duymasını istiyordum.

"Pekala," dedi arabamıza bir paket tuvalet kağıdı bırakırken. "Biraz daha beklemeniz gerekecek. Henüz tam olarak hazır değilim."

"Yakında hazır olacaksın. Merak etme," dedim ve arabayı kasaya doğru yönlendirdim. "Neden market alışverişimizi kendimiz yapıyoruz ki? Bunun için adamlarım var, biliyorsun."

Güldü ve başını salladı. "Çünkü eğlenceli!"

"Eğlenceli mi?" Bir kaşımı kaldırdım, bir saniye bile inanmadım.

"Evet, eğlenceli! Seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor, en sıradan şeyleri yapmak bile olsa," diye göz kırptı, son derece samimi görünüyordu.

"Bu yüzle vakit geçirmeye kim karşı koyabilir ki, değil mi?"

Caia alay etti, gözleri muziplikle dans ediyordu. "Lütfen. Kendimizi kaptırmayalım. Seninle sadece acıdığım için birlikteyim. Yani, şu haline bak!" Dehşete kapılmış gibi yaparak yüzüme dramatik bir işaret yaptı. "Sanki seninle toplum içinde görünerek kamu hizmeti yapıyorum."

Alay ettim. "Ben de göz kamaştırıcı görünüşüm ve olağanüstü aletim için burada kalacağını sanıyordum."

Sahte bir şokla ağzı açık kaldı ve şakacı bir şekilde beni itmeden önce etrafına bakındı. "Kes şunu, biri duyabilir!"

"Gerçek bu değil mi?" Onu kendime çektim ve kıkırdayarak kaçmaya çalışırken boynuna bir öpücük kondurdum. Beni bir suç mahalline tanıklık etmiş gibi görünen genç kasiyerle baş başa bırakarak dükkândan dışarı fırladı.

Zavallı çocuk.

Karımın talepleri olan kişnişe bulanmış karides tacos, yangın alarmı verebilecek patates kızartması ve damak tadını sorgulamama neden olan çilekli buzlu çay ile karnımızı doyurduktan sonra

Bir Alışverişkoliğın İtirafları'nı bu ay bilmem kaçınıcı kez izlemek için koltuk.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" Caia'nın dudakları boynumda sıcak öpücükler bırakıyor, bacakları sahiplenici bir şekilde kalçalarımaya dolanıyordu. En sevdiği filme dalmıştık ve o da bırakmıyordu.

Film gecelerinde bir uzlaşmaya varmıştık: birimiz seçiyor, diğeri katlanıyordu. Bugün onun seçimiydi ve görünüşe göre yine bu lanet filme odaklanmıştı. Neredeyse gözlerimi devirecektim ama kendimi durdurdum; bu filme bir güvenlik battaniyesi gibi sarıldığını biliyordum.

"Evet," diye iç geçirdim o bana sokulurken, sıcaklığı ayrılmayı zorlaştırıyordu. "Volk beni bu gece kumarhanede bekliyor."

"Ama *çok* geç oldu," diye dudak büktü, parmakları göğsümde tembel, dikkat dağıtıcı desenler çiziyordu. "Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Hayır," dedim ve yavaşça çekilmeden önce dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Bekleme, tamam mı? Yarın bunu telafi edeceğim."

Kollarını kavuşturdu, bana şakacı ama sinirli bir bakış attı. "Ona çok fazla sadıksın. Onu benden daha çok sevdiğini düşünmeme neden oluyorsun."

Güldüm, onu belinden kavradım ve bacakları kalçalarımaya dolanacak şekilde kaldırdım. "Beni kıskanmaya başlama. En fazla birkaç saatliğine gideceğim.

Volk kardeşim gibidir, ama sen, Caia Romaniev, benim *tüm* lanet dünya."

Öpmek için eğildiğinde kaşları alaycı bir gülümsemeye dönüştü, ben geri çekilmeden önce dudakları benimkinde kaldı ve sırttı. İçini çekti, "Ona söyle, seni benden uzaklaştırmayı bırak." "

Onu kanepeye yatırdım ve dudaklarına son bir sert öpücük kondurdum. "Ona söyleyeceğim."

Bununla birlikte, otoparka doğru ilerlerken onu arkamda bırakarak dışarı çıktım.

Ceketimi masanın üzerine attım. "Onu nerede buldun?"

"Havaalanında," diye kıkırdadı Volk, sigarasından bir nefes çekti ve bacaklarını küçük metal masaya dayadı. "Marina onu bir taksiye binerken görmüş, elinde bir bavulla kaçmaya çalışıyormuş."

Tipik Marina.

"Benim adıma ona teşekkür et ama detayları anlatma," dedim ve gevezeliğe başlamadan önce onu durdurmak için elimi kaldırdım. Ona sikiyle nasıl teşekkür edeceğini duymama gerek yoktu.

"Bana neden burada olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır," diye omuz silktim ve parmaklarımı çıtlattım. "Bu kişisel bir mesele."

Volk başını salladı, bacaklarını indirdi ve sigarasını yere atarak ayağa kalktı. Dışarı çıkmadan önce omzuma hızlıca bir şaplak attı. Masanın kenarına çöktüm ve ellerimi arkamda birleştirerek doğruldum.

"Ah, Sadiek," diye iç geçirdim ve Volk'un onu bağladığı sandalyede kıvranışına bakarken başımı salladım. Kolları, bacakları ve gövdesi sıkıca bağlanmıştı ve sesini bastırmak için ağzına kalın bir bant yapıştırmıştı.

"Kaçabileceğini mi sanıyorsun, ha?" Aramızdaki boşluğu kapatarak alay ettim. "Benim kim olduğumu unuttun mu? Ben Alexsei Romaniev'im. Dünyanın en ıssız köşesinde saklanıyor olsan bile seni her yerde bulabilirim. Nedenini bilmek ister misin?"

Başını çılgınca salladı, alnından ter damlıyordu.

"Çünkü ben senin Azrail'inim. Senin acınası varlığına son verebilecek tek kişi benim. Sadece ben."

İplere karşı çırpınışları onun acısından daha çok zevk almamı sağlıyordu.

"Karımın tecavüzcüsüne acı çektirmenin mükemmel yolunu bulmak için çok zamanım oldu," dedim kollarımı sıvayarak. "İlk başta kafana bir kurşun sıkmanın en hızlı ve en temiz yol olacağını düşündüm. Sonra asidi düşündüm ama kokusu çok iğrençti. Ayrıca, senin acı çekmeni istiyorum, benim değil."

Ağzındaki bandı sıyrırken karanlık bir şekilde kıkırdadım. Onun kıvranışını izlemek büyük bir zevkti.

"Lütfen-"

"Sonra düşündüm, ya en büyük korkusu felaketi olduysa?" Gözleri sinirli bir şekilde kayarken ve dudakları titrerken sakalımı kaşıdım.

"Lanet olası piç-"

"Yangın," dedim, yanımda getirdiğim benzin bidonunu kaptım ve etrafına geniş bir daire çizerek dökmeye başladım. "En büyük korkun bu, değil mi? Ateş mi?"

"HAYIR! LÜTFEN-"

"Nasıl anladığımı bilmek ister misin?" Yalvarışlarını görmezden gelerek bastırdım. Başını salladı, hıçkırıkları serbest kaldı.

"Çocukken anne ve babanı bir yangında kaybetmişsin. Bir araba patlamasında -kendini zor kurtardın. Sonra seni büyüten amcan şüpheli bir şekilde öldü. Hatırladığım kadarıyla zehirlenmişti. Ve sen, tüm gayrimeşru çocuklarınla ülkenin dört bir yanına dağıldın, hiçbirini sahiplenmedin."

Vücudunun her santimetresinin ıslandığından emin olmak için onu benzine batırmaya devam ettim.

"Lütfen! Çok özür dilerim! Onun karın olacağını bilmiyordum!" diye yalvardı, burnundan sümükler akıyordu, tüm vücudu titriyordu. "Sana her şeyi vereceğim! Bütün paramı, Rusya'yı sonsuza dek terk edeceğim! Beni bir daha asla görmeyeceksin! Seni Moskova Belediye Başkanı yapacağım! Dokunulmaz olacaksın!"

Bir kibrit çıkardım, zalim bir gülümsemeyle parmaklarımın arasında döndürdüm. "Ah, Sadiek," diye mırıldandım, kibriti çakarken. "Anlamadın mı? Ben zaten bu şehrin kralı."

Kibriti düşürdüm ve benzinin tutuşmasını izledim. Alevler kükreyerek canlandı, onu çevreledi ve çaresiz çığlıklarını sonunun soundtrack'ine dönüştürdü. Masaya yaslandım ve onun ateş tarafından tüketilişini seyretmenin tadını çıkardım. Sonunda hak ettiği cehennemin tadını alıyordu.

Uykusunu bölmemeye dikkat ederek yatak odamıza girdim. Kalan benzin ve ölüm kokusunu temizlemek için misafir odasında duş aldıktan sonra onun yanına döndüm. Yorganı kaldırıp Caia'ya sokulduğumda ve kolumu beline doladığımda sabahın erken saatleriydi, belki dört ya da beş.

Tenlerimiz buluştuğunda, kalp atışlarının avuçlarımın altında sabit ve sakin olduğunu hissederek iç çektim. Yumuşakça mırıldandı, daha da sokuldu, eli benimkinin üzerinde duruyordu.

Alnına nazık bir öpücük kondurduğumda "Buradasın," diye fısıldadı. "Evet, uyumaya devam et," diye cevap verdim.

Boynuna ve omuzlarına öpücükler kondurduğumda kıkırdadı, sonra yüzünü bana çevirdi, bacaklarını benimkilerle birleştirirken eli hâlâ benimkine bağlıydı.

Kahretsin, üzerinde hiçbir şey yoktu.

Elimi aşağıya indirip kıçını okşamama izin verdim. "Seni seviyorum Caia," diye mırıldandım, eli enseme kavrayıp beni daha derin bir öpücöğe çekerken dudaklarıyla buluştum. Sıcak bedeni benimkine yaslanmıştı ve odanın loş ışığında, sadece yükselen güneşin zayıf parıltısıyla, zümrüt gözleri parlıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Uykuya dalmaya başladığımda Caia'nın boynuma ve yüzüme yumuşak dokunuşları ve öpücükleri tüy gibi geliyor, beni uykuya daha da yaklaştırıyordu. Sıcak fısıltıları etrafımda dans etti ve tam rüyalara dalmak üzereyken hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek sözler söyledi.

"Ben... Ben hamileyim, Alexsei," diye nefes verdi.

İkinci Bölüm

Azrail

Bölüm

Otuz Sekiz

"Bazen gerçek olan hayaller, sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz hayallerdir."
- Alice Sebold

Caia

İki yıl önce.

Huzurun tadını çıkararak kapıyı yavaşça kapattım ve çıplak ayakla mutfağa doğru yürümeden önce gerindim. Alexsei elinde bir kase karışık yeşil salata, nefis bir şekilde gömleksiz ve pijaması aşağı sarkmış bir şekilde arkasını döndü. Kaseyi yere bırakıp kollarını açtığında gülümsemesi beni karşıladı. Hemen kucağına atıldım, orada rahatladım - olmak için en sevdiğim yer.

"Küçük canavar sonunda uyudu mu?" dedi burnumu öperek. Parmak uçlarıma basarak dudaklarına ulaştım ve onu öptüm.

"Evet," diye iç geçirdim dudaklarına karşı. "Seni sorup durdum ama işle meşgul olduğunu söylemek zorunda kaldım." Gözlerimi devirip kıkırdadım. "Şimdi, yarın birlikte parka gitmeniz bekleniyor, yoksa affedilmeyeceksiniz."

Sırtımı okşayarak bir kahkaha attı. "Bu tam da oğlumuza benziyor. O da en az anne babası kadar yaramaz."

"Bugün bir yaşına bastığına inanamıyorum," diye fısıldadım, kendimi onun kucağından kurtardım ve Alexsei'nin tabaklarımızı ve içeceklerimizi çoktan hazırladığı yemek masasına yerleştim. Salatayı masaya koydu ve istakozlu makarnayı getirerek oturmadan önce ikimize de servis etti. Ona teşekkür ettim ve hemen yemeğe daldım.

"Ben de. Biraz daha sana benzemeye başladı," dedi bir lokma yerken ve küçük bir salata parçası çenesine yapıştığında kıkırdamaktan kendimi alamadım. Yerimden kalkıp onu sildim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "O bizim mükemmel bir karışımımız."

Alexsei elindekileri bıraktı ve masanın öbür ucundaki elime uzandı, başparmaklarıyla elimi okşadı. "Kesinlikle öyle."

Birkaç saniye sessizce oturduk, birbirimizin varlığına dalmıştık. Tam bir yıl önce, oğlumuz Lukyan evimizde dünyaya geldi ve bu neredeyse hayatıma mal olacak bir andı. Ancak acıya rağmen, onun küçük yüzünü görmenin ve ağlayışlarını duymanın katıksız sevinci her şeye değdi.

Mezun olduktan sadece birkaç gün sonra hamile olduğumu ilk öğrendiğimde hissettiğim korkuyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Alexsei'ye söyleyecek cesareti toplayana kadar altı kez hamilelik testi yaptırmış olmalıyım, tepkisinden çok korkmuştum. Anne olma, bu dünyaya yeni bir hayat getirme fikri çok zordu. Alexsei'nin bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydim - ya bebeği istemezse? Ya beni terk ederse? Bu belirsizlik beni neredeyse eziyordu ama bir gece, başıma ne gelirse gelsin yüzleşmeye hazır bir şekilde haberi paylaşmaya karar verdim.

Onun tepkisini hiç tahmin etmemiştim. Yanaklarından süzülen sevinç gözyaşları ve tüm dünyayı aydınlatabilecek bir gülümsemeyle kesinlikle havalara uçtu. O gece bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse beni ikiye böleceğinden endişelendim.

Hamileliğim hem fiziksel hem de duygusal olarak gerçekten zor geçti. Her gün çeşitli sağlık sorunlarıyla karşılaştım ve üstüne üstlük, küçüğümüz bir ay erken gelmeye karar vererek bizi tamamen hazırlıksız yakaladı. Ama tüm bunlar boyunca Alexsei benim kayamdı. Her adımda yanımdaydı, rahatlık, güvence ve sonsuz sevgi sundu. Onun desteği zor zamanların üstesinden gelmemizi biraz daha kolaylaştırdı ve birlikte önümüze çıkan her zorluğun üstesinden geldik.

Silas'ın bir üyesinin bu kadar... tatlı olabileceğini kim bilebilirdi?

"Büyükannenden haber var mı?" Alexsei bardağını kaparak sordu.

İçimi çektim. "Evet, Valeria bu öğleden sonra beni aradı."

Lukyan'a hamileyken, ayaklarım daha fazla dayanamayana kadar huzurevinde yarı zamanlı olarak çalışıyordum. Valeria hamileliğimi öğrendiğinde çok heyecanlanmıştı. Elinden geleni yaptı, kekler, turtalar, kekler, kurabiyeler pişirdi - canımın çektiği tatlı ne varsa, sahip olduğumdan emin oldu. Ve nihayet doğum yaptığımda, o güne kadar gördüğüm en büyük zambak demetiyle kapımıza geldi.

Neredeyse iki yıldır, babuşkam sadece birkaç kez bilinçli oldu, ancak o anların her birinde orada olduğum için minnettarım. I

Evlilik haberimi onunla paylaştım ama evliliğe yol açan ideal olmayan koşullardan hiç bahsetmedim. Ona Alexsei ile nasıl o kadar çok seks yaptığımı ve beynimin bu adamı sevmeye karar verdiğini ya da yıllarca doğum kontrol hapi kullanmama rağmen beklenmedik hamileliğimi anlatmadım.

Geçen hafta Valeria uyanık olduğunu söylediği için onu ziyarete gittim. Bebeğimi de yanımda getirdim ki onu görsün ve her zamanki gibi yüzüne dokunup onu ilk gördüğünde yaptığı gibi sevinsin. Ona bizim ufaklığın şimdiden nasıl ele avuca sığmaz olduğunu, sadece dört kelime bildiğini anlattım: anne, baba, park ve yemek için "miamiam". Şimdiden gösteriyi yönetiyor sayılır; tam bir minik diktatör. Ona sıkıca sarıldı, küçük tombul yanaklarını öptü ve kucağında uyuyana kadar sarı saçlarını okşadı. Ayrılmadan önce bizi ne kadar çok sevdiğini söyledi ve bir dahaki ziyaretimizde yanımızda pavlovalar getirmemiz konusunda ısrar etti.

Çok az zamanımız kaldığını biliyorduk.

"Doktor Valeria'ya muhtemelen sadece birkaç günü kaldığını söyledi..." Kollarımı kavuşturmuş, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak fısıldadım.

Bardağını indirdiğinde oda sessizliğe gömüldü.

"Buraya gel."

Ayağa kalktım ve kucağına oturmam için bana yer açarken ona doğru ilerledim. Bir eli hafifçe yanağımı okşarken diğeri belime dolandı ve beni kendine yakın tuttu.

"Son birkaç yıldır çok şey atlattı," dedim, gözlerim dolmuştu. "Ama şimdi huzura ihtiyacı var. Huzur bulmayı hak ediyor."

Sessizce başını salladı, yüzümü boynuna gömüp ona sıkıca sarılana kadar beni daha da yakınına çekti. Eli güven verici bir şekilde sırtımı okşamaya devam etti.

"O bir savaşçıydı, ama en cesur ruhlar bile eninde sonunda dinlenmek zorundadır," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra birden oğlumuzun çığlıkları koridorda yankılandı. Kıkırdayarak omzumu öptü ve isteksizce gitmeme izin verdi, kendisi küçüğümüzü uyutmaya çalışırken yemeğimi bitirmem için beni teşvik etti.

Evet, buna hiç şüphe yok, o dünyadaki en iyi *koca*.

Bölüm
Otuz Dokuz

"Hayal edebildiğiniz her şey gerçektir."
- Pablo Picasso

Alexsei

Bana bakan çirkin kupalara ters ters baktım ve nefesimin altında bir dizi küfür savurma dürtüsüyle savaştım. Sigaramı yakarak dikkatimi odadaki moronlardan uzaklaştırmaya çalıştım. Lanet olası bir Salı öğleden sonrasında bu karanlık, kasvetli yerde oturup onların saçmalıkları ve beceriksizlikleriyle uğraşmaktansa yapacak çok daha iyi işlerim vardı.

Igor Kolombiya'da olduğu için Volk ve ben bitmek bilmeyen toplantılar içinde boğuluyorduk. Oradan bir an önce çıkıp evime, küçük aileme dönmek için sabırsızlanıyordum.

"Belki Avrupa'dan yeni bir şeyler ithal etmeyi deneyebiliriz?" Kievnor endişeyle mırıldandı.

Homurdanarak izmaritimi kül tablasına attım. "Senin gibi eziklerden tavsiye almaya devam etseydim, Kievnor, hala sokaklarda kazıyor ve lanet fareleri yiyor olurdu. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve çeneni kapa."

Sessizlik odaya ağır bir battaniye gibi çöktü, adamlardan hiçbiri tam bir dakika boyunca sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Düşüncelerim karıma ve oğluma kaydı, yüzleri zihnimde canlandı. Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. Onlardan sadece üç saat önce ayrılmıştım ve şimdiden onları çok özlemiştim.

"Belediye Başkanı'nın sistemine girebilir ve ona kimin uyuşturucu sağladığını görebilirim. İki saniyemi alır," diye açıkladı Fronik, gergin sessizliği bozarak.

Beş adam birbirlerine ihtiyatlı bakışlarla bakıyor, her biri diğerini konuşmaya cesaretlendiriyordu. Fronik'e dik dik baktım, 1.80 boyunda, onlu yaşlarından yeni çıkmış cılız bir inekti. Elbette, o

bilgisayarlar ve bilgisayar korsanlığı konusunda bir dahiydi ama bunun dışında tam bir yer israfıydı.

"Biz zaten biliyoruz," diye tersledi Volk. "Şimdi bilmek istediğimiz şey, sizin zavallı kıçlarınız yüzünden kaybettiğimiz parayı nasıl geri kazanacağınız."

Volk'un sözleri havada asılı kaldıkça odadaki gerilim artıyor ve adamlar arasında bir tartışmaya yol açıyordu. Kievnor bir anlık yersiz bir kabadayılıkla özellikle aptalca bir şey söyleyene kadar suçlamalar ileri geri uçtu.

"Bu tam bir saçmalık Volk! Elimizdekilerle yapabileceğimizi yaptık," diye tükürdü Kievnor, sesi meydan okumayla titriyordu.

Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Beceriksizliklerinden ve didişmelerinden bıkmış bir halde yerimden kalktım, silahıma uzandım ve Kievnor'un gözlerinin tam ortasına nişan aldım. Tetiği çektiğimde silah sesi odada yankılandı ve bu lanet olası işe yaramaz toplantıya sonsuza dek son verdim. *Sonunda.*

O lanet olası sinir bozucu sesini bir daha duymak zorunda kalmayacağım.

"Evet," dedim, her biri korku ve inançsızlığın karışımını taşıyan lanet olası çirkin yüzlerini tarayarak. "Sıradaki kim olmak ister?"

"Marina nasıl?"

Asansöre doğru ilerlerken Volk bana sert bir bakış attı. "Siktir! kapalı."

Sırıttım. "Ah, kıskançlık sana yakışmıyor, Mikhail. Herkes şanslı değil Benimki gibi güzel bir eşe ve sevimli tombul bir bebeğe sahip olacak kadar. Belki biraz estetik ameliyat senin için harikalar yaratabilir, biliyor musun?" Asansör kapıları arkamızdan kapandığı anda beşinci katın düğmesine bastım. "Kim bilir? Belki hüznü varoluşuna biraz renk bile katar," diye ekledim sırtarak.

"Konuşmaya devam edersen karının dul kalmasını sağlarım," diye karşılık verdi Volk.

Bir kahkaha attım ve onu koridorda en sağdaki kapıya kadar takip ettim.

Denis Krosovar o kadar sahte bir sırtışla kapıyı açtı ki bir sırtlan bile onu taklit edemezdi. Adam bir hafta önce hapisten çıkmıştı ama parmaklıklar ardında değil de Maldivler'de tatilde olduğunu düşünebilirdiniz. Politikacı olmanın avantajları vardı - o kadar çok para vardı ki ölümden başka hiçbir şey size dokunamazdı. Birkaç yıl önce sekreterine ve kocasına saldırdığı ve zimmetine para geçirdiği için on yıla mahkum edilmişti.

Bir parti arkadaşından 200 bin dolar.

Ama sadece bir hafta sonra dışarı çıktı.

Cinayet işlediği için hapisten yeni çıkmıştı. Bazıları için şok edici olsa da benim için değil, yargıç yeterli kanıt olmadığını iddia ettiği için ayak bileğine kelepçe takılarak evde sadece iki hafta hapis cezası aldı. Sanırım hakimın Krosovar'ın suçsuz olduğuna karar vermek için ihtiyaç duyduğu tek kanıt banka hesabına yatırılan 250 bin dolardı.

Krosovar, iki çıplak kızın karınlarının üzerine uzanıp patlamış mısır yedikleri kanepesine oturdu. Biri sarışın, diğeri kızıl saçlı, ikisi de basket topu olabilecek kadar büyük göğüslere sahipti. Onları taşımayı düşününce irkildim; acı verici olmalı.

"Sizin için ne yapabilirim beyler?" Krosovar kıkırdarken sarışının kığını rahatça okşayarak sordu.

"Bir anlaşma," diye cevap verdim, buzdolabına doğru yürüdüm, bir bira aldım ve bir tanesini Volk'a attım.

Krosovar çok zengin olabilirdi ama 15 milyon ruble fiyat etiketine sahip çatı katı, şık bir şeyden çok bir öğrenci yurduna benziyordu. Tangalar ve sütyenler her yere saçılmış, boş şampanya ve bira şişeleri yerlere dökülmüş, kokain ve ecstasy masaları süslemiş ve fast food artıkları mutfağı doldurmuştu. Evi ucuz parfüm, yemek, ter ve seks karışımı kokuyordu. Tam bir karmaşa.

"Anlaşma mı?" Kaşları çatılmıştı, eli hâlâ kızın kığını okşuyordu.

Volk onun karşısındaki kanepeye yerleşti ve kızıl saçlı kız hemen yanına sokuldu, sigarasını yakarken boynuna öpücükler kondurdu. Bu piç onu itmedi; onun yerine memesini yakaladı ve meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

"Vlad'ın mallarını almayı bırakıp tekrar bizden almaya başlarsan Silas'a olan borcunu sileriz," dedi Volk açıkça, kızıl saçlı onun boynuyla oynasırken.

Krosovar umursamazca kıkırdadı. "Vlad'ın sana kazık atacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız."

Vlad'ın da bize ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim ama Igor'un sırtına sapladığı bıçak gerçekten gözümü açtı.

"Vlad'ın üzerinde durma," diye araya girdim, biradan bir yudum alarak. "O zaten kendi mezarını kazdı. Öte yandan senin hâlâ bir seçeneğin var Krosovar. Ne olacak?"

Volk aniden ayağa kalkıp kıkırdayan kızıl saçlıyı sürükleyerek götürürken ona doğru birkaç adım attım. Koridorda gözden kaybolurlarken arkalarından bir kapı çarparak kapandı ve ardından ani, tiz iniltiler apartmanda yankılandı.

Gözlerimi devirmiştım. Hızlı bir sevişme seansı için mükemmel bir zaman olduğunu düşünmek Volk'a kalmıştı.

Krosovar sırtıttı. "Kendini kandırıyorsun, Romaniev. Vlad'ın malı tehlikeli olabilir ama seninkinden çok daha sağlamdır."

Daha da yaklaştım, sabrım tükeniyordu. "Sana hayatını teklif ediyorum, Krosovar. Kabul et," dedim silahıma uzanarak, "ya da bırak."

Krosovar'ın sırtışı duraksadı. İniltilerin devam ettiği koridora doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. Gergin bir anın ardından başını salladı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Tamam, anlaştık."

Bu kararlar birlikte doğruldum ve silahımı kılıfına soktum. "Mükemmel."

Bu arada sarışın kız dizlerinin üzerine çökmüş, Krosovar'ın fermuarını açıp muhtemelen kokan eski aletini ağzına alırken kocaman göğüsleri sallanıyordu. İğrençti.

"Neyse, ben sizi yalnız bırakayım," dedim ve kapıya doğru döndüm.

"Şimdiden döndün mü?" Sırttım ve telefonumu kontrol ettim. Saat 17:45'ti.

Volk arabanın kapısını çarptı ve dikiz aynasında saçlarıyla uğraşmaya başladı, sanki kaybedilmiş bir davayı kurtarmaya çalışıyordu.

"Vay, vay, Bay Speedy Gonzalez! Ama cidden, sizin gibi bir yüz ve bir penis eksikliği? Bu çok trajik bir durum," dedim ve motoru çalıştırıp sırtarak ofise doğru ilerlerken sahte bir sempati ile başımı salladım. "Görünüşe göre senin de sakin için ameliyat olman gerekebilir dostum."

Volk yolcu koltuğundan sinirli bir hırıltı çıkardı. "Acele et amına koyayım. açlıktan ölüyorum," tersledi, bana baktı sanki ben şahsen idim

onun mutsuzluğundan sorumluydu.

"Çok mu sabırsızsin prenses?" Güldüm.

Volk uzanıp gösterge panelinden telefonumu aldı ve şeytani bir sırıtışla bir numara çevirdi. Hoparlörü açtı.

"Kimi arıyorsun sen?"

Cevap vermedi, sadece sırtarak arkasına yaslandı, ben de şehrin içinden geçerken kimi aradığını anlamaya çalışıyordum. Çok geçmeden Caia'nın sesi arabayı doldurdu, çok tanıdıktı.

"Merhaba, *zlotse*," dedi neşeyle ve sırıtmama neden oldu. "Selam-"

"Merhaba Caia," diye sözümü kesti Volk. "Alexsei az önce aletinin o kadar küçük olduğunu ve seni tatmin edemeyeceğini itiraf etti. Eğer gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni parçalara ayıracağımdan emin olabilirsin."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömüldüm, gülmekle arabayı durdurup onu parçalamak arasında kaldım. Ne salak ama.

Caia'nın kahkahası arabanın içinde yankılandı. "Seni temin ederim Volk, kocam ne yaptığını biliyor. Senin sözde 'hizmetlerine' ihtiyacım olmayacak. Yine de teklifin için teşekkürler," dedi, sesinde küçümseme vardı.

Volk aramayı sonlandırmadan önce, "Sen kaybedersin," diye karşılık verdi. "Kabul edelim, sana takılıp kaldığı için rol yapıyor. Gerçekten tatmin olmasına imkân yok," diye ekledi sırtarak.

Gözlerimi devirdim, çirkin suratını yumruklama dürtüsüyle savaştım, kendime bazı hakaretlerin cevapsız kalmasının daha iyi olduğunu hatırlattım.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum, karımı tekrar tekrar tatmin etmek için sabırsızlanıyordum.

Bölüm
Kırk

"Çocuklar sihir görürler çünkü onu ararlar."
- Christopher Moore

Caia

"Bak Lukyan, kuğulara bak!" Sırtarak söyledim, onu kucağıma alıp göle yaklaştım ve hevesle işaret ettim.

Kıkırdamaları havayı doldurdu, sevimli dişsiz gülümsemesi yüzünü aydınlatırken tombul kolları zarif kuşlara dokunmak istercesine uzandı. Oğlum da bu parkı en az benim kadar seviyor.

Alexsei'nin buradaki ilk fotoğraflarını çekmemin üzerinden iki yıl geçtiğine inanamıyorum. Portreleri hala küçük ofis galerimde, Lukyan'ın doğumundan itibaren Alexsei'nin çıplak göğsüne yaslanmış, sarı saçları dolgun, burnu sevimli bir şekilde küçük ve küçük dudakları ayrı fotoğraflarının yanında asılı duruyor.

Aylar boyunca, kocam ve oğlumun birlikte ya da ayrı, parkta, evde, malikanede, elimden geldiğince her yerde ve her zaman sayısız fotoğrafını çektim.

Bir nostalji dalgası hissederek oğlumu kollarımda döndürüyorum, o gülerken minik bedeni bana yaklaşıyor. Bu anda zaman durmuş gibi görünüyor, en sevdiğimiz yerde birlikte olmanın basit keyfini çıkarmamıza izin veriyor. Her biri kalbimin derinliklerinde saklanan değerli bir enstantane olan anılar zihnimi dolduruyor.

Bir çocuk sahibi olmanın bana bu kadar mutluluk getireceğini hiç düşünmemiştim. Sevgiyle dolup taşarak bebek arabasının park edildiği banka doğru yürüdüm ve oğlumu kucağıma oturttum.

"Seni çok seviyorum," dedim tombul yanaklarını öpücük yağmuruna tutarak. "Seni aya kadar seviyorum," diye devam ettim, o kıkırdayıp yanaklarımı tutarken ben de onu sevgi bombardımanına tuttum. O küçük pembe yanakları yiyebilirdim.

"Beni herkesin içinde aldattığına inanamıyorum, hem de bu küçük adamla? Aramızdaki şeyin özel olduğunu sanıyordum, Caia."

Aniden durdum, başımı bile kaldırmadan teatral bir şekilde gözlerimi deviriyordum. "Hayır, Romaniev. Beni suçüstü yakaladın," diye cevap verdim, oğlumun karnını gıdıklarken pişmanmış gibi davranıyordum. "Üzgünüm ama kalbim bir seferde sadece bir küçük adamı kaldırabilir."

Alexsei alay etti. "Bebğim, biliyorsun benim küçük bir yanımla yok. Ama bir hatırlatmaya ihtiyacın olursa, bu gece tamamen seninim, sana ne kadar büyüyebileceğimi göstermeye hazırım."

Tanrım, kocam çıldırmış.

"Dur," diye bağırdım, oğlumun kulaklarını kapatırken gözlerim büyüdü. "Seni duyabiliyor, biliyor musun? Onun masum zihnini bozma!"

Ama ne yazık ki, benim küçük hainim neşeyle başını çevirdi, mavi gözleri yaramazca parıldarken bir aşağı bir yukarı zıpladı, babasına tekrar tekrar seslenirken kollarını havada salladı.

Alexsei gülerek, "İşte benim oğlum," dedi ve onu sıkıca kucakladı. Sonra yanıma oturdu ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti.

"Geç kaldın," dedim, gün batımını izlerken bir esnemeyi bastırdım, ışınlar büyük gölde kayboluyordu. Öğleden sonra Lukyan'la birlikte bebek arabasında dolaşıyor, dondurma yemek için mola veriyordum. Ne yazık ki, tıpkı babası gibi, benim küçük canavarım da fıstığa burun kıvırdı.

Alexsei daha önce mesaj atıp buluşma sözü vermişti ama işlerinin onu daha uzun süre meşgul edeceğini hissediyordum.

"Ve sanırım haklıydım."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Igor hâlâ dönmedi, bu yüzden Volk ve benim uğraşmamız gereken bir ton iş var."

Yorgun bir mırıltı çıkardım ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, günün yorgunluğunu hissediyordum. Bir bebeği neredeyse hiç durmadan eğlendirmek şaka değildi. "Demek Volk benim tatminsiz olduğumu düşünüyor, ha?" Sesimde biraz da olsa eğlence vardı.

Alexsei'nin ifadesi karardı, yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimi belirdi. "Şerefsizin teki," diye mırıldandı, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Telefonum çaldığında kıkırdadım.

Mankiev:

Bu gece torunumla tanışmak istiyorum.

Onu bana getir, Caia.

Babamı son gördüğümde bu yana neredeyse iki yıl geçmişti ve hayat onsuz çok daha iyiydi. Alexsei hayatımdan sonsuza dek çıktığını açıkça belirtmişti. Yine de, onu öldürmek istediğinden bahsettiğinde, yapmaması için ona yalvarmışım. Ellerini bir hiç uğruna lekelemesini istemedim.

Babamın katlanabileceği en iyi cezanın tamamen yalnız kalmak olduğuna gerçekten inanıyordum.

Korkunç bir borcun içinde boğulduğunu ve karanlık işlerinin zar zor ayakta durduğunu, artık neredeyse hiç var olmadığını biliyordum. Ona zerre kadar acımıyordum; kaderinin her parçasını ve daha fazlasını hak ediyordu.

Elbette, hamileliğim ve bebeğimizin doğumu şehrin dedikodu değirmeninde bir yangın gibi yayılmıştı. Geçtiğimiz yıl boyunca babam çocuğumuzu görmek için acımasızca girişimlerde bulunmuştu.

Alexsei'ye sürekli gelen taciz mesajlarından hiç bahsetmedim. Bunları paylaşmaya hiç niyetim yoktu, bunun sadece onun intikam hırsını körükleyeceğini biliyordum. Beni yıpratıyor olsa da bunu kendime saklamak en iyi hareket tarzı gibi geliyordu.

"Ne oldu?" Alexsei kaşlarını çatarak sordu.

Telefonumu hızla çantama geri soktum. "Hiçbir şey, sadece Valeria benden tavsiye istedi. Bu akşam biriyle buluşacak," diye yalan söyledim, ona gerçeği söylemediğim için suçluluk duyuyordum.

Bir bakıma tamamen yalan söylemiyordum. Valeria bana daha önce mesaj atmış, yıllarca bekâr kaldıktan sonra nihayet biriyle çıkacağını söylemişti ama gizemli erkeğinin kim olduğu konusunda alışılmadık derecede ketumdu. Merak etmekten kendimi alamadım.

"Hmm," diye mırıldandı, Lukyan'ı bebek arabasına geri yatırırken esnedi ve hemen gözlerini kapatarak Volk'un hediyesi olan küçük peluş kurduna sarıldı. "Peki, ona ne tavsiye verdin?"

"Kucak dansı," diye cevap verdim rahatça. Kaşları havaya kalktı.

"Kucak dansı mı?"

"Evet," diye omuz silktim, sırtıtmamak için dudağımı ısırdım. "Biraz heyecana ihtiyacı var; onun için çok uzun zaman oldu."

Alexsei bir an sessiz kaldı, az önce söylediklerimi düşündüğü belliydi. Kendimi tutamayarak ayağa kalktım, bebek arabasını aldım ve

göl boyunca yürümeye başladı.

"Hiç kendi tavsiyene uymayı düşündün mü?" Alexsei bana yetişerek alay etti.

İnanamayarak alay ettim. "Hiç şansın yok. Benden b i r kucak dansını hak etmiyorsun."

İmkânı yoktu, henüz kendime o kadar güvenmiyordum.

Bir kolunu omuzlarıma dolamadan önce kıcıma hafif bir tokat atarken dudaklarının kenarından bir sırıtma geçti. "Bunu göreceğiz."

Beni görmezden gelip Lukyan'la oynamaya devam ederken dudaklarımı büzerek ona şüpheyle baktım. Ona defalarca küçük bir asker bebeği gösterdi ama her seferinde bebeğim hiç ilgi göstermedi.

"Çıktığın kişinin adı neydi? Unuttum."

Sağ elinde tuttuğu küçük polis arabasına uzanan oğluma gülümsedi. "Sana adını söylemedim çünkü bu seni ilgilendirmez," diye güldü Lukyan arabayı kapıp hemen fırlatırken. Nedense bebeğim o küçük polis arabasından nefret ediyordu.

Kollarımı kavuşturdum, şüphelerim artıyordu. "Ne saklıyorsun?"

Gözlerini devirdi ve kanepeye oturdu ama oğluma oynaması için başka oyuncaklar vermeden önce değil. "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Evet, saklıyorsun!"

"Saklamıyorum."

Göğsümü ani bir korku kapladı.

Hayır, olamazdı.

Olamazdı.

Bu imkansız.

Ama yine de sormak zorundaydım.

"Lütfen bana Volk'la çıktığını söyleme," diye yalvardım.

"Ne?" "Ne?" diye haykırdı, yüzü şokla irkilmişti. "Hayır! Yemin ederim o değil!"

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve omuzlarım gevşedi.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım. Volk en iyi arkadaşım la çıkmanın bir yolunu bulsaydı aklımı kaçırırdım. Onu onun yakınında istemiyorum.

Zaten kocamı onunla paylaşmak zorundayım; en iyi arkadaşımı da paylaşmak istemiyorum.

Valeria'yı bugün çaya davet ettim çünkü genellikle Çarşamba öğleden sonraları çalışmadığını biliyordum ve randevusu dündü. Bu yüzden elimden geldiğince çok bilgiye ihtiyacım vardı.

Heyecanım aniden tavan yaptı. "Ee, nasıldı? Seni nereye götürdü? Seks yaptın mı? Bu-"

"Sakin ol," diye araya girdi, elleri omuzlarımdaydı. "Sen benden daha heyecanlısın ve Tanrı aşkına, randevuya giden bendim."

"Ama ben senin en iyi arkadaşınım ve sen bana hiçbir şey anlatmıyorsun," diye dudak büktüm. "Her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Valeria papatya çayından bir yudum aldı, usulca kıkırdadı, yanaklarına aniden pembe bir renk gelirken gözleri muziplikle parlıyordu. "Tamam, ama sakın korkma."

Aman Tanrım, bu kesinlikle adamı tanıdığım anlamına geliyor.

"Yapmayacağım," diye söz verdim ona, hevesle bacak bacak üstüne atarak.

"Pekâlâ," diye başladı Valeria yavaşça, derin bir nefes alarak. "O... benden daha genç."

Gözlerim merakla açıldı. "Ne kadar genç?"

Bir anlık sessizlik oldu, ancak Lukyan'ın mırıldanması ve oyuncağıyla oynamasıyla bölündü.

"Valeria!" Şok içinde haykırdım. "Ne kadar genç?" "Çok daha genç..." diye mırıldanmadan önce tereddüt etti.

"Aman Tanrım," diye kahkahayı patlattım, inanamıyordum. "Seni puma!"

Buna inanamıyordum! Valeria'nın genç erkeklerden h o ş l a n a c a ğ ı n ı hiç tahmin etmezdim.

Valeria sinirli bir şekilde kıkırdadı ve elini kaldırdı. "Beni yargılamayı bırak!" "Yargılamıyorum," kahkaha krizleri arasında, gözlerimden yaşlar boşanarak

gözlerim ve yanaklarım acıyor. "Ama bekle... kaç yaşında?"

Valeria fincanını yere bırakarak ayağa kalktı ve Lukyan'a uzandı, oturma odasında dolaşırken onu kollarının arasına aldı, omzuna yasladığı Lukyan'ın saçlarını okşadı. "Tamam, ama bekle, bu sefer korkma çünkü... onu tanıyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam..."

Tanıdığım ve Valeria'nın çıkabileceği daha genç olabilecek erkekleri düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir isim gelmedi.

"Valeria, dökül-" "Ben Dve."

Ağzımdan şok olmuş bir nefes kaçtı ve ağzımı öyle bir açtım ki milyonlarca sinek içine sığınabilirdi. Dondum kaldım, onun açıklamasını algılayamıyordum.

"Dve?" Sonunda kekelemeyi başardım.

Valeria yavaşça başını salladı. "Evet, ben Dve." Gözlerimi hızla kırptırdım, düşüncelerim dönüyordu.

"Alexsei'nin Dve'si mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrar sordum. "Dve yataktaki iki saniyelik performansıyla ünlü olan adam mı? O Dve mi?"

Dve'yle iki yıl önce Igor'un ofisinde ilk kez karşılaştığım anı hatırladım. Babam benden bazı belgeleri bırakmamı istemişti ve odanın dışında telefonunda bir boks oyununa dalmış olan Dve ile karşılaşmıştım. Geniş omuzları ve büyük pazularıyla 1.80'in üzerindeki heybetli boyuna rağmen şaşırtıcı derecede iyi ve biraz utangaç görünüyordu. Babamın içeride beklediğinden bahsetti, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymuyordum.

Haftalar sonra, düşünümünden birkaç gün sonra, Alexsei'ye adının ne olduğunu sordum ve bana "Dve" dedi, iki rakamında olduğu gibi, çünkü bir bayanla ilk kez sadece iki saniye sürdü. Bu lakap aklımda kaldı ve herkes onu böyle çağırıyor. Zavallı şey.

"Şey, benimle iki saat gibi, sevgilim, ama-" Valeria'nın sözleri düşüncelerimi böldü.

Gözlerim daha da büyüdü ve yorumuna gülmekten kendimi alamadım.

"Bekle! Nasıl... Ne zaman... Ne?" Tutarlı bir soru formüle etmeye çalışarak kekeledim.

Valeria bana geniş bir gülümseme verdi. "Biliyorum, çok şaşırtıcı. Bunun olmasını planlamamıştık."

Tamamen nutkum tutulmuştu. Acaba Alexsei biliyor muydu? "Ne demek istiyorsun?"

Oğlumla birlikte yürümeye devam etti, ritmik hareketleri onu rahatlatırken oğlum kollarında uyuyakaldı, dudakları aralandı ve küçük homurtular çıkardı. "Şey, sana biraz yalan söyledim, ama korkma," diye itiraf etti.

Ben de ayağa kalktım, bardaklarımı aldım ve lavaboya koymak için mutfığa yöneldim. Kaşlarım çatıldı. "Tamam, şimdi tamamen çıldıracağım."

Valeria dudağını ısırarak gergin bir şekilde kıkırdadı. "Aslında birkaç aydır çıkıyoruz."

"NE?" Nefesim kesildi, elim ağzımı kapatıp sesimi bastırmak için havalandı. Oğlumu uyandırmak istemiyordum. Ya da daha kötüsü, onu korkutmak. "Ne?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak kısık bir sesle tekrarladım.

"Biliyorum," dedi Valeria, bana yaklaşıp elimi tutarak. "Lütfen beni affedin! Sadece bunun bir şeylere yol açıp açmayacağını görmek istedik ve-"

Kafam karışmıştı, kollarımı kavuşturdum. "Bekle... Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Valeria durakladı, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi ama gözleri suçluluk duygusunu ele veriyordu.

"Valeria..."

"Bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum-"

"Valeria," diye sözünü kestim, ses tonum keskindi ve ona delici bir bakış fırlattım. "Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?"

Yutkundum, yüz ifadesi gergin bir şekilde değişti. "Düğün gecenizde bana silah doğrulttuğunda..."

Sessiz kaldım, gözlerim şoktan neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Tanrım, bu doğru. Neredeyse unutuyordum. Ama bekle... Onu silah zoruyla alıkoyan biriyle mi çıkıyor? Cidden mi? Biz gerçekten çok zeki bir ikili değiliz.

"Sonra oğlunun vaftiz töreninde birbirimizi tekrar gördük ve bir anda... birbirimize bağlandık."

"Kilisede mi?" Tamamen şaşırılmış bir halde sordum.

Alexsei Lukyan'ı vaftiz etmekte ısrar etmiş, büyükbabasından kalan bir geleneği sürdürmek istemişti. Sadece yakın aile ve arkadaşların katıldığı, samimi bir tören olmuş ve bizi evlendiren rahip tarafından yönetilmişti. Çok güzel bir törendi.

"Evet."

"Tamam..."

"Herkes gittikten dakikalar sonra aynı kilisede seks yaptık," diye hızla itiraf etti.

"Kilisede mi?!" Ellerim şok içinde havaya kalktı, çenem yere çarptı, gözlerim karpuz gibi açıldı.

"Otoparkta," diye itiraf etti Valeria, yanakları suçluluk duygusuyla kızarmıştı.

Başım dönmeye başlamıştı. Sıradan bir çay eşliğinde duymayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Bir zamanlar zihnimde huzurlu ve kutsal olan o kilisenin görüntüsü şimdi tamamen beklenmedik ve müstehcen bir görüntüyle lekelenmişti.

"Valeria," diye güldüm, başımı sallayarak. "Bil diye söylüyorum, *kilisede* Tanrı için diz kmen gerekir, bir erkek için değil!"

Valeria kıkırdadı. "Biliyorum, lütfen beni yargılama! O da-"

Kulaklarımı dramatik bir şekilde kapattım. "Bilmek istemiyorum!"

Geniş geniş sırttı. "O beni mutlu ediyor, Caia. Gerçekten mutlu ediyor."

Bahse girerim şimdi iki saatlik seks seanslarından özellikle heyecan duyuyordu. Lanet olası Dve ile. Buna hâlâ inanamıyorum.

"O zaman önemli olan da bu," diye karşılık verdim, ona yandan sarıldım.

Tanrım. Sanırım hayatın hiç beklemediğimiz bir anda bizi şaşırtmak gibi bir huyu var.

Bölüm
Kırk Bir

"Hayatınız boyunca iki arkadaşınız olursa, şanslısınız demektir. Eğer bir tane iyi arkadaşınız varsa, çok şanslısınız demektir."

- S.E. Hinton

Alexsei

Telefonum art arda üçüncü kez çalarken Caia'yı kolumla beline sımsıkı sararak kendime çektim. Kısık bir hırıltıyla yine duymazdan geldim ama ısrarcı bir sinek gibi vızıldamaya devam etti.

"Cevap ver," diye mırıldandı Caia, yarı uykulu bir halde. "Güzellik uykumu mahvediyor."

Kıkırdadım, onu başından öptüm, sonra yataktan kalkıp oturma odasına geçtim, onu ya da oğlumuzu uyandırmamak için kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

"Çok önemli olsa iyi olur, yoksa telefonu kapattığımda gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için birini gönderirim," diye tısladım telefona, kanepeye çökerken.

Diğer uçta Angelo'nun kahkahası duyuluyordu. "Ah, Romaniev. Her zaman çekici."

"Çabuk ol," diye tersledim, çoktan sinirlenmiş bir halde arkama yaslandım.

Angelo dramatik bir şekilde iç çekti. "Ah, nasıl olduğumu sorman ne kadar hoş, *stronzo*."

Alaycılığını görmezden gelerek balkona çıktım, gece havası tenime serin serin vuruyordu. Bir sigara yaktım, dumanın odadan uzakta kalmasına dikkat ettim.

Angelo Lazzio tüm İtalyan Don stereotiplerini bünyesinde barındırıyordu: milyarder, playboy, Amerika'nın en büyük sanat şirketlerinden birinin CEO'su. Central Park'a bakan çatı katının değeri 35 milyon doların üzerindeydi. O

Paris, New York, Tokyo ve Cape Town'a dağılmış restoranların sahibi. İşler. Igor'la sıkı fıkı olan babası sayesinde birkaç yıl önce tanışmıştık.

"Dur tahmin edeyim," diye bir duman bulutu çıkardım. "Köpeğini yine kaybettin ve onu bulmak için dünyanın öbür ucundan bana ihtiyacın var."

"Giorgio'yu bu işe karıştırma," diye homurdandı Angelo. "Zavallı bebeğim göz enfeksiyonu kaptı; veterinerden yeni geldi."

Sırıttım. Pofuduk Pomeranian'ı Giorgio, Angelo'nun herhangi bir bağlılığa sahip olduğu en yakın şeydi. Hiçbir kadın onu kendine bağlayamazdı, o da bir köpeği tercih etmişti.

Bir nefes daha çekerek içimi çektim. "Peki, bu gerçekte neyle ilgili?"

"Bana borçlu olduğun o küçük iyiliği hatırlıyor musun? Şimdi ödeme zamanı."

Alçak sesle homurdandım. Birkaç yıl önce, Kolombiya'dan kaçtıktan sonra Angelo beni New York'taki pahalı restoranlarından birine yemeğe davet etmişti. Babasının Brooklyn'deki kulüplerinden birine gittiğimizde gece kaosa dönüşmüştü. Bazı serseri haydutlar "kendi bölgelerinde" bir Silas görmekten hoşlanmadılar.

Pislikler.

Tepki veremedim kafama bir silah dayandı. Angelo tetiği çekmeye fırsat bulamadan adamın kafasını kırdı. Ona bir borcum olduğunu söylemiştim ama bu şakadan öte bir şey değildi. Ama Angelo'nun uzun bir hafızası vardı ve belli ki şaka yapmıyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Lazzio."

"Sana NYC'de ihtiyacım var. EN KISA ZAMANDA."

Bir kaşımı kaldırdım, içgüdülerim alevlendi. Angelo asla önemsiz bir şey için aramazdı ve eğer ciddiye, dikkatimi çekmeye değerdi.

"Yarın orada olacağım," dedim ve sigaramı söndürüp aramayı kestim.

Ne zaman döneceksin?" Caia usulca sordu, üzerinde hâlâ pijamaları vardı - benim tişörtlerimden biri uyluğun ortasına kadar sarkıyordu, külotu zar zor görünüyordu, saçları örülmüştü ve gözleri uykudan ağırlaşmıştı. Ayrılmak zorunda olduğum haberini vermekten nefret ediyordum ve bu durumdan o da mutlu değildi, ben de.

"İki gün içinde," diye cevap verdim.

İçini çekti, dudakları küçük bir dudak büküşü oluşturdu. "Bu çok uzun bir süre."

Oğlumuzu kucağıma aldım, ona sıkıca sarıldım ve minik parmakları yüzümü kavrarken tombul yanaklarını öpücüklere boğdum.

"Ben yokken annene iyi davran, tamam mı?" Küçük ayak parmaklarını gıdıklayarak gülümsedim.

Lanet olsun. Onları özleyeceğim.

Onu yatağına geri yatırdım ve yumuşak müzik çalan şimşek oyuncağını ona uzattım. Caia'ya dönerek onu elimden tutup kendime çektim ve kollarımı beline doladım. "Biliyorum, *moya solnyshka*," diye mırıldandım ona sıkıca sarılarak. "Çabucak halledeceğim, söz veriyorum."

Kollarını kavuşturdu, yüzünde hayal kırıklığı titreşirken somurtması derinleşti. Eğildim, yanlarını şakacı bir şekilde gıdıklamadan önce dudaklarını kendi dudaklarımla hafifçe okşadım. Direnmeye çalıştı ama kahkahası kaçtı ve kollarını açarak boynuma doladı ve beni daha derin bir öpücüğe çekti.

Caia isteksizce başını salladı. "Tamam."

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Müsait olduğumda seni arayacağım."

Onu bırakıp çantamı ve ceketimi aldım. "Bir şeye ihtiyacın olursa Dve'den gelip seni gezdirmesini istedim."

Gözleri telaşla açıldı. "Hayır! Dve olmaz!"

Ona döndüm, kaşlarım çatılmıştı. "Dve'nin nesi var?"

Rahatsızca kıpırdandı, kolunu kaşdı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Onu görmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Neden?" Zihnim hemen karardı - ona ne yapmış ya da ne söylemişti?

Başını sallayarak beni başından savdı. "Unut gitsin." "Söyle bana," dedim, hayal kırıklığım artıyordu. "Bir şey yok-"

"Caia, söyle bana."

Eğer ona bir şey yaptıysa, onu öldüreceğim.

İç çekmeden önce dudağını ısırды. "Tamam..." Yatağına geri oturdu, bir yastığa sarıldı, utangaç görünüyordu. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama... Valeria'yla çıkıyor."

Sessiz kaldım; eğlendiğimi nötr bir ifadenin arkasına zar zor gizledim. Caia'nın nefesi kesildi, yastığı bana doğru fırlattı, yüzüme çarpmadan yakaladım, kahkahamı tutamadım.

"Biliyor muydun?!" diye bağırdı, öfkeyle ayağa kalkarak. "Ve bana söylemedin mi?"

Hâlâ kıkırdayarak kapıya doğru ilerledim ve ayakkabılarımı giydim. "Caia, Dve'nin kimi becerdiği umurumda değil; bu onun işi, benim değil."

Oğlumuzu kucağına alıp oturma odasındaki oyun parkına yerleştirdi, çıplak ayakla beni girişe kadar takip ederken ayak sesleri hızlı ve sinirliydi.

"Şunu söylemeyi kes!" diye tersledi.

"Ne demeyi?" Eğlenerek ona baktım.

"Ne olduğunu biliyorsun!" Zümrüt gözleri kızgınlıkla karardı, bu karşı konulmaz bulduğum bir şeydi. "Onlar çıkıyorlar, sadece..." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Her neyse, onu görmek istemiyorum. Yürüyeceğim ya da arabalarınızdan birine bineceğim. Ona ihtiyacım yok."

Başımı salladım ve onun utancına sııttım.

"İnsanlar *çıktıklarında* genellikle *sevişirler* bebeğim," diye takıldım, kalçalarını kavradım ve boynunu öpmek için başımı eğdim. "Tıpkı bizim yaptığımız gibi." Tenini ısırdım ve kışını sıktım. "Ve geri döndüğümde, seni bütün gece becereceğim-"

"Alexsei!" Beni itti, yanakları pembeleşmişti.

"Pekâlâ, pekâlâ." Sırtarak ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Sana ve Lukyan'a güzel bir hatıra getireceğim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Güzel. İyi yolculuklar."

Son bir öpücük için eğildim, Lazzio ve onun fare istilasına uğramış şehriyle uğraşmak için onları geride bıraktığım için çok sinirliydim.

Bölüm
Kırk İki

"Her yıldız, düşene kadar ulaşamaz olduğunu düşünür."
- Tamerlan Kuzgov

Alexsei

Adamın bacağını dürttüm ama kıpırdamadı. Kollarımı kavuşturarak, "Evet, adam öldü," dedim.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Scarlett, hıçkırarak yüzünü kapatırken.

Angelo gözlerini devirerek, "Onun öldüğünü biliyoruz," diye tersledi. "Bunun için sana ihtiyacımız yok, Sherlock."

İçimi çektim. "Pekâlâ, planımız nedir?"

Otel odası sessizliğe gömüldü, sadece Scarlett'in düzensiz hıçkırıklarıyla bölündü. Üzerinde kırılmış bir tişört ve morarmış bacaklarını zar zor örten parçalanmış mini deri bir etek vardı. Bir striptizcinin üzerinde görmeyi bekleyeceğiniz türden yüksek topuklu ayakkabıları ona kontrolden uzak biri görüntüsü veriyordu. Titriyordu, tüm vücudu paramparça olacakmış gibi titriyordu.

"Onu öldürdüğüme inanamıyorum," diye kekeledi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Onu" derken, yere yığılmış cansız bedeni kastediyordu. Yatağının altında saklanan, muhtemelen onu uyuşturmak ya da daha kötüsünü yapmak için doğru anı bekleyen rastgele bir sapık.

Uluslararası bir süperstar olan Scarlett, sapık takipçilerden ve akli dengesi yerinde olmayan hayranlardan payına düşeni alıyordu. Birkaç hafta önce, elli yaşlarında bir deli, performansı sırasında elinde bıçakla sahneye atlamıştı. Güvenliği, kız yaralanmadan önce adamı güçlkle etkisiz hale getirebilmişti.

Ölü adamın Hawaîi gömleğini çekiştirirken sırtarak, "Stres yapma, muhtemelen bunu hak etmiştir," dedim. "Şu gömleğe bir bak. Modaya karşı işlenen suçlar ölümle cezalandırılmalı."

Scarlett başını kaldırdı, hıçkırıklara boğulmadan önce gözyaşlarına boğulmuş yüzü sözlerimi algıladı.

"Peki, ne oldu?" Sakalını kaşıyan ve daha iyi bir yerde olması gerekiyormuş gibi saatine bakan Angelo'ya dönerek sordum.

"İçeri girdi, banyoyu kullandı ve doğruca yatağa gitti. Tam uykuya dalıyordu ki adam hapşırdı," dedi Angelo omuz silkerek. "Kadın korkmuş, adam sürünerek dışarı çıkmış, kadın da lambayı kapmış," diye yakınlarda duran parçalanmış fildişi lambayı işaret etti, "ve kafasına vurmuş. Onu bayılttı, boynu karyolaya çarptı ve işte öldü."

Scarlett başını kaldırdı, taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Scarlett Harper'la ilk kez Angelo'dan iki yıl sonra tanışmıştım. Bir keresinde alkollü araç kullanmaktan tutuklandıktan sonra çıldırmış bir halde onu aramıştı. Doğal olarak ben de peşine takıldım. Kendimizi bir polis karakolunda bulduk ve orada kocaman göğüsleri, ateş gibi kızıl saçları ve hayalet olabilecek kadar beyaz bir teni olan bir kadınla tanıştım. Yıllar boyunca Angelo onun kurtarıcısı rolünü oynamış, ne zaman başını belaya soksa yanına koşmuştu. Ona karşı neden bu kadar koruyucu olduğunu hiç sormadım, ama her zaman öyleydi.

Scarlett yıllardır bir tren enkazı gibiydi ve açıkçası değişen bir şey olduğunu da görmüyordum.

"Korkmuştum," diye sızlandı hıçkırıklar arasında. "Lambanın onu bu kadar... kötü yaralayacağını bilmiyordum."

Angelo ve ben gülmemek için birbirimize baktık.

"Elbette Scar'," dedim, acımış gibi yaparak. "Çünkü lambalar çok yumuşak ve sevimlidir."

Elinin tersiyle yüzünü sildi, rimeli onarılamayacak kadar lekelenmişti. "Ben sadece panikledim."

Angelo kıkırdadı. "Ona gününü gösterdin."

Scarlett'in yüz ifadesi kederden paniğe dönüştü. "Şimdi ne yapacağım ben?"

Omuz silktilim. "Cesedi göm ve yoluna devam et. Doğrusu, bunun için beni lanet Rusya'dan buraya neden sürüklediğini anlamıyorum." Yerdeki cesedi işaret ettim.

Angelo yatağın üzerine oturdu. "Biri onu öldürmesi için para vermiş." Bir kaşımı kaldırdım. "O bir hayran-"

Angelo sözümü kesti. "Arka cebinde kırk bin dolar nakit para buldum. Telefonunda 'Bitti mi?' yazan bir mesaj var."

Sırıttım. "Belki de lüks bir tur paketi için para biriktiriyordu. Bilirsin, öbür dünya için ön sıradan koltuklar."

Scarlett bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Bu hiç komik değil, Alexsei."

Angelo odada volta atıyordu, sesi karanlıktı. "Onu kimin tuttuğunu bulmamız gerekiyor."

Kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı Scarlett'e diktim. "Hiç düşmanın var mı?" Olmak ünlü Tabii ki geliyor ile ikramiye-para, İlaçlar, hayranların sana tapması. Ama aynı zamanda sizi görmek isteyen bir sürü insanla birlikte gelir. öldün.

Scarlett başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır..."

Angelo volta atmayı bıraktı. "Daha derine inmeliyiz."

O zaman Scarlett'in nefesi kesildi, gözleri dehşetle irileşti. "Bekle! Sanırım beni kimin öldürmek istediğini biliyorum."

Bir elimi çenemde gezdirerek iç çektim. Sanırım gecenin bitmesine daha çok vardı -sadece benim şansım.

Bölüm Kırk Üç

"Hayal kırıklığına ve öfkeye elveda. İnsanlar kayalar ve dağlar için nedir ki?"

- Jane Austen

Caia

Valeria'nın az önce açıkladığı şeye inanamayarak nefes nefese kaldım.

"İmkânı yok," diye fısıldadım ve koltuğuna çöktüm. Valeria masasındaki dosyaları karıştırmaya devam etti, kaşları çatılmıştı, sonra bir tanesini yakındaki çöpe attı.

"Evet, dün sabah uykusunda tek başına vefat etti," dedi Valeria omuz silkerek, başını kaldırmadan.

"Sanırım Alexsei'yi arayıp ona haber vermem gerekecek..." Önümdeki zor konuşmadan korkarak sözümü yarıda kestim. Yüzlerce kilometre ötedeki kocama babasının öldüğünü söylemeyi düşünmek yürek burkucuydu.

Valeria ayağa kalktı, dudaklarından bir esneme kaçtı, sonra yanıma oturdu ve Lukyan'ın bebek arabasını hafifçe salladı. Küçük oğlum mışıl mışıl uyuyordu, minik kırmızı dudakları aralanmıştı ve yumuşak hırıltılar çıkarıyordu. Lukyan babasının tıpatıp aynısıydı -Alexsei'nin burnu, dudakları ve gözleri bu minik versiyonda toplanmıştı. Alexsei bu kadar uzaktayken, küçük oğlum daha da büyük bir nimetti.

"Çoktan yaptım. Dün Alexsei'yi arayıp haber verdim," dedi Valeria, koltuğa gömülmüş, başını arkaya yatırmış, şakaklarına masaj yaparken gözlerini kapatmıştı.

Bir kaşımı kaldırdım. Bu sabah Alexsei'yle konuşmuştum ve o tek kelime etmemişti. "Oh, ne dedi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Valeria esnedi, kollarını kavuşturdu, gözleri hâlâ kapalıydı. "Kendisine haber verdiğim için teşekkür etti ve gerisini Silas'ın halledeceğini söyledi."

Gerisi mi? Bu da ne demek şimdi?

Valeria bir iç çekti. "Ve sonra telefonu kapattı."

Geçen yıl boyunca birkaç kez Alexsei'ye babasını ve soyadları arasındaki tuhaf farkı sormaya çalışmışım - onun için Novanski, kocam için Romaniev. Her seferinde, Alexsei yıllarca kapattığı yaraları yeniden açmak istemeyerek konuyu geçiştiriyordu. Saygımdan bu konuyu kapattım ama merakım devam etti ve zihnimin arkasında çözülmemiş bir gizem gibi fısıldamaya devam etti.

Valeria tekrar esnedi.

"Dün gece uyuyamadın mı?" Kıkırdadım.

"Hayır," diye içini çekti, gözleri sırtarak açıldı. "Dve bu şeyi yaptı-"

"Ayrıntılara ihtiyacım yok," diye araya girdim, başımı sallayarak. "Özellikle de Dve ile ilgili olanlara."

Ayağa kalktım ve Lukyan'ın bebek arabasının emniyet frenini açtım.

Dve dün gece Alexsei'ye belgeleri bırakmak için uğramıştı ama göz göze bile gelememişim. Bunu yaparsam yanlışlıkla ikiyüzlülüğünü yüzüne vuracağımdan korkuyordum ve bunun nasıl sonuçlanacağını ikimiz de biliyorduk.

Valeria gözlerini devirdi. "Peki, peki. Devam et, sorumluluk sahibi bir anne ol. Unutma, Lukyan büyüdüğünde kuşlar ve arılar hakkında sorular sorduğunda tavsiye için bana gelme!"

Kıkırdadım ve bebek arabasını kapıya doğru ittim. "Teşekkürler Val. Bunu aklımda tutacağım."

"Oh bekle!" Valeria aniden telaşlanarak haykırdı. "Sana söylemeyi unuttum! Baban dün gece büyükanneni ziyaret etmek için uğradı ama uyuyordu, o yüzden sadece on dakika kadar kaldı. Yakında onu ziyaret etmeni hatırlatmamı söyledi, yoksa, tırnak içinde söylüyorum, 'bu işi kendi halledecekmiş'." Sinirle gözlerini kırıştırdı. "Beni ürperti, Caia."

Kalbim sıkıştı. Babamdan kaçıyor, mesajlarını ve aramalarını görmezden geliyor, beni rahat bırakmasını umuyordum. Ama Babuşka hastayken onu hiç ziyaret etmemişti. Şimdi mi uğrayacaktı? Kesinlikle bir tehditti.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim, ellerim bebek arabasını öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. "Lukyan'la tanışmak istiyor ama ben reddettim. Son bir yıldır ısrarcı davranıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Valeria yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Alexsei tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

Alnımı ovuşturdum, endişem kabarıyordu. Kocamdan bir şeyler saklamaktan nefret ediyordum.

"Ona söylemedim," diye fısıldadım, neredeyse Alexsei'nin beni New York'tan duyabileceğinden endişeleniyordum.

Valeria'nın nefesi kesildi. "Olamaz, Caia. Bu çok kötü. Hem de çok kötü!"

"Biliyorum, ama Mankiev'in bu işin peşini bırakıp sefil hayatına devam edeceğini sanıyordum," diye yüzümü buruşturdum. "Ama unutmuşum, onun hayatı sadece benimki sefil olduğunda iyi."

İşte benim lanet babam. Bükülmüş, acımdan zevk alıyor. Ondan uzak durmak tedavi edici oldu ama yine de dehşete kapılıyorum - sırf dikkatimi çekmek için yapabileceklerinden korkuyorum.

Valeria içini çekti. "Üzgünüm ama Alexsei'ye söylemek zorundasın."

"Söyleyeceğim," dedim ve elimi onun elinin üzerine koyarak sözünü kestim. "Ama önce gitmem gereken bir yer var."

Yanağına bir öpücük kondurdum, bebek arabasını hızla dışarı ittim ve göğsümde yayılan bir ateşle kararlılıkla arabaya doğru ilerledim.

Babamın ofisine hışımla girdim, adımlarım kasıtlıydı, gözlerim bir savaş alanına giriyormuşum gibi kısılmıştı. Vücudumdaki her kas gergindi, savaşa hazırды.

Drayi, girişin yanındaki deri koltuğa yayılmış, tembel tembel sigara içiyor, diğer elinde ucuz bir araba dergisi duruyordu. Bakışlarını neredeyse hiç kaldırmıyordu ama duruşundaki değişiklik dikkatlerden kaçmadı; yırtıcı hayvan odadaki bir diğerini tanıyordu.

"Vay, vay, Caia," diye söylendi, dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Bugünlerde iyi görünüyorsun. Sanırım artık sana MILF diyebilirim, ha?"

Yüzündeki sırıtış eski yaralara saplanmış bir hançer gibiydi. Ona öldürebilecek bir bakış fırlattım, onun hastalıklı küçük oyununa katılmayı reddettim. Sessizlik de aynı derinlikte kesebilirdi.

Ben cevap vermeden ofisin kapısı çarparak açıldı ve babam hışımla içeri girdi. Yüz hatlarını öfke kaplamıştı; kaşları çatılmış, dudakları gerilmiş, gözleri uğursuz bir şeyle kararmıştı.

İşte oradaydı. Kabusumun vücut bulmuş hali. Gerçek şeytan ete kemiğe bürünmüştü.

"Torunum nerede?" diye sordu, sesi taşa sürtünen bir bıçak gibiydi. Soru yoktu, sadece emir vardı. Sanki hâlâ beni yönetebilir, aldığım her nefesi kontrol edebilirmiş gibi.

Onu Lukyan'ın yanında düşünmek mi? Ölü bedenimin üzerinde.

"Onu evde bıraktım," dedim, sesim sabitti ama fokurduyordu. Oğlumu asla ele geçiremeyecekti. Ne bu hayatta, ne öbür dünyada, ne de cehennem donduğunda.

Yüzü karardı. Aramızdaki sessizlik ağır ve baskıcı bir şekilde uzadı. Hava kalınlaştı ve bir anlığına bir korku titremesi kararlılığımı tırmaladı. Burada tek başıma olmak pervasızlıktı. Doğruca aslanın inine girmiştım ama sırtım çoktan duvara dayanmıştı.

Savaşmadan buradan ayrılmayacaktım.

Hatıralar zihnimi tırmalıyor, gömülü kalmayı reddediyordu. On yaşındaydım, henüz çocuk sayılırdım, oturma odasında oynuyordum, masum ve kaygısızdım. Perdelerin arasından süzülen güneş ışığı sıcak bir parıltı yayıyordu ve ben baloncukları kovalıyor, gülüyordum. Ama sonra kapı açıldı. İçeri girdi, yüzü odayı daha da soğutan bir öfkeyle çarpılmıştı. Baloncukları gördü, gülümsediğimi gördü ve ifadesi karardı.

Elim ayağım birbirine dolaştı, şişeyi düşürdüm. Halı onu kan gibi emdi.

Tepkisi anında oldu -ben daha anlamaya bile vakit bulamadan. Bana o kadar sert vurdu ki her şey bulanıklaştı, görüşümde yıldızlar dans etti. Elbisem kayınca ve külotum ortaya çıkınca bana "fahişe" kelimesini tükürdü. O zamanlar sadece küçük bir kızdım.

O gün utancın, boğazımı bir ilmik gibi saran korkunun başlangıcı oldu. Her gülümseme, her kahkaha, çiçek açamadan öldürüldü.

Kabuslarımın mimarı, bugüne kadar peşimi bırakmayan korkuyu şekillendiren oydu.

"Onu görmeye hakkım var," diye hırladı, sessizliği bozdu, sesi zehir damlıyordu. "Seni yetiştirirken berbat bir iş çıkardım ama bu hatayı onunla düzeltereğim. Onu-"

Bir adım öne çıkıp sözümü kestim. "Onu *asla* görmeyeceksin. Eğer adını bir daha duyarsam, bir mesaj daha alırsam, hayatıma tekrar girmek için etrafta dolandığına dair bir fısıltı daha alırsam, yemin ederim ki bundan sonra karşılaşacağın tek şey ölüm olacak."

Sesim, kararlılığım hiç bu kadar kesin olmamıştı. Artık sadece bir kız çocuğu değildim. Ben bir anneydim; benim olanı korumak için dünyayı yakıp yıkabilecek bir güç. Daha önce hiç böyle bir aşk yaşamamıştım. Beni çırılçıplak soydu, inşa ettiğim tüm duvarları yıktı ve beni orada savunmasız ama hiç olmadığım kadar güçlü bir şekilde bıraktı.

Oğlum için kanımı akıtabilirdim. Onun için ölebilirdim.

Babamın kahkahası soğuk ve boştu, gözleri beni sanki dönüştüğüm tehdit değil de eğlenceli bir şeymişim gibi tarıyordu. "Şu haline bak, koca bir kadın gibi davranıyorsun," dedi sırtarak. "O değersiz Romaniev'in kafanı neyle doldurduğunu bilmiyorum ama buraya gelip bana karşı gelemezsin."

Alay ettim, titremenin görünmesini engellemek için kollarımı kavuşturdum. "Değersiz, ha? Beni ona birkaç dolara sattığında o kadar da değersiz değildi, değil mi?"

Bu gerçek gözlerinin kısılmasına ve yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oldu. Bir sinire dokunmuştu; kasten hedeflediğim bir sinire. İstediği kadar onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davransın, beni bir mal gibi sattığı anda onun en büyük başarısızlığı olacaktım.

"Sen de en az onun kadar değersizsin," diye tükürdü, yaklaşırken gözleri vahşileşmişti. "Bir an bile benden güvende olduğunu düşünme Caia. Hâlâ hayatını cehenneme çevirebilirim. Ben senin babanı. Bundan kaçamazsın."

Daha uzun durdum, sesim ölüm kadar soğuktu. "Duymadın mı? Ben artık bir Romaniev'im. Artık sana hesap vermeyeceğim." Son sözlerim, hâlâ sahip olduğunu sandığı kontrol yanılsamasının ölüm fermanıydı. "Cehennemde yan, Mankiev."

Yanıtını beklemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve göğsümde öfke ve zafer karışımı bir ateş yanarken oradan ayrıldım.

Hayatımda ilk kez başım dik, doğduğumdan beri beni saran zincirlerden kurtulmuş bir şekilde oradan uzaklaştım.

Ve ilk kez gülümsedim.

Bölüm

Kırk Dört

"Her aptal mutlu olabilir. Bizi ağlatan şeylerden güzellik çıkarmak için gerçek kalbi olan bir adam gerekir."

- Clive Barker

Caia

"Bugün döneceğini söylemiştin," diye iç geçirdim, oturma odasındaki oyun minderinde oynadığımız oğlumun küçük kırmızı araba oyuncağını tekrar eline verdim.

Telefon arka planda bangır bangır çalıyordu, bu yüzden beni sağır etmesini önlemek için onu biraz uzağa ittim. "Alexsei? Beni duyabiliyor musun?" diye seslendim.

"Evet, üzgünüm bebeğim, berbat çekiyor" dedi, sesi sinirli geliyordu. "Gerçekten üzgünüm, *moya solnyshka*, ama birkaç gün daha kalmam gerekiyor. Angelo'nun bana ihtiyacı var ve ona borçluyum. Söz veriyorum ikinize de bunu telafi edeceğim."

Oyuncak arabayı oğluma geri verdim ama o arabayı daha da uzağa fırlattı ve gözyaşlarına boğuldu. Telefonumu hoparlör moduna aldım ve onu kucağıma aldım. Minik bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, ağlamaları odayı dolduruyordu.

"Geçti tatlım," diye mırıldandım, onu sakinleştirmeye çalışıyordum. "Annen burada." Lukyan'ı kucağıma aldığımda gözyaşları omzumu ıslattı ve kendimi yenilmiş hissederek iç çektim.

Harika, şimdi yeni Prada gömleğim yıkamaya gidiyor.

"Caia, bebeğim, kızgın olduğunu biliyorum-" Alexsei'nin sesi telefonda çatırdadı.

Oğlumu sakinleştirmeye çalışırken sinirlerim yıpranarak bir ileri bir geri volta attım. "Kızgın değilim, Alexsei, bunaldım!" Tersledim, ama Lukyan'ın Ani bir çığlık beni irkiltti. Gözlerimde onun sıkıntısını yansıtan yaşlar birikti. "Çığlık attığım için özür dilerim bebeğim," diye fısıldadım sırtını okşayarak. Lukyan bana sarıldı, minik elleri tenimi kavrarken çığlıkları yumuşayıp iniltiye dönüştü. "Şşş, sorun yok, sakin ol."

"Caia-"

"Yardıma ihtiyacım var, Alexsei. Üç gündür uyumadım. Lukyan dış çıkıyor, ateşi her yeri sarmış durumda ve ben-" Sesim kesildi, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, yorgunluğun ve endişenin ağırlığı bana sertçe çarptı.

Telefon çatırdadı, Alexsei'nin sesi kesik kesik gelirken hayal kırıklığım daha da arttı.

Bıkkınlıkla telefonu kapattım ve ona daha sonra arayacağımı mesaj attım.

Oğlumun teselli edilemez olduğu ve sabrımın tükendiği bu gibi anlarda, birçok annenin ortak mücadelesi olan başarısızlık ve yalnızlık duygusuna kapılıyordum. Onun neye ihtiyacı olduğunu anlayamamak, uykusuz geceler ve sürekli sorumlulukla birleştiğinde, bir anne olarak başarısız olduğumu hissetmeme neden oluyordu.

Lukyan kollarımda ağlarken, onun sıkıntısı şüphelerimi ve güvensizliğimi artırdı. Onu rahatlatma ve ebeveynlikle başa çıkma becerimi sorguladım. Onu başarısızlığa uğratiyormuşum gibi hissettim. Ve bu düşünceler su yüzüne çıktığında, beni yatıştırabilecek tek şey kocamdı.

Onun yokluğu her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Lukyan sonunda omzumda uyuyakaldığında rahat bir nefes aldım ve sessizce yatak odama geçtim. Eğer onun uykuya ihtiyacı varsa, benim de bir molayı hak ettiğimi düşündüm.

Onu dikkatle yatağıma yatırıp uyumasını izledim, küçük bedeni huzur doluydu. Kısa ama değerli bir molaydı. Yatağa onun yanına sürünerek girdim, gözlerimi kapattım, anneliğin kaosunun ortasında bu sakin an için minnettarım.

"Teşekkürler Dve," dedim, büyük karton kutuyu alt kattaki kırmızı odama getirdiğinde gerçekten minnettar olmuştum.

Birkaç dakika sonra, küçük ofisimde fotoğraf makinesi malzemelerimi kontrol ederken bana katıldı. Alt kattaki kamera odam için epeyce malzeme sipariş etmişim ama hepsi de tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırdı. Bu sabah telefonda Valeria'ya bu konudan bahsetmişim, Dve'yi yardıma göndermesini hiç beklemiyordum.

"Caia, bence Valeria hakkında konuşmalıyız," dedi Dve yavaşça, tepkime karşı temkinli görünüyordu.

Önüne yerleşirken gözlerini kaçırdım, hâlâ bilgisayar ekranıma odaklanmışım. "Valeria mı?" Kaşlarımı çatmışım. "Sorun nedir?"

"Hayır, demek istediğim-" sinirli bir şekilde ensesini kaşıdı. "Bak, Valeria'nın senin arkadaşın olduğunu biliyorum-"

"O benim kız kardeşim gibi," diye araya girdim.

"Kız kardeşin gibi," diye düzeltti kendini. "Ve bilmeni isterim ki-"

"Dve, Valeria'ya asla zarar vermeyeceğine dair bana söz ver," diye araya girdim, ses tonum ciddiydi ve doğrudan ona döndüm. "O benim için çok önemli. Senin yanında güvende olduğunu bilmem gerek."

Valeria'nın güvenliğini kendiminkinden ya da bebeğimdekenden daha fazla takıntı haline getiremezdim. Valeria iyi muamele görmeyi hak ediyordu, özellikle de tüm yaşadıklarından sonra.

Dve ciddiyetle başını salladı, yüz ifadesi samimiydi. "Söz veriyorum Caia. Asla onu incitecek bir şey yapmam. Onu seviyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama gülümsemekten kendimi alamadım.

"Gerçekten mi?" Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Gerçekten."

Rahatladığımı hissederek derin bir nefes aldım. "Güzel." Onlar adına gerçekten mutlu olmuşum. Kaşımı kaldırarak, "Yani... pumalardan hoşlanıyor musun?" diye ekledim.

Yanakları hafifçe kızardı. O anda, Dve'nin Silas'ın bir parçası olduğunu ve yaşamak için insanları öldürdüğünü kabullenmek benim için neredeyse zordu. Heybetli 1.80'lik gövdesine ve 200 kiloluk ağırlığına rağmen, şu anda o sandalyede oturmuş, kızarak neredeyse sevimli görünüyordu.

"Evet, uh," diye beceriksizce boğazını temizledi. "Gitmeliyim, Igor beni bekliyor."

Bununla birlikte hızla ayağa kalktı, vedalaştı ve neredeyse koşarak kapıya yöneldi, beni kahkahamı tutmaya çalışırken bıraktı. Oğlumu uyandırmamaya dikkat ederek kendimi çabucak toparladım.

Lukyan bebek arabasında uyukluyordu, bir yandan işle uğraşırken bir yandan da gecikmiş hafta sonu e-postalarına yetişmeye çalışırken onu emzirdikten hemen sonra tükürdüğü için öğle yemeği üzerine dökülmüştü. Birkaç fotoğrafçıya ulaştım - bazıları eski üniversite arkadaşlarım, bazıları uzun zamandır çalışmalarına hayran olduğum kişiler ve Moskova'da tanıdığım birkaç kişi. Planım bir galeri açmak ve sadece benim değil, diğer yetenekli fotoğrafçıların da eserlerini sergilemekti.

Sanatçılar. Bunun insanları çekeceğini ve galeriyi sadece kendi sanatımın sergilendiği bir vitrin olmaktan çıkaracağını umuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, çalışmalarım hakkında hala çok fazla şüphem vardı. Ne zaman paylaşmayı düşünsem, güvensizlik beni rahatsız ediyordu. Ya insanlar nefret ederse? Ya bana ve çalışmalarına gülerlerse? Ya berbat olarak eleştirilirse?

Sandalyemde arkama yaslandım, gözlerimi kapatarak başımı arkaya attım ve olumsuz düşünce selini uzaklaştırmak için derin bir iç çektim.

Şakaklarıma masaj yaptım, yavaşça nefes verdim ve kalbimin düzenli atışına odaklandım. Birden ona kadar sayarken, gerginliğin ve endişenin yavaş yavaş azaldığını hissettim, tıpkı kabuğuna geri dönen bir kaplumbağa gibi.

Ama sonra Lukyan o tatlı seslerle uyandı -yumuşak iç çekişler ve nazik inlemeler- ardından uyku ama neşeli mavi gözleri benimkilerle buluştu. Tüm endişelerim bir anda yok oldu. Onu bebek arabasından çıkarıp kucaklamaktan kendimi alamadım.

Ama sonra aniden telefonum çaldı.

Lukyan kalçamda, saçlarımla oynarken ve boynumu tırmalarken cevap verdim. Bu gece yine tırnaklarını kesmem gerekecekti; çok hızlı uzuyorlardı ve bıçak gibi keskindiler. "Alo?"

"Lütfen buraya gelebilir misiniz?" Valeria'nın sesi perişan haldeydi. Kaşlarım çatıldı. "Hâlâ işte misin?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Lütfen acele et, Caia."

Daha telefonu kapatmadan kalbim hızla çarpmaya başladı. Lukyan'ı hemen bebek arabasına geri yerleştirdim. Mızımızlanmaya başladı ama ben hemen siyah trençkotumu giyip dışarı çıktım, bilgisayarımı kapatıp kapıları arkamdan kilitledim.

Şehrin içinden geçerken ani bir korku boğazımı sıktı. Bir şeyler çok ama çok yanlış geliyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Elimden gelen her şeyi yaptım Bayan Romaniev. Çok özür dilerim."

Tanıdık sandalyeye çöktüm ve onun eline uzandım. Buz gibi ve solgundu, hatırladığım sıcaklıktan çok farklıydı. Gözleri kapalıydı.

Huzur içinde, yüzü son istirahatinde dingindi. Babuşkam gitmişti ve onunla birlikte benim de bir parçam yok olmuş gibiydi.

"Teşekkür ederim doktor," dedim gözyaşlarımın arasından. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

Başını salladı ve kapıyı usulca kapatarak çıktı.

Tek başıma, kederimin dökülmesine izin verdim, eskiden benimkileri öptüğü gibi onun soğuk eklemelerini öptüm.

Acı, amansız bir dalga gibi eziciydi.

Hayat çok acımasız olabiliyor, bizi sürekli acıyla sınıyor. Bu anlarda, bu kalp acısını hissetmemek için neredeyse uyuşmayı diliyordum. Bunu daha önce de hissetmişim; annemi kaybetmişim, kötü muameleye, sert sözlere katlanmışım ve şimdi de babuşkamı kaybediyordum.

Ne kadar çok seversen, o kadar çok acı çekersin. Hayat bir anda değişir ve keder boğucu olabilir. Geçici mutluluk acıya değer mi?

Son bir kez ellerini tuttum, alnından öptüm ve eskiden söylediği bir duayı fısıldadım: "*Gospodi, prosti nam nashi grekhi i sdelay nas takimi zhe dobrymi i miloserdnyimi lyud'mi, kak ty. Tanrım, günahlarımızı bağışla ve bizi senin gibi nazik ve merhametli insanlar yap.*"

Umarım onun için dilediğim huzuru bulmuştur. "Babuşka, seni ölesiye seviyorum," dedim, gözyaşları yanaklarına süzülürken. "Seni kışın ağaçların güneşi özlediğinden daha çok özleyeceğim."

Ayrılmadan önce bir süre daha oyalandım. Uzaklaşırken içime ağır bir his çöktü, onun vefatının hayatımı beklenmedik şekillerde yeniden şekillendirecek bir acı kapısı açtığını henüz bilmiyordum.

Bölüm

Kırk Beş

"Hayatın sırrı, yedi kez düşüp sekiz kez kalkmaktır."

- Paulo Coelho

Alexsei

Ceketimi kanepenin üzerine attım ve bir bira almak için doğruca buzdolabına yöneldim. Geri koyup ellerimi yıkamadan önce yarısını içtim.

Kahretsin, New York'a gitmekten nefret ediyorum. Jet lag beni her zaman mahvediyor ve lanet olası rutinimi bozuyor. Günlerdir iyi uyuyamadım, doğru düzgün bir yemek bile yiyemedim ve dışarıdaki şehir gürültüsü beni deli ediyor. Her yerde sirenler ve korna sesleri var - sanki şehir aklımı kaçırmamı sağlamaya çalışıyor.

Tanrı'ya şükür sonunda eve döndüm. Caia ile yaptığım son görüşmeden sonra, sesi tamamen bitkin geliyordu, onun için burada olmam gerektiğini biliyordum. Valeria uçağa binmeden hemen önce bana mesaj atarak Caia'nın büyükannesinin ben yokken vefat ettiğini söyledi.

Kalbim onun için kırıldı ama babuşkasının huzur içinde olduğunu ve onu yukarıdan izlediğini bilerek biraz rahatlamış olması gerektiğini biliyordum. Angelo ve Scarlett'le olan işleri buradan sonra ben halledeceğim. Caia'nın bana ihtiyacı olduğunda, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. O her zaman benim önceliğimdi ve her zaman da öyle olacak - kesinlikle ona sahip olamadığı için uluslararası bir süperstarı ekmeye çalışan bir ucube değil.

O aramadan sadece iki saat sonra uçağa atlayıp geri döndüm. Ama lanet olsun, önümde çalar saat gibi horlayan bir adamla 10 saatlik bir uçuşa katlanmak uyumayı imkansız hale getirdi. Birazcık bile dinlenemeyeceksem birinci sınıfın ne anlamı vardı ki?

İçimi çektim ve duş alıp basit bir çift siyah boxer giymek için misafir odasına koştum. Sessizce yatak odamızın kapısını açtığımda sadece

Oğlumuzun koala gece lambasının yumuşak ışıltısı yatağın başucundaydı.

Kapıyı usulca arkamdan kapattım, yatağa doğru ilerledim ve Caia'nın mışıl mışıl uyuduğunu, Lukyan'ın da yanına sokulduğunu, minik ağzının hafifçe açık olduğunu gördüm. İkisini de huzurlu ve loş ııkta parlarken görünce içimi bir rahatlama kapladı. Yatağa girdim, Lukyan'ın aramızda durmasına izin verdim ve kolumu Caia'nın beline doladım, kendimi yeniden bütün hissettim.

Saatler sonra, ılık güneş ışınları beni uyandırdı. İnleyerek ve ağrıyan bedenimi gererek gözlerimi açtığımda yatağın hâlâ dolu olduğunu görmeyi umuyordum ama boştu. Telefonumu elime aldım ve saate baktım; öğleden sonra olmuştu bile.

Kahretsin, 12 saatten fazla uyumuştum.

Kafam karışmıştı, yorganı üzerimden attım ve tökezleyerek banyoya gittim. Ama orada durup işerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ev çok sessizdi. Normalde Caia'nın kahkahaları yankılanır, Lukyan'ı kovalar, bitkilerini karıştırdığı için onu nazikçe azarlardı. Ve Lukyan'ın kıkırdamaları ve ağlamaları mekanın her köşesini doldururdu. Ben yapmadım O sesleri ne kadar özlediğimin farkına onlar gidene kadar varamadım.

Hafifçe küfrederek telefonumu almak için yatak odamıza döndüm ve neler olduğunu merak ettim. Her zamanki sabah kaosu olmadan garip hissediyordum. Telefonum elimde, kalbim endişeyle çarparak oturma odasına geri döndüm.

Sadece boxer'larımla oturma odasına girerek, onlardan bir iz var mı diye odayı taradım. Sonra masanın üzerinde küçük bir kâğıt parçası gördüm. Korku ve merak karışımı bir duyguyla kağıdı kaptım ve Caia'nın tanıdık el yazısını görmek için hızla açtım.

Günaydın uykucu!

Uyuklarken çok değerliydin, bu yüzden seni rahatsız etmeye dayanamadım.

Valeria'nın bir konuda yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden bugün onunla bir maceraya çıkıyoruz.

Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at.

Not: Beklediğimden daha erken ve sağ salim bana geri döndüğün için teşekkür ederim.

<3

Derin bir oh çektim ve kanepeye yığılıırken küçük beyaz kâğıdın masanın üzerine düşmesine izin verdim.

Caia'yla tanışmadan önce hiç böyle bir endişe hissetmemiştim ve küçük oğlumuzun doğduğunda ilk tiz çılgılığını duyduğum anda daha da kötüleşti. Hala annesine bağlı olan göbek bağına titreyen ellerimle kestiğimi hatırlıyorum, ikisine de zarar vermekten korkuyordum.

Ertesi gün Caia onu çıplak göğsüme yatırdı. Minik kalp atışları benimkine değişiyor, eli nazikçe saçlarımı okşuyordu ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. O anda, ikisini de korumak ve beslemek için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Kimse beni aşkın dünyanızı nasıl alt üst edebileceği konusunda uyarmadı. Her gün kalbim ve ciğerlerim dışarıda dolaşıyormuş gibi hissediyorum - biri zümrüt gözlerle, diğeri kendi mavi gözlerimle. Dışarıda kendimden parçalarla yaşamak beni bir karmaşa gibi hissettiriyor, sanki sadece onlar yakınımıdayken bir bütünmüşüm gibi.

Onlar benim hem dayanağım hem de zayıflığım.

Nihayet, çocukken sadece hayalini kurduğum aile cennetine kavuştum; işe yaramaz babam üzüntülerini içkide boğarken, annemin masaya yemek koyabilmek için kendini satmasını izlerdim.

Valeria, New York'tan Moskova'ya uçmadan bir gün önce beni aradı, babamın öldüğünü söylerken sesi üzüntü doluydu. İlk başta neden bu kadar üzgün olduğunu anlayamadım. Onun ölümünün bir kutlama olması gerekmez miydi?

Ama sonra yıllar önce onu kapısına bıraktığımda çok kısa bir süre görüştüğümüzü hatırladım, zar zor kendindeydi ve çok hastaydı. Neredeyse sekiz yıl dayanabileceğini hiç düşünmemiştim. Gırtlak kanseri olan çoğu insan bu kadar uzun yaşamaz. Ama ölüm ona ayak bağı oluyor gibiydi.

Yakılması için morga gönderilmesini ayarladım. Düzgün bir cenazeyi hak etmiyor. Ruhunu, bana ve zavallı anneme yıllarca çektiği eziyetin ağırlığını taşıyacak.

Caia'ya ondan hiç bahsetmedim. Ne zaman geçmişimi sorsa, ailem konusunu geçiştiriyorum. Geçmişimin gölgelerinin bugünümüzü lekelemesine izin vermeyi reddediyorum.

Yıllar önce adımı Rovanski'den Romaniev'e değiştirmek, eski benliğimi ve yaşadığım tüm pislikleri gömme yolumdu. Unutmak için çok mücadele ettiğim bir zamanı tekrar yaşamaktan nefret ediyordum.

Sonunda öldüğünü öğrendiğimde, omuzlarımdan ağır, görünmez bir yük kalkmış gibi hissettim - beni boğduğunu bile fark etmediğim bir yük. Sonunda o piçten tamamen ve tamamen kurtulmuştum.

Ne büyük bir rahatlamaydı.

"New York nasıl?"

Omuz silktim, bir sigara yaktım ve çakmağını ona fırlattım. "Scarlett gitti ve hayranlarından birini öldürdü. Şimdi Angelo sırtında bir hedef olduğuna inanıyor, sanki biri onu avlıyormuş gibi."

Karamelli kurabiye gevreği yiyordum, dizüstü bilgisayarım mutfak masasında açıktı, ölen hayranımızın telefon görüşmelerini ve mesajlarını inceliyordum. Görünüşe göre 'S.H.K' olarak kaydedilmiş bir numarayı son bir ay içinde tam 24 kez aramıştı. Bu da neydi böyle?

Mesajların hepsi şifreli numaralardı, bu da bana garip geldi. Daha derine indim, numaranın izini sürdüm, kime ait olduğunu ve nerede yaşadıklarını öğrendim. Malikâneye gitmeye hazırlanmadan önce tüm bunları Angelo'ya gönderdim.

Volk sigarasını yaktı. "Süperstarın içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." "Scar'da gösterdiğinden daha fazla mücadele var," dedim sesimi alçaltarak.

Ve bu doğruydı. Ne de olsa o bir Harper'dı. Ailelerinin mirası zenginlik ve skandal üzerine kurulmuştu. İhanet, yalan ve ölüm onların günlük ekmeği gibiydi.

"Küçük karınızın geçen gün Mankiev'in ofisini ziyaret ettiğini duydum," dedi Volk, sigarasını söndürüp kanepeyi ve halıyı ele geçiren köpeklerinden birini okşayarak, beni ayakta bırakarak.

Kanım buza dönüştü. "Ne zaman?"

"İki gün önce," dedi Volk, neredeyse hazırlıksız. "Igor içeri girmeden hemen önce onu çıkarken görmüş."

Göğsüm yanıyordu. Caia geçen yıl bana o pisliği bir daha görmeyeceğine dair söz vermişti. Onun hayatımızdan silindiğini açıkça belirtmiştim. Belki de onun icabına kendim bakmalıyım.

"Siktiğimin Mankiev'i," diye tükürdüm, sigaramı kesin bir şekilde söndürerek. "Aletini kesip ağzına dikeceğim."

"Biraz sert oldu," diye kıkırdadı Volk, omuz silkerek. "Onunla yıllar önce uğraşmalıydım. Evliliğin seni yumuşatacağını biliyordum."

"Güven bana," diye tersledim ve kapıya yöneldim. "Benim yumuşak bir yanım yok."

Eve dönerken zihnimde fırtınalar kopuyordu. Yaklaştıkça daha da öfkeleniyor, öfkem beni tepeden tırnağa ısıtıyordu. Bu sadece öfke değildi; kendi karımın ihanetinin acısıydı.

Caia onu görmemi isteseydi, hayır derdim. Ama onun için bu kadar önemliyse, Mankiev'in getirebileceği her türlü beladan onu korumak için onunla gitmeyi kabul edebilirdim. Bana yalan söylediğini ve arkamdan onunla görüştüğünü bilmek içimdeki tüm mantığı yakıp kül etti.

Arabayı park ettim ve asansöre yöneldim, ellerim nemli, göğsüm sıkıydı. Her adımda nefesimi düzene sokmaya çalıştım, öfkenin beni kontrol etmesine izin vermemeye kararlıyım.

Kapının kilidini açtığımda, rahatlatıcı tarçın kokusu ve plakçalardan gelen Mozart'ın "Lacrimosa" şarkısının tınları beni çarptı. Ayakkabılarımı tekmeledim, ceketimi çıkardım ve gevşemek için zaman ayırdım.

Anahtarlarımı küçük rafın üzerine bıraktığımda, Lukyan hastaneden eve döndükten birkaç gün sonra çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımı gördüm. O kadar küçüktü ki, gözlerini zar zor açabiliyordu ama varlığı içimizi tarifsiz bir sevinçle dolduruyordu.

Melodiyi takip ederek oturma odasına gittiğimde Caia'yı açık mutfakta, fırından tarçınlı ve elmalı bir kek çıkarırken buldum. İnce bedenini saran siyah ipek bir pijama takımı giymişti, kestane rengi saçları dalga dalga dökülüyordu.

Boğazını temizlememle irkilerek arkasını döndü ve yüz ifadesi düşünceden şaşkınlığa dönüştü. "Buradasın! Seni bekliyordum," dedi ve bana doğru koşarken yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. Mutfak eldivenini bir kenara bıraktı ve

beni sıkıca kucakladı,

Elleri belimde dolaşıyordu. Kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti ve Caia'nın bana bakarken gerildiğini, gözlerini şaşkınlığın kapladığını hissettim. Yavaşça çekildim ve soğuk su şişesi almak için buzdolabına yöneldim. Boş şişeyi çöpe atmadan önce üç hızlı yudumda içtim.

"Alexsei? Ne oldu?" Caia'nın sesi yumuşaktı, kanepeye yığılmamı izlerken endişeyle doluydu.

"Bilmiyorum, Caia. Sen söyle."

Kaşları çatıldı ve beni kanepeye kadar takip etti, karşıma oturdu, bacak bacak üstüne attı, ellerini kavuşturdu, vücudunda hafif bir titreme vardı. "Alexsei-"

"Ben New York'tayken sen ne yaptın?" Sözümlü kestim, sesim endişe ve umutla keskinleşmişti. Yalan mı söyleyeceğini yoksa dürüst mü olacağını görmek istiyordum.

ben burnumu sokmadan.

"Özel bir şey yok," dedi yavaşça, bakışları ellerine düşmeden önce yüzümde geziniyordu.

Yanıt olarak mırıldandım, hayal kırıklığı üzerime çökmüştü. Koltuğa geri gömülüp gözlerimi kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum. "Yanlış cevap."

"Anlamıyorum-" Caia başladı, sesi şaşkınlıkla karıştı.

Düşünmek için zamana ihtiyacım olduğundan aniden ayağa kalktım. Yan odadaki Lukyan'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek yatak odamıza doğru ilerledim. Caia da peşimden geldi, adımları döşeme tahtalarının üzerinde neredeyse sessizdi. Gözlerini üzerimde hissederek gömleğimin düğmelerini yavaşça açmaya başladım. Tereddüt etti, sonra yatağın kenarına oturdu, yüz hatlarını şaşkınlık ve utanç kaplamıştı.

Boğazını temizledi. "Alexsei, neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun?"

Durakladım, parmaklarım bir sonraki düğmenin üzerinde geziniyordu. "Bana saygısızlık etmek neyse de, şimdi bir de yalan mı söylemek istiyorsun?" Tükürdüm, sesimde acı ve öfke vardı. "O kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Benim arkamdan babanla nasıl görüşebilirsin? İstedğin şey bu mu? Sana tekrar bok gibi davranabilisin diye ona geri dönmek mi? Özlediğin şey bu mu?"

Kelimeler ihanet dolu bir şekilde döküldü. Gömleğimi ve atletimi yırtıp attım, öfke içindeydim, doğru dürüst göremiyordum bile. Hışımınla banyoya girdim ve yüzüme buz gibi su çarptım.

Su yüzümden damlarken, lavaboyu kavradım, başım hayal kırıklığı ve ıstırap içinde eğildi. Caia'nın tereddütlü ayak sesleri banyoda yankılandı.

"Neden gittin?" Gergin sessizliği kesen bir sesle sordum.

Caia'nın yansıması camda dalgalanıyordu, yüz ifadesi üzüntü ve pişmanlık karışımıydı. "Ben... düşünemedim," diye mırıldandı, zar zor duyuluyordu.

Lavabodaki tutuşumu bıraktım ve yüzümü tamamen ona döndüm. Benden acı bir kahkaha kaçtı. "Düşünmedin mi?"

"Bir yıldır beni taciz ediyor, Alexsei," diye itiraf etti Caia, gözyaşları yanaklarından süzülürken sesi duygudan titriyordu. "Bana mesaj atıyor, beni arıyor, hatta Valeria'yı tehdit ediyor. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama sonra büyükannemi görmeye gitti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve beni onun aracılığıyla da tehdit ettiğini biliyorum."

Kahretsin, onu böyle görmekten nefret ediyordum. Gözyaşları, küçük iniltileri, her biri kalbimi parçalıyordu. Onun acısına, üzüntüsüne dayanamıyordum.

Yine de bir şey beni olduğum yerde tutuyordu. Derinlerde bir yerde, nedenini biliyordum. Bir yıl boyunca bana söylememiş olması kalbimi kırmıştı. Güven eksikliği ilişkimizin temelini sarstı. Birbirimizin her şeyi olduğumuzu sanıyordum ama sanırım yanılmışım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesinde kalın bir suçluluk duygusu vardı.

"Özür yeterli değil," dedim, sesim soğuktu. "Güvenimi kırdın Caia. Seni affedebilir miyim bilmiyorum."

Pek çok insana güvenmem. Silas'ın dünyası bana acı bir gerçeği öğretti: İnsanlar fareler gibidir, sinsice etrafta dolanır, sizi yıkmak için beklerler. Acılarınızdan zevk alırlar, sizi parçalara ayırırken kahkahaları uğursuz bir yankıdır. Güven bir kez kırıldığında, asla doldurulamayacak bir boşluk bırakır.

Yavaşça kemerimi ve çoraplarımı çıkardım, pantolonumu yere bıraktım ve çamaşır sepetine yerleştirdim.

"Ne istiyor?"

Caia fısıldamadan önce tereddüt etti, "Lukyan'la tanışmak istiyor."

Kanım kaynadı. "Ne?" Patladım, öfke odayı dolduruyordu. "Ben hayatta olduğum sürece oğlumu asla göremeyecek, beni duyuyor musun? Asla!"

Caia ayağa kalktı, gözlerinde korku ve aciliyet vardı. "Alexsei, yemin ederim," diye yalvardı, sesi titriyordu ama kararlıydı. "Ben de ona aynı şeyi söyledim. Lukyan'ı asla görmeyeceğini açıkça belirttim. Hayatımızdan sonsuza dek çıksa iyi olur. Onu yakınımızda istemiyorum. Söz veriyorum."

Sözleri, öfke fırtınamın ortasında bir güvence parıltısı sundu. Derin bir nefes aldım ve kendimi dengelemeye çalıştım. Öfkeme rağmen, onu zaten incittiğinden daha fazla incitmek istemiyordum.

"Ciddi olsan iyi edersin Caia," diye uyardım, sesi öfkeyle karıştı ama samimiyetiyle yumuşamıştı. "Çünkü eğer bir daha bize yaklaşırsa, bu sefer onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğim."

Bölüm

Kırk Altı

"Mutluluğun anahtarlarından biri kötü bir anıdır."
- Rita Mae Brown

Alexsei

Motoru çalıştırmadan önce oğlumun SUV aracımın arkasındaki araba koltuğuna güvenli bir şekilde bağlandığından emin oldum. Bugün tamamen onunla ilgiliydi.

Parkta başladık, onu nazikçe salıncaklara bindirdim ve bir battaniyenin üzerinde uzanırken parmaklarının altındaki çimleri hissetmesine izin verdim. Daha sonra gölün etrafında dolaştık, güneş tepemizde parlarken minik ayak parmaklarını ılık suya daldırdık. Daha sonra ona dondurma ısmarladım ve ardından mini bir çiftliği ziyaret ettim. Hayvanlar - koyunlar, yavru inekler, midilliler, eşekler ve kazlar - onu büyüledi.

Onun kıkırdamaları ve şaşkınlığı beni büyük bir sevinç ve sevgiyle doldurdu. Dün gecedен beri Caia ile zar zor konuşabiliyordum, hala öfke ve incinmişlik içindeydim. Duşun rahatlatıcı spreyinin altında bir saat geçirdikten sonra oturma odasına çekildim, bir şeyler atıştırdım ve değersiz TV programlarını izledim.

Yatağa gittiğimde yorganı üzerime çektim ve uyumaya çalıştım. Birden Caia'nın yumuşak dokunuşunu sırtımda hissettim. Beni kaşıkladı ve boynumu öptü, parmak uçları karın kaslarımın üzerinde geziniyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, Alexsei."

Kıkırdamadan durdum, bedenim gergindi. Sıcaklığına rağmen aramızda bir duvar vardı.

Dakikalar sessizlik içinde geçti, ta ki o uzaklaşıp yatağın kendi tarafına çekilene kadar.

"İyi geceler," diye mırıldandım, onu yakınıma çekme dürtüsüne karşı mücadele ederek.

"İyi geceler, Alexsei."

Birkaç saat sonra uyandım ve oğlumla biraz erkek erkeğe vakit geçirmemiz gerektiğine karar verdim. Onu hazırladım, süt ve bebek mamasını paketledim ve güne hazırlandım. Caia soru sormadı, sadece yatak odasına çekilmeden önce Lukyan'a iyi günler diledi.

Onun üzüntüsünü hissedebiliyordum ama biraz ayrı kalmanın ikimize de iyi geleceğine inanıyordum. Öğleden sonra ilerledikçe Lukyan annesini çok özliyordu, ona seslenişleri yol boyunca yankılanıyordu. Kapıya yaklaştığımızda Caia'nın ayak sesleri ve heyecanlı sesi Lukyan'ın adını haykırdı. Onu kollarına aldı ve yüzü sevinçle aydınlandı. Yeniden bir araya gelişlerini görmek kalbimi ısıttı.

"Babamla güzel bir gün geçirdin mi? Neler yaptınız?" Caia gözleri parlayarak sordu.

"Şehrin dışında küçük bir çiftliği ziyaret ettik," dedim ve oturma odasına gidip kanepeye çöktüm.

"Oh, küçük hayvanlar mı gördünüz? Eğlenceli miydi?" Caia, Lukyan'la birlikte yanıma yerleşti, kıkırdamaları odayı dolduruyordu. "İkinizi de çok özledim!"

Onları izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Caia en sevdiğim siyah elbiseyi giymişti; straplezdi, belinden bağcıklı bir korseyle bağlanmıştı ve kalçalarının etrafında dalgalanıyordu. Dümdüz kestane rengi saçları beline kadar dökülüyordu. Küçük siyah bir kuğuya benziyordu; seksi ama şirin. Sırıttım, o elbiseyi giymesinin bir nedeni olduğunu fark ettim.

Benim küçük cadım gözüme nasıl gireceğini biliyordu.

"Küçük adam sonunda uyudu," dedi Caia, ben Angelo'nun Scarlett'in mali durumuyla ilgili raporuna gömülmüşken ofisime girerek.

Birkaç ay sonra turnesi başlamadan önce gözlerden uzak kalması için onu Aspen'deki evine yerleştirmişti. Angelo, Scarlett'in kara para aklama konusunda aldığı bir mahkeme belgesini incelememi istedi. Görünüşe göre, muhasebecilerinden biri son iki yıldır ondan habersiz milyonlar hortumluyormuş. Angelo ilk düşündüğümüzden daha büyük bir tehdit olabileceğini düşünüyordu.

"Güzel," diye cevap verdim, gözlerimi ekrandan ayırmadan, ses tonum biraz soğuktu.

Caia kapıda duraksadı, yüzünde endişe okunuyordu. "Her şey... yolunda mı?"

Kısa bir süre başımı kaldırdım. "Sadece işle ilgili şeyler."

Bir adım daha yaklaşıp gözlerimi süzdü. "Uzak görünüyorsun. Gergin."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek alay ettim. "Hiçbir fikrin yok." "Belki yardım edebilirim," diye önerdi, yumuşak pıtırtilarla yaklaşarak çıplak ayaklarının.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bana yardım eder misin?"

Sandalyemde arkama yaslanarak kütüphaneye gidişini izledim, sırtı bana dönüktü. Raftaki elmas kafatasına uzandı, mini elbisesi biraz yukarı kalktı ve kafatasını tutup ağırlığına hayran kalmadan önce poposunu gösterdi.

"Rahatlamana yardımcı olabilirim," dedi, sesi yumuşaktı ama zümrüt gözlerinde bir parça muziplik vardı. "Bir iki numara biliyorum..."

Sessiz kaldım, bakışlarım tepeden tırnağa onun vücudunda geziniyordu. Ellerin masamın kenarını nasıl kavradığını, nefes alıp verişindeki düzenli yükseliş ve düşüşü, korsesinin göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığını fark ettim ve nefes alamayana kadar başımı oraya gömmek istedim.

Zaman yavaşlıyor gibiydi, her ayrıntıyı yakalamama izin veriyordu; kollarındaki tüyler diken diken oluyor, alt dudağının hafifçe titremesi gibi. Sonunda gözlerimiz buluştu ve ben onun gözlerindeki ateşin büyüüne kapıldım.

Caia tek kelimeyle nefes kesiciydi. Onun benim karım olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldığım zamanlar oldu.

Elmas kafatasını yavaşça masamın üzerine koydu, cilalı yüzeyi parıldarken bana baktı ve bir yanıt bekledi.

"Ben iyiyim," dedim, umursamıyormuş gibi davranarak.

Bilgisayarıma dönerek Angelo'nun e-postasına bir yanıt yazdım ve ne kadar sinir bozucu olduğunu göstermek için birkaç küfür ekledim.

Caia masamın etrafında dolanmaya başladı, ben de ona bakmaktan kaçınarak ekrana odaklanmaya çalıştım. Ama o ısrarcıydı, kısa süre sonra arkamda durdu, elleri omuzlarımdaydı ve yavaşça masaj yapıyordu.

İlk başta gerildim, dokunuşuna doğru eğilme dürtüsüyle savaştım. Ama yavaş yavaş, gerginlik onun becerikli parmakları altında erimeye başladı ve kendimi uzak durma çabalarımına rağmen rahatlarak buldum. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım.

Nefesi kulağımı gıdıkladı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bana hâlâ kızgın olduğumu biliyorum," diye fısıldadı, sesi şehvetle ağırlaşmıştı. Onun

ellerim omuzlarımdan göğsüme doğru kaydı. "Ama lütfen, seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

Sessiz kaldım.

"*Lütfen*, Alexsei..."

Kahretsin, ne yapacağımı bilemedim. Bana yalan söylemesini sorun etmediğimi düşünmesini istemiyordum. Ama ben daha bir şey söyleyemeden dudakları boynumu buldu ve vücudumda elektrik çarpmalarına yol açan yumuşak öpücükler bıraktı.

O anda, Caia'nın dudakları tenimde gezinirken, üzerimde sahip olduğu gücü inkâr edemiyordum ve bu beni çok kızdırıyordu. O benim lanet olası zayıflığımdı ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Onu nasıl cezalandıracağımı çok iyi biliyordum. "Bana kameranı getir."

Caia durdu, elleri yanlarına düştü ve sandalyeyi ona bakacak şekilde çevirdim. Gözlerinde şaşkınlık parladı ve itiraz edecekmiş gibi dudakları aralandı, ama sözünü kestim.

"*Şimdi*, Caia."

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı ve odadan çıktı. Canon 4K Ultra HD fotoğraf makinesiyle geri geldi. Bu modeli ona birkaç hafta önce almıştım, yüksek çözünürlüklü videolar için modern bir şey istediğini biliyordum. Planım için işe yarayacağını bilmiyordu.

Oturduğum yerde kaldım, kamerayı açtım ve kayda ayarladım. Caia önümde durmuş, gergin bir şekilde kıpırdanıyor, gözleri benimle kamera arasında gidip geliyordu.

"Merhaba de *baba*," dedim kamerayı ona doğrultarak.

"Merhaba *baba*," diye fısıldadı, yanakları utangaçlıktan kızarmıştı ve küçük bir gülümseme vardı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve kameranın onu iyi görebilmesi için bacaklarımı biraz açtım.

"Benim için dön bebeğim."

Şakacı bir şekilde sırtıttı ve üç kez döndü, elbisesi döndü ve tonlu bacaklarını ve... lanet olsun, çıplak amını ortaya çıkardı. Benim küçük cadımın altında *hiçbir şey* yoktu. Ona odaklanırken kamerayı daha sıkı kavradım.

"Alexsei-"

"Elbiseni çıkar."

Tereddüt etti, sonra yavaşça korsesinin bağcıklarına uzanmadan önce bakışlarımla buluştu. Onları g e v ş e t i p kumaşın düşmesine izin verdiğinde, ben de

Kamera onun her santimini yakalıyor - göğüsleri, beli, kalçaları ve amı tam teşhirde.

"Tekrar dön bebeğim. Hadi," dedim, sesim kısıktı.

Bana uydu, dönerken gözleri bana kilitlenmişti, kıcı kameranın önünde alaycı bir şekilde sallanıyordu. Tekrar benimle yüzleştğinde bir adım daha yaklaştı ve baştan çıkarıcı bir şekilde göğüslerine masaj yapmaya başladı.

"Şu lanet olası göğüslere bak," diye fısıldadım, onları yakınlaştıracak. Meme uçları sertleşmişti ve onları sıkarken yakınlaştırdım, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. "Şimdi sikimi yala."

Dizlerinin üzerine çöküp beklentiyle dudaklarını yalarken yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. Pantolonumun fermuarını açtı, boxer'larımla birlikte aşağı çekti ve beni tamamen serbest bıraktı. Kamerayı hafifçe ayarlayarak yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveledim.

Boştaki elimle yanağını hafifçe okşadım, teninin yumuşaklığını hissettim. Ucumu yavaşça yaladı, ağzına götürmeden önce dilini etrafında döndürdü.

"Yukarı bak."

Gözleri kamera lensiyle buluştu, büyüleyici bir güzellekle parlıyordu. Zümrütlerle çevrili, yemyeşil bir ormanda kaybolmuş gibi hissediyordu. Emmeye devam etti, alçaldı, bakışları kameradan hiç ayrılmadı.

"Siktir, Caia," diye inledim, arzu ve hayal kırıklığının karışımı beni eziyordu. Birkaç tutam saçı yüzünden uzaklaştırdım. "Sana çok kızgıyım." Aletim boğazının derinliklerine gömülmüştü ve ağzının sıcaklığı çok iyi hissettiriyordu. "Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Başını şiddetle salladı, hızını artırdı, beni daha hızlı emdi. İnlemelerinin sesi, aletimin boğazının arkasına çarpan ritmik gümbürtüsüyle karışıyor, günahkâr bir senfoni yaratıyordu.

Başını daha da aşağı ittim, her santimimi içinde hissetmek istiyordum. Sonra ıslak bir patlamayla onu geri çektim, sikim bir anlığına ağzından çıktı. Nefesi kesilmişti, dudaklarından tükürük damlıyordu ama gözlerindeki açlık bana tatmin olmadığını söylüyordu.

Tıpkı benim gibi.

"Gördün mü?" diye başımı salladım. "Artık sana inanmıyorum."

Nefes almaya çalışırken gözleri hayal kırıklığı ve çaresizlik karışımıyla genişledi. İtirazlarına rağmen, gözlerinden ve yüzündeki ifadeden

Vücudunun titreyişi daha fazlasını arzuladığını gösteriyordu. Ama henüz teslim olmaya hazır değildim. İhaneti hâlâ canını yakıyordu.

"Alexsei-"

"Arkanı dön ve dört ayak üzerine kalk."

İtirazı kesildi ve tereddüt etmeden itaat etti. Döndü ve yerde dört ayak üzerinde durdu.

Rahatladım, sırtının kıvrımlarından, sevdiğim seksi beyaz çizgilerle işaretlenmiş mükemmel yuvarlak kıkına kadar her lanet detayı yakalamak için kamerayı doğrulttum. Her santimi mükemmeldi.

Bacaklarını açmasını söyledim, o da açtı ve açıkta kalan amını gösterdi. Damlayan ıslaklığına odaklandım, kamera parıldayan her ayrıntıyı yakalıyordu. Suları altındaki zeminde birikmişti.

"Şu haline bak, ne kadar da ıslaksın," diye eğildim. "Benim küçük sürtüğüm kameranın amının üzerinde olmasına bayılıyor, değil mi?"

Parmaklarımla ıslak kıvrımını izledim.

"Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Hırladım.

"Hayır," diye inledi, parmağım klitorisinin etrafında dolanırken sesi titriyordu. Klitorisini sertçe çimdikledim ve şaşkınlıkla inlemesine neden oldum.

"Sana hâlâ inanmıyorum Caia," dedim, sesimden kuşku damlıyordu.

Kameraya dönmeden önce bir iç çekiş ve inleme karışımı bir ses çıkardı. "Söz veriyorum Alexsei," diye fısıldadı, gözleri yalvarıyordu.

Çıplak kıkına sert bir şaplak attım, nefesi kesildi. "Tutamayacağın sözler verme."

Şaplağı diğer yanağında da tekrarladım, gözlerini devirmesini izledim, yüzü hala bana ve kameraya dönüktü. Sessiz itirazlarına rağmen cezasını iyi bir kız gibi çekti.

Ona şaplak atmaya devam ettim, derisi daha da kızarıırken kamera her darbeyi yakalıyordu. İnlemeleri daha da yükseldi ve suları kalçalarından aşağı damladı.

Ama ne zaman yeteceğini biliyordum. Tokatlanmaya bayılıyordu - onu gerçekten azdıran şeylerden biri. Son bir şaplakla durdum, kızarmış tenine ve gözlerindeki ateşe hayran kaldım.

"Ayağa kalk."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, gergin bir şekilde dudağını ısırdı. Ama ayağa kalktı ve bana döndü, göğsü kıpkırmızı olmuştu.

Gözlerim kısıldı. "Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Başını yavaşça salladı, kestane rengi saçları etrafına döküldü, birkaç tel meme uçlarını okşadı. Kahretsin, bir yanım hâlâ ona inanmıyordu. Şüphe

hala beni rahatsız ediyordu.

Bacağıma dokundum. "Bin bana."

Kaşları havaya kalktı ama hemen üstüme çıktı. Kamerayı masanın üzerine koydum, bizi çekecek şekilde ayarladım ve hâlâ kayıta olduğundan emin oldum.

Caia üstüme yerleşti, bacaklarını kalçalarımın doladı, dizleri sandalyenin derinliklerindeydi. Sikimi aldı ve amına doğru yönlendirdi, ben içine gömülene kadar kendini santim santim alçalttı. Ellerimi kalçalarına koydum ve bana binmeye başladığında gözlerimi kapattım.

Göğüslerini tuttum, bir meme ucunu sertçe emdim ve ısırdım. Bana karşı daha hızlı sürtünmeye başladığında, gelmeye yakın olduğunu söyleyebilirim.

İşte o zaman içimde bir şey koptu.

Meme ucunu ağızımdan çıkardım ve saçlarından tutarak başını geriye doğru çektim.

"Sakin buna cüret etme Caia," diye tükürdüm. "Eğer boşalırsan, seni masama kelepçelerim ve bu sefer öyle sert bir şaplak atarım ki, durmam için yalvarırsın."

Onu kaldırdım, yere bıraktım ve ellerini masaya bastırarak hızla döndürdüm. Kamerayı onu mükemmel bir şekilde çerçeveleyecek şekilde ayarladım - göğüsleri sarkıyordu, yüzü kızarmıştı ve amı açıktaydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, sert ve hızlı bir şekilde içine daldım, göğüslerini kavradım ve acımasızca iterken tırnaklarımı derisine batırdım. Hayal kırıklığının ortasında, inlemeler arasında tekrar tekrar özür diledi.

"Özür dilerim Alexsei," diye inlemeler arasında soludu, sesi şehvet ve çaresizlikle gerilmişti. "İsteyerek yapmadım..."

"Kapa çeneni."

Ama o ısrar etti. "Seni incitmek istemedim, lütfen, *her şeyi* yaparım. telafi etmek için."

Çığlıklarını duymazdan gelerek göğüslerini bıraktım ve ona çarpmaya devam ettim, öfkem her darbeyi daha da sertleştiriyordu. "Şu lanet kameraya bak Caia," dedim, yüzünü kameraya dönmesini sağlamak için çenesinden tutarak. "Ona bak ve bana yalvar."

Gözleri kameraya kilitlendi. "Çok özür dilerim, Alexsei," diye inledi, sesi titriyordu. "Lütfen beni affet. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım."

"Kahretsin Caia, beni delirtiyorsun," diye homurdandım. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Bu şekilde filme alınmak?"

Başını salladı, dudağını ısıırıyordu.

Çenesini kameraya doğru tutarak, "Berbat bir haldesin," dedim. "Şu memelerinin sallanışına ve sikimi yutan amına bak."

Bununla zar zor başa çıkabiliyordum. Onun amı benim en sevdiğim yerdı. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve ona daha sert vurdum. "Benim için boşal," diye homurdandım. "Hadi Caia. Ne kadar üzgün olduğunu göster bana."

Vücudu gerildi ve sertçe boşalırken ılık attı. "Çok üzgünüm, Alexsei. Oh benim-"

Masanın üzerine yığıldı, nefesi kesilmişti, tamamen tükenmişti. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle içinde patlayana kadar sert ve acımasızca ona vurmaya devam ettim.

Nefes nefese başımı arkaya attım, zevk dalgaları beni vururken ellerim sırtında dolaşıyordu. Tatmin olmuş bir şekilde çekildim ve sandalyeye çökerek ona kucağıma gelmesini işaret ettim. Memnun bir iç çekişle bana doğru yerleşti ve ben de kolumu ona dolayarak göğsünü usulca öptüm.

"Seni affediyorum bebeğim, ama sakın bir daha bana ihanet etme."

Sonra boynuna son bir öpücük kondurdum ve kamerayı kapattım.

Bölüm

Kırk Yedi

"Tek korktuğum veda etmektir."
- Mitch Albom

Alexsei

Caia'nın babasını son ziyaretinin üzerinden bir ay geçti. Seks kasetimizin ertesi günü -ki bunu birden fazla kez izledim çünkü kız büyüleyiciydi- Mankiev'in pis çöplüğüne küçük bir ziyarette bulundum. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi, bir fare gibi yemek masasının arkasına kaçarken korku onu yutuyordu.

Yumruğum yüzüne çarptı, son uyarımdı. Caia onun ölmesini istemiyordu, sadece gitmesini istiyordu ama artık iyi davranmayı bırakmıştım. Mankiev bana bir daha karşı gelmeye cesaret ederse, ben onunla işimi bitirmeden ölümü dileyecektim. Yavaş ve acımasız.

O zamandan beri işler yolunda gitmiş, her zamanki ritmimize geri dönmüştük. Lukyan bile diş çıkarmayı bıraktı, sonunda biraz uyuyabildik. Ama sonra Igor acil bir toplantı istedi.

"Siktiğimin Vlad'ı!" Igor kükreyerek telefonunu duvara çarptı. Telefonun paramparça oluşunu izledik, tıpkı Igor'un sabrı gibi. Yüzünden terler akarak volta atıyordu.

Onu suçlamadım. Kardeşim olarak gördüğüm biri bana Vlad'ın ona yaptığı gibi kazık atsaydı, ben de kana susamış olurdu.

Vlad aylardır Silas'tan müşteri kapmaya çalışıyor ve başarılı da oluyordu. Görünüşe göre insanlar bugünlerde nitelikten çok nicelik istiyor. Ama bugün, Vlad çizgiyi aştı. Igor, Kolombiya'daki Las Águila'larla tatlı dille konuştuğunu ve onları altımızdan çekmeye çalıştığını öğrendi. Bu bizim ekmek tekmemizdi ve bunu kaybetmek işimizi mahvederdi.

"Merak etme patron," dedi Volk kanepeye uzanırken. "Onu senin için öldüreceğim."

"Ölüm bu yılan için fazla nazik," diye hırladı Igor, şakaklarını ovuşturarak, patlamaya bir adım kalmış gibi görünüyordu.

Sırıtarak arkama yaslandım. "Onu öldürmek için henüz acele etmeyelim. Ayrıca Vlad ölürse kum torbamız kim olacak?"

Hepsi donuk bir ifadeyle bana baktı. İçimi çektim.

Sonra Volk gözlerini devirdi ve ikimiz de ayağa kalktık. Avlanma zamanı. Vlad'ı henüz yakalayamadıysak bile en azından bir sonraki hamlesini öğrenebilirdik.

Volk'un Porsche'sini şehrin içinden geçirdim, o gözlerini kapatıp dinlenmeye çalışırken ben de radyodaki klasik şarkıları dinledim. Bütün gece ayakta olacağımızı biliyordum, bu yüzden saat öğleden sonra üç olsa bile uyuyabildiği kadar uyumalıydı.

Ama ben yanındayken uykusunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

"Aç mısın?" Sol meme ucuna sert bir çimdik atarak onu uyandırdım. "Ne oluyor be?" Karnıma sert bir ters vuruşla karşılık verdi.

"Bu çok acıttı, seni pislik!"

"Ne? Boş mideyle bırakın birini öldürmeyi, odaklanamam bile," diye omuz silktim.

Bana sert bir bakış attı. "Bir daha meme uçlarıma dokunursan seninkileri kesip sana yediririm."

Gözlerimi devirdim. "Ee, aç mısın?"

Igor'un İtalyan lokantalarından birinin yanına park ettim, canım üç peynirli pizza çekiyordu.

Volk kollarını kavuşturdu, gözlerini kapattı ve başını cama yasladı.

"Bana büyük bir pepperoni pizza getir," diye esnedi.

Arabadan inip restorana girmeden önce Volk'un uykulu haline sııttım.

Sarımsak ve pizza sosu kokusu mideme bir yumruk gibi çarptı ama olabilecek en iyi şekilde.

Tezgâha yöneldim ve büyük bir pepperoni pizza ile peynirli sarımsaklı ekmek siparişi verdim, fazladan karbonhidrat alabileceğimizi biliyordum.

önümüzde uzun bir gün vardı.

Yemekleri beklerken yakındaki bir masaya oturdum, telefonumu çıkardım ve Caia'yı FaceTime'dan aradım.

Yüzü ekranda belirdiğinde, tam bir kaos sahnesi ile karşılaştım.

Lukyan'ın altını değiştirdikten sonra onu yatağımıza yatırıyordu.

Banyo.

Manzarayı gördüğümde çenem düştü - bir zamanlar tertemiz olan beyaz minisi

Elbise turuncu yapışkan bir sıvıyla kaplanmıştı. "Ne oldu?"

Sonunda ağzımdan kaçırmayı başarabildim.

İçini çekip telefonu eline aldı ve kıkırdayarak iki küçük ön dişini göstererek "baba" diyen oğluma doğrulttu.

O kadar sevimliydi ki kendimi tutamayıp onunla birlikte kıkırdadım.

"Hey, dostum," diye sıırıttım. "Anneni yine çıldırtıyorsun, ha?" Lukyan telefonu tutmaya çalışarak kıkırdadı.

"Bu ufaklık mercimek çorbasını sevmediği için kâsesini sıçrama alanına çevirmeye karar verdi," diye kıkırdadı karnını gıdıklayarak. "Yine de ona kızamıyorum, çok sevimli, her ne kadar geçen hafta babasının bana aldığı yeni Chanel elbisemi mahvetmeyi başarmış olsa da, değil mi dostum?" Onunla konuşurken ikimizin de kullandığı o tiz ses tonuyla konuşuyordu.

Oğlumuz zeki bir çocuktı.

Ne zaman yaramazlık yapsa, tıpkı Çizmeli Kedi gibi o kocaman mavi gözlerini bize dikerdi ve ikimiz de kendimizden geçer, her şeyi unuturduk.

"Merak etme canım. Sana yüz tane daha alacağım. Onları istediği kadar mahvedebilir."

Caia kıkırdadı, ikisinin de hâlâ kameranın kadrajında olduğundan emin olmak için telefonu komodinin üzerine bıraktı.

"Neyin peşindesin?" Siyah tulumunu bağlamak için Lukyan'ı yüzüstü çevirdi, bir yandan da bana sesleniyordu.

"Biraz pizza yiyeceğim, sonra da bir toplantım var," diye iç geçirdim, planlarımız konusunda onu endişelendirmek istemediğim için cevabımı belirsiz tuttum. "Muhtemelen yine eve geç geleceğim, Vlad sağ olsun, o yüzden beni bekleme."

Lukyan'ın tulumunu bitirdiğinde tekrar telefona baktı, gözleri yumuşamıştı. "Tamam, çok fazla çalışma. Ve kendine dikkat et, tamam mı?"

Onun endişesine gülümsedim. "Her zaman senin için bebeğim."

"Bu arada unutmadan, daha sonra Lukyan'ı galeriye götüreceğim. Onun birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum çünkü *çok* hızlı büyüyor," diye ekledi gülümseyerek, gözleri heyecanla parlıyordu. "Onları sana göndereceğim."

"Sabırsızlanıyorum. Harika olacaklarını biliyordum. Lukyan şimdiden küçük bir model. Bana boşuna benzemiyor; bebeğim Rusya'nın en büyük kalp kıranı olacak," diye şaka yaptım.

Caia gözlerini devirdi. "Umarım senin kadar kibirli olmaz."

Garson kız çekingen bir tavırla yanıma yaklaştı ve diğer müşterilerle ilgilenmek için koşturmadan önce utangaç bir gülümsemeye iki pizzayı masaya bıraktı. Baştan çıkarıcı aroma burun deliklerimi doldururken midem beklentiyle guruldadı.

Kıkırdadım. "Gitmeliyim, aşkım. Galeride iyi eğlenceler, ikinizi de çok seviyorum."

Caia telefona bakabilmesi için Lukyan'ı yavaşça kaldırdı.

"Seni seviyorum de baba," diye mırıldandı, Lukyan sevimli bebek konuşmasıyla gevezelik ederken keyifli bir kıkırdamaya yol açtı.

"Seni seviyorum baba," diye tekrarladı Caia Lukyan'ın adına, sesi sıcaklıkla dolup taşıyordu.

Görüşmeyi sonlandırmadan önce kameraya bir öpücük kondurdu.

"Bu kapıdan bir daha girmeniz yasak Bay Romaniev! Geçen sefer açıkça belirttiğimi sanıyordum."

İncinmiş gibi yaparak elimi göğsümün üzerine koydum. "Neden, Peder, kayıp bir ruhun Tanrı'yı yeniden bulmasını yasaklayamazsınız."

Peder Mokanski İncil'ini daha sıkı tutarak alay etti, siyah cüppesinin kolları bir cenaze alayı gibi sarkıyordu. "Senin gibi bir ruh için kurtuluş yok, Romaniev. Elçilerimizden birini öldürmek bir şeydi, ama Tanrı'yla acımasızca alay etmek başka bir şey."

İçimi çektim.

Günahlarımızın mucizevi bir şekilde hayatın büyük planlarını altüst etmesi ne kadar komik değil mi?

"'Komşunu affet' buraya kadarmış," diye mırıldandım.

Ne de olsa yıllar önce Igor'un emriyle Peder Paşa'nın başını kesmiştim. Annemin bir müşterisiydi ve inanın bana, kimse onu özlemedi. Kilise, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bundan sonra beni kara listeye aldı. Bana göre hava hoş.

Yıllarca, kendi şartlarımla yaşama fikrinin aklımdan uçup gitmesine izin verdim - ta ki Lukyan doğana kadar. Ağır siyah bir gölge üzerime ikinci bir deri gibi yapışmıştı, ben de ne olacak ki dedim. Belki de Paşa'nın yerine geçen Peder Mokanski ile biraz günah çıkarma zamanına ihtiyacım vardı. Bu bir rutin haline gelmişti: İtiraf et, azarlan, durula, tekrarla.

Ayda iki kez, saat gibi.

Ta ki iki hafta önce, hoşuma gitmeyen bir şey yaptığı için karımla yaptığım seks kasetini itiraf edene kadar. Bu sevgili Mokanski için bardağı taşıran son damla oldu. Görünüşe göre, Sadiek'in hayatının aşkı Leila'yı becermek, sonra onu diri diri yakmak ve Silas için çalışmak kabul edilebilir şeylerdi. Ama karımı çıplak filme çekmek? İşte iyi kalpli Peder'in çizgiyi çektiği yer burasıydı. Anladım.

Derin bir iç çekti, günah çıkarma kabinine doğru ilerlerken sesi boş ve kasvetli kilisede yankılandı. Ben de tembel bir tempoyla onu takip ettim, boş sıraların oluşturduğu loş koridorlarda gezindim. Yüzünde bir suçluluk ifadesi vardı; beni kurtarmaktaki çaresizliğinin yükünü taşıyan bir rahip.

Suçluluk duygusu. Hiçbir şey kalmayana kadar içinizi kemiren bir hastalık gibidir. Sanki şeytan içinize yerleşmiş, çok ileri gittiğinizi fısıldıyormuş gibi hissettirir. Bunun işe yaraması ne tuhaf; bazen suçluluk duygusu bizi mümkün olduğunu hiç düşünmediğimiz şeyleri yapmaya itiyor, bazen de kendimizden tamamen vazgeçmemize neden oluyor.

Günah çıkarma odasına girdim, kapı arkamdan gıcırdayarak bizi içeri kapattı. Perdeden süzülen loş ışık Peder Mokanski'nin yıpranmış yüzüne gölge düşürüyordu. Daha yaşlı görünüyordu. Yorgun.

"Peder, hakkımda kötü düşündüğünüzü biliyorum," dedim, sesimde üstü örtülü bir kızgınlık vardı. "Ama eskisinden daha iyi durumdayım! Ara sıra dua bile ediyorum."

Sonunda konuşmadan önce aramızda uzun, ağır bir duraklama oldu, sesi teslimiyetle kalınlaşmıştı. "Oğlum, en yoldan çıkmış ruhlar için bile kurtuluş mümkündür. Ama bunun için gerçek bir tövbe gerekir. Değişmeye gerçekten istekli misin?"

Rolex'ime baktım ve nefesimin altında küfrettim. Geç bile kalmıştım.

Son birkaç saatimizi Vlad'dan bir iz var mı diye fareleri araştırarak geçirmiştik. Müşterilerinden biri, Volk kafasına bir kurşun sıkmadan hemen önce.

Vlad'ı birkaç hafta önce bu kilisede görmüştüm. İroni gözümde n kaçmamıştı.

Volk'u arabada somurtması için bırakarak, ona bir planım olduğunu söyledim. Bu yüzden buradaydım.

"Evet, evet, bunu bir sonraki seansta tartışabiliriz, Peder," diye geçiştirdim. "Ama şu anda küçük bir iyiliğe ihtiyacım var."

Peder Mokanski'nin çenesi gerildi. "Zarar veren eylemlere göz yumamam oğlum. Ben rehberlik öneriyorum, intikam değil."

Sırttım. Vlad'ın bolca rehberliğe ihtiyacı vardı - mezara kadar *rehberliğe*.

"Vlad senden ne istiyor?"

Mokanski hiçbir uyarıda bulunmadan günah çıkarma kapısını açtı, o kadar ani hareket etti ki ben bile hazırlıksız yakalandım.

Ne oluyor be?

Etrafına bakınırken elleri titriyordu, belli ki sarsılmıştı. Sonunda bakışları benimkilere kilitlendi.

"Karanlığı aramamalısın," dedi sesi titreyerek. "Kendini dünyanı parçalayacak karanlığa hazırla."

Sözleri bana soğuk bir tokat gibi çarptı. Ama ben ona baskı yapamadan aceleyle uzaklaştı ve kilisenin boş sessizliğinde kayboldu. *Lanet olası işe yaramaz rahip*.

Daha fazla düşünmeden telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve mesajı görünce sırttım.

Caia'dan geliyordu ve açtığımda Lukyan'ın her biri bir öncekinden daha mükemmel olan bir dizi fotoğrafı belirdi. Küçük mavi Dolce & Gabbana tulumunu giymişti, sarı saçları geriye doğru taranmıştı, gözleri yaz gökyüzü kadar parlaktı. Bir başka resimde Caia onu kucağında tutuyordu, mavi elbisesi onun kıyafetiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Sırtışım düşündüğümde daha geniş bir alana yayıldı, yanaklarım bunun gücüyle ağrıyordu.

Mükemmeldiler.

"Sana bir bok dökmeyeceğini söylemiştim," diye homurdandı Volk. "Onu h ı r p a l a m a l ı , gerçeği söylemesi için korkutmalıydım."

Haksız değildi. Bazı insanlar sadece acıdan anlar.

Barışçıl protestolar hiçbir şeyi değıştirmez.

Ama kaos, kan ve şiddet? Bu insanların dinlemesini sağlar. Bu onları yalvartır.

Yine de hayatımda yeterince rahip öldürdüm. Bir yerde sınırı çizmek lazım.

"Bir şey biliyor ama söylemeye çok korkuyor," diye mırıldandım, parmaklarımı çenemdeki kaba sakalda gezdirirken.

Ne saklıyorsun, Mokanski?

Tıraş olmam gerekiyordu - Lukyan yüzümün pürüzsüz olmamasından nefret ederdi. Eğer tıraş olmazsam yanaklarıma her dokunduğunda ağlardı.

"Evet, ben çıktım. Sabahın ikisinde," diye homurdandı Volk, başını sallayarak. "Hadi seni eve götürelim."

Ölü sokaklardan, sessiz evlerden ve pencerenin önünden geçen karanlık dükkânlardan geçti. Diğer herkes saklanmış, güvende, bu saatte etrafta dolaşan pislik hakkında en ufak bir fikri yok.

Çocukken bir *evim* olmasını hayal ederdim -*sadece* nefes alabileceğim, yaşlı adamın yumruklarının ulaşamayacağı bir yer. Bu hayali gerçekleştirmek için deli gibi savaştım.

Ve yaptım da.

Evimin önüne geldiğimizde dışarı çıktım.

"Şimdi Saint Petersburg'a gidiyoruz," dedim, sabah planlarını mahvettiğimi zaten biliyordum.

Volk homurdandı ama başka bir şey söylemeden arabayı sürdü.

Sırtarak asansöre doğru yöneldim. Bir duşa ve Caia'nın yanındaki yatağa girmeye ihtiyacım vardı. Şansım yaver giderse belki ikimiz de çıplak kalırdık. Bu düşünce bile beni sırtmaya itti.

Lukyan doğduktan sonra Caia çok utangaç olmuştu, bol giysilerin arkasına saklanıyor, sevişmeden önce ışıkları kapatıyordu. Ama ben? Ona doyamıyordum. Çatlayan kemiklerini, gerilen derisini, oğlumu dünyaya getiren bedenini seviyordum. Ve bunu bildiğinden emin oldum.

Her gün ona gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylüyordum. Ne düşünürse düşünsün, çok seksiydi. Bazen gözlerini devirirdi, ama bazen de gözleri yaşarırdı, sanki bunu duymaya itiraf ettiğinden daha çok ihtiyacı varmış gibi.

Benim güzel Caia'm.

Bizim kata ulaştığında gerindim, yatağımızın sıcaklığına girmeye hazırdım ama bir terslik olduğunu fark edince durdum.

Kapı aralıktı. Açık değil, geniş değil, sadece hafifçe aralık.

İçimde bir şeyler kıpırdandı.

Kaşlarımı çattım, daha geniş bir şekilde iterek açtım, elim yanacakmış gibi tahtanın üzerinde geziniyordu. Ses çıkarmadan içeri adım attım.

Caia öyle bırakmış olmalıydı. Belki Lukyan'la meşguldü ya da kapatmayı unutmuştu.

Ama kapıyı arkamdan kapattığım anda soğuk, *yanlış* bir şey omurgamdan aşağı süzöldü. Nabzım tekledi, sonra hızlandı, kulaklarımda duyabileceğim kadar gürledi. Boğazım sıkıştı, her nefes daha yavaş, daha sert geliyordu, sanki hava kalınlaşmıştı.

Koridorun ışığı titriyor, uzun, çarpık gölgeler oluşturuyordu.

-Hayır. Bu çok canlı görünüyordu. Çok *yanlış*.

İlerlerken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu, her adım daha ağır geliyordu, sanki beni durdurmaya çalışan görünmez bir gücün içinden geçiyormuşum gibi. Göğsümdeki gerginlik daha da sıkılaştı, ciğerlerimi sardı, her nefes canımı yakana kadar sıkı.

Bir şeyler *yanlıştı*. Hem de çok *yanlış*.

Hava kalınlaştı, üzerime bastırdı, beni boğdu, sanki duvarlar üzerime kapanıyordu, sanki bir şey bekliyordu - az ileride.

Oturma odasına ulaştığında, gözlerim etrafı taradı, aradı. Bir şey arıyordum, herhangi bir şey. Yine de her şeye dokunulmamış görünüyordu. Mobilyalar derli toplu duruyordu, lambanın yumuşak ışıltısı odayı sıcak bir şekilde aydınlatıyordu. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu, ne bir sandalye, ne bir yastık. Her şey çok normaldi.

Yine de... hissedebiliyordum.

Yanlış bir şey, ağır bir şey, kalbimin etrafındaki bir yumruk gibi göğsümde sıkıca çekiyordu. Sertçe yutkundum, ağzım kurudu ve bir adım daha attım. Her biri beni görmek istemediğim bir şeye doğru götürüyor gibiydi.

Mutfak kapısı önümde belirdi ve ona doğru ilerledim, sanki yerçekimi iki katına çıkmış gibi bacaklarım halsizdi. Kalbim göğsümde küt küt atıyor, her atış kaburgalarıma çarpıyordu.

Ve sonra onu gördüm.

Lukyan'ı.

Yerde yatıyordu. Hareket etmiyordu. Sadece... hareketsizdi.

Bir an için zihnim gördüklerimi algılamayı reddetti. *Hayır.*

Göz kırptım. *Göz kırptım.*

Tekrar göz kırptım. *Bu-*

"LUKYAN!" Kükredim, sesim içimden bir hayvan gibi, ilkel bir şey gibi yırtıldı. Kendimi onun yanına yere attım, dizlerim parke üzerinde çatırdıyordu. Onu kucağıma aldım, vücudu gevşekti, başı kollarımda doğal olmayan bir şekilde sallanıyordu.

Çok soğuktu.

Çok soğuktu.

Onu göğsüme bastırdım, sanki küçük bedenine sıcaklığı geri getirebilmişim, sanki kalbinin yeniden atmasını sağlayabilmişim gibi onu kavradım.

Ama hiçbir şey yoktu. Nefes almıyordu. Nabız yoktu. Hayat yoktu.

Panik. Bana bir yük treni gibi çarptı, göğsüme çarptı, ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Bu gerçekleşmiyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Hayır. Hayır, hayır, hayır,

hayır-

"Lukyan, hadi bebeğim, uyan," diye fısıldadım, kelimeler titriyor, dudaklarımdan zorlukla çıkıyordu. Ellerim titredi, sesim kesildi. "Lütfen, uyan."

Hiçbir şey olmadı.

Onu salladım, bu sefer daha sert salladım, ellerim çaresizlikten titriyordu.

"Lukyan!"

Küçük bedenini çırpındı, gevşek, cansız.

Hayır, hayır.

Gözyaşlarımla görüşümü bulanıklaştırdı, gözlerimi yaktı, sıcak ve lanet olasıca yakıcı, ama düşemediler, boğazımdaki boğucu, boğucu şeyi geçemediler.

Ve sonra içimden bir çığlık

koptu.

Çiğ, pürüzlü, boğazımı bıçak gibi yırtan, beni ikiye bölen bir çığlık.

"LUKYAN! HAYIR!"

Ona daha sıkı sarıldım, ellerim küçük kıyafetlerine dolanıyordu, onu ileri geri sallarken bedenim titriyordu, sanki bir şekilde onu yatıştırıp geri gelmesini sağlayabilmişim gibi.

Ama hareket etmedi.

Kıpırdamadı.

Nefes almadı.

Benim oğlum. Benim güzel, mükemmel oğlum.

Gitmişti.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, ses cam gibi kırıldı, çatladı, ta ki boğazım yanana ve göğsüm sanki içimden bir şey çıkarılmış gibi boş hissedene kadar.

Bu gerçek değildi.

Gerçek olamazdı.

Ama vücudunun soğuk ağırlığı, uzuvlarına yayılan sertlik gerçektir.

Çok gerçek. Çok son.

Onu ileri geri salladım, kalbim yarıldı, sessizliğe, kahredici lanet sessizliğe doğru kanadı.

O gitmişti. Ve ben onun bedenini -bu kabuğu, bu küçük, cansız kabuğu- bir şekilde kâbusu düzelterekmiş gibi sallamak zorunda kaldım.

Ama düzeltemedim.

Düzeltemedim amına koyayım.

"Caia!" diye bağırdım, sesim çatlıyordu, apartmanın içinde yırtılırken, kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyordum, çaresizlik kuduz bir hayvan gibi beni pençeliyordu.

Hangi cehennemdeydi? Neden

burada değildi?

"CAIA!"

Hiçbir şey.

Cevap yok. Ses yok.

Sadece sessizlik.

O kalın, boğucu sessizlik, aç bir canavar gibi boğazımı tırmalıyor, derimi çiğ çiğ kazıyor, kemiklerimi kemiriyor, amansız, doymak bilmez açlığıyla beni boğuyordu.

Oğlumun bedeni hala kollarımdayken koridorda koşarken bacaklarım beni zar zor taşıyordu.

Kızım neredeydi?

O da gidemezdi. Olamaz. Hayır. Hayır.

Ofis kapısını iterek açtım, nefesim boğazımda düğümlendi ve sonra-

Donup kaldım.

Kan.

Çok fazla kan.

Midem bulandı, görüşüm bulanıklaştı ama gözlerimi önümdeki manzaradan
a y ı r a m a d ı m .

Caia.

Benim Caia'm.

Orada yatıyordu, cansız, kanlar içinde. Beyaz elbisesi -bu sabah giydiği
elbise-

Sırılsıklam, sıırılsıklam, yapış yapış, kıpkırmızı bir hale gibi etrafında
birikiyordu. Bir zamanlar altın sarısı olan saçları şimdi keçeleşmiş, kana
karışmış, yüzü solgun. Çok solgundu.

Düştüm.

Diz çökmedim. Dizlerimin üzerine düştüm, nefesim ciğerlerimi titreten bir
solukta terk etti, dünya etrafımda dönüyordu.

"Caia!"

Adı boğazımdan yırtıldı, ama artık bir isim değildi. Bir ağlama, bir çığlık,
havayı parçalayan çığ, kırık bir sestti.

Ona uzandım, ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki zar zor kavrayabildim
onu.

"Hayır, hayır, bebeğim, uyan. Uyan artık." Sesim kesildi, kelimeler döküldü
kırılmış cam gibi dudaklarımdan döküldü. "Lütfen, uyan. Lütfen... Bunu sensiz
yapamam. Yapamam."

Onu salladım, önce nazikçe, sonra daha sert, ellerim çaresiz, çılgınca.

Ama hareket etmedi.

Hareket etmedi. Gitti.

Tıpkı Lukyan gibi.

Gitmişti. İkisi de.

Göz açıp kapayıncaya kadar benden koparıldılar ve beni bu lanet kâbusun
içinde yalnız bıraktılar.

Onu kucağıma aldım, ellerim kanın içinde kayarken Lukyan'ın minik,
cansız bedenini göğsümde tutmaya devam ettim.

İkisini.

Benim her şeyim. Benim dünyam. Lanet olası
kalbim. Gitmişlerdi.

H ı ç k ı r a h ıçkırığa ağladım, göğsüm kabardı, gözyaşlarıım yüzümü yaktı,
kana karıştı, onun kanına, ikisine de sarıldım.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.
Ama gerçekti.
Bu benim gerekliğimdi ve beni parça parça ediyordu.
"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Fısıldadım, sesim neredeyse hiç çıkmıyordu,
sadece sessizlikte kırık bir fısıltı. "Yapamam... Yapamam..."
Kırılıyordum.
Kırılıyordum.
Uyanmak istiyordum. Uyanmam gerekiyordu.
Ama bu bir rüya değildi.
Bu benim gerekliğimdi. Benim lanet
gerçekliğim. Yalnızdım. Kırılmış.
Yıkılmış.
Onları daha sıkı tuttum, sanki yeterince sıkı tutarsam onları burada
tutabilirmişim gibi. Sanki benden tamamen uzaklaşmalarını engelleyebilmişim
gibi.
Ama soğuk, hareketsizlik çok gerçekti. Çok gerçekti.
Her şeyi kaybettim. Önemli olan her şeyi. Oğlumu. Karımı. Ve elimde
kalan tek şey boşluktu. Hatıralar.
Annem haklıydı. Biri gidene kadar onun ne kadar önemli olduğunu asla
bilemezsin. Peki ya bıraktıkları boşluk? Seni tamamen yutuyor. Caia. Lukyan.
Bir zamanlar o boşluğu doldurmuşlardı. Bana umut vermişlerdi. Bana yaşamak
için bir sebep vermişlerdi. Şimdi, o boşluk
Her zamankinden daha büyük, kara bir çukur, dipsiz, sonsuz, beni yutuyordu.
Ve ben
sıkışmıştım.
İçinde boğulmak.

Bölüm

Kırk Sekiz

"Aşırı keder bile nihayetinde
şiddetle kendini gösterir - ama daha çok kayıtsızlık biçimini alır."
- Joseph Conrad

Alexsei

"Ee, nasıl?" Hevesle sordum, ev yapımı çikolatalı musumdan bir kaşık daha almasını izliyordum. En iyi çikolatalı mus tarifi olduğunu iddia eden ünlü bir Fransız şefin YouTube videosunu izleyerek mutfakta saatler geçirmiştım.

Caia yemeye devam ederken kıkırdamasını bastırmaya çalışarak, "Çok güzel, Lexi," diye cevap verdi. Kaybolmadan önce yüzünde küçük bir burukluk belirdi.

Elimde olmadan bir kaşımı şüpheyile kaldırdım. "Yalan söylüyorsun."

Gözlerinde şakacı bir parıltıyla bakışlarımı karşıladı, yanakları hafifçe kızardı. "Hayır, söylemiyorum!"

Yanıldığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde köpüğü elinden aldım ve cennet gibi bir tat bekleyerek kendim de bir kaşık aldım. Ama şok oldum, hiç de öyle değildi.

Ne. Ne. Lanet olsun.

Lavaboya koştum ve ağızımdaki lokmayı inanamayarak tükürdüm.

"Sanırım tuzu şekerle karıştırdın," dedi Caia kahkaha nöbetleri arasında.

Ağızımı çalkalayıp o başarısız tatlının iğrenç tadını temizlemeye çalışırken, Caia dudaklarında bir sırıtişla yaklaştı. "Hey, en azından türünün tek örneği bir tatlı," diye alay etti, beni kollarıyla sararken kahkahası bulaşıcıydı.

Yemek felaketine rağmen kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Evet, türünün tek örneği kesinlikle doğru kelime," diye itiraf ettim, onu daha yakına çekerek.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve kokusunu derin derin içime çektim. Onunla tanışmadan önce bana dokunulmasından hiç hoşlanmazdım. Elbette, o zamanlar iyi bir sevişmeden hoşlanıyordum, ama yakınlık-sarılmak, saatlerce öpüşmek, saçlarımı okşamak

-Bunların hiçbiri bana göre değildi. Ama Caia'yla, ellerini üzerimde hissetmediğim her gün bir çöl kum fırtınasının kasırgasına yakalanmış gibi hissediyordum. Onun dokunuşuna, kokusuna, öpücüklerine, vücuduna bağımlıydım.

"Eşi benzeri olmayan başka ne var biliyor musun?" Dudaklarım boynunu sıyrıp kulağına ulaştığında yavaşça fısıldadım.

"Ne?" diye nefes aldı, ellerim yavaşça sırtından aşağı inip kığını kavradığında heyecanı belirgindi.

"Sen, bebeğim."

Saçlarımın arkasından tuttu ve başımı yukarı kaldırarak dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturdu. Öpüşü şiddetli ve ısrarcıydı, sanki kendini bana kazımaya çalışıyordu, sanki bırakırsa yok olup gideceğimden korkuyordu.

"Mutlu yıldönümleri, *moya solnyshka*," diye fısıldadım dudaklarına.

Gülümsedi, yanağımı okşarken zümrüt gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Mutlu yıldönümleri, Alexsei."

Birden Lukyan'ın çığlıkları o anı böldü ve içinde bulunduğumuz büyüü bozdu. İsteksiz bir iç çekişle birbirimizden ayrıldık, bakışlarımız kısa bir an için kilitlendi ve ikimiz de aceleyle küçük çocuğumuzla ilgilenmeye başladık.

"Sanırım beslenme vakti geldi," diye kıkırdadım, yatak odasının kapısını iterek açtım ve ışık düğmesini açtım.

Ama beşiğine ulaştığımda beşik boştu.

Kafam karıştı ama sonra yanağımda serin bir damlacık hissettim. Elimi kaldırdığımda kırmızı olduğunu gördüm.

Kan.

Kafamı kaldırdığımda, yukarıda kıpkırmızı damlacıklar yağdıran karanlık, dönen bulutlar gördüm.

"Özür dilerim, Alexsei. Çok, çok, çok üzgünüm," Caia'nın sesi arkamdan titreyerek geldi, elleri kana bulanmış gömleğini tutuyordu.

Yavaşça döndüğümde onu orada, *Ready or Not* filminden bir sahne gibi tamamen kana bulanmış bir şekilde dururken gördüm. Sonra çığlık atmaya başladı. Çığlıkları yankılanıyor, Lukyan için attığı her çılgınca çığlıkla birlikte daha da yükseliyordu. Sesindeki dehşet çiğ ve ürperticiydi, omurgamdan aşağı buz gibi ürpertiler gönderiyordu.

Bana sarıldı, karanlığa doğru feryat ederken vücudu şiddetle titriyordu. Ama sonra çılgınlıkları aniden kesildi ve gözlerini bana kilitledi, bakışları boş ve periliydi.

Fısıltıyı zor geçen bir sesle, ölmek istememe neden olan o sözleri söyledi: "Hepsi senin suçun Alexsei."

Şok ve suçluluk duygusuyla olduğum yerde donup kalmıştım ki bir sarsıntı beni derinden sarstı. Görüşüm bulanıklaştı ve dünya kabus gibi bir karnaval gezintisi gibi etrafımda döndü.

Yukarıda, dönen bulutlar bedensiz bir sesle titreşiyor, ürpertici bir ilahiyle durmaksızın adımları çağırıyor gibiydi: "Alexsei... Alexsei..."

Bu kaosa bir anlam veremedim karanlık ilerledi ve sanki canavarca varlıklar beni uçuruma sürüklüyormuş gibi bütünüyle yuttu. Sonra her şey karanlığa gömüldü.

Ölüm.

Gençliğimde ölüm sürekli tekrarlanan bir fanteziydi, babamın zalim ellerinden çıkan morlukların ve kanın altına gömülmüş umutsuz bir dilek. Ne zaman yüzümü kum torbası gibi kullansa, içten içe beni öbür dünyaya gönderecek kadar sert vurmasını umardım. Geceleri yatağında uzanır, gözyaşlarım kanla karışır, sanki cevapları barındırıyormuş gibi tavana bakar, Sergei Rovanski'nin yönetimi altındaki hayatım olan cehennemden kaçmak için dua ederdim.

Tek istediğim sürekli dayak yemekten ve aşağılanmaktan kurtulmaktı.

Ama ölüm hiç gelmedi; onun yerine hayat önüme daha fazla acı koymaya devam etti ve ölümün benim gibi insanlar için zalim bir şaka olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Eskiden ölmenin nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Ilık bir banyoya girmek gibi yumuşak bir iniş mi olurdu, şok tatlı bir rahatlamaya dönüşür müydü? Yoksa bir bandajı yırtıp atmak, acı veren bir hamleyle bildiğim her şeyden kopmak gibi mi olurdu?

"Alexsei!"

Adımın sesi beni gerçekliğe geri çekti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim küt küt atmaya başladı, vücudum ter içinde kaldı. Karanlık ve çarpık bir şeyin kenarından geri çekiliyor gibi hissettim, bana hala bu berbat dünyada sıkışıp kaldığımı hatırlattı.

"Alexsei! Uyan!" Volk'un sesi araya girdi, beni geri çekmek için eliyle yüzüme vurdu. "O uyandı."

Hangi cehennemdeydim ben?

Etrafıma baktığımda bir hastane odasında olduğumu fark ettim, küçük deri bir kanepeye yığılmıştım ve üzerime bir battaniye atılmıştı.

Gözlerimi kaldırdığımda karımın bir hastane yatağında yattığını gördüm, her yerde tüpler vardı, burnuna oksijen pompalanıyordu. Başının üstü kanla lekelenmiş beyaz bir bandajla sarılmıştı. Onu yerde bulduğumda, yanında o lanet elmas kafatası vardı. Birisi onu kafasına vurmak için kullanmış, onu bayıltmaya çalışmıştı.

Tanrıya şükür sadece bayılmış.

Gözleri açtı, boş ve ölü bir bakışla bana bakıyordu. Boğazıma tırmanan hıçkırığa engel olamadım.

Yerimden sıçrayarak yanına koştum, onu sıkıca kucakladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken yüzümü karnına gömdüm ve battaniyelerini ıslattım. Lanet olası bir çocuk gibi ağladım, onu kaybetmenin korkusu ve acısı beni canlı canlı yiyip bitiriyordu. O anda tek istediğim ona sarılmak, sıcaklığını hissetmek, beni hala burada benimle olduğuna ikna edecek herhangi bir şeydi.

Volk'un gittiğini duydum, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve bizi yalnız bıraktı. Caia kaskatı kesilmiş, kolları iki yanında düz dururken ben başımı kaldırıp onun boş gözlerle tavana baktığını gördüm.

Bir zamanların canlı zümrüt gözleri karanlık, içi boştu. "Caia-"

"Oğlumu görmek istiyorum," diye sözümü kesti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Sağlık görevlileri eve vardığında, içlerinden biri, yaşlı bir kadın, Lukyan'ı kollarımdan almaya çalıştı. Ama ben yapamadım. Onu bırakamadım. Onlar Caia'yı hayatta tutmak için uğraşırken ben de hastaneye kadar bebeğimin soğuk bedenine sımsıkı sarıldım, hem de çok sımsıkı.

Sonra, doktorlar onun etrafında koşuştururken, ameliyat odasının önünde dizlerimin üzerine çöktüm, Lukyan hâlâ kollarımdaydı. Volk beni orada buldu. Hemşireler oğlumu almaya çalışırken bana tutundu, ama onlarla mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

"Bebeğim-"

"Oğlumun öldüğünü biliyorum, Romaniev," diye tersledi. "Onu görmek istiyorum."

Sonra oksijen tüpünü burnundan çekip çıkardı ve serumu kolundan söktü.

"Caia, çok fazla kan kaybettin. Lütfen, bebeğim-"

"Oğlumu hemen görmek istiyorum!" diye bağırdı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Hemen şimdi! İstiyorum-" Hıçkıra hıçkıra ağlarken sesi çatallaştı.

"Oğlumu görmek istiyorum."

Bebeğimi göreyim! Lütfen bebeğimi görmeme izin verin" diye öyle yüksek sesle feryat etti ki kalp monitörü kapandı ve    hemşire hı ımla odaya girdi.

Biri boynuna bir iğne batırıp sakınle tirici verirken onu yere yatırmaya çalıştılar.

Ama ilaç etkisini göstermeden önce Caia kollarımı kavradı, tırnakları derine battı ve bu geceden sonra da kalacak çizikler bıraktı.

"Bana bebeğimi getir, lütfen, Alexsei! Eğer beni seviyorsan, onu bana getir..." Sonra bilincini kaybetti, tutu u gev edi ama sözleri aklımda kaldı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Morg.

Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir yer.

Ölüm kokan soğuk hava üzerime yapı mı , odada kalmış olabilecek her türlü umudu ya da sıcaklığı boğmu tu.

Ve sanki duvarların kendisi ölülerin sırlarını fısıldıyormu  gibi ürkütücü bir his vardı.

Caia    uzun gün boyunca o hastane yatağında, eski halinin bir gölgesi olarak yattı. Yanından zar zor ayrıldım, uykuya dalıp çıkışını, g zya larının yastığı ıslatmasını, çığlıklarının beni parçalamasını izledim. Kayıp gidiyordu, hayata tutunu unu yavaş yavaş kaybediyordu.

Yüksek sesle söylemeye cesaret edemesek de neye ihtiya ımız olduğunu biliyordum.

Bebeğimizi görmemiz gerekiyordu.

Doktorlardan biri, gözlüklü minyon bir Asyalı kadın, bizi başka bir odaya götürdü.   eride, duvarları kaplayan rafların her birinde bir çocuğun kalıntıları vardı. Bizi 19050297 adresindeki doğru numaraya yönlendirdiğinde i im burkuldu.

Oğlumuz onlar için artık buydu.

Kayıp masumiyet denizinde sadece lanet bir numara. Her şeyden sıyrılmış, soğuk, steril bir etikete indirgenmi ti.

Doktor rafı dikkatlice açtı ve hazır olup olmadığımızı sormak için döndü.

 kimiz de ba ımızı salladık.

Beyaz  ar afı yavaşça geri çekerek oğlumuzun yüzünü ortaya çıkardı.

Caia'nın hıçkırıkları daha da arttı. Uzanıp karnına dokunduğunda elleri titriyordu. Lukyan sadece uyuyor gibi görünüyordu, sarı saçları küçük yüzünü çerçevesiyor, kirpikleri yumuşak bir şekilde yanaklarında duruyordu. Ama genellikle hayat dolu olan dudakları soğuk, korkunç bir mavi tonundaydı.

Onu öyle hareketsiz, öyle sessiz görmek içimde bir şeyleri kırdı.

İçimde öfke kaynadı. Bu doğru değildi, hiç adil değildi.

Ailelerin çocuklarını gömmemesi gerekir. İlk nefesini aldığı anda oradaydık, hayat ve umut doluyduk ve şimdi burada onun sonsuza dek yok oluşunu mu izliyorduk? Bu saçmalık.

Gülüyor, oynuyor, yaşıyor olmalıydı; kaderin çarpık bir şakası gibi orada yatıyor olmamalıydı.

Caia haklıydı.

Bunların hepsi benim suçumdu.

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı, sesi titriyordu, soğuk dudaklarını, yanaklarını ve burnunu öperken. "Zavallı bebeğim, çok üzgünüm."

Caia'ya daha sıkı sarıldım, acısı içime bir bıçak gibi saplanıyordu.

"Neden annemi yalnız bıraktın? Neden?" diye usulca hıçkırdı, gözyaşları onun üzerine dökülüyordu. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Annem sensiz devam edemez, Lukyan. Yapamam işte."

Tek yapabildiğim ona sarılmaktı, onu kaybetmenin bıraktığı boşluğu hiçbir sevginin dolduramayacağını biliyordum.

"O-" Caia'nın sesi kesildi, doktora bakarken gözleri çaresizlikle doluydu.

Doktorun ifadesi yumuşadı. "Zehirlenmiş," dedi doktor nazıkçe. "Biri ona siyanürlü su vermiş. Uykuya daldı ve kalbi durana kadar yavaşladı. Acı çekmedi."

Caia'nın nefesi kesildi, eli ağzına gitti, gözleri yeniden yaşla doldu.

"Gitme vakti geldi," diye mırıldandı doktor usulca, sesi sempati doluydu.

Ama Caia Lukyan'a sarıldı, hıçkırıklar arasında defalarca onun adını fısıldadı.

"Özür dilerim aşkım," diye bağırdı, sesi kırılarak. "Seni çok seviyorum. Annem seni çok seviyor, Lukyan. Duyuyor musun beni? Seni seviyorum bebeğim. Seni çok, çok, çok seviyorum. Lütfen beni affet. Lütfen annemi affet. Çok özür dilerim. Bebeğim, çok üzgünüm."

Orada öylece durdum, ezilmiştim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Her gözyaşı, içimi daha derinden kesen bir bıçak gibiydi.

Doktor Lukyan'ın vücudunu tekrar örtmek için hamle yaptığında onu durdurdum. Eğildim ve alnından, yanaklarından ve burnundan öptüm.

Sonra kulağına yaklaşarak fısıldadım: "Seni seviyorum Lukyan. Her zaman. Baban seni sonsuza dek özleyecek, dostum."

Bölüm

Kırk Dokuz

"Aşk, size ihtiyacı olduğu için birinin gitmesine izin verdiğiniz anda kanıtlanır."
- Shannon L. Alder

Alexsei

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

O zümrüt gözler, sırlarla dolu bir orman gibi, tahmin etmemi sağlayacak kadar acıyı maskeliyordu. Yüzüğü avucuma bastırırken söylenmemiş sözler ve gizli özelemler gözlerinde titreşiyor, dokunuşu biraz fazla uzun sürüyordu.

O yüzük, söylenmemiş her kelimeyi, hiç kullanmadığımız her şansı, derinlere gömdüğümüz ateşi taşıyor gibi, olması gerekenden daha ağır hissettirdi. Ellerimiz o anda bir araya geldi, keşfetmeye asla cesaret edemediğimiz tüm "eğerler" için bükülmüş bir tuval.

Gözleri bir olasılıklar dünyasıydı ve elimdeki yüzük asla yürüyemeyeceğimiz tüm yolların soğuk bir hatırlatıcısıydı.

Sessizlik aramızda asılı kaldı, kalın ve boğucu, sonunda o bozana kadar. "Ben-"

Prova ettiği özrü duymak istemediğim için sözünü kestim. "*Hayır*. Eğer gideceksen, uyduruk mazeretlerle canını sıkma."

Üç haftadır evdeydik... her şey dağıldığından beri. Cenazeden bu yana iki hafta geçti. Bebeğimizi gömdüğümüzden beri.

Caia ve ben artık birbirimize yabancıydık, aynı çatı altında ayrı dünyalarda yaşıyorduk. Kendini odasına kilitledi, dışarı çıkmayı, yemek yemeyi, hatta bana bakmayı bile reddediyordu. Kapısının önünde saatlerce beni içeri alması için yalvardım ama hiçbir şey işe yaramadı. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu. Beni bile.

Aramızda bir duvar varmış gibi hissediyordum, her geçen gün daha da yükseliyor ve kalınlaşıyordu. Ne zaman ona uzansam, beni geri çekti. Her

Söylemeye çalıştığım her kelimedede kendini kapattı. Gittikçe uzaklaşıyordu ve ben onu nasıl geri getireceğimi bilmiyordum.

Ama şimdi, sanırım buna gerek yoktu. O seçimini yapmıştı.

Bu sabah dışarı çıktım, çaresizce hava almak için, bir arada tutmam gerektiğinde onun önünde kırılacağımdan korktum. Geri döndüğümde oradaydı; giyinmişti, elinde çantası vardı, bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerimden kaçıyordu.

Gidiyordu. Her şeyden kaçıyordu. *Benden* de.

Dayanmaya çalışıyordum, bizi bir arada tutmaya çalışıyordum, onun için güçlü olmaya çalışıyordum ama belki de yeterli değildim. Belki de başarısız olmuştum. Çünkü şimdi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Geri çekildi, elini göğsüne götürdü, tam kalbinin gümbür gümbür attığı yere. "Oğlumun öldürülmesi zayıf bir mazeret mi?"

Sözleri bana sertçe çarptı, ağırlığı beni ezdi. Hava hüznle doluydu, sanki ikimiz de hüznün içinde boğuluyorduk.

Sertçe yutkundum, boğazım düğümlendi. "Benim ellerimle değil." "Öyle de olabilirdi, Alexsei."

İrkildim. Bana nadiren Alexsei derdi. Mutlu olduğunda hep *zolotse, sevgilim*, benimle dalga geçmek istediğinde "Lexi" ve dokunuşumu arzuladığında *zaychik, tavşan* derdi. Şimdi tam adımı duymak, sanki beni daha da uzaklaştırıyordu.

"Ben de onu kaybettim Caia," diye fısıldadım.

"O zaman bunu neden yaptığımı biliyorsun." Sesi kırılarak daha fazla giysi toplamak için geri döndü. "Artık sana bakamıyorum. Ne zaman baksam, görüyorum-" Kelimelerde boğuldu.

Lukyan.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Ben de onu gördüm. Her gün.

O görüntü zihnime kazınmış, peşimi bırakmıyordu. Oğlum, soğuk mermer zeminde hareketsiz ve sessiz yatıyordu. Parlak, meraklı gözleri sonsuza dek kapalıydı. Eskiden evimizi dolduran kahkahası susturulmuştu. Küçük kollarını açmış, sanki bana uzanmaya, tutunmaya çalışıyordu.

Benim oğlum. Gitmişti.

Bunun ağırlığı -hatıralar, suçluluk duygusu- hayatımın sonuna kadar taşıyacağım bir yükü. Ve bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Onu koruyamadım, güvende tutamadım. Kendi pisliğime çok kapıldım, onu da yutmasına izin verdim.

"Caia, lütfen," diyerek yaklaştım ve kollarımı arkadan ona doladım. "Lütfen, bunu yapma. Sensiz yaşayamam."

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, lavanta kokusu üzerime sinmişti. Saçları yanağımı okşadı, her zamanki gibi yumuşacıktı. Omuzları ellerimin altında gerildi ama geri çekilmedi. Bunun yerine parmakları kollarımda, gözyaşlarının tenimi yaktığı yerden sadece birkaç santim ötede duruyordu.

"Beni de bırakma, *moya solnyshka*."

"En iyisi bu Alexsei," diye fısıldadı, dudaklarından bir hıçkırık daha kaçarken başını salladı. Kollarımdan sıyrıldı ve beni parçalayan bir sonlulukla çantasının fermuarını çekti. Sonra kapıya doğru yürüdü, siyah elbisesi ölümün gölgesi gibi etrafında dönüyor, kalbimi yutan karanlığı yansıtıyordu.

"Eğer gidersen, Caia, eğer o kapıdan çıkarsan, hangi canavarı serbest bırakacağını bilemezsin."

Eli kapı kolunda dondu ve bir an için belki -sadece belki- kalacağını düşündüm. Ama bana döndüğünde, gözyaşlarıyla dolu gözleri bana her şeyi anlattı.

"Seni yok etmek için gitmiyorum, Alexsei. İkimizden geriye kalanları kurtarmak için gidiyorum."

Ve sonra gitti, kapı arkasından kapandı, beni bir zamanlar hayatım olan şeyin enkazında bıraktı.

Karımı. Oğlumu.

Her şeyimi.

Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Yalvarmak, sürünmek, ne gerekiyorsa. Çünkü o olmadan, Alexsei Romaniev diye bir şey yok. Hiçbir şey olmaz.

Telefonumun sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Cebimden çıkardım, gözlerim ekrana kaydı.

Bir mesaj... Vlad'dan mı?

Vlad:

Oğlunu kimin öldürdüğünü biliyorum.

Üçüncü Bölüm

Melek

Sevgili Caia,

Gitmenden bu yana aylar geçti ve o zamandan beri her gün sana mektuplar yazdım, adını karanlığa haykırdım ve yüzünü bin bir şekilde hayal ettim. Her seferinde affedilmek ve yardım için yalvardım. Evet, yardım. Bencilce, değil mi? Her şeyin benimle ilgili olması. Ama ben iyi değilim.

O mektuplarda, geri dönmek için sana yalvardım.

Hayatımın en karanlık anında beni terk ettiğin için, oğlumuzun ölümü benim suçummuş gibi hissettirdiğin için seni lanetledim.

Ama gerçek ne?

Geçen her gün, gittiğin her dakika, her saniye içimdeki boşluk daha da büyüyor. Acı sensiz dayanılmaz.

Üzgünüm, Caia. Tanrım, çok üzgünüm. Sana ne kadar acı verdiğimi bilmek beni mahvediyor. Hayallerin en kötü şekilde paramparça oldu. Çok saf bir aşk buldun ama senden koparıldı. Ve Lukyan bizden alındığından beri ne kadar çok gözyaşı döktüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Sen gittiğinden beri her gece Tanrı'ya beni oğlumuzla kavuşturması için dua ettim, yalvardım. Eğer seni yanıma alamayacaksam, o zaman bana merhamet göstermesi, beni de alması için yalvardım. Sonraki dünyada Lukyan'la birlikte olmama izin vermesi için.

Ölüm artık beni korkutmuyor. Sahip olduğum tek teselli bu. Bunların hiçbirinin -yaptığım hiçbir şeyin, olduğum hiçbir şeyin- sonunda önemli olmadığını bilmek. Bir gün, belki yakında, acı bitecek. Hayat duracak. Ve oğlumuzu tekrar göreceğim.

Ama o zamana kadar sana yalvarıyorum. Lütfen Caia, bana geri dön. Beni affetmenin bir yolunu bul. Sen sevdiğim tek kadınsın. Sevebileceğim tek kadın. Bu kırık kalbimi düzeltebilecek tek kişi sensin. Ve belki, sadece belki, ben de seninkinin iyileşmesine yardım edebilirim.

Bir gün sana neden hep Moya Solnyshka dediğimi sormuştun.

Cevap basit, öylesin. Sen benim güneş ışığımsın. Enkaza dönmüş hayatımın gölgelerini delip geçen tek ışıksın. İşte buradayım, bir şans daha istiyorum, geri gel, karanlığımı tekrar yak. Beni hayata döndürmek için ateşine, ışığına ihtiyacım var Caia. Lütfen.

Lukyan için. Bizim için. Lütfen.

Sevgile

r,

Alexsei

Sevgili Caia,

Nasıl gidiyor? Yeterince yiyor musun? Hiç uyuyor musun? Uyku gelmediğinde hala televizyonu açıyor musun? Gittiğinden beri kaç tane fıstıklı dondurma yedin? Kaç kez güldün ve kaç kez gözyaşı döktün? Hala kameranla dışarıda mısın, söz verdiğin gibi dünyanın parçalarını yakalıyor musun? Benim seni ne kadar özlediğimin bir parçasını bile özlüyor musun?

Rüyalarında kaç kez sesimi duydun? Dokunuşumun hayaletini hissettin mi? Ve Lukyan... Yüzü hala geceleri seni ziyaret ediyor mu? Hala kaybettiğimiz her şeyi hatırlatıyor mu?

Bensiz kurduğun hayatta huzur buluyor musun? Yeni insanlar buldun mu, ben olmadığım için kendine yeni bir hayat yarattın mı? Hâlâ bir şeyler hayal ediyor musun, yoksa geçmişimiz bunu da mı öldürdü? Ve Caia... beni affettin mi? Seni bir daha görebilecek miyim?

Bu sorular geceleri beni uyutmuyor, kafamın içinde dönüp duruyor, artık beni hayatından çıkardığına göre cevapsız. Gittiğinde sana içimdeki canavarı serbest bırakacağını söylemiştim ama yalan söyleyen bendim. Sen bir canavarı serbest bırakmadın. Beni paramparça ettin. Zar zor hayatta kalıyorum, zar zor yaşıyorum.

Moskova'dan aylar önce ayrıldım. Gitmek zorundaydım. Şehir beni boğuyordu, her köşesinde katlanamadığım anılar vardı. Şimdi İsviçre'de Léman Gölü kıyısında Hermance adında bir köydeyim. Buraya bayılırsınız. Huzurlu, neredeyse acı verecek kadar güzel - objektifinizle yakalamanız için mükemmel.

O zamandan beri dolaşıyorum, sürükleniyorum, hak etmediğimi bildiğim bir şeyi arıyorum. Gitmiş olsan bile seni arıyorum. Kayboldum, Caia. Beni her gün biraz daha boğan bir acı denizinde kayboldum.

Kabuslar artık daha sık geliyor. Sen. Lukyan. Kaybettiğimiz her şey. Oğlumuzun görüntüsünden kaçamıyorum, cansız, asla geri alamayacağım bir parçamı çalıyor. Ve seni öyle bulmak... Bir parçam neredeyse onu karanlıkta takip ediyordu. Ama Tanrı merhamet gösterdi. Yaşamana izin verdi.

Belki de sana hayatın için yalvardığımı söylemek benden daha çok nefret etmene neden olacak. Onunla gitmeyi tercih ederdin, biliyorum. Ama sen benim her şeyimsin, Caia. Seni de kaybedemezdim. Ve şimdi, kaybetmiş olsam bile, yine de bırakamıyorum.

*Özür dilerim, Moya Solnyshka. Çok ama çok üzgünüm. Daima ve sonsuza dek seninim,
Alexsei*

Merhaba Moya Solnyshka,

Yine ben.

Zakopane, Polonya'dayım. Noel'de kesinlikle büyüü olan bu şirin küçük kasaba. Ama bunu hissedemiyorum bile çünkü bu sensiz ilk Noel'im. Lukyan olmadan.

Deniyorum, Caia. Son birkaç aydır umuda tutunmak, bir şekilde birbirimize geri döneceğimize inanmaya devam etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Biliyorum, eğer bunu ya da mektuplarımdan herhangi birini okursan muhtemelen hayal gördüğümü düşüneceksin. Belki de öyleyimdir. Ama başka neyim var ki? Bu rüyalar beni ayakta tutan tek şey.

Bugün karla kaplı sokaklarda yürüdüm, etrafım mutlu çiftler ve ailelerle çevriliydi ve tek düşünebildiğim geçirmemiz gereken Noel'di. Lukyan iki buçuk yaşında enerji dolu bir şekilde etrafta koşturuyor olacaktı, kahkahaları evimizi dolduracaktı. Seni ne kadar çok sevdiğini söylediğini neredeyse duyabiliyorum Caia. Sen onun dünyasıydın.

İlk sözleri? Hepsi seninle ilgili olurdu. Hiç şüphe yok.

Şimdi görebiliyorum. Onu hediyelere boğduğumuzu. Yeni bir kitap, oyuncak bir kamyon, belki dışarıda dolaşması için küçük bir araba. Ve senin için... Özel bir şeyim vardı. Baş harflerimizden oluşan altın bir kolye, senin, benim ve Lukyan'ın, hepsi iç içe. Onu kalbine yakın bir yere takardın, tıpkı bize, aşkımıza tutunduğun gibi.

Baldwin korkulacak adamın kaybedecek bir şeyi olmayan adam olduğunu söylemişti. Ve yanılmamış. Hiçbir şeyim kalmadı, Caia. İçim boş, sadece acı ve kederden oluşan bir kabuğum. Seni geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Ama işte buradayım, yaptığım hiçbir şeyin önemli olmadığı, hiçbir sevgi ya da acının seni bana geri getiremeyeceği bir dünyada dolaşıyorum.

Bu yüzden bu boş sokaklarda yürüyorum, olması gerekenler peşimi bırakmıyor. Seni düşünmeden duramıyorum. Bizi. Sevişme şeklimizi, vücutlarımızın birbirleri için yaratılmış gibi uyuşmasını. Gözlerinde her zaman beni eriten bir şefkat, bir arzu vardı. Her dokunuş, her öpücük... sanki sihir yaratıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Ve yarattık da. Lukyan bunun kanıtıydı, içimizdeki en derin parçalardan doğdu.

Ama Şimdi, o anılar beni öldürüyor. Her öpücük, verdiğimiz her söz... hepsi kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı. Sana tekrar sarılmak, sıcaklığını yanımda hissetmek istiyorum. Ama Şimdi elimde sadece bu anılar var ve bu beni parçalıyor.

Çünkü anı olmayan tek Şey, emin olduğum tek Şey, seni hala sevdiğim.

Sonsuza dek ve daima, Caia. Çünkü sen benim hayatımın aşkısın.

O yüzden, lütfen... bebeğim, bana geri dön.

Mutlu Noeller.

Senin

Alexsei'n.

Bölüm

Elli

"Alkol insanın en büyük düşmanı olabilir, ama İncil düşmanınızı sevin der."
- Frank Sinatra

Şimdiki zaman.

Alexsei

"Eminim seni mutlu edebilirim, ne demek istediğimi anlıyorsan," diye göz kırptı kız, elleri kışkırtıcı bir şekilde göğsüne doğru kayıyordu.

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Gözümün önünden siktir olup giderek beni mutlu etmeye ne dersin? Bunu yapabilir misin?"

Elimden içkimi kapmadan önce ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve nefesinin altında bir küfür savurarak hışımla uzaklaştı. Bara doğru ilerlerken kalçaları sallanıyordu.

Buradaki garsonlar her zaman çok kabaydı.

Angelos birasından bir yudum alarak, "Senin biriyle yatman lazım, dostum," diye iç geçirdi. "Bugün çocukça davranışlarınla herkesi kızdırıyorsun."

Ona ters bir bakış attım.

Birkaç masa ötede oturan bir sarışına başıyla işaret etti. "Bu kız buraya geldiğimizden beri seni kesiyor. Yemi yut, onu becer ve bu öfkeyi içinden at. Gecemi mahvediyorsun."

"İhtiyacım yok-"

"Caia seni neredeyse iki yıl önce terk etti. Hayatına devam etmelisin, Romaniev," diye araya girdi Angelos, sesi ciddiydi.

Çenemi sıktım, votkamın geri kalanını bir yudumda içerken pişmanlığın acı tadı içimi yakıyordu. "Asla hayatıma devam edemeyeceğim."

Ve bu beni her şeyden çok kızdırdı çünkü haklıydı. Caia'dan bu yana iki yıl geçti ve varlığım etrafta dolaşmaya indirgendi

Gidecek hiçbir yeri olmayan lanet bir hayalet gibi. Aylardır batıyormuşum gibi hissediyorum, o kadar derin ki gölgem bile benden daha parlak.

Hayatımda pek çok şeyden şüphe ettim ama Caia ve benden asla. Oyunun sonundaydık. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Onu geri almak için akıl sağlığımı bile feda edebilirdim. Belki de çoktan feda etmişimdir, her geceyi burada üzüntülerimi boğarak geçirdiğimi düşünürsek. Angelos bazen işten sonra bana katılıyor, ama ben her zaman ona saldırıyorum. Yine de etrafımda dolanıyor, gözlerindeki o acıma dolu bakışla onu parçalamak istiyorum.

Pislik.

"Volk o geliyor ile Sofiya için bizim sonraki sergi,"
Angelos mırıldandı, gözleri kulübü tarıyordu. "Sen de gelmelisin."

Caia gittikten sonra haftalarca dairemize kapandım, her fotoğrafla, hâlâ onların kokusunu taşıyan her giysiyle kendime işkence ettim. Ona mektuplar yazdım -pek çok mektup- bir gün bunları ona verebileceğimi umarak. Ama bazı hayaller gerçekleşmiyor.

Depresyonum o kadar kötüleşti ki Volk beni gün ışığına çıkarmak zorunda kaldı. Ama sonra, bir aptal gibi Vlad'ın saçmalıklarına kandım. Volk'a, Igor'a, Silas'a, hepsine ihanet ettim ve oğlumu kimin öldürdüğüne dair bir ipucu peşinde koştum. Ama Vlad beni sadece Igor'la uğraşmak, ona zarar vermek için kullanıyordu.

Ve ben de tam bir aptal gibi buna kandım.

Bu yüzden New York'a taşındım. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı ve Caia'nın burada olduğunu bilmek... bu yeterliydi. Angelos bir gece aradı ve onu bir restoranda yalnız gördüğünü söyledi.

Ertesi gün uçağa atladım ve Central Park'a bakan kendi evimi tutmadan önce birkaç gece Scarlett'in evinde kaldım. Üç gün boyunca durmaksızın şehrin her köşesinde Caia'yı aradım, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım.

Ve öğrendiğimde... bu beni daha da kırdı. Bıçağı daha da derine sapladı.

Her şey çok acıtıyor.

Silas'a ihanet ettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, özellikle de Igor'un Vlad yüzünden öldüğünü bilerek. Ama birinin zehri diğerinin etidir. Silas'ı artık Volk yönetiyor. Hatta Igor ve Victoria'nın kayıp kızı olması gereken ama Vlad'ın çocuğu olduğu ortaya çıkan Sofiya Melov ile evlendi.

Ah, aile dramasının zevkleri.

Uzun lafın kisası, Volk kızı kaçırmak ve Moskova'ya geri getirmek için San Francisco'ya uçu. Sonra Vlad'ın eskiden Igor'un karısını becerdiğini öğrendi ve onu hamile bıraktı. Vlad'ın metresi çocukla birlikte ortadan kayboldu ama tüm bunlara rağmen Volk kızı saplantı haline getirdi.

Şimdi de ona aşık ve onunla evli. Hayatları sirk gibiyken kimin pembe dizilere ihtiyacı var ki?

En azından Volk mutlu sona ulaştı. Onun için iyi sanırım.

"Yok, ben iyiyim. Halletmem gereken bazı işler var," diye omuz silktim. "Ve Scarlett için yeni bir koruma bulmam gerekiyor. Sonuncusu zulasını tuvalete attığı için onu tokatladıktan sonra işi bıraktı."

Kendimi deliliğin eşiğinde hissederken, Scarlett'in kariyerini yönetme teklifini isteksizce kabul ettim. Mesele para değildi -eski Silas statüm sayesinde üç kez emekli olacak kadar param vardı- ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Aklımı bu karmaşadan uzaklaştıracak bir şey.

Eğlence sektörünün kendine has bir cehennem olduğu ortaya çıktı. İnsanlar sırf bunun bir parçası olmak için ruhlarını satıyorlar... Hâlâ aklım almıyor.

Angelos sakalını kaşıyarak başını salladı. "Bu üç ay içinde dördüncü koruması."

İçimi çektim. "Beni sınırlarıma kadar zorluyor. Rehabilitasyon tek seçenek gibi görünmeye başladı."

Angelos ayağa kalkarak, "Onu oraya gönderirsek başaramaz," dedi. "İnsanlara ihtiyacı var, steril bir kliniğe değil."

Başımı salladım, gözlerim çok iyi tanıdığım bir yüze gelene kadar odada dolaştı - Angelo'yu küvetteki bir kediden daha hızlı bir öfke sarmalına sokacağını biliyordum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bakın barda kim varmış."

Angelo'nun yüzü kararırken bakışları ezeli düşmanına takıldı. Jade Whitthouse.

Jade, Angelos Lazzio'dan başkasına ait olmayan Lazzio & Co'nun COO'su.

Birbirlerinden nefret ettiklerini söylemek hafif kalır.

Jade, Angelo'nun tahammül edemediği her şeye sahipti; uzun boyu, günlerce süren kıvrımları, uzun siyah saçları, koyu renk gözleri ve hayalete benzeyecek kadar solgun bir teni vardı. Genellikle mavi gözlü minyon sarışınları ya da güneşte parlayan kızları tercih ederdi. Angelo bir keresinde onun bir seks bebeğine benzediğiyle ilgili şaka yapmıştı.

ona karşı geçici bir ilgiden daha fazlası vardı. Yine de, ona olan nefreti herhangi bir çekiciliğe tamamen ağır basıyordu.

Ondan neden bu kadar nefret ettiğini sorma zahmetine hiç girmedim ama bir şeyler kesinlikle şüpheli kokuyordu. Onunla ilgili her ne pisliği varsa ciddi olmalı çünkü cinayetin yanına kâr kalmasına izin veriyor. O ne isterse yapabiliyor ya da söyleyebiliyor, oysa başka biri olsa çoktan kapının önüne konmuş ya da daha kötüsü, yerin dibine batırılmış olurdu.

Biz izlerken Jade kalçalarını bara dayamıştı, mini deri eteği kışını zar zor örtüyordu. Omuzları açık üst kısmı göğsünü sarıyor, uyluk hizasındaki çizmeleri bacaklarını daha da uzun gösteriyordu. Gözleri Angelo'ya takılana kadar odayı taradı.

Yanındaki adamı yakalayıp ateşli ve ağır bir öpücük için kendine çekmeden önce ona kızgın bir bakış fırlattı, bir yandan da Angelo'ya parmağını uzatıyordu.

"Kahretsin," diye kıkırdadım. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Ciddi sorunları var," diye homurdandı Angelo, sesinden öfke damlıyordu. "Ve çok saygısız, benim önümde böyle öpüşüyor. Bu iğrenç bir şey. Yapmalıyım-"

Ayağa kalkarak sözünü kestim. "Her zamanki gibi bir bok yapamayacaksın. Sana başboş bir köpek yavrusu gibi tasma takmış."

Angelo bana sert bir bakış attı ama sessiz kaldı.

Sırıttım ve ona doğru eğildim. "Hey, en azından burada kimin yetkili olduğunu biliyoruz. İpucu: sen değilsin dostum."

Angelo'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve nefesinin altında bir sürü küfür mırıldandı. Başka bir şey söylemeden hışımla yanımdan geçti.

Ben de onu takip ettim, kapıya doğru ilerlerken gülmemeye çalışıyordum. Angelo Jade'in yanında durdu, ama Jade hâlâ adamla derin bir Fransız öpücüğüne dalmıştı, a d a m ı n elleri de Jade'in kışının üzerindeydi.

Yüksek sesle boğazını temizledi. "Bayan Whitenhouse, yarın ilk iş ofisime gelmeniz gerekiyor. Geç kalırsanız kovulursunuz."

Jade, öpüşme seansından başını zorlukla kaldırarak, bir gözü yarı açık bir şekilde ona arsız bir başparmak işareti yaptı.

Yüksek sesle gülmek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Angelo'nun öfkesi çok açıktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "*Mükemmel*."

Bununla birlikte, dönüp hışımla dışarı çıktı.
Ben.

Bölüm
Elli Bir

"Askerler bazen kendilerine verilen emirlerden daha akıllıca kararlar alabilirler."
- Orson Scott Card

Alexsei

Adamın elini sıktım ve ne kadar sağlam olduğuna şaşırdım. Oturmasını işaret ettim ve masanın arkasındaki yerimi aldım.

"Demek Fransa'dan eski bir denizci?" Etkileyici özgeçmişine tekrar bakarak bir kaşımı kaldırdım. "Senin gibi birinin buraya gelmesini beklemiyordum."

Başını salladı. "Evet, on yıl orduda çalıştım. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Volk beni sana gönderdi."

Sandalyemde arkama yaslandım ve ona bir göz attım. Dün gece eve döndükten sonra Volk'u arayıp Scarlett'in korumalığını gerçekten yapabilecek birini tanıyıp tanımadığını sordum. İlgileneceğine söz verdi. Bu sabah, ofisime gelen 'mükemmel' adamla ilgili övünen bir mesajla uyandım.

Ama böyle birini görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Normalde üst düzey korumalar biraz daha yaşlı olurlar, 40'lı yaşlar gibi. Théo LeRoy, 36 yaşında, askeri ya da özel güvenlikten çok Vogue'un kapağını süslemesi gereken birine benziyordu.

Boynundaki büyük yara izi, gerçek bir şeyler gördüğünün tek işaretiydi. Bir dergi kapağına aitmiş gibi görünmesine rağmen, sağlam ve yetenekli görünüyordu. Evet, biraz çekiciliği vardı ama gerçekçi olalım, benim kadar seksi değildi. Yine de bu işin üstesinden gelebileceğine bahse girmiştim.

Parmaklarımı masaya vurarak, "Volk'un en iyileri bulma konusunda bir becerisi var," dedim. "Peki, özel güvenlik için orduyu terk etmenize ne sebep oldu?"

Bakışları keskinleşti, gözlerinde bir miktar yoğunluk vardı. "Orduda geçirdiğim zamandan sonra, hizmet etmeye ve korumaya devam etmek istedim, sadece farklı bir şekilde. Özel güvenlik bir sonraki mantıklı adım gibi geldi."

"Peki, Bay LeRoy," diye durakladım. "Neden Amerika? Birçok kişi Paris'te yaşamak ve her gece Moulin Rouge'da takılmak için adam öldürür."

Sırıttı. "O yollardan geçtim, efendim. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Az konuşan bir adamdı.

Nedense Fransız aksanı yoktu; sesi Brooklyn'de doğup büyümüş gibi geliyordu. İsmi dışında hiçbir şey onun Fransız olduğunu tahmin etmemi sağlayamazdı.

İçimi çektim. "Pekâlâ, saçmalamayı keselim. Her şeyden çok bir ejderhaya benzeyen keş bir prenses için yedi gün yirmi dört saat nöbet tutmaya hazır mısın? Beni yanlış anlama, Scarlett benim çırağım ama tam bir baş belası."

LeRoy başını salladı, yüzünde bir eğlence titreşimi belirdi. "Orduda daha kötülerıyla de uğraştım, efendim. Şımarık, uyuşturucu bağımlısı bir süperstar mı? Benim uğraştığım bazı pisliklerle kıyaslandığında bu çocuk oyuncağı."

Onu inceledim. "Size şunu söyleyeyim, Scarlett sıradan bir süperstar değil. Louboutin topuklu ayakkabı giymiş bir kasırğa gibi ve otoriteyle ilişkisi tam bir felaket."

LeRoy soğukkanlı ifadesini korudu. "Anlaşıldı efendim. Karşıma ne çıkarırsa çıkarsın hazırım."

"Güzel," diye başımı salladım, Scarlett'in şöhretinden etkilenmemiş görüldüğü için rahatlamıştım. "Umalım da askeri eğitimin işe yarasın. Gemiye hoş geldin, LeRoy."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini sıktım, tutuşuna uymak için yükseldim. "Ne zaman hazır olursan başlayabilirim, ama önce birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

"Mükemmel. Yarın saat dörtte Scarlett'le bir toplantı ayarlayacağım."

LeRoy kaşlarını çatı. "Bu kadar önemli bir toplantı için biraz geç gibi görünüyor."

Alaycı bir tavırla masamın etrafından dolaşarak ona dışarı kadar eşlik ettim. "Scarlett yataktan öğleden sonra iki gibi kalkıyor. Onun için öğleden sonra dört kahvaltı saati sayılır."

Asansöre ulaştık ve ben düğmeye bastım.

LeRoy ceketini düzeltirken, "Ah, neredeyse unutuyordum," dedi. "Dışarıda bekleyen bir kadın vardı. Seni görmek istedi ama gitti ve seninle konuşması gerektiğini söylememi istedi."

Kaşlarımı çatmıştım. "Bir kadın mı?"

"Evet," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Bekle, adını unuttum... Ah, buldum! Adının Caia olduğunu ve senin onun kim olduğunu bildiğini söyledi."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu.

Caia beni mi görmek istemişti?

New York'ta olduğumu nereden biliyordu? Ofisimi nasıl buldu?

Sonra kafama dank etti.

Eğer Caia bunca zaman sonra bana ulaşıyorsa, bir şeyler ciddi şekilde ters gidiyor demektir. Ya boka battı ya da sonunda içine düştüğü cehennemden konuşarak çıkamayacağını anladı.

Bütün gece gözüme uyku girmemişti.

LeRoy gittikten sonra halüsinasyon görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım.

Caia ofisime mi geldi?

Ertesi güne kadar beklemem gerektiğini biliyordum, haber vermeden dairesine uğrayarak onu korkutmak istemiyordum, sadece onu nasıl bulduğumu sorması için.

Ama cidden, beni nasıl bulmuştu? New York'ta olduğumu nereden biliyordu ki?

Eğer bu kader değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

Başımı dik tutmalı ve umutlarımın çıldırmasına izin vermemeliydim. Belki de boşanma evraklarını imzalamamı ya da daha kötüsü, temelli siktir olup gitmemi istiyordu.

Hayır.

Bana ihtiyacı vardı.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Bu yüzden bir inanç sıçraması yaptım. Korkumu ve acımı bastırarak aylar önce bulduğum numaradan ona mesaj attım. Şüphelerin beni engellemesine izin vermedim ve saat 18:00'de ofisimde buluşmayı teklif ettim.

Cevap vermedi ama içten içe geleceğinden emindim. Scarlett dişlerini sıkarak, "Alexsei, beni dinle," diye tısladı. "Ben başka bir koruma istiyorum!"

Kalemimi Scarlett'in oturma odasındaki şık siyah mermer masaya vurarak iç geçirdim.

Bunu karmaşık hale getireceğini biliyordum. Ona yeni bir koruma bulduğumu haber vermek için iki saat önce onu aradım ve tabii ki Bayan Küçük Prenses hiç heyecanlanmadı.

"Scarlett, eğer bu işi berbat edersen, sert önlemler almaktan başka çarem kalmaz," diye uyardım, ses tonum buz gibiydi. "Rehabilitasyon ya da hapisane, seçim senin. Ve blöf yapmıyorum."

Gözleri inançsızlıkla irileşti. "Buna cüret edemezsin."

Kapının zili çaldı ve takım elbisemi düzelterek ayağa kalktım. "Beni sınama, Scarlett," dedim sessizce onun yanından geçerken. "Bu senin son şansın."

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak derin bir iç çekti.

Ateş kırmızısı saçları düzgünce taranmış, koyu siyah göz kalemi yoğun mavi gözlerini vurguluyor ve altı inçlik Louboutin topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş dar siyah deri mini elbisesi ile bir müzik klibi çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

"İyi," diye mırıldandı isteksizce.

"Mükemmel," diye göz kırptım ve kapıyı açtım. "LeRoy, seni gördüğüme sevindim," diyerek içeri girmesini işaret ettim.

"Bay Romaniev," diye elimi sıktı.

"Lütfen oturun," dedim, Scarlett'in oturduğu oturma odasını işaret ederek, yüzünde kızgınlık ve teslimiyet karışımı bir ifade vardı.

Théo LeRoy siyah kot pantolonu, siyah Ralph Lauren uzun kollu polosunu ve siyah deri botlarıyla oturma odasına doğru ilerledi. Masanın önünde durdu, bir nöbetçi gibi nöbet tutuyordu, kollarını arkasında kavuşturmuştu, yüzü sertti.

"İyi günler Bayan Harper," dedi sertçe. "Ben Théo LeRoy ve sizin yeni korumanız olacağım. Sizi güvende ve sağlam tutacağıma söz veriyorum."

Onun ciddiyeti karşısında hepimiz sessizliğe gömüldük.

"Vay canına," dedim, dudaklarımı eğlendirici bir gülümseme kapladı. "Rahat, asker. Gördün mü Scarlett, tam da ihtiyacın olan şey bu! Seni hizada tutacak sert, korkutucu, kaslı bir adam."

Scarlett bir kaşını kaldırdı, dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu harika değil mi?" dedi, ses tonundan alaycılık akıyordu. "Artık bana tehlikenin her zaman köşede pusuda beklediğini hatırlatacak kendi gölgem var. Ne kadar güven verici."

Bir öksürüğü bastırdım ve ona ters ters baktım. "Hadi ama Scarlett," diye iç geçirdim. "LeRoy'u beladan uzak durman için kişisel hatırlatıcın olarak düşün."

Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Doğru, çünkü ben bela için bir mıknaatısım, değil mi?" Scarlett gözlerinde muzip bir parıltıyla LeRoy'a döndü. "Söylesene LeRoy, başı dertte olan genç kızları korumakta uzman mısın, yoksa bu sadece mutlu bir tesadüf mü?"

LeRoy'un yüz ifadesi değişmedi. "Ben müşterilerimi güvende tutma konusunda uzmanım, Bayan Harper, onların... belaya yatkınlıkları ne olursa olsun."

Scarlett sırttı. "Ne kadar şanslıyım," diye somurtarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Her zaman kendime özel bebek bakıcıları istemişimdir."

Onun bu maskaralıkları karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Görünüşe göre siz ikiniz gayet iyi anlaşıyorsunuz. Yani, öyle olmak zorunda, değil mi Scarlett?"

Scarlett derin bir iç çekti, kızgınlığı sesinden belli oluyordu. "Evet, lütfen, beni manastırdan kurtarın."

Sonunda karşımızdaki sandalyeye yerleşen LeRoy'un elleri sakince masanın üzerinde duruyor, gözleri şüpheli bir ifadeyle odayı tarıyordu.

Scarlett'in oturma odası, koyu kan kırmızısı kanepesi ve büyük avizesiyle, dairesinin kaotik zarafetine sadece bir bakıştı. Şüphelenmeyen ziyaretçiler kesinlikle bir şok yaşayacaklardı.

Şunu hayal edin: koyu kırmızı ve altın rengi vurgularla süslenmiş siyah zeminler ve mobilyalar - "Lucifer ve neşeli iblis çetesinin inine hoş geldiniz" diye bağırان bir dekor seçimi.

Bazen Scarlett'in gizli yeteneklerinin keskin zekâsının ötesine geçip biraz büyücülük içerip içermediğini merak etmeden edemiyorum. Ne de olsa evinden öyle bir karanlık enerji sızıyor ki, bir köşede fokurdayan bir kazan bekliyorsunuz.

"Evet LeRoy, hadi işin özüne inelim," dedim. "Scarlett altı hafta içinde bir turneye çıkacak, bu da bize bir rutin belirlemek için uygun bir zaman veriyor. Burada kamp kuracaksınız; üç misafir yatak odası ve banyosu, üçüncü kattaki spor salonuna erişim ve en tepedeki kiraz, bir çatı havuzu teklif ediyor." Ona bir belge uzattım. "İşte şova giriş biletiniz; maaşınızı, beklentilerinizi ve-"

Scarlett, "Kendimizi aşmadan önce," diye sertçe araya girdi. "Gizlilik anlaşması hakkında konuşmamız gerek. Bir başka 'eski koruma çay döktü' manşeti için havamda değilim."

Ona uyarıcı bir bakış attım ve susturmak için gizlice bacağını çimdikledim.

"Ah!" diye bağırdı ve bana ters ters baktı. "Bu ne için?" "Profesyonellik, Scarlett," diye fısıldadım. "Yeni gelenleri korkutmayalım. adam daha başlamadan."

Gözlerini devirdi.

"Size söz veriyorum Bayan Harper, özel hayatınız sadece -Özel," diye güvence verdi LeRoy, ses tonu otoriterdi.

"Hem Scarlett, LeRoy buradayken paparazzilere ne gerek var? O kartal gözleriyle bir kamerayı bir mil öteden fark eder. Neredeyse bir mahremiyet kalesinde yaşıyor olacaksın," diye göz kırptım.

Scarlett bana alaycı bir bakış fırlattı. "Öncelikle, onun *Taken* filmindeki Liam Neeson'dan çok, *The Bodyguard* filmindeki Kevin Costner gibi olduğundan emin olalım, tamam mı?"

LeRoy kararlılığını sürdürdü. "Olmuş bilin, Bayan Harper."

"Oh, ve LeRoy, Scarlett'i erkeklerden uzak tuttuğundan emin ol. Onun erkek arkadaş falan edinmesini istemiyorum," dedim sandalyemde arkama yaslanarak.

Scarlett'in gözleri büyüdü ve oturduğu yerden fırladı. "Ne?!" diye haykırdı, sesini renklendiren inançsızlıktı. "Yok artık! Alexsei-"

LeRoy, ses tonu saygılı ve sakin bir şekilde, "Olur, efendim," diye cevap verdi. Scarlett ona karanlık bir bakış fırlattı ve nefesi hızlandı. "Sen bas-"

"Scarlett, turuna odaklan!" LeRoy kendini meşgul ederken sözünü kestim. kontratını imzalayarak. "Koreografin bana sürekli sarhoş olduğunu söyledi ve artık dansçılarına ayak uyduramıyorum bile. Yani, artık bahane yok! Artık erkek arkadaş, arkadaş, kulüp, parti, uyuşturucu yok. Hiçbir şey yok! Tartışma bitmiştir."

"Ama... ama bu hiç adil değil," diye itiraz etti Scarlett, benimle LeRoy arasında gidip gelirken sesinde hayal kırıklığı vardı. "İnanamıyorum-"

Sözünü bitiremeden elimi kaldırdım ve sözünü kestim. "Tartışma bitmiştir."

Scarlett hışımla dışarı çıkarken nefesinin altında küfürler mırıldandı. Yüksek topuklu ayakkabıları öfkeyle yere vuruyor, yatak odasının kapısına varana kadar gürültü giderek artıyordu.

Güçlü bir itiş gücüyle kapıyı çarparak kapattı ve ses dairenin içinde yankılandı.

Evet. Tipik Scarlett davranışı.

Tipik Scarlett davranışı.

Gelişigüzel saatime baktım. "LeRoy, pazartesi den itibaren izinlisin. Eşyalarını toplaman için sana biraz zaman verir," dedim yerimden kalkarak.

O da beni takip ederek ayağa kalktı.

LeRoy saygıyla, "Teşekkür ederim efendim," dedi ve elimi sıkıca sıktı.

Bununla birlikte sessizce çıktı ve elinde sözleşmeyle odadan kayboldu.

Ben de aceleyle çıktım, kalbim hızla çarpıyordu çünkü sadece bir saat içinde, iki yıl aradan sonra nihayet karımı görebilecektim.

İki yıl. Lanet olası. Yıllar.

Bölüm
Elli İki

"Aşk rüzgar gibidir, onu göremezsiniz ama hissedebilirsiniz."
- Nicholas Sparks

Alexsei

Ofisimde daireler çizerek volta atıyor, son bir saat içinde yüzüncü kez saatime bakıyordum. Sinirlerim beni tırmalıyordu, kalbim göğsümden dışarı fırlamaya hazırdı.

Lanet olsun, Alexsei, kendine gel.

En son Caia oğlumuzu doğurduğunda bu kadar gergin hissetmiştim. O anı üzerime çöktü ve beni boşlukta bıraktı. Sandalyeme çöktüm, yüzümü ellerimin arasına gömdüm, dirseklerim masaya gömüldü.

Lukyan. Onun masum yüzü zihnimi doldurdu ve kalbim yeniden paramparça oldu. Cenazesinden sonraki o haftalar mı? Hâlâ kaçamadığım bir kâbus. Hayatta kaldım ama nasıl bilmiyorum.

Caia'nın kederimizin ortasında bizi terk etmesi, ateşe verilip söndürüldükten sonra tekrar diri diri yanmak gibiydi. İki yıl boyunca, oğlumu kimin öldürdüğüne dair cevaplar aramak için gölgelerin arasında gezindim. Ama bulduğum tek şey sessizlikti. Güvenlik kayıtları mı? Tahrif edilmiş. Bütün izler silinmiş.

Caia'ya milyonlarca kez sordum. Tek hatırladığı Lukyan'ın oyun parkında oynamasına izin verdiği ve öğleden sonra ikisinin çektiği fotoğrafları bırakmak için ofisime gittiği. Çalışırken onları yanımda, yakınımda tutmamı istemişti.

Onun kahkahalarının fotoğraflarıyla beni şaşırtmak için nasıl hevesle içeri girdiğini anlatırken sesi titriyordu. Sonra kafatasına çarpan mide bulandırıcı gümbürtüyü, onu bütünüyle yutan karanlığı anlatırken sesi uzaklaşıyor, perili bir hal alıyordu.

İki yıl boyunca kendimi bir hayalet gibi hissettim, her şeyi sorguladım, hiç bitmeyen bir keder döngüsüne hapsoldüm. Sonra bir gün aklıma geldi.

Ebeveynleri olmayan çocuklara *yetim* diyoruz ama çocuklarını kaybeden ebeveynlere ne diyoruz? O dayanılmaz anda, unutmak istediğim bir şeyi fark ettim: Hayat beni nereye sürüklerse sürüklesin, ben her zaman oğlumun babası olacağım. Bu bağ ruhuma kazınmış, zamana ve mekâna meydan okuyan kırılmaz bir zincir.

Lukyan'a olan sevgim sonsuz.

Bu yüzden bebeğimin ve karımın intikamını alana kadar rahat etmeyeceğimi biliyorum. Masamın üzerindeki telefon çaldı ve beni karanlık düşüncelerimden çekip aldı.

"Evet?" Avuçlarımda biriken terle cevap verdim.

Sekreterim Stacy, "Sizi görmek isteyen biri var Bay Romaniev," dedi.

"Tamam." Kendimi nefes almaya zorlayarak telefonu kapattım.

Sonra, Stacy kapıyı açmadan önce üç yumuşak tıkırtı yankılandı, dudaklarında sıkı bir gülümseme vardı. "Caia Mankiev, efendim."

Mankiev mi? Kızgınlık göğsümde alevlendi ama içeri adım attığında kayboldu.

Gözlerimiz kilitlendi, yeşil maviyle buluştu, buzu kıran bahar gibi, donmuş bir dünyaya yeniden hayat verdi. O anda kaos ortadan kayboldu. Sadece biz vardık, Alexsei ve Caia, oyunlardan önce, nefretten önce, aşk kalp ağrısına dönüşmeden önce.

Kemiklerimdeki sızı daha da güçlendi, uzanmak, onu yakınıma çekmek ve kalbinin tekrar benimkinin yanında attığını hissetmek için umutsuz bir özlem duydum. Kısa bir an için, sanki hiç gitmemiş gibiydi. Ama boğazını temizlediğinde bu yanılsama paramparça oldu.

"Merhaba kocacığım," dedi usulca, çantasını daha sıkı kavrayarak.

Adımı söyleyen sesi içime yeniden bir sıcaklık getirdi. Orada öylece durup ona baktım.

Saçlarını kestirmişti; geçen seferkinden daha kısaydı, göğsüne düşüyordu ve hâlâ o sevdiğim kestane rengindeydi. Biraz da kilo vermişti; yanakları daha az dolgun, daha belirgindi. Siyah Converse, siyah kot etek ve uzun kollu düğümlü bir tulum giymişti. Kesinlikle benim Caia'ımdı ama yine de bir şeyler farklıydı.

"Merhaba *karıcığım*," diye mırıldandım, fısıltının biraz üstünde.

Bu sözler dudaklarımdan çıktığı anda dudakları büzüldü ve gözlerinde bir hüznün gölgesi titreşti.

Boğazım düğümlendi ama "Lütfen oturun" diye mırıldanmayı başardım. Ağır bir yürekle sandalyeme çöktüm, kendimi olacaklara hazırladım. "Nasılsın Caia?"

Yavaşça önüme oturdu, başı öne eğikti ve parmakları kıpır kıpırdı. "İyiym," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Geriye yaslandım, sesimde yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "Bunu duymak neden bu kadar derinden yaralıyor?" Fısıldadım, acım sızıyordu. Bunu söylemesini istiyordum -ayrı geçen bu iki lanet yılın nasıl cehennem olduğunu, beni şimdi görmenin nasıl bir duygu seline yol açtığını ve beni hâlâ sevdiğini, bir daha asla ayrılmak istemediğini. Ama bu duygu karmaşası içinde boğulan tek kişi benmişim gibi geliyordu.

Caia derin bir iç çekerek sonunda başını kaldırdı.

"Lafı dolandırmayalım," dedi sesi titreyerek. "Yardıma ihtiyacım var, Alexsei. Biri beni öldürmeye çalışıyor."

Ne?

"Biri seni öldürmeye mi çalışıyor?" diye y i n e l e d i m , sesimdeki inançsızlık yükselen öfkeyi zar zor maskeliyordu.

Caia başını salladı. "Evet. Kim ya da neden bilmiyorum ama korkuyorum. Yardıma ihtiyacım var... lütfen."

Ne haltlar dönüyor burada?

"Birinin senin peşinde olduğunu nereden biliyorsun?"

Neden biri onu hedef alsın ki? Sonra soğuk farkındalık beni vurdu. Birisi oğlumu öldürmeyi çoktan başarmıştı. Şimdi, sıradaki hedef oydu.

"Biri haftalardır beni takip ediyor. Bunu hissedebiliyorum." Ürperdi. "Nereye gidersem gideyim, birinin beni izlediğini, takip ettiğini hissediyorum. İki gece önce, Steven ve ben-"

Kanım dondu.

Gözlerim kısıldı. "Steven?"

Caia tereddüt etti, bakışları duraksadı. "Ev arkadaşım. Biz-"

"O senin... erkek arkadaşın mı?" Soru, sahiplenici bir tavırla patladı.

Olmasa iyi olur.

Kıskançlık alevlendi, bir orman yangını gibi yanıyor, beni tüketmekle tehdit ediyordu.

Bu Steven'ı bulmak için on üçüncü kattan atlayabilirdim.

Gözleri kucağına düştü. "O sadece bir arkadaş," diye mırıldandı.

"Sadece bir arkadaş mı?"

Yumruklarım sıkıldı, öfkemi zor zapt ediyordum.

Caia daha ağzını açmadan, şiddetli bir kararlılık beni bir mengene gibi kavradı.

"Kim olduğu umurumda değil," dedim, sesim sert bir fısıltıya dönüşerek. "Senin peşinde olan her kimse onu bulup işini bitireceğiz. Ama önce, sahip olduğun her ayrıntıya ihtiyacım var."

Caia huzursuzca kıpırdanırken, "Neye ihtiyacın varsa..." diye mırıldandı.

Daha yakına eğildim, gözlerim onunkilere kilitlendi. "O zaman benim yanıma taşıyorsun," dedim, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gözleri şok içinde açıldı. "Ne?! Hayır, sanmıyorum-"

"Seni güvende tutmak için," diye araya girdim, sesim sertti. "Hayır cevabını kabul etmiyorum. Bu işi çözene kadar benimle kalacaksın."

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Alexsei." Bir kaşımı kaldırdım, yüz ifadem soğudu. "G e r e k l i değil mi? Bana yaptıklarından sonra, seni kendi alanımda istediğimi mi sanıyorsun? Bu benim duygularımla ilgili değil; seni hayatta tutmakla ilgili. Yani, güvende olduğundan emin olmak için sana çatımın altında katlanmam gerekiyorsa, öyle olsun."

Gerçek şu ki, onun benim alanımda olması düşüncesi bile göğsümde lanet olası havai fişekler patlattı.

Boyun eğmiş bir iç çekişle bana baktı, gözlerinden mücadele akıyordu. "Peki," diye fısıldadı, sesi ancak bir nefesin üzerindeydi. "Söylediğın her şeyi yapacağım Alexsei- ta ki artık tehlikede olmayana kadar."

"Bekle, ne dedin? Aptal mısın lan sen?"

Sert bir iç geçirdim, başımı koltuğa yasladım ve motoru durdurdum. "Ona benim yanıma taşınması gerektiğini söyledim."

Biliyorum. Çok bencilce. Ama ona yakın olmaya ihtiyacım vardı, onu yanımda hissetmeye, güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ben de rol yaptım ve her şeyin onu korumak için olduğunu söyledim. Eğer o benim Caia'm olmasaydı, hiç zahmet etmezdim bile, sadece birkaç adamımı ona göz kulak olmaları ve gerektiğinde onu korumaları için gönderirdim, tıpkı diğerk müşterilerim için yaptığım gibi. Ama kabul etse de etmese de o hâlâ benim, benim karım.

Bu yüzden onu güvende tutan ben olacağım ve ona dokunmaya çalışan herkesi yok edeceğim.

Volk'un telefonun diğerk ucundaki sessizliğı kısa sürdü. "Romaniev, sen lanet bir aptalsın. Yemin ederim."

"Bana bir iyilik yap, g t herif, aydınlat beni. Karım iki yıl sonra ortaya çıkıp benden koruma istediğinde ne yapmam gerekiyordu? Ona siktir olup gitmesini ve bunu kendi başına halletmesini mi söyleyecektim?"  fkem neredeyse taşmak üzereydi.

"Sana yaşattığı onca boktan şeyden sonra mı? Evet, oldukça fazla," diye karşılık verdi Volk, sesi buz gibi soğuktu.

"Siktir git, Mikhail."

İçini çekti. "Sadece sana taşınmasının iyi sonuçlanacağını sanmadığımı söylüyorum."

Hastalıklı bir şekilde haklıydı. Kalbimi tekrar paramparça etmesini istemiyordum ama bir planım vardı. Onu tekrar kendime aşık edecektim. Bu yüzden dairesinin önünde oturmuş, benimkine dönmeden önce birkaç şey almasını izliyordum. Fikrini değiştirip benden uzak durabileceği hissinden kurtulamıyordum. Ama bunun olmasına izin vermeyecektim. Ne olursa olsun ben varım.

"Her neyse, LeRoy için teşekkürler. Scarlett'in saçmalıkları için uygun birine benziyor. Lazzio'dan daha tutucu bir adamla ilk kez karşılaşıyorum. Herif nasıl gülümseyeceğini bile bilmiyor," diye alay ettim.

"LeRoy'un başına gelmeyen kalmadı ama en iyisi o. Çoğu erkeğin kaçacağı türden olayların üstesinden gelir," dedi Volk. "Scarlett için mükemmel, onu güvende ve hizada tutacak biri."

Caia omzuna astığı spor çantasıyla binadan çıkarken homurdanarak karşılık verdim. Siyah eşofmanlı bir adam kollarını beline dolayarak merdivenlerden inmesine yardım etti. Caia'nın adamı yanağından  pmesini ve arabama doğru ilerlemeden önce el sallayarak uğurlamasını izlerken direksiyonu sıkıca kavradım.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım ve

aramayı sonlandırdım. Kimdi o?

Steven mı?

O ölü bir et.

Arabadan  ıktım, hâlâ merdivenlerin başında duran ve bizi süzen adamla göz göze geldim. Bakışları benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürdü. Ona karanlık bir bakış attım, Caia'nın çantasını elime alıp arka koltuğa atana kadar göz temasını kesmedim. Caia arabaya bindiğinde kapıyı gerekenden daha sert çarptım. Motoru  alıstırıp kaldırımdan uzaklaşırken havadaki gerginlik boğucuydu, lastikler kaldırımda gıcırdıyordu.

Caia'nın sesi kaynayan sessizliği bozdu. "Gününü mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı, koltuğında kıpırdanıyordu, gözleri kucağına yapışmıştı.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diye cevap verdim, sesim amaçladığımdan daha sertti. Uzanıp elini hafifçe okşadım. Hemen gerildi, geri çekildi ve kollarını kavuşturdu.

Harika.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, tepkisi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Ama rahatsız etti. Doğrudan enseme inen bir yumruk gibiydi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, motorun gürültüsünden neredeyse duyulamayacak kadar sessizdi.

Şehrin içinden geçerken ağır bir sessizliğe gömüldük. Gecenin bu saatinde bile New York sokakları hayatla doluydu. İnsanlar, ışıklar, gürültü, her şey hareket halindeydi. Ama arabanın içinde sadece ikimiz vardık ve aramızdaki mesafe her zamankinden daha genişti.

Sonunda arabayı binamın yeraltı garajına çektim. Motoru durdurduğumda, ani sessizlik bir tokat gibi çarptı. İkimiz de hareket etmeden orada otururken loş ışık her şeyi daha boğucu hissettirdi.

Önce ben indim, arkadan onun spor çantasını aldım. Sözsüzce kapısını açtım ve asansöre doğru yürürken o da başını eğerek beni takip etti. Ayak seslerimiz soğuk, beton sessizliğinde yankılandı.

Kahretsin, aramızdaki şeyler hiç bu kadar garip olmamıştı.

Ona bir bakış attım, kaşlarının nasıl çatıldığını, dudaklarının nasıl sıkıldığını fark ettim.

Kahretsin, buraya nasıl geldik? Hâlâ ben olduğumu, hâlâ onun Lexi'si, kocası olduğumu görmesini sağlamalıydım. Ama şu anda tek yapabildiğim ilerlemeye devam etmek ve aramızdaki duvarları yıkmanın bir yolunu bulacağımı ummaktı.

Asansöre adım attığımızda, zorla sıırttım. "Merak etme, bu sefer yolculuğun ortasında öpüşme seansları olmayacak," diye şaka yaptım ve ona göz kırptım.

Son asansör öpücüğümüzün anısı zihnimde canlandı; sinemadan dönüyorduk, ellerimiz birbirinin üzerindeydi, sanki hayatım buna bağılıymış gibi onu öpmek için lanet şeyi durdurmuştum. Derin, yoğun, insanın aklından çıkmayan türden bir öpüktü.

Ve günler sonra, benden bunu tekrar yapmamı istedi.

Caia başını kaldırdığında yanakları hafif pembemsi bir renk aldı, gözleri utangaçtı. "Oh, hatırlıyorsun," dedi usulca, dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı.

Tepkisi beni doğru yerimden vurdu ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Sana söyledim Caia," dedim, sesim alçak ve sertti. "Senin hakkında unutabileceğim bir şey olduğundan şüpheliyim."

Ona birkaç yıl önce, benden hâlâ nefret ettiği -daha doğrusu bana bu kadar ilgi duymasından nefret ettiği- zamanlarda söylediğim sözleri söyledim.

Ama gerçek buydu. *Her*

şeyi hatırlıyordum.

Her kelime, her dokunuş, paylaştığımız her lanet olası an zihnime bir marka gibi kazınmıştı. Her gülüşü, her ağlayışı, bana bakışı, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi. Hepsini hatırlıyordum ve her saniyesini yeniden yaşamak, onu tekrar yanımda görmek istemiyordum.

Dudaklarında belli belirsiz, hüznü bir gülümseme belirdi. "Ben de her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadı, gözlerinde bir parça hüznü vardı, sanki anılar hem bir lütuf hem de bir lanetmiş gibi.

Gözlerimiz kilitlendi - onun yeşili benim mavime karşı - ve yemin ederim uzanıp onu çenesinden tutmamak ve nefes almayı unutana kadar öpmemek için her şeyimi verdim. Ta ki benim olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayana kadar.

Ama

yapamadım.

Henüz

yapamadım.

Çok hızlısın, Alexsei.

Arzu göğsümde alev alev yanıyordu, dinmek bilmeyen bir sızı, ama acele etmemem gerektiğini biliyordum. Onu çok zorlamak sadece kaçmasına neden olurdu ve bunu riske atamazdım. Şimdi olmazdı. Onu tekrar bu kadar yakınım almışken olmazdı. Bu oyunu akıllıca oynamalıydım.

Asansörden çıkıp daireme doğru ilerledik. Şifreyi girdim, kilit hafifçe biyledi ve kapı açıldı.

"Yeni evine hoş geldin Caia," dedim, dudaklarımı kıvıran sinsî bir gülümsemeyle içeri girmesini işaret ederek.

Yeni oyun başlasın.

Bölüm
Elli Üç

"Bir özrü kabul etmek her zaman çok basit ve bir o kadar da karmaşıktır."
- Michael Chabon

Alexsei

"Boşluğa aldırmayın," dedim, spor çantasının ağırlığı hâlâ omzumdaydı. "Evi yeniden dekore ediyorum."

Tamamen yalan.

Hiçbir şeyi yeniden dekore etmiyordum. Volk ilk dairemi satın alıp kıymetli Sofiya'sına devretmeye karar verdikten sonra burayı satın aldım ama asla benim yapmadım. Yapmak istemedim. Yapamadım. İçimdeki bir şey buna razı olmadı. Kafamda hâlâ bir gün Caia'nın tekrar burada olacağına dair bir umut varken olmazdı.

İçeri girdiğimizde, tavandan tabana pencereler şehrin ışıltısını çerçeveleyerek geniş, beyaz mermer zeminlere loş bir ışık yayıyordu. Central Park altımızda uzanıyor, masalsı bir fon gibi parılıyordu. Her şey asil görünüyordu - modern mutfak, bej tezgahlar, devasa bir plazma televizyona bakan koyu gri U şeklinde kocaman bir kanep. Her şey bir tasarımcının ıslak rüyasından fırlamış gibiydi, ama bir otel odası gibi hissettiriyordu - soğuk, kişiliksiz. Tam da sevdiğim gibi.

Caia gülümsedi ama içinde belli belirsiz bir iç çekiş vardı. "Beni... burada ağırladığın için teşekkürler."

Başımı salladım ve beni takip etmesini işaret ettim. "Misafir odası aşağıda, özel banyosu da var. Rahatına bak. Bize yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışacağım, sonra da peşinde kimin olabileceği hakkında konuşabiliriz."

Kristian Mankiev. Hâlâ etrafı kokladığından hiç şüphem yoktu.

Zavallı babası, Caia'yı oğlumuzu görmesi için suçluluk duygusuyla ikna etmeye çalışıp Caia da bunu reddedince onu kışına tekme basmamdan hiç hoşlanmamıştı. Onun Lukyan'ın ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanmaya kararlıyım.

Caia beni terk ettikten sonra onu küçük bir ziyarette bulundum, bok içindeki dairesinde sızmış, sarhoş ve etrafı çöplerle çevrili bir halde buldum. Karnına hızlı bir tekme atarak uyandırdım. Piç kurusu, çocuğumuzu öldürenin kendisi olmadığına yemin etti; tek istediğinin torunuyla tanışmak olduğunu ve şimdi bu hayalin yıkıldığını iddia etti.

Yine de bir mazereti vardı, Lukyan'ın öldürüldüğü gece kumarhanelerimizden birinde olduğunu söyledi.

Her neyse, kayıtları kontrol ettim. Yeterince eminim, o gece 160 bin kaybetmiş. Beş parasız, depresyonda ve yalnızdı.

Çantasını yatağın yanına bırakırken Caia, "Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye fısıldadı, sesi düşüncelerimi zar zor kesiyordu.

Gözlerinde nostalji titreşiyordu ve bir an için ben de bunu hissettim.

"Evet..." Odadan çıkmadan önce ona sıkı bir gülümseme vererek mırıldandım. Boğazım düğümleniyor gibiydi ama bunu görmesine izin veremezdim.

İki kâseye dumanı tüten domates çorbası koydum ve ızgara peynirli sandviçleri kontrol ettim. Buzdolabım bomboştu, hayatta kalan tek şey bir kutu domates çorbasıydı. Biraz krema ve baharat ekledim, ayrıca sandviçler için biraz peynir ekledim ve sonbahar soğuğu için mükemmel hissettiren hızlı bir yemek hazırladım.

Çalışırken duş suyunun kesildiğini duydum, Caia'nın işi bitmişti.

Kahretsin, sınava girmek üzere olan bir çocuk kadar endişeliydim.

Sakin ol, Alexsei! Onu korkutacaksın.

Masayı hazırladım, ona sevdiği gibi bir dilim limonlu bir bardak su doldurdum. Onuncu kez, sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak ellerime baktım. Sonra üç yumuşak vuruş geldi. Arkamı döndüğümde Caia mutfaktaydı, elini duvardan indirmişti.

"İşim bitti. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, zamanlaması kusursuzdu. Siyah ipek bir pijama takımı giymişti, kestane rengi saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Makyajsızdı, sadece doğal güzelliği parlıyor ve onu çok genç gösteriyordu.

"Nyet. Sadece otur ve yemeğini ye."

Başını salladı, yalınayak masaya doğru yürüdü ve ellerini kucağına koydu.

"Teşekkür ederim, Alexsei. Bu çok fazla-"

"Caia, ye."

Gülümsedi ve yemeğe daldı.

Sessizce yedik, birbirimize bakışlar fırlattık, yakalandığımızda hemen gözlerimizi kaçırdık. Caia yemeğini karıştırırken ben ağır sessizliği bozmaya çalışıyordum. Sonunda dayanamayıp boğazımı temizledim. "Caia, sana sormam gereken bir şey var."

Kaşığını yere bıraktı, gözleri benimkilere kilitlendi - içinde merak ve endişe dönüyordu. "Neymiş o?"

Derin bir nefes aldım. "Sen... mutlu musun?" İçimden kendime lanet ettim.

Lanet olsun, Alexsei, tam bir aptalsın!

Ama bilmem gerekiyordu. Gerçekten hayatına devam edip etmediğini, çok geç kalıp kalmadığını bilmeliydim. Bakışları benimkileri ararken bir an için dünya durdu.

Sonra dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Hayır, değilim Alexsei," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu.

İçimi bir rahatlama kapladı, ne kadar çarpık olsa da. En azından mutsuzluğumuzda eşit bir zeminde duruyorduk. İkimiz de dibe vurmuşken, geriye kalan tek yol yukarı çıkmaktı.

Derin bir nefes alarak ilerledim. "Hayatında neler oluyor?"

Tereddüt etti, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "New York'a taşındıktan sonra..." Sesi kesildi, kaşık çorbasının içinde dönmeye başladı.

Lukyan öldükten sonra. Beni terk ettikten sonra. "Sorun değil," diye fısıldadım.

Gözlerinde bir parça minnettarlık titreşti. "Her neyse, şu anda dört fotoğrafçıyla birlikte özel bir şirkette çalışıyorum. İşim çoğunlukla düğünler, doğum günleri ve bekârlığa veda partilerini kapsıyor. Bazen hayvanat bahçelerindeki hayvanları bile çekiyorum," diye usulca itiraf etti, dudaklarından hafif bir kahkaha kaçtı.

Ama sonra, gülümsemesiyle aynı anda gözlerinde biriken yaşları fark ettim. Elleri titreyerek bardağına uzandı, ama bir yudum alamadan o hafif kahkaha hıçkırıklara dönüştü, duygularını kontrol etmeye çalışırken başı öne eğildi.

"Caia..." Sesim kesildi, çektiği acı karşısında kalbim sıkıştıyordu. Hiç tereddüt etmeden yanına gittim ve kollarımı ona doladım. "Şşş, sorun yok," diye mırıldandım, o ağlarken sırtında yatıştırıcı daireler çizdim.

Hıçkırıkları kontrol edilemiyordu, her biri içini burkuyor, ciğerlerindeki havayı çalıyordu. "Alexsei, her şey için *çok* üzgünüm, ben-" Sözcükleri boğazında düğümlendi, bitiremedi.

Göğsüm sıkıştı. "Caia-"

Çığlıkları daha da yükseldi, her kelimesi kederle çatırdıyordu. "Lütfen seni yalnız bıraktığım için beni affet," diye yalvardı, sesi titriyordu. "Ben sadece... Bebeğimizi korumadığım için, o gitmişken hâlâ hayatta olduğum için benden nefret edeceğini düşündüm..."

Lanet olsun. Onu bu şekilde duymak içime saplanan bir bıçak gibiydi. Ondan nefret edeceğimi mi düşünmüştü? Kaybın etkisiyle sayısız gece geçirmiş, şeytanlarımla savaşıyıştım ama ondan nefret etmek? Hayatta olmaz.

Bunu nasıl düşünebilirdi? Kalbim onun için acıyordu ama öfkem de yüzeyin altında kaynıyordu. Neden bu yükü tek başına taşımak zorundaydı ki? Onun için dünyayla savaşırdım ama o burada, ben yanı başında dururken suçluluk duygusu içinde boğuluyordu.

"Caia, beni dinle," diye fısıldadım, sesi çığlıklarından zar zor duyuluyordu.

Başını salladı, ağlarken elleriyle yüzünü kapattı. "Yapamam... Sana yaptıklarım için kendimden nefret ediyorum, Alexsei."

Hayır. Kendinden nefret etmesini istemiyordum. Bu kâbustan kurtulmanın gücünü görmesini istedim.

"Özür dilemene gerek yok," diye mırıldandım. "Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Çok güçlüydün Caia, tahmin edebileceğinden çok daha güçlüydün."

O anda tek istediğim onun acısını dindirmek, kendi acıma rağmen onun için acıya katlanmaktı. Ama tek yapabildiğim onu yakınımda tutmaktı. Aniden, aramıza mesafe koyarak uzaklaştı. Birkaç adım ötede durdu, dudakları titriyordu.

"Anlamıyorsun, Alexsei!" diye haykırdı, sesi titriyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Sana yalan söyledim!"

Vücudum kaskatı kesildi, sanki damarlarımdan buz gibi su akıyordu. "Ne?" Kelime dudaklarımdan zorlukla döküldü.

Bana yalan mı söylemişti?

Yüzü solgunlaştı, dudakları o kadar sıkıydı ki renklerini kaybetmişlerdi. Kendini tutmaya çalışır gibi kollarını kavuşturdu ama tüm vücudu titriyordu. "O geceyle ilgili bir şey hatırladım. Ve ben-" Sesi kesildi, bir hıçkırık daha koptu. "Lukyan'ı öldüren kişinin beni dinlemediğim için peşimde olduğunu biliyorum ve ben-" Sözleri bir anda ortaya çıktı.

Birbiri üzerine yığılan nefesler, kaotik, sanki durduramadığı bir yaradan dökölüyormuş gibi.

Göğsüme bir sıcaklık hücum etti. "Caia, dur," dedim, istediğimden daha sert bir sesle, ama içimi pençeleyen kafa karışıklığı peşimi bırakmadı. "Yavaşla. Bir nefes al ve bana neler olduğunu anlat. Peşinde kim var?"

Kahretsin, o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum, zihnim dönüyor, sağlam, mantıklı herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Ama bu sadece öfke değildi; midemin çukurunda daha ağır bir şey hissettim, soğuk bir şey, beni aşağı çeken bir ağırlık gibi.

Kesik kesik bir nefes aldı. "O gece... Çalışma odadaydım," diye başladı, sesi titriyordu. "Lukyan'ın çektiğim fotoğraflarıyla sana sürpriz yapmak istiyordum... ama arkamda birinin olduğunu hissettim. Dönmememe fırsat kalmadan boynuma bir silah dayandı. Ses... bir kadındı. Sana bir mesajı olduğunu söyledi."

Bir kadın mı? Göğsüm sıkıştı, ensemde soğuk bir ter boşandı.

"Bir kadın mı?" Tekrarladım, sesim sertti, inançsızlığım içimde biriken öfkeyle karışıyordu. "Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi? Ne oluyor Caia? Neden bana daha önce söylemedin?"

O gecenin anısı beni fena çarptı. Ben Lukyan'ın cansız bedenini tutarken onun orada, kanlar içinde durduğunu hâlâ görebiliyordum. Hatırlaması için haftalarca yalvarmışım ama o yalan söylemişti. Bana hiçbir şey hatırlayamadığını söylemişti.

Tanrım, bu her şeyden daha çok acı veriyordu.

Yere yığıldı, dizleri kendi ağırlığı altında büküldü. Kontrolsüzce hıçkırıyordu ve ben öfkeli mi yoksa çaresiz mi hissedeceğimi bilemiyordum. Bir yanım bunu benden sakladığı için onu sarstırmak isterken, diğer yanım... onu böyle görmeye dayanamıyordu.

Bundan daha iyi olmalıydım. Lanet olsun, Alexsei, kendine gel.

Yanında diz çöktüm, kollarımı titreyen bedenine dolayarak onu uçurumun kenarından çekmeye çalıştım. "Kahretsin, Caia," diye mırıldandım, sesim biraz daha yumuşaktı. "Özür dilerim. Seni bu şekilde zorlamak istememiştim. Sadece... anlamaya ihtiyacım var."

Gömleğimi kavradı, parmakları bırakmaya korkuyormuş gibi kıvrılıyordu. "Sana söylemeliydim, Alexsei. Çok özür dilerim. Ama korkmuştum. Hâlâ çok korkuyorum."

"Ama ben buradayım," dedim. "Benimle güvendesin, Caia. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere kilitlendi, yalvaran bakışları midemi bulandırdı. Elimi tuttu ve hayatı buna bağılıymış gibi sıktı. Sesi o kadar bozuktu ki zar zor duyuluyordu. "Eğer seni terk etmezsem, bir dahaki sefere seni öldüreceğini söyledi. Ona yaptıkların için seni öldürecekmiş."

Soğuk, yakıcı bir ürperti omurgamdan aşağı yayıldı, kaslarımı buz gibi sıktı. Ne dedi?

"Başka bir şey söyledi mi?"

Kalbim kendini parçalamaya hazırmış gibi hissediyor, göğsümde yankılandığını hissedebileceğim kadar sert çarpıyordu. Lukyan'ın ölümünün ağırlığı ezici, boğucuydu. Bu benim hatamdı. Hepsi benim suçumdu.

Çok üzgünüm, Lukyan.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Caia'nın elimi tutuşu sıkılaştı. "Seni diri diri yakacağını söyledi... tıpkı ona yaptığın gibi."

Bölüm

Elli Dört

"Suçluluk duygum, içinde boğulmam için bir okyanus."
- Nicola Yoon

Caia

"Bilmiyorum, Caia. Biraz... tehlikeli görünüyor. Beni yanlış anlama, çok seksi biri. Mavi gözlü erkeklerden hiç hoşlanmadım ama Tanrım, onun için tüm kurallarımı çiğnerdim."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Steven, o benim eski kocam. İnan bana, onda gaylikle ilgili *hiçbir şey yok*. Ve inan bana, yanında kendimi güvende hissettiğim tek kişi o."

Bu doğrudu.

Her şeye rağmen, Alexsei diğerlerinden daha fazla güvendiğim tek kişiydi. Bu yüzden burada, onun misafir yatağının yorganının altında yatıyordum ve haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Onun mekanında olmak, havada hala asılı duran kolonyasının hafif kokusunu içime çekmek, içimde bir şeyleri yatıştırıyordu. Fırtınadaki bir çapa gibi.

Eski sevgilinin evinde saklanmanın bu kadar rahatlatıcı olabileceğini kim bilebilirdi? Belki de yeni bir trend başlatmalıyım: *'Eski Koca Terapisi - Delileri Uzak Tutması Garantili'*.

Steven telefonda dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Bu benim için kötü oldu. Ama tahmin et ne oldu? Greg'ler bu sabah web sitesine harika bir yorum bırakmışlar. Seni New York'un en iyi düğün fotoğrafçısı ilan etmişler! Onlara göre, fotoğraflarınız Meghan ve Harry'nin düğününü beceriksiz bir paparazzi tarafından çekilmiş gibi göstermiş. Resmen kraliyet ailesini gölgede bıraktın!"

"Dur!" Nefes nefese kaldım, yanaklarımın ısındığını hissettim. "Asla olmaz!"

Greg'ler Manhattan'ın kraliyet ailesindendi. Liam ve Katie Gregs, kendi aile imparatorluklarının varisleri - biri petrol, diğeri

Kozmetik alanında genç ve başarılı olmanın timsaliydiler. Henüz yirmili yaşlarının ortalarında olmalarına rağmen, Yukarı Doğu Yakası'nda "eski para" diye bağırarak bir malikanede yaşıyorlardı. Ve yine de, her nasılsa, yıllardır sahip olduğum en hoş müşterilerim oldular.

Zenginlik insanları değiştiriyor. Bu sessiz üstünlüğü, herkesten üstün olduğunuza dair hoş bir inancı besler. Hak sahibi seçkinler arasında gezinmek, onların keskin sözlerinden ve yargılayıcı bakışlarından kaçmak, ip cambazlığı yapmak gibi geliyor

-Ama güvenlik ağı yok.

Bir keresinde bu yüzden düğünlere gitmemeye yemin etmişim - ince iğnelemeler ve dayanılmaz küçümsemeler. Ama Steven bana Greg'lerin düğününü almam için yalvardığında gözlerimi devirip pes ettim.

İyi ki de öyle yapmışım.

Meksika'nın Tulum kentinin nefes kesici fonunda gerçekleşen düğünleri peri masallarından fırlamış gibiydi. Beni erkenden uçurdular, rahatlamak ve plajın tadını çıkarmak için zamanım olduğundan emin oldular. Sıcak, misafirperver ve gerçek insanlardı; Yukarı Doğu Yakası kalabalığı arasında nadir bulunan bir şeydi bu.

Düğünün kendisi mi? Rüya gibiydi.

Sahil değişime uğramıştı; her yerde beyaz güller ve şakayıklar, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş sıra sıra sandalyeler, inci ve dantellerden oluşan göz alıcı bir gölgelik. Koridor ufka doğru uzanıyordu, okyanus arka planda usulca çarpıyor, güneş her şeyin üzerine altın bir parıltı yayıyordu.

Sadece filmlerde olabilecek türden bir düğündü.

Her anı yakaladım, ama bir tanesi vardı ki diğerlerinden çok daha öne çıkıyordu.

Dinlenin.

Gelin koridorda ilerlerken, damat ve gelin birbirlerine kilitlendiler.

Gözleri. Aralarında konuşulmayan bir şey vardı, kelimelere ihtiyaç duymayan bir şey. Elleri buluştu ve sanki dünyanın geri kalanı yok oldu.

-Sadece ikisi kendi sevgi baloncuklarında.

Bu fotoğraf tüm gün boyunca en sevdiğim fotoğraf oldu. Sadece poz değildi; o duyguydu. Aralarındaki aşka neredeyse dokunabiliyordunuz.

Resepsiyonda ortam değişti; içkiler aktı, insanlar dans etti ve kahkahalar havayı doldurdu. Çift neşe saçıyordu, gülümsemelerini kontrol etmek imkansızdı.

Onları izlerken kendimi duraksarken buldum.

En son ne zaman böyle basit, saf bir mutluluk hissetmişim? Sonra aklıma geldi - oğlumun benden alındığı günün sabahı.

En son o zaman gerçekten mutlu olmuştum.

O gün uyandıgımda Alexsei'nin beni kucakladığını, vücudunun sabah soğuşuna karşı sıcak bir kalkan olduğunu hatırlıyorum. Boynumun arkasını öptü, dudakları yumuşak ve alaycıydı. Beni gıdıkladığında güldüm, vücutlarımız birbirine dolanırken onu öpmek için döndüm, ten tene. O sabahlar -onun yanında uyanmak, güvende ve sevilmiş hissetmek- en sevdiğim anlardı.

Bir süre sonra Lukyan'ı almak için yataktan çıkar, ben de onun büyük boy tişörtlerinden birini giyer, geri gelmelerini beklerdim. Sonra hepimiz birbirimize sokulurdük - Lukyan aramıza sokulur, Alexsei'nin kolu üzerime sarılırdı.

İşte mutluluk buydu.

Gerçek mutluluk.

Dünyam paramparça olmadan sadece saatler önce.

Hatırladıkça midem sıkışıyor, göğsümde tanıdık bir sızı yükseliyordu. Ama Steven sanki ruh halimdeki değişimi hissetmiş gibi, neşeli sesiyle beni kurtardı.

"Oh, bir de şunu dinle, övgü dolu eleştirilerle birlikte sana yüklü bir bahşış bırakmışlar.

Büyük derken 25.000 dolar demek istiyorum. Buna inanabiliyor musun?"

Kıkırdadım, yatağın derinliklerine gömüldüm ve yorganı üzerime daha sıkı çektim. Saat sabahın dokuzu olmasına rağmen, bir yanım burada kalmak, bu sıcaklığın içinde kozalanmak, Alexsei'den biraz daha uzak durmak istiyordu.

Dün geceki duygusal iniş çıkıştan sonra biraz dinlenmem için ısrar etti ve sabah düzgün bir sohbet yapacağımıza söz verdi. Tanrım, konuşacak çok şeyimiz vardı.

Ve her şey senin yüzünden, Caia!

İçten içe irkildim.

Ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyordum.

Hayatımda iki önemli hata yapmıştım.

İlki babamın kontrolünden kaçacak cesareti gösterememektir. İkincisi ise kocamı korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle ondan kaçmaktır, ancak daha sonra bunun hem ona hem de kendime ne kadar büyük bir acı verdiğini fark ettim.

Tek istediğim onu korumaktır, ancak bir parçam korku tarafından tüketildi - uzun vadede benden nefret edeceği ve sonunda beni terk edeceği korkusu. Buna kendi kendimi sabote etmek de diyebilirsiniz, ama içten içe kendimi kaçınılmaz kalp kırıklığından korumaya çalıştığımı düşünüyorum, zaten paramparça olmuş bir kalbin daha fazla kırılmayacağını bilmiyordum.

Alexsei'den ayrıldığım gün, Rusya'dan da ayrıldığım gündü. Uçağa binmeden önce, beni kalmaya, onu da geride bırakmamaya ikna etmek için çok uğraşan Valeria'yı ziyaret ettim. Ama içten içe gitmem gerektiğini biliyordu. Bana sıkıca sarıldı ve onu mümkün olduğunca sık arayacağıma dair söz verdirdi.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Valeria sordu, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken sesi gergindi.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim, ellerini ellerimde sıkarak. "Moldova'ya bir uçak bileti ayırttım çünkü vizesiz ve işleri yoluna koymak için bana 90 gün veriyor."

Yavaşça başını salladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Tamam, ama sana yardım etmeme izin ver," diyerek ellerimi bıraktı ve telefonunu almak için harekete geçti. Rehberini hızlıca kontrol ettikten sonra bir telefon numarası karaladı. "İşte," diyerek kâğıdı bana uzattı. "Kuzenim Nikita Grivok New York'ta yaşıyor. Belediye başkanının muhasebecilerinden biri olarak çalışıyor. Amcam eşcinsel olduğunu öğrendiğinde Rusya'yı terk etti ve o zamandan beri dönmedi. Erkek arkadaşı Steven, özel bir fotoğrafçılık şirketinde çalışıyor, yani bu sizin mükemmel planınız! Eminim Nikita vize konusunda size yardımcı olabilir."

Ona teşekkür ettim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve ona sıkıca sarıldım.

Valeria da bana aynı sıklıkla sarıldıktan sonra kendime dikkat etmem gerektiğini hatırlattı.

Ben de öyle yaptım. Şey... Elimden geleni yaptım.

Bilmediğim şehirlerde, sevdiklerimden uzakta, hem bebeğimi hem de kocamı kaybetmenin acısıyla boğuştum. Ayrıldıktan sonraki ilk haftalarda, kendimi nazik bir taksi şoförünün tavsiye ettiği rahat bir handa yalnız buldum. Burası kız kardeşine aitti ve kadınlar ve aileler için güvenli bir sığınak olarak lanse ediliyordu.

İlk başlarda haftalarca odamdan çıkmadım. Kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinin hepsi oda servisinden geliyordu, dolayısıyla bu süre zarfında gördüğüm tek yüz Irina Podola'nın yüzüydü - altmış beş yaşında nazik bir kadın. Minyon, biraz tombul ve güzel, uzun, gri saçları vardı.

Irina nezaketiyle neredeyse hayatımı kurtardı.

Bir gece, duşta ağlayarak bir saat geçirdikten sonra kapımın çalındığını duydum. Kapıyı açarken ellerim titriyordu, pijamalarımı giymiştim ve başıma bir havlu sarmıştım.

İrina orada duruyordu, yüzünde sıcak bir gülümseme, elinde çay ve bisküvi dolu bir tepsi vardı. "Sana eşlik etmemi istersin diye düşündüm," dedi nazikçe.

Rusça, gözleri anlayışla doluydu.

Tereddüt ettim, sonra onu içeri almak için kenara çekildim. Tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya bıraktı ve oturmamı işaret etti. Oturdum, yorgunluk ve kırılganlığın garip bir karışımını hissediyordum.

Çayı doldururken ailesinden, hayatından ve günlük rutinlerinde bulduğu küçük mutluluklardan bahsetmeye başladı. Sesi rahatlatıcıydı ve haftalardır ilk kez içimde bir sıcaklık hissettim. "Bana kızımı hatırlatıyorsun," dedi usulca ve bana bir fincan çay uzattı. "O da zor bir dönemden geçti. Bazen tek ihtiyacınız olan şey sizi dinleyecek birisidir."

O gece saatlerce konuştuk. Hikayemin bazı kısımlarını paylaştım.

-Bebeğimi kaybetmenin ve Alexsei'den ayrılmanın acısı. Irina beni yargılamadan dinledi, sadece nezaket ve empati gösterdi.

Bir noktada düşünceli bir şekilde baktı ve şöyle dedi: "Çocuğunu kaybeden bir anne, yapraklarını kaybeden bir ağaç gibidir. Ağaç çıplak, savunmasız ve dünyaya karşı savunmasız durur. Ama zamanla yeni yapraklar çıkarmayı öğrenir. Eski yapraklar asla unutulmaz; toprağın bir parçası olurlar ve ağaç büyümeye devam ederken onu beslerler. Acı asla tamamen yok olmaz ama farklı bir güce dönüşür."

Sözleri hüznü ama güzeldi ve bende derin bir yankı uyandırdı. Sanırım haklıydı. Kaybettiğiniz her insan düşen bir yaprak gibidir, ama siz yine de dimdik ayaktaşınızdır. Tek yapmanız gereken aşağıya bakmak ve düşen yapraklara gülümsemek çünkü bir ağaç gücünü her zaman köklerinin yanında bulur.

O gecedan itibaren Irina düzenli olarak uğrar, küçük ikramlar getirir ve hayatından kesitler paylaşırdı. Ziyaretleri günlerimin en önemli olayı haline geldi, içinde bulunduğum karanlıkta bir can simidi oldu. Onun desteğiyle yavaş yavaş odamdan dışarı çıkmaya başladım. Otelin bahçesinde kısa yürüyüşlerle başladım, sonra yavaş yavaş mahalleyi keşfettim. Her adım, ne kadar küçük olursa olsun, bir zafer gibi geliyordu.

Irina'nın nezaketi ve sabrı, alt üst olmuş bir dünyada ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldu. Bana iyileşmenin bir anda gerçekleşmeyeceğini, bunun bir süreç olduğunu öğretti.

Ben de iyileşmeye çalıştım.

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi.

Bazıları gözyaşları, kalp ağrısı ve umutsuzlukla doluydu; diğerleri ilgisizlikle ve birkaçı da minnettarlık anlarıyla. Hayatın kıymetli bebeğimi acımasız bir şekilde alıp götürmesine rağmen, hala bu kutsamaya sahip olduğum için minnettardım ve

Her zaman onun annesi olacağım. Küçük oğlum bu kadar kısa sürede bile hayatıma çok fazla neşe, renk ve ışık getirdi.

Alexsei için de minnettardım. O benim hayatımın aşkıydı; bundan hiç şüphem yoktu. Koşullar tuhaf ve art niyetli olsa da -dolabında hayal bile edemeyeceğim kadar çok iskeleti olan bir katille evlenmeye zorlanmak gibi-tanıştığımız için minnettardım.

Tüm oyunlara, yalanlara ve acılara rağmen, güzel, nazik ve sadık Alexsei Romaniev'in karısı Caia Romaniev olduğum için kendimi inanılmaz derecede şanslı görüyorum - bir mafya patronunun olabileceği kadar nazik.

İrina ayrıca bana kadınlık ve kadınların bir arada durmasının önemi hakkında çok şey öğretti. Moldova'daki Soroca adlı o küçük şehirde benim koruyucu meleğim oldu. Ve 90 gün sonra, nazik Nikita Grivok'un yardımıyla Amerika vizemi aldım. Yeni bir sayfa açılıyordu ve beraberinde yenilenmiş bir umut duygusu da geliyordu.

"Sana ne dediğimi unutma Caia," diye fısıldadı İrina vedalaşırken, valizim ayaklarımın altındaydı. "Düştüğünde tek yol yukarı çıkmaktır. Bunu aklında tut." Yanağımdan öptü ve otele çekilmeden önce el sallayarak veda etti.

Sonra New York'taki hayatım başladı.

Nikita beni havaalanında karşıladı ve erkek arkadaşı Steven'ın beni ev arkadaşı olarak görmekten heyecan duyacağından bahsetti. "Henüz birlikte yaşamıyoruz," diye açıkladı Nikita gülümseyerek. "Steven, Boston yakınlarındaki memleketinde bir ev almamızı istiyor ve ben de ona iki yıl içinde belediye başkanının görevi sona erdiğinde alacağımıza söz verdim. Yani ben dairemi tuttum, o da kendi dairesini."

Başımı salladım. "Tekrar teşekkürler Nikita. Hiçbir fikrin yok-"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Merak etme. Sen Valeria'nın en iyi arkadaşısın, o yüzden benim de arkadaşımsın. Şimdi, hadi gidelim!" Klişe bir sarı taksi çağırdı. "Steven'la tanışma vaktin geldi."

Taksi bizi şehrin içinde dolaştırırken, manzarayı içime çektim: yüksek binalar, kalabalıklar, sahiplerinin yanında koşuşturan köpekler ve canlı sokak sanatı. Kısacık bir an için kendimi *Sex and the City'nin* bir bölümünde yaşıyormuş gibi hissettim - tabii ki dram hariç.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, taksi Brooklyn'de, New York'a özgü merdivenleri olan bir apartmanın önünde durdu.

Nikita taksiden inmeme ve çantalarımı toplamama yardım ederken, "Çabuk ol," dedi. "Steven fiziksel temasa çok önem verir. Pek Ruslara göre değil, biliyorum. Bu yüzden

uzun bir kucaklaşmaya hazır
ol." Kaşlarımı
kaldırdım.

Sanırım Amerikalıların aşırı arkadaş canlısı olduğu klişesi sadece bir klişe değildi.

"Caia!" Benden biraz daha uzun, kısa siyah saçlı ve sıcak kahverengi gözlü bir adam merdivenlerin tepesinden seslendi. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve beyaz bir AC/DC tişörtü vardı. Geniş bir gülümsemeyle merdivenlerden indi, beni sıkıca kucakladı ve bir romantik komedinin yıldızıymışım gibi etrafımda döndürdü.

Sonunda beni yere bıraktığında biraz başımın döndüğünü hissettim.

"Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim! Ben Steven ve sana şunu söyleyeyim güzelim, sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız!" dedi ve şakacı bir şekilde yanaklarımdan öptü.

Ve böylece yeni bölümümün ilk sayfaları açılmış oldu. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Çeki birkaç gün içinde buraya bırakabilir misiniz? Alexsei ile konuşmam gereken çok şey var ve-"

Steven abartılı bir alay ile araya girdi. "Seni rehin mi tutuyor? Demek istediğim, son birkaç hafta silindir şapka takan bir güvercinden daha garipti, ama burası New York, tatlım. Tuhaflik neredeyse göbek adımız!"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "O sadece benim güvende olmamı istiyor Steven. Hepsi bu. Neyse, gitmem gerek. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman, tatlım. Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." "Ararım."

Telefon görüşmesini sonlandırıp banyoya yöneldim, yüzümü yıkamak için sessizce hareket ettim ve eski kocamla suçluluk duygusuna kapılmadan başa çıkabilmek için evrenden bir tutam ekstra cesaret diledim.

"Çay?"

Başımı salladım ve masaya oturdum. Tipik bir Rus kahvaltısı vardı: kremalı tereyağı sürülmüş koyu çavdar ekmeği, ince dilimlenmiş somon füme, haşlanmış yumurta ve bir dizi peynir. Şunlar vardı

Küçük kaseler dolusu reçel, bal ve ekşi kremanın yanı sıra blini ve dumanı tüten bir tencere karabuğday lapası.

Alexsei bana biraz çay doldurdu ve karşımdaki sandalyeye yerleşti. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında torbalar vardı, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve her zaman cilalı olan açık kahverengi saçları sanki ellerini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi dağınıktı.

"Lütfen, yiyin. Aşçım bu sabah erkenden geldi ve ona her şeyi yiyip bitireceğimize dair söz verdim," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Tekrar teşekkürler ve bu kadar zahmete girdiğin için üzgünüm," dedim, suçluluk duygusu içimi kaplamıştı.

"Önemli değil. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Caia," dedi, gözleri acı verecek kadar içtendi. "Şimdi yemeğini ye."

Yanaklarım hafifçe kızarıırken bir parça çavdar ekmeği aldım ve üzerine cömertçe tereyağı sürdüm, yoğun dokuda erirken zenginliğin tadını çıkardım. Somon füme narin ve lezzetliydi, her ısırık dumanlı ve tuzlunun mükemmel bir karışımıydı.

Ben haşlanmış yumurtaya uzanırken, Alexsei kendine biraz çay doldurdu, buhar yükseldi ve yorgun yüzünü bir anlığına gizledi.

"Uyumamış gibi görünüyorsun," dedim nazikçe, yumurtayı soyarken.

Omuz silkti ve çayından bir yudum aldı. "Aklımda çok fazla şey var," diye itiraf etti. "Ama bu kahvaltı yardımcı olacaktır. Somon nasıl?"

"Mükemmel," diye yanıtladım, bir ısırık daha alarak. "Ve bu blini'ler de harika."

"Güzel," diye başını salladı ve bir parça peynire uzandı. "Beğenmene sevindim."

Çiğnerken, konuşmamızın acı verici bir şekilde garip olduğu hissinden kurtulamıyordum, sanki bir mayın tarlasının etrafında sessizce dolaşıyorduk.

"Çikolatalı bilinis yapmaya çalıştığım zamanı hatırlıyor musun?" Aramızda oluşan boşluğu doldurmaya çalışarak sordum.

Başını kaldırdı, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tabii ki. İlginç oldular."

Güldüm, anısı kalbimi ısıttı. "Tam bir felaketti ve sen gülmeden duramıyordun."

O sırada sekiz aylık hamileydim ve ona çikolatalı bir pasta -çivili- ve çikolatalı blini ile sürpriz yapmaya çalışıyordum. İşten eve geldiğinde beyaz ve mavi balonları gördüğünde yüzünde şok olmuş bir ifade vardı,

Bütün öğleden sonrayı havaya uçarak geçirmiştim. Duvarları ışıltılı kurdeleler süslüyordu ve tıpkı seksenlerin partilerinde olduğu gibi tavandan küçük bir ayna topu sarkıyordu.

Tüm o dekorasyon beni tahmin ettiğimden daha fazla yormuştu.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, o kadar genişti ki kalbim sıkıştı, doğum günlerinin gençliğinde onun için sıradan bir şey olmadığını fark ettim. Pasta harika oldu ve mumlarını üfledikten sonra dileğini açıklaması için onu sıkıştırdım. Sadece her zaman hayalini kurduğu şeye sahip olduğunu söyledi, elini karnıma koydu ve ardından dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Ama o pasta mükemmeldi," dedi Alexsei, hayallerimi yıkarak. "Ama blini tam bir felaketti," diye araya girdim gülererek. "Ben çok onları doğru yapmaya kararlıyım. Senin için her şeyin mükemmel olmasını istedim." "Ve öyleydi de," dedi usulca. "Gerçekten öyleydi. Bana kendimi dünyanın

Yaşayan en şanslı
adam." Kalbim
çırpındı.

"Her yer blini hamuru olsa bile mi?" Alay ettim.

"Özellikle de her yerde blini hamuru varken," diye kıkırdadı. "Geçirdiğim en güzel doğum günlerinden biriydi."

Bu anı aramızda asılı kaldı, daha iyi zamanların acı tatlı bir hatırlatıcısıydı ve aynı özlemi onun gözlerinde de görebiliyordum.

Alexsei boğazını temizledi. "Her neyse, neden birinin senin peşinde olduğunu düşündüğün hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum?"

Ve böylece aramızdaki bariyer yeniden ortaya çıktı.

Mutfak eşyalarını yere bıraktım ve çayımdan bir yudum aldım. "Bu... son zamanlarda yaşadığım garip bir his. Sanki biri beni izliyormuş gibi."

"Seni mi izliyor?" Kaşları çatıldı.

"Açıklaması zor," diye cevap verdim, huzursuzluğun ağırlığının göğsüme yerleştiğini hissederek. "İşe giderken yanımda başka bir varlık varmış gibi hissediyorum, öylece duruyorlar. İşlerimi halletmek için dışarı çıktığımda da takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum."

Alexsei'nin yüzünde bir endişe titreşimi belirdi. "Sıra dışı başka bir şey fark ettin mi?"

Başımı salladım, bakışlarım masaya kaydı. "Evet," dedim, sesim ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Evde de garip şeyler oluyor. Ben yokken eşyaların hareket etmesi ve evin ortasında garip sesler duyulması gibi."

Gece. İki hafta önce de yatak odamda ölü bir kedi yavrusu buldum. Ertesi gün de kapımın önünde ölü bir kedi yatıyordu."

Çenesi sıkıştı. "Bu konuda başka biriyle konuştun mu?"

"Steven'a ve erkek arkadaşına bahsettim," diye cevap verdim, sesim sabitti.

"Açıkçası, Steven ile birlikte yaşıyorum, bu yüzden endişeliyim-"

"Onun erkek arkadaş?" Alexsei kesintiye uğradı, kaşlar ateş etmek yukarı şaşkınlıkla.

Kaşlarım bir an için çatıldı. "Yapma Alexsei, yıl 2024-" Ağzının kenarı

yukarı doğru kıvrıldı. "Merak etme, *moya solnyshka*.

O herifin bu şekilde sallanması beni rahatlattı. Erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Gözlerim büyüdü.

Ne?

"Steven'ın erkek arkadaşım olduğunu mu sandın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bana o adamla yaşadığını söylemiştin, ben de birlikte olduğunuzu düşünmüştüm."

Başımı hızla salladım. "Hayır, o sadece bir arkadaş. Ayrıca, ben... çıkmıyorum."

Alexsei kaşlarını kaldırarak arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

Çenesini ovuşturdu. "Sana inanmıyorum, Caia. Yani, kim senin erkek arkadaşın olmak istemez ki? İnanılmaz seksisin. Erkekler senin etrafında olmak için savaşıyor olmalı. Kapının önünde kuyruk oluşmamasına şaşıyorum."

Geçen yıl boyunca Steven bana birkaç erkek ayarlamaya çalışmıştı. Bazen beni barlara sürüklüyor, bana gitmekten başka seçenek bırakmıyordu, ancak kaçınılmaz olarak ilk saat içinde ayrılıyordum.

Yeni erkeklerle çıkma ya da tanışma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

İçimi çektim. "Bir daha asla biriyle çıkmak istemiyorum, Alexsei. Özellikle de...

biz

den Sadece bunun için arzum yoktu.

son Alexsei'ye ihanet ediyordum gibi hissettim, her ne kadar onu terk etmek ra."

zaten en karanlık haliyle bir ihanet.

Bölüm
Elli Beş

"Hiçbir dostluk tesadüf değildir."
- O. Henry

Alexsei

Yüzüne sert bir yumruk indirdim, burnundan kan damlarken parmak eklemlerimin çatırtısı içimde titreşti.

"Sanırım Caia seni bilgilendirdi," di y e r e k yüzünü buruşturdu ve kolunu damlaya bastırdı.

Yumruğumu bir kez daha vurmak için kaldırdım ama sırtarak engelledi. Dudaklar.

"Romaniev, bunu hak ettiğim için girmene izin verdim," dedi, masasının arkasına kayarak. "Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi oturun, *stronzo*."

Elini ittim ve damarlarımdaki ateşi yatıştırmak için volta attım.

"Senin bir yılan olduğunu hep biliyordum ama bu kadar sümüklü olacağını düşünmemiştim Lazzio," diye tükürdüm. "Bana böyle ihanet etmeye nasıl cüret edersin?"

Kıkırdadı, her zamanki gibi kendini beğenmiş. "Eğer 'ihanet etmek' karına son bir yıldır aynı şehirde yaşadığını söylemek ve onu seni görmeye gelmesi için zorlamaksa, böylece sonunda kapanışını yapıp hayatına devam edebilirsin, o zaman evet, bana Yahuda de."

Bu sabah Caia kalbimi bir kez daha kırdıktan sonra her şeyi anlatmasını istedim - artık sır yok. İsteksizce pes etti ve ona New York'ta olduğumu söyleyenin Angelo Lazzio olduğunu ağzından kaçırdı.

Lanet olası Angelo Lazzio.

Görünüşe göre, bir hafta önce onun evine gitmiş, benim iyiliğim için endişeleniyormuş gibi davranmış ve belki de onun ziyaretinin bana çok ihtiyacım olan kapanışı sağlayacağını öne sürmüştü. Bilmediği şey

Caia'nın bir yabancı tarafından tehdit edildiğini hissetmesi ve bunu kullanarak benden yardım istemenin bir yolunu bulmasıydı.

Benim korumamı ve belki de bağışlamamı istiyordu.

Bana anlattığında gülmek mi yoksa Angelo'nun ağzını burnunu kırmak mı istediğime karar veremedim. Açıkçası, ikincisini seçtim. Şehri hızla geçerek galerisine gittim ve kan dökmeye hazır bir şekilde ofisine daldım.

Angelo sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözlerini bana dikmişti. "Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın. Ama düşün, bunu neden yapayım ki? En iyisinin bu olduğunu düşünmesem neden Caia'yı seni görmeye zorlayayım?"

"Aziz rolü oynamaya çalışma," diye homurdandım.

"Değilim," diye güldü. "Ama bu senin buna ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmez. Sıkışıp kaldın, Romaniev. Eğer onu görmek hayatına devam etmene yardımcı olacaksa, öyle olsun."

Çenem gerildi. "Benim için neyin en iyisi olduğuna sen karar veremezsin, Lazzio."

"Hayır," dedi gözlerini bana kilitleyerek, "ama birinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Daireler çizip duruyorsun, Romaniev. Artık kurtulmanın zamanı geldi."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm, hayatın bana sunduğu tüm saçmalıklar yüzünden tükenmiş hissediyordum.

Can sıkıcı bir şekilde, Lazzio haklıydı.

Son iki yıldır bu karanlık delikte kaybolmuştum ve o da bunca zamandır beni izliyordu. Ama benim dağınıklığımı görmesi ve yardım edebileceğini düşünmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Bunun gururunu incittiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama bir de iyi tarafından bak. Artık nihayet hayatına devam edebilirsin." Sözlerini bitirdiği sırada telefonu çalmaya başladı.

İçimde yükselen acıyla alay ettim. Keşke bilseydi.

Caia'yı görmek, onun adımı söylediğini duymak beni her zamankinden daha takıntılı hale getirmişti. Şimdi, ne kadar direnirse dirensin karımı geri almaya kararlıyım.

"Sayende her şey daha da berbat oldu, pislik herif," diye mırıldandım, zar zor duyuluyordu, derin bir iç çektim.

Telefonuna cevap vererek kıkırdadı. "*Salve, Bruno. Geliyor musun? Ho ricevuto la tua proposta. Sono a bordo. Ci vediamo a Venezia.*"

Dinsiz bir dilde konuşurken, gözlerimin masasının üzerinde dolaşmasına izin verdim, kişisel ıvır zıvır ve iş eşyalarının karışımına dikkat ettim. Onun bir fotoğrafı

Amalfi Sahili'ndeki bir restoranda ailesiyle birlikte, bir diğeri de o aptal Pomeranian'ı Giorgio'ya sarılırken.

Sonra, fotoğraflardan birinin arkasında küçük bir şey gözüme çarptı.

Ona uzandım ve elimde çevirdim: YSL Rouge Pur Couture ruj.

Tam o sırada kapı açıldı ve Jade Whitenhouse kolunun altında tuttuğu bir dosyayla kasıla kasıla içeri girdi. Bir kır pikniğine gidiyor ya da bir kovboy gösterisinde rol alacakmış gibi görünüyordu; dar siyah bir bluz, dökümlü beyaz bir mini etek ve yüksek topuklu botlar. Saçları yukarı doğru toplanmış, dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

Elimdeki ruja baktım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Hey, Alexsei," diye mırıldandı, hâlâ telefonla konuşan Angelo'yu görmezden gelerek. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Jade," diye cevap verdim sırtarak, ruju kaldırarak. "Görünüşe göre bir şey düşürmüşsün."

Angelo'nun gözleri ruja kaydı, farkına varınca gözleri kısıldı. Telefon görüşmesini çabucak sonlandırdı. "Bayan Whitenhouse, daha önce kaç kez kapıyı çalmanızı söylemem gerekiyor-"

"Evet, o benim!" Sırtarak elimden kaptı. "Her yerde onu arıyordum. Bu sabah düşürmüş olmalıyım..." Sözüünü yarıda kesti, benimle Angelo'nun arasına baktı, dudakları sanki sulu bir şey tutuyormuş gibi kenetlenmişti.

Oda bir anda sessizliğe büründü, biz onun açıklama yapmasını beklerken tüm gözler Jade'in üzerindeydi.

"Ne zaman, Bayan Whitenhouse?" Angelo araya girdi, bir kaşı kalkıktı ve ses tonuna şüphe karışmıştı. "Ben yokken ofisimde ne halt ediyordunuz?"

Jade'in bakışları etrafta geziniyor, belli ki sıcaktan kaçmaya çalışıyordu. "Şey, ben sadece-" Ama telefonu çalmadan önce fazla ilerleyemedi. Telefonu kontrol etti, yüzünü bir rahatlama kapladı. "Ah, Volk ve Sofiya bu gece iniyor," diye cıvıladı, ruh hali düzelmişti. "Yarın bir brunch planlıyoruz. Bize katılmak ister misin, Alexsei?"

Kahretsin, Volk'un Angelo'nun yeni müze sergisinin açılışı için geleceğini tamamen unutmuştum. Tema "Athena: Savaş Tanrıçası ve Müritleri" idi. İronik bir şekilde, bu Jade'in fikriydi.

Aslında Angelo, Büyük İskender'e ve onun destansı fetihlerine odaklanmak istiyordu ama Jade sihrini konuşturdu.

hem etkileyici hem de şaşırtıcıydı. Onu Athena'yı ve hakları için savaşılan cesur kadınları ön plana çıkarmanın çok daha ilginç olacağına ikna etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Angelo pes etti.

Şimdi sergide Athena'nın belalı heykellerinin yanı sıra efsanevi kadın savaşçılar da yer alacak: Joan of Arc savaşa atılıyor, kadın hakları savunucuları oylarını talep ediyor, Çinli azılı general Lady Fu Hao, Büyük Kiros'u deviren İskit kraliçesi Tomyris, İskender'in askeri yetenekleriyle tanınan üvey kız kardeşi Cynane, Mısır'ın keskin zekalı hükümdarı Kleopatra ve Yeraltı Demiryolu'nun korkusuz kondüktörü Harriet Tubman. Her bir parça onların hikâyelerini anlatacak ve mücadelelerini vurgulayacaktı.

Angelo arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak Jade'e baktı. "Bu küçük buluşmaya neden ben davet edilmedim?"

Jade gözlerini devirdi. "Çünkü hiç eğlenceli değilsin, işte bu yüzden."

Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Siz de öyle olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bayan Whitenhouse, eğer ofisimde bir kez daha oynadığınız için rujunuzun masama bulaştığını öğrenirsem, yemin ederim-"

Alay ettim. "*Yine mi?*"

Onların şakalaşmalarını izlemek yüksek bahisli bir tenis maçına benziyordu; kimin önce patlayacağı hakkında hiçbir fikriniz yoktu, ama drama her saniyeye değirdi.

"Size söz veriyorum Bay Lazzio," diye araya girdi, "bu sabah ofisinizde sevişmiyordum. Doğum izni maddesini kontrol etmek için sözleşmemi arıyordum. Ne olur ne olmaz diye."

Angelo'nun kaşları havaya kalktı ve kadının karnına baktı. "Ne?"

Çenem düştü. "Hamile misin?"

Jade gözlerini Angelo'ya kilitledi. "Hayır, ama asla bilemezsin. Her an olabilir, değil mi Bay Lazzio?"

Angelo'nun sırıtışı soldu, yerini kızgınlık aldı. "Bayan Whitenhouse, siz-"

"Sakin ol, sana haber vermeden hiçbir şey yapmam." Göz kırptı ve kalçaları sallanarak ve topukları yere vurarak kasıla kasıla dışarı çıktı. Kapıya ulaştığında arsız bir sırıtışla karşılık verdi. "Ve ofisini düzenli tut, patron. Başka bir sürpriz için ne zaman uğrayacağımı asla bilemezsin."

Bununla birlikte kapıyı arkasından çarptı.

Angelo bıkkın bir iç çekişle elini saçlarında gezdirdi. "Onu öldüreceğim," diye mırıldandı başını sallayarak.

Sırıttım. "Eminim."

Ayağa kalktı ve kahve makinesine doğru ilerledi. "Her neyse," dedi kendine bir fincan doldurarak, "Caia ile buluşman nasıldı?"

Şakaklarımı ovuşturarak derin bir iç çektim. "Beklenmedikti. Birinin onun peşinde olduğunu, ölmesini istediğini düşünüyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne? Kim?"

"Bilmiyorum ama lanet olası Sadiek olmalı."

Angelo kaşlarını çattı. "Sadiek mi? O öldü, hatırladın mı? Onu diri diri yaktın. Son baktığımda kimse ölüleri geri getirecek şifreyi çözememişti."

Gözlerimi devirdim. "Belki de bulmalılar, çünkü senin saçmalıklarınla uğraşmak beni senden nasıl kurtulacağımı bulmaya itebilir."

Angelo güldü. "Neden bunun arkasında Sadiek'in olduğunu düşünüyorsun?" Çünkü içten içe onunla bağlantılı olduğunu biliyorum.

Angelo'ya her şeyi anlattım: Caia ve oğlumuzun kaçırıldığı gece. O gece bir kadının ortaya çıkıp Caia'yı nasıl tehdit ettiğini ve Volk'un bana hediye ettiği lanet kafatasıyla onu nasıl bayılttığını. Bu yüzden oğlumuzun ölümünün benim hatam olmadığında ısrar ettiğimde, "Öyle de olabilirdi Alexsei," diye karşılık verdi.

Caia beni koruduğunu düşünüyordu. Onun çarpık mantığına göre, oğlumuzun ölümü benim suçumdu çünkü incittiğim kadın onun hayatına son veren kadındı.

"Kadın tıpkı *ona* yaptığım gibi beni de diri diri yakmakla tehdit etti."

Angelo bir an sessiz kaldı. "Karına dokunduğu için Sadiek'i diri diri yaktın. Yani bu kadın onun kız arkadaşı olabilir mi?"

Başımı salladım, ayağa kalktım. "Sadece fahişeleri vardı ve onların da onu özlediğinden şüpheliyim."

"Eski karısı o zaman? Aşık olduğu biri mi?" "*Hayır*. Bu piç-"

Sonra kafama dank etti. O kadının kim olduğunu çok iyi biliyordum. O sadece bir kaçamak değildi; çok daha büyük bir anlamı vardı. Ve onu bulduğumda bunun bedelini cehennemde ödeyeceğime emindim.

Bölüm
Elli Altı

"Hiçbir dostluk tesadüf değildir."
- O. Henry

Alexsei

"*Erkek arkadaş* yok demiştin, tek gecelik ilişkiler yaşayamam dememiştin!" Scarlett kollarını kavuşturarak bağırdı, burun delikleri alev alevdi. "Bir bebek bakıcısının ensemde solumasından nefret ediyorum. Bu yüzden, üzerime yüklediğin stresi hafifletmek için, en azından arada bir biriyle yatabilir miyim?"

LeRoy sandalyesinde heykel gibi donmuş bir şekilde oturuyor, poker suratını bozacak tek bir duyguya bile izin vermiyordu. Angelo'nun ofisinden çıktıktan sonra bana acilen mesaj atmış ve Scarlett'in evine gitmem için ısrar etmişti, çünkü onunla konuşmazsam pencereden atlamakla tehdit etmişti.

New York'un kaotik sokaklarında hızla ilerledim ve sonunda onun dairesine vardım, ama bunun Scarlett'in doymak bilmez libidosuyla ilgili olacağını tahmin etmeliydim.

Ben içeri girerken, LeRoy bana bir selam verdi ve Scarlett'in yatak odasında, Scarlett soyunmak üzereyken, üstsüz ve pantolonu yarıya kadar inmiş bir tesisatçı olduğunu sandığı birini yakaladığını söyledi.

Adamı dışarı atmış ve Scarlett'in buna tahammülü yokmuş.

İçimi çektim. "Scar', provalarına odaklanmalısın, evine erkekleri gizlice sokmanın yeni yollarını bulmaya değil."

"Ama Alexsei-" diye sızlandı.

"Hayır," diye kestim sözünü. "Artık erkek arkadaş, çıkar ilişkisi olan arkadaş, seks partneri, striptizci, seks işçisi, tesisatçı ya da teslimatçı yok. Buralarda sik falan istemiyorum."

Dudaklarını büzdü, gözleri kısıldı.

LeRoy'a döndüm. "Ona göz kulak ol. Komik bir iş olmasın."

"Emredersiniz, efendim," diye cevap verdi. "Benim gözetimimde izinsiz penis yok, efendim."

Gölmekten kendimi alamadım. LeRoy gerçekten de bu iş için biçilmiş kaftandı.

Scarlett oflayıp puflayarak kendini dramatik bir şekilde kanepeye attı. "Bu hiç adil değil."

"Yeni gerçekliğine hoş geldin," dedim sırtarak. "Şimdi git prova yap. Artık aptalca planlar yapmak yok."

Düzinelerce mumun yandığı mutfığa yöneldim ve soğuk bir şişe su alıp kana kana içtim. Saatime baktığımda saatin beşi çoktan geçtiğini fark ettim. Caia'ya geri dönmeli ve başladığımız işi bitirmeliydim - her ne demekse artık. Aramızı düzeltmem ve ailemi yok eden sürtüğü bulmam gerekiyordu.

"Bu arada," diye durdum, ağzımı sildim. "Cuma günü Lazzio'nun bir sonraki sergisinde sahne alacaksın. Seçtiğin üç şarkıdan biri kadınların gücüyle ilgili olmalı. Bu sergi tamamen kadınların güçlendirilmesiyle ilgili."

Ayağa kalktı, gözleri silah gibi bana dikilmişti. "Oh, mükemmel. Çünkü hiçbir şey senin benim seks hayatıma kilit vurman kadar kadın güçlenmesi çığlıkları atamaz. Gerçek son teknoloji feminizm, Alexsei. Belki bir dahaki sefere benim için sütyenlerimi yakabilirsin."

Sırıttım ve boş su şişesini çöpe attım. "Tabii, bunu yapılacaklar listeme 'Scarlett'i kendinden kurtar'dan hemen sonra ekleyeceğim."

Gözlerini öyle bir devirdi ki kafasından fırlayacağını sandım. "Ah, sen imkânsızsın."

Ona bir sırıtış attım ve kapıya doğru yürüdüm. "İyi şanslar, LeRoy. Buna ihtiyacın olacak."

Eski asker askeri bir hassasiyetle ayağa kalktı, duruşu dik ve çenesi yüksekti. "Teşekkür ederim, efendim."

Tam kapı tokmağına uzandığım sırada, Scarlett'in ince topuklu ayakkabısı başımın birkaç santim ötesine düştü ve keskin sesi koridorda yankılandı. Evet, LeRoy'un şanstın daha fazlasına ihtiyacı vardı, bir mucizeye ya da belki birkaç silaha.

Bir kaşını kaldırdı. "Sergi mi?"

Çin yemeği poşetlerini mutfak masasının üzerine bıraktım ve renkli, aromatik ziyafeti yayarak paketleri açmaya başladım. Caia ellerini yıkamaya gitti ve akan suyun sesini dinlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Bu bana çok tanıdık, çok normal geliyordu; eski hayatımızdan bir sahne gibi.

Scarlett'in evinden ayrıldıktan sonra canım aniden rahat bir şeyler yemek istedi ve en sevdiğim Çin lokantasına uğradım. Mekân hareketliydi, kızartmaların ve baharatların tuzlu kokuları havayı dolduruyordu. Her şeyden biraz sipariş ettim: tatlı ve ekşi tavuk, karidesli kızarmış pilav, dana lo mein, yumurta ruloları ve buharda pişmiş köfte. Personel beni tanıyarak fazladan şans kurabiyesi de koydu.

Caia banyodan döndü, ellerini bir bulaşık havlusuna kuruluyordu. Masanın üzerindeki serpmeye baktı ve gülümsedi, gözleri şaşkınlık ve nostalji karışımıyla parlıyordu.

"Bir ziyafet çekebiliriz diye düşündüm," dedim ve ona bir çift yemek çubuğu uzattım. "Uzun zaman oldu..."

Birlikte yemek sipariş edip tabakları paylaştığımızdan beri birbirimizi besliyoruz. Yemek çubuklarını aldı, parmakları kısa bir süre benimkilere sürtündü.

Hay sikeyim. "Evet, öyle," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu harika görünüyor."

Yemeğimizi yerken devam ettim, "Sergi hakkında. Angelo'nun son projesi. Kadınların güçlendirilmesine adanmış bir sanat koleksiyonu-heykeller, resimler, aklınıza ne gelirse. Ve siz de davetlisiniz."

Durakladı, bir parça brokoli ağzının yarısına kadar gelmişti. "Ben mi? Gerçekten mi?"

Ağzıma bir sigara böreği attım ve düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra şöyle dedim: "Seni korumam ve sana göz kulak olmam gerekiyor. Madem ben gidiyorum, sen de peşime takılırsın diye düşündüm."

Caia kaşlarını çattı, yemek çubuklarını indirdi. "Ama bu güvenli mi? Ya o kadın ortaya çıkarsa? Hani şu..."

Kızarmış eriştelerin tadına bakarken, "Yapacak ve planım da bu," dedim. "Tuzağıma doğru yürümesini istiyorum, *moya solnyshka*. Çünkü o gece onun son gecesi olacak." Çubuklarımla buharda pişmiş bir etli hamur tatlısı aldım ve bakışlarıyla buluşurken ağzıma götürdüm.

"Bizi birlikte görmesini mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Bir omzumu kaldırdım. "Onu dışarı çekmenin tek yolu bu."

Dün gece Volk'u aramış, doğrudan konuya girmiş ve o işbirlikçi yılanın peşine düşmesi için en iyi adamını görevlendirmesini emretmiştim. Sadece iki saat

Daha sonra, telefonum beklediğim haberle aydınlandı: New York'taydı, Four Seasons'ta lüks bir süitte rahatça oturuyor, kendi lanet olası evimden sadece bir taş atımı uzakta varlığını gösteriyordu.

Bu sefil kaltağın yüz­süz­lüğü.

Artık gün gibi ortadaydı; beni aptal yerine koyuyor, son iki yıldır dengesiz bir sapık gibi gölgelerde gizleniyordu. İşte benim küçük sinsî planım: Bir balıkçı gibi oltaya yem takıp onu avıma çekecektim. Tıpkı yılanın inine giren çaresiz bir fare gibi saldıracağım. Azrail ona sonsuz karanlığa kadar eşlik etmeye hazırlanırken, ölüm için yalvarana kadar onu parça parça, acı verici bir şekilde parçalayacağım.

Evet, kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor.

Caia'nın gözleri büyüdü. "Kendini tehlikeye atıyorsun, Alexsei!"

"Bunu enine boyuna düşündüm, Caia. Bu işi bitirmenin tek yolu bu."

"Ama ya bir şeyler ters giderse?" Sesi titriyordu. "Ya sana zarar verirse?"

"Buna şansı olmayacak. Bundan emin olacağım."

Caia başını salladı. "Kendine çok güveniyorsun. Her şeyi tahmin edemezsin!"

İçimi çektim. "Caia-"

Sözümü keserken gözleri yaşlarla doldu. "*Oğlumuz* Alexsei'yi öldürdü. Daha bir yaşındaydı ama onu zehirledi. Bebeğimizi bizden kopardı ve sonra beni tehdit etme cüretini gösterdi, bana seni terk etmemi yoksa seni de öldüreceğini söyledi. O bir şeytan! Ben seni iki yıl boyunca hayatını böyle heba etmen için terk etmedim!"

Yemek çubuklarımı yavaşça yere bıraktım ve masanın öbür ucundan elini uzattım. Ama parmaklarımız birbirine değmek üzereyken, dokunuşum onu yakmış gibi geri çekildi.

"Seni de kaybedemem Alexsei," diye titreyerek başını salladı. "Seninle olmamak ama güvende olduğunu bilmek sahip olduğum tek şeydi." Bakışları kucağına düştü. "Ama senin gittiğin düşüncesiyle yaşamak... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bununla birlikte aniden ayağa kalktı ve kapıyı arkasından çarparak hışımla odasına gitti.

Bölüm

Elli Yedi

"Seni unuttuğumu mu sanıyorsun? Sadece yaşlandım."
- Karl Kristian Flores

Caia

Orada oturup günün son fotoğrafını düzenlerken dudaklarımı bir gülümseme kapladı. Önümdeki iç açıcı sahneye karşı koymak imkansızdı.

Asyalı 75 yaşındaki bir adamın 72 yaşındaki Meksikalı sevgilisine diz çökerek evlenme teklif ettiği anı yakalamamın üzerinden iki hafta geçmişti. Kadının gözleri şok içinde büyürken, adam göz kamaştırıcı 2 karatlık pırlanta yüzüğünü tutarken çok sevimli bir sırıtışla gülümsüyordu.

Arka plan mı? Şık bir İtalyan restoranı, mumlar usulca titreşiyor, romantik bir film den fırlamış gibi bir ortam yaratıyordu. Her şey tek kelimeyle mükemmeldi.

O güne dair anılar, özellikle de müşterim Tao Chen'in sürpriz için beni tuttuğunda söylediği bir şey aklıma geldi.

"Bilirsin," diye kıkırdamıştı, "aşkın, gözlüğünü takmışken onu aramaya benzediğini söylerler. Bazen yıllarca ararsınız ve sonra bir gün, onu bulmak için çok yaşlı, çok kırık ya da çok geç olduğunuzu düşündüğünüzde bile, en başından beri tam önünüzde olduğunu fark edersiniz."

Sözleri içimi ısıttı ama bu his düşüncelerime sızan bir huzursuzlukla çabucak gölgelendi. Alexsei ile yaptığım konuşma kafamın içinde dönüp duruyordu.

Dürüst olmak gerekirse korkmuştum, gerçekten dehşete düşmüştüm. O kadından ve ona, hatta bana getirebileceği tehlikeden dehşete düşmüştüm.

Yakaladığım iç açıcı sahneye rağmen, endişe kalbime ağır geliyor, resmin getirdiği küçük neşeye gölge düşürüyordu.

Günün yorgunluğunun eriyip gittiğini hissederek gerindim ve Alexsei'nin neredeyse boş olan oturma odasına baktım.

Ceketlerinden biri kanepenin üzerine örtülmüştü, *Romeo ve Juliet*'in ilk baskısı sehpanın üzerinde duruyordu, güneş gözlükleri mutfak masasının üzerindeydi ve gümüş zippo'su da onların yanında duruyordu. Oda zamanda asılı kalmış gibiydi; her nesne ondan bir parçaydı.

Gözlerimi kapadım, derin derin içime çektim. Tıpkı onun gibi kokuyordu; çok tanıdık, bir zamanlar benim olan.

Koltuktan kalkarak sessizce yatak odasının kapısına doğru yürüdüm ve durakladım. Dört gündür burada kalıyordum ve odasını keşfetmeye hiç cesaret edememiştim. Kendime onun mahremiyetine saygı duyduğumu söylüyordum ama içten içe bunun korkudan kaynaklandığını biliyordum.

Neden korkuyordum ki? Orada ceset bulacak değildim ya... değil mi?

İçimde yükselen suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak gergin bir kıkırdama çıkardım. Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Oda tam da hayal ettiğim gibi geniş, titiz ve düzenli görünüyordu.

Alexsei Scarlett Harper'ı kontrol etmek için ayrılmıştı, zaman kazanmak için onun menajerliğini üstlenmişti ve bir süre daha dönmeyeceğini biliyordum. Bu bana nihayet etrafa bakma özgürlüğü verdi.

Yatak özenle hazırlanmıştı, koyu renkli, lüks çarşaf lar mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü. Komodinin üzerindeki çerçeveli bir fotoğraf gözüme çarptı; mutlu zamanlarımızdan kalma, gülümseyen ve kaygısız bir fotoğraftı. Gardırobunun kapakları hafif aralıktı ve kusursuzca düzenlenmiş giysilerini ortaya çıkarıyordu.

Her şey o kadar... oydu ki, neredeyse acıtıyordu.

İçeride biraz daha dolaştım, bu odayı Alexsei'ye özgü kılan küçük şeyleri fark ettim: kolonyasının hafif kokusu, pencerenin yanındaki, onun notlarıyla dolu, iyi yıpranmış kitap yığını. Arabalarla ilgili dergiler yatağın başucundaki rafta, düzgünce katlanmış *New York Times*'in yanında dağınık bir şekilde duruyordu.

Sonra onları gördüm - duvarlarda kalbimi sızlatan fotoğraflar. Benim, ikimizin ve Lukyan'ın fotoğrafları. Bazıları üçümüzün, birlikte yaşadığımız hayattan donmuş anlar. Derin bir nefes alarak her şeyin içime işlemesine izin verdim, kalbim acıyla çarpıyordu.

Bir parçam Alexsei'yi terk ettiğim için duyduğum pişmanlığın ağırlığını her zaman taşıyacaktı. Ama başka bir yanımda onu korumaya çalıştığımı bilmenin tesellisini sonsuza dek taşıyacaktı.

Yatağın sağ tarafına oturdum ve pencereden Central Park'ın nefes kesen manzarasına baktım. Masanın üzerinde çerçeveli bir resim daha vardı.

başucu rafı dikkatimi çekti ve beni gülümsetti. Bu, Lukyan doğduktan aylar sonraki randevu gecelerimizden birinden, bizdik. O geceyi tüm canlılığıyla hatırlıyordum. Alexsei çatı katındaki bir restoranda yer ayırtarak bana sürpriz yapmıştı. Şehrin üzerinde kaybolan güneşin son ışıklarını yakalamak için tam zamanında gelmiştik. Yıldızların altında oturmuş, ıstakoz ve makarna yemiştik.

Fotoğrafı onun telefonuyla çekmiştik ve anı mükemmel bir şekilde yakalamıştık. Ben onun kollarındaydım, kocaman gülümsüyordum, o ise eğilip başımın üstünü öpüyordu.

Resmi elime aldığımda anılar canlandı; kahkahalar, fısıldanan sözler, çalınan öpücükler ve terli sevişmeler.

Ağır bir iç çekişle resmi isteksizce yere bıraktım ve odadan çıkmaya hazırlandım. Ama ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, başucu rafının altına sıkıştırılmış basit mat siyah bir kutu gözüme çarptı. Merakla diz çöktüm, üstündeki tozu fırçaladım ve yavaşça kapağını kaldırdım.

İçinde bulduğum şey kalbimi paramparça etti.

Lukyan'ın eşyalarından oluşan bir koleksiyonu bu; çok sevdiği kurt ayıcığı, doğduğunda Volk'un hediyesi olan mavi emziği ve en sevdiği kitap olan *Ay ve Yetim Çocuğun Hikâyesi*. Kutuyu onun düzinelerce fotoğrafı dolduruyordu, benim çektiklerim, onun küçük gülümsemesini yakalayanlar. Ama benden de birkaç tane vardı.

Alyansım orijinal kadifemsi Tiffany kutusunda, yıllar önce bana Saint Petersburg'da, Paris'ten koparılmış gibi görünen o antika dükkanından aldığı en sevdiğim küçük aynanın yanında duruyordu.

Ve yanında, *asla. Onu saklıyor muydu?*

Kutunun köşesinde, yıllar önce kumarhanesinde Igor'un evcil hayvanı olmasıyla ilgili o iğneleyici yorumu yaptıktan sonra ona uzattığım meşhur poker parası duruyordu.

Göğsümde kelekler uçuştı ama daha çok yumruk yemiş gibi hissettim. Bunu sakladığına inanamıyorum... Ah, Alexsei.

Sonra gözlerim kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış düzinelerce mektuba takılınca kaşlarım hafifçe çatıldı. Mektupları elime aldım, her biri bir tarih taşıyan mektupları tek tek inceledim. Onu bırakıp kaçtığım günün ertesi tarihli en eski mektuba uzandığımda midem ayak parmaklarıma kadar indi

Titreyen ellerimle dikkatlice açtım.

Merhaba Moya Solnyshka,

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanki dünya etrafımda parçalanıyor ve ben sadece enkazın içinde, yalnız ve paramparça bir şekilde duruyorum. Beni terk ettiğin gün güneşin söndüğü gündü ve o kapıdan çıktığın andan beri aldığım her nefes hayatta kalmak için lanet bir mücadele oldu.

Hala Lukyan'ın kahkahalarının bu boş odalarda yankılandığını duyabiliyorum, cenazesinden sonraki günlerde çığlıkların aklımdan çıkmıyor. O zamandan beri senin ve onun adı sessiz bir çığlık halinde dudaklarımdan dökülüyor. Sen benim ışığımın bebeğim, o da benim kurtuluşumdu. Ve şimdi her şey sessiz, karanlık ve soğuk.

Beni nasıl terk edebildin, Caia? Beni nasıl terk edebildin? Kendime bunu sorup duruyorum ama içten içe, elimde olsa ben de kendimi terk ederdim. Hayatımın en büyük trajedilerinden biri, nereye gidersem gideyim, işte buradayım.

Sensiz nasıl devam edebilirim?

Her nefes beni parçalıyormuş gibi hissederken nasıl nefes alacağım?

Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum, Caia. Kelimelerin anlatamayacağı kadar çok. Senin için her şeyi yapardım, sırf gülümsediğini görmek için her şeyimi verirdim. Ama şimdi o gülümseme sadece uzak bir anı, gecenin sessizliğinde benimle alay eden zalim bir şaka.

Bu mektubu okuyacak mısın ya da Lukyan'ı kaybetmenin üzerine bana yaşattığın acıyı anlayacak mısın bilmiyorum. Ama bunu dile getirmeye, beni tüketen acıyı dökmeye, lanet boşluğa çığlık atmaya ve bir yerlerde, bir şekilde beni duyacağını ummaya ihtiyacım vardı.

Seni özledim, bebeğim. Tanrım, seni nasıl da özledim. Akıl sağlığımın elimden kayıp gittiğini hissederken bile bir gün, yakında, ruhlarımızın birbirini yeniden bulacağı umuduna tutunuyorum.

Eğer düşersem, Caia, bu sadece seni aradığım içindir, seni bulmak anlamına gelecekse kendimi derinliklerde kaybetmeye hazırım.

Seni seviyorum. Her

zaman. Acı içinde,

Alexsei

Mektubu katladım, sözlerinin ağırlığı zaten parçalanmış olan kalbimi daha da derinden yaraladı. Mektubu diğerlerinin yanına koydum, kurdele titreyen parmaklarıma baskı yaparak onları kutuya geri yerleştirdim. Titrek bir nefes alarak kapağı kapattım ve yavaşça bir kenara koydum.

Sesimi çıkarmadan ayağa kalktım ve kapıyı arkamdan usulca kapatarak odadan çıktım.

Misafir odasına doğru ilerledim ve tökezleyerek banyoya girdim. Uyuşuk, mekanik hareketlerle kıyafetlerimi çıkardım, duşu açtım ve zeminin serin fayanslarına gömüldüm, su yukarıdan üzerime dökülüyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada oturdum.

Tanrım, ne yaptın sen Caia?

"Gelebildiğim kadar çabuk geldim," dedi, sesi nefes nefese, sanki maraton koşmuş gibi çıkıyordu. "Ve tahmin et ne oldu? En sevdiğinden getirdim! Somon fümeli krem peynirli simit ve..." dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve çantayı karıştırdı, "Barbekü Lay's cips!"

Heyecandan gözlerim büyüdü. "Bagels & Jo'dan mı?"

Sırıtarak başını salladı. "Evet, bunun seni neşelendireceğini biliyordum."

Minnettarlık ve sevinçle ona sıkıca sarıldım. "Steven, sen tam bir nimetsin."

Duшта geçirdiğim ruhsal çöküntüden sonra temizlendim, pijamalarımı giydim ve acımı unutmak için uyumaya çalıştım. Ama sonra Steven aradı ve Gregg'lerden aldığım son çeki bırakıp bırakamayacağını sordu. Sesimi duyunca pek iyi olmadığımı anlamıştı, o yüzden sadece "Geliyorum. Hikayenin sonu."

Ve işte karşımdaydı, nefes nefese, yüzünde o tatlı gülümsemesi ve elinde en sevdiğim yiyeceklerden biriyle.

Güldü ve mutfaktaki sandalyelerden birine oturdu. "Senin için her şeyi yaparım, güzel kız! Şimdi, hadi başlayalım ve bu günü biraz daha parlak hale getirelim."

Dolaptan birkaç tabak alıp masaya koydum ve simitleri dikkatlice üstlerine yerleştirdim. Sonra buzdolabına gidip birkaç soda aldım ve tabakların yanına koydum.

"İşte oldu," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Steven sırtarak simidinden kocaman bir ısırık aldı. "Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi," dedi ağzı doluyken. "Yemek en iyi ilaçtır."

Steven'la birlikte yaşadığım ve çalıştığım yaklaşık iki yılın ardından, ona New York'a taşınmamın gerçek nedenini söyleyecek cesareti hâlâ bulamamıştım. O ve Nikita sadece Rusya'dan yeni bir başlangıç yapmak istediğimi düşünüyorlardı ama gerçek çok daha derinlerde gömülü. Steven "boşanmamı" biliyor ama hikâye burada bitiyor.

Valeria kuzeniyle sadece Alexsei'yi terk ettiğimi, Rusya'da kalmaya dayanamadığımı ve Amerika'ya hızlı bir vizeye ihtiyacım olduğunu paylaşmıştı. Haftalık dört saatlik görüşmelerimizde, beni her zaman Steven ve Nikita'ya açılmaya teşvik ederdi.

"Onlara güvenebilirsin Caia," derdi, sesi empatiyle kalınlaşmıştı. "Lukyan hakkında konuşmak, onun anısının nefes almasına izin vermek önemli. Eğer onu kalbinde boğmaya devam edersen, bir gün serbest bırakılmayı talep edecek ve sen bu acıyla başa çıkamayacaksın."

İçten içe haklı olduğumu biliyordum. Ama bunu yapamazdım. Steven'ın bana bakışının değişeceğinden, bana acıyacağından ya da daha kötüsü, hayatımı terk edip New York'a kaçtığım için beni yargılayacağından korkuyordum.

Ama Alexsei'nin odasında o mektuplarla dolu kutuyu bulduktan sonra içimde bir şeyler değişti. Sözleri, gitmeme izin vermesinin ne kadar büyük bir güç gerektirdiğini gösteriyordu. Eğer o bunu yapabildiyse, belki ben de kendi korkularıyla yüzleşebilir ve gerçeğimi paylaşabilirdim.

"Demek burası senin küçük zindanın," dedi Steven, dudaklarının kenarına yapışmış simit parçalarıyla. "Süslü bir düzen. Dostum, seninki gibi bir eski sevgilim olsun isterdim. Ben bir ayakkabı kutusunda sıkışıp kalmışken sen milyon dolarlık bir dairede yaşıyorsun. Eski sevgililerimizi değiştirebilir miyiz?"

Simidimden bir ısırık aldım, somon füme ve frenk soğanı krem peynirinin tadını çıkardım. "Evet, Alexsei... başka bir şey," dedim dudaklarımda hüznü bir gülümsemeyle.

Steven yemek yerken kaşlarını çattı, yaklaşan fotoğrafçılık işlerinden ve Nikita'yla Boston'daki yeni evleri yüzünden yaşadıkları son tartışmadan bahsetti. Evi bir ay önce satın almışlardı ve tadilat yapıyorlardı ama Nikita, Steven'ın oturma odası için seçtiği kraliyet yeşilinden nefret ediyordu.

"Neden onun fikrini sorma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum," diye iç geçirdi Steven. "Zevkleri berbat -ilişkiler hariç tabii ki," diye ekledi göz kırparak.

Kıkırdadım. "En azından önceliklerini doğru belirlemiş."

Masayı topladıktan sonra Steven'a beni oturma odasına kadar takip etmesini işaret ettim ve içkilerimizi sehpa taşımaya uzandık. İçkiler elimizde, kanepeye uzandık.

"Ee..." Steven elini koluma koyarak başladı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Moda eleştirmeni gibi konuşmak istemem ama bugün 'seksi dağınık' bir görünümün var. İyi olduğuna emin misin?"

Yorumuna hafifçe güldüm ama birden gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve ben durduramadan taşı. Steven'ın yüzü şakacı bir ifadeden endişeli bir ifadeye dönüştü.

Elimi nazikçe sıktı. "Hey, sorun yok."

Utanmış hissederek gözyaşlarımı sildim. "Özür dilerim," diye mırıldandım, derin bir nefes alarak.

"Caia, neler oluyor? Benimle konuşabilirsin, tatlım."

"Sana karşı tamamen dürüst olmadım Steven," diye fısıldadım, ona zar zor bakabiliyordum.

Steven tepki vermeden önce aniden ayağa kalktım. "Bir saniye burada bekle."

Her adımda sinirlerim gerilerek misafir odasına doğru yürüdüm. Bakışlarım, sanki o da hayattan vazgeçmiş gibi yatağın yanına dikkatsizce atılmış çantama takıldı. Diz çöktüm, parmaklarım hafifçe titreyerek kumaşa dokundu.

Çantayı yatağın üzerine çektim ve sanki bir bombayı etkisiz hale getiriyormuşum gibi fermuarını açtım. Elim karmaşanın içine daldı, parmaklarım çabaladı.

Sonunda cüzdanımı aldım. El yordamıyla açtım ve fotoğrafı bulana kadar aradım. Onu tekrar görmek içimdeki havayı söndürdü. Bir an kendimi toparlayıp oturma odasına döndüm, resim elimde sıkıca duruyordu.

Steven hâlâ kanepede oturuyordu, gözleri bana dikilmişti. "İşte," diye fısıldadım, resmi uzattım.

Steven yavaşça aldı, resmi incelerken aramızdaki hava sessizlikle doluydu. Resim aklına geldikçe kaşları çatıldı; güzel bir bahar günü, Alexsei, Lukyan ve ben bir peri masalından fırlamış mükemmel bir aile gibi görünüyorduk.

Gerçekten çarpık bir peri masalı.

"Senin... bir oğlun mu var?" Steven sordu.

"Bir oğlum *vardı*," diye düzelttim, sesim amaçladığımdan daha kısıktı.

Resmi sehpanın üzerine bıraktı ve ellerimden tutarak beni yanına oturttu. "*Vardı mı?*"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak başımı salladım. "Evet. *Vardı.*" Ve işte böyle, sahip olduğum her sır içimden dökülüyordu.

Ona çocukluğumu, babamın beni nasıl kendi hastalıklı amaçları için bir piyona dönüştürdüğünü anlattım. Alexsei'nin tüm o karanlığın içinde nasıl bir ışık olduğunu, her şeye rağmen ona nasıl aşık olduğumu. Ve sonra Lukyan vardı - oğlumuz, sahip olduğumuz tek iyi, masum şey. Ama her şey dağıldı. Lukyan bizden alındı, sanki hiç bizim olmaması gerekiyormuş gibi koparıldı. Acı çok fazla olduğunda Alexsei'yi terk ettim ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettim.

Ve şimdi, Lukyan'ı öldüren kadın yine bizim için geliyordu.

Steven tek kelime etmedi, sadece nefes almak ya da gözyaşlarımı durdurmak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunda elimi sıktı. Ve bitirdiğimde, sanki içim boşalmış, arkasına saklanabileceğim hiçbir sır kalmamış gibi hissettim.

Başını yavaşça sallayarak uzun bir nefes verdi. "Caia... Hiçbir fikrim yoktu."

"Sana söylemedim çünkü... Bilmiyorum. Bana farklı gözle bakmanı istemedim. Ya da beni yargılamayı." İçimi çektim. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama New York, sen ve Nikita varken, belki yeniden başlarsam-"

"Dur, dur, bekle." Steven'ın gözleri büyüdü, sanki az önce tamamen delice bir şey söylemişim gibi. "Seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Kıyafeti olmayan Wonder Woman gibisin. Gerçek hayatta bir süper kahraman tanıdığım için övünüyorum."

"Wonder Woman mı?" Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Evet, doğru."

"Ben ciddiylim." Öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Cehennemi yaşadın ve hâlâ buradasın. Çok güçlüsün. Kendini biraz rahat bırak, Caia. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yapıyordun. Bu asla özür dilemen gereken bir şey değil."

Tek kelime etmeden öne doğru bir adım attım ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım omzuna, sesim artık sabitti. Artık dağılmak yok, sadece bu garip rahatlama hissi var.

"Pekâlâ," dedi, beni bırakırken sırtışı yaramazlığa dönüştü. "Bu kadar ağlamak yeter. Şimdi önemli bir şeye odaklanalım." Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Peki... bu çılgın kaltağı nasıl durduracağız?"

Bölüm

Elli Sekiz

"Kalbinizi açtığınız kişilere asla dudaklarınızı kapatmayın."
- Charles Dickens

Alexsei

"Etrafa dağılmış kaç kamera var?"

Angelo bilgisayar ekranını bana doğru çevirerek ayrıntılı bir gözetleme haritası gösterdi. "Müzedede, ofislerde ve çatıda elli kamera var."

Her kameranın çarpık planıma uygun olduğundan emin olmak için planı taradım. Strateji basitti: Onu içeri çekmek ve fare gibi tuzağa düşürmek. Her kamera bu iğrenç bulmacanın önemli bir parçasıydı.

Tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım ve ayağa kalktım. "Mükemmel."

Hâlâ sandalyesinde uzanan Angelo kahvesinden bir yudum aldı. "Bu aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Eve. Volk ve Sofiya akşam yemeğine geliyorlar ve her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor." Aşçıya tam bir Rus ziyafeti hazırlattım. -borscht, beef stroganoff, ve blini. NYC'deki en iyi Rus votkasını bile kaptım. Volk'u son gördüğümünden beri uzun zaman geçmişti, bu yüzden bu buluşma büyük bir olaydı.

Tabii ki önce Caia'ya sordum, çünkü artık benimle yaşıyordu. Volk'un kalbini bir şekilde çalmayı başaran kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordu - ki bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Angelo bir kaşını kaldırdı ve kahvesini bıraktı. "Ben neden davet edilmedim?"

"Çünkü senin İtalyan kışını sevmiyoruz."

Sırtıttı. "Önemli değil. Zaten gelemedim. Planlarım var."

"Planların mı? Kiminle? Georgino'yla mı?" O köpekle çok fazla zaman geçirdiğini bildiğim için karşılık verdim.

Gözlerini kısmıştı. "Köpeğimi bu işe karıştıрма. Hayır, aslında bir randevum var."

İşte bu beni hazırlıksız yakaladı. Angelo biriyle çıktığını itiraf mı ediyor? Duyulmamış

"Kim bu zavallı kız?"

Ayağa kalktı ve ofisinden çıkmamı işaret etti. "Hiçbiriniz İş. Yarın gece görüşürüz. Güvenlik kodlarını sana mesaj atarım. Volk ve Sofiya'ya benden selam söyle."

Ayrılırken dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama döküldü, Angelo'nun gerçekten biriyle çıktığı fikri hâlâ aklımı kurcalıyordu. Central Park'ta tek boynuzlu bir at görmek gibiydi.

Eve döndüğümde mutfakta tam bir kasırga vardı. Aşçım bir makineydi, Rus ziyafetimizi hazırlıyordu. Pancar çorbası kaynıyor, dana straganof cızırdıyor ve blini hamuru mükemmel bir şekilde çırpılıyordu.

Saate baktım; Volk ve Sofiya gelmeden önce hâlâ zamanım vardı.

Yukarı.

Caia'yı kontrol etmeye karar verdim. Onu oturma odasında buldum.

Çiçekler.

Kıvrımlarını tam olarak saran ipeksi beyaz bir gömlek giymişti ve kestane rengi saçları omuzlarından aşağı bir şelale gibi dökülüyordu. Ama zümrüt gözleri ağlamış gibi hafif kırmızıydı. Yine de kesinlikle büyüleyici görünüyordu - o kadar güzeldi ki göğsümün ağrmasına neden oldu.

Ben içeri girerken başını kaldırdı ve gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevap verdi son çiçeği bitirirken. "Sofiya'yla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Volk'un bir gün gerçekten aşık olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

"Biliyorum, değil mi?" Sırıttım. "Sanırım aşk gizemli yollarla işliyor. Tıpkı sen ve ben gibi."

Elleri dondu ve arkasını dönüp pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sözlerim havada asılı kaldı ve birden çizgiyi aştığımı fark ettim. Ona olan amansız aşkımdan bahsetmek riskliydi; anılar hâlâ çok hamdı.

Sessizliği sağır ediciydi. Orada duruyordu, yumuşak ışıkla çerçevelenmişti ve kendi şeytanlarıyla savaştığını hissedebiliyordum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlikten sonra nihayet fısıldadı: "Zor, biliyor musun? Sahip olduklarımızı hatırlamak ve artık eskisi gibi olamayacağımızı bilmek."

Yaklaştım. "Caia, ben-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Lütfen, yapma. Bu çok fazla."

Başımı salladım, onun acısını çok iyi hissediyordum. Geçmiş ve şimdiki zaman etrafımızda çarpışıyordu ve ben çaresizce durmuş, onun ikimizi de rahatsız eden anılarla boğuşmasını izliyordum.

"Eğer Volk bana söyleseydi, düğün fotoğrafçımız olmanız için hemen harekete geçerdim! Belki bir dahaki sefere."

Volk neredeyse votkasını yudumlarken boğuluyordu. "Bir dahaki sefere mi? Başka biriyle evlenmeyi mi planlıyorsun, *dorogaya*?"

Masanın etrafında toplanmış, lezzetli yemeklerle karnımızı doyuruyor ve sohbete dalıyorduk. Caia yanımda oturuyordu, Volk ve Sofiya ise karşımızdaydı. İtalya'ya yaptıkları yıl dönümü gezisinden kalma bronzlukları hâlâ üzerlerindeydi ve bize birkaç adi hediyelik eşya getirmişlerdi. Sofiya'nın Volk'un bir kez olsun bizi düşünmesini sağladığından oldukça emindim - Volk'un gözü genelde sadece Sofiya'daydı.

Dürüst olmak gerekirse, onun en iyi arkadaşı olmak iki kişilik bir geçit töreninde garip bir üçüncü tekerlek olmak gibi hissettiriyordu.

Caia tamamen havaya girmişti, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı. Ara sıra bana bakıyor, ancak gözlerimiz kilitlendiğinde gözlerini kaçırıyordu.

Sofiya güldü. "Hayır, başka bir fırsat çıkarsa kesinlikle Caia'yı ayarlayacağım demek istedim. Belki bir doğum günü sürprizi ya da başka bir şey için."

Volk onun elini tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Sadece emin olmak istedim- ama şunu bil ki ölümde bile sana hâlâ benim olduğumu hatırlatmanın bir yolunu bulacağım."

Başımı salladım. "Yani öbür dünya bile seni kontrol manyağı olmaktan kurtarmıyor."

Gözleri kısıldı. "Hayır, seni suratına inen yumruğumdan da kurtarmayacak."

Güldüm ve kadehimi dudaklarıma götürdüm.

Yemek daha da güzelleşmeye devam etti ve sohbet de şarap gibi akıcı bir şekilde ilerledi. Volk ve Sofiya her biri bir öncekinden daha eğlenceli olan yolculuk hikâyelerini paylaştılar. Çok eğlendikleri belliydi.

"Peki Sofiya, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Caia aniden meraklanarak sordu.

Sofiya'nın yanakları kıpkırmızı oldu ve bardağını kaptığı gibi hızlıca bir yudum aldı. Onun rahatsızlığını fark eden Volk, ben bir şey söyleyemeden araya girdi.

"Onu ben kaçırdım," dedi kayıtsızca.

Caia'nın gözleri büyüdü. "Ne?"

Kollarımı kavuşturdum, eğleniyordum, Volk'un bunu karıma nasıl anlatacağını görmeye hazırdım.

Volk içini çekti. "Bu çılgın bir hikâye. Igor, huzur içinde yatsın, kızı olduğunu düşündüğü için onu kaçırmamı istedi. Meğer Victoria -Igor'un rahmetli karısı- ve Vlad, cehennemde çürüsün, bir ilişki yaşamışlar ve Victoria Sofiya'dan hamile kalmış. Sonra Sofiya'nın üvey annesi Helena araya girmiş, bebeği almış ve-"

Sofiya onun sözünü kesti, yalvaran bir bakışla elini tuttu.

Caia gerginliği hissederek yumuşak bir sesle, "Özür dilerim Sofiya. Seni üzecek bir şey söylemek istememiştim."

"Merak etme," dedi Sofiya zoraki bir gülümsemeyle. "Hikâyemiz karmaşık ama Volk sayesinde sonunda ailem ve... kendim hakkındaki gerçeği ortaya çıkardım. Aşık olmayı hiç planlamamıştım ama bazen aşk gizemli yollarla işler."

Caia'yla geçirdiğimiz o ilk günleri düşündüm, nasıl da berbat koşullar altında tanışmıştık. Babası açıkça belirtmişti: Silas'a karşı koz elde etmek için beni baştan çıkarması gerekiyordu. Haftalar boyunca çarpık bir oyun oynadık, baştan çıkarma ve manipülasyon dansı.

Yerimde durmaya, onun cazibesine kapılmamaya kararlıyım, ama direnmeye çalıştıkça daha da derine düşüyordum.

Caia fısıldadı, "Gerçekten de öyle."

Tam Sofiya başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki telefonum çaldı.

Ekrana baktım ve arayanın LeRoy olduğunu gördüm.

"Bir saniye izin verir misiniz?" dedim masadan kalkarak.

Caia bana meraklı bir bakış attı, ben de uzaklaşırken "LeRoy," diye mırıldandım.

Ofisime doğru ilerledim, yemek odasından gelen canlı konuşmaları bastırmak için kapıyı arkamdan kapattım. İç çekerek telefona cevap verdim. "LeRoy, ne oldu?"

LeRoy'un sesi diğer uçta çatırdadı. "Küçük suarenizi böldüğüm için üzgünüm efendim. Scarlett'le ilgili bir durum hakkında sizi bilgilendirmek istedim. O bir süredir

Bütün gün prova yaptık ve tam ayrılmak üzereyken Brandon Jones adında eski bir tanıdığım çıkageldi. Bok gibi görünüyordu ve agresif davranarak ondan para istiyordu. Onu yakaladığında işler kızıştı ama ben araya girdim ve onu gözaltına aldurdum. Polisler şimdi onunla ilgileniyor. Adamın eski satıcısı olduğu ortaya çıktı ve kızın ona hâlâ borcu varmış."

Lanet olsun.

Bu karmaşadaki tek umut ışığı Bayan Satanic'in provalara geri dönmüş olmasıydı.

Çenemi sıktım ve sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu işi hallettiğin için teşekkürler, LeRoy. Scarlett'in bu gece onu kurtarmak gibi aptalca bir şey yapmadığından emin ol. Gerisini ben hallederim."

LeRoy'un sesi kararlıydı. "Tamam, efendim."

Telefonu kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum, gecenin havası şimdi bu yeni karışıklık yüzünden bulanıklaşmıştı. Scarlett'in hâlâ Brandon Jones gibi ciddi sorunlara yol açabilecek biriyle uğraşıyor olması beni çileden çıkarıyordu.

Ama şimdilik uğraşmam gereken daha önemli şeyler vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dönüp ona baktım. Kıçını zar zor örten uzun bir Nirvana tişörtü giymiş, keten bir şort ve en sevdiği kabarık terliklerini giymişti.

"Hayır, sadece arkana yaslan ve rahatla," diye cevap verdim, dağ gibi bulaşıklarla uğraşırken. "Burada işim neredeyse bitti." Aşçıyı çoktan eve göndermişim; yeterince çalışmıştı ve bir molayı hak etmişti.

Mikhail ve Sofiya bir saat önce çikolatalı sufle ve ev yapımı karamelli beurre salé dondurma yedikten sonra gittiler. Yarın Angelo'nun sergisinde buluşma sözü vererek vedalaştılar.

Sofiya ve Caia'nın kaynaştığını görmek harikaydı; geceyi gevezelik ederek ve gülerек geçirdiler ve bir sürü ortak noktaları olduğunu keşfettiler. Gecenin sonunda numaralarını değiştirdiler ve Moskova'ya dönmeden önce başka bir buluşma planlıyorlardı.

"Steven bugün uğradı," dedi Caia yanımdaki tezgâha zıplayıp bacağını çıplak koluma sürerken. "Burada olmadığın için canı sıkılmış gibiydi. Sanırım senden hoşlanıyor."

Güldüm, son tabağı duruladım. "Gerçekten mi? Onu suçlayamam. Oldukça çekici biriyim."

Caia ayağıyla şakacı bir şekilde beni dürttü. "Kendini fazla beğenme."

Ellerimi kuruladım ve daha da yaklaştım, kollarımla onu tezgâha yasladım. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Yanakları kızarmış, elleri kucağında dururken zümrüt gözleri belirsizlikle parlıyordu.

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım, dudaklarım tenini sıyırdı. "Umarım arkadaşın zaten başka birine aşık olduğumu biliyordur," diye fısıldadım.

Nefesi kesildi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, fısıltının biraz üstünde.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, dudaklarımın kulağının kenarına değmesine izin vererek. "Tamamen vurulmuş durumdayım."

Elleri kucağından kalkıp göğsüme doğru ilerledi, kalbimin tişörtümün içinde hızla attığını hissedebileceğini biliyordum.

"Peki bu kim olabilir?" diye sordu, alaycı bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

Dud

akla Başımı eğdim ve burnumu onunkine değdirdim. "Sanırım biliyorsun."

rını. Eğildim, dudaklarını **d u d a k l a r ı m l a** okşadım, yumuşak

dokunuş ateşledi

İçimde vahşi bir şey vardı. Dudakları hafifçe aralandı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek öpücüğü derinleştirdim, diğer her şeyin arka planda kalmasına izin verdim.

Yavaş ve şarjlıydı, iki yıl boyunca bir hayalet gibi hissettikten sonra bana bir adrenalini atışı gibi çarptı. Dudakları beni hayata döndürdü ve uzun, karanlık bir uykudan nihayet uyanıyormuşum gibi hissettirdi.

Elleri omuzlarımı kavradı, sanki içimde boğulmak istiyormuş gibi beni kendine çekti. Bir kolumu beline doladım, onu kendime doğru çektim, vücudundan yayılan sıcaklıkla.

Parmaklarımı saçlarına doladım, başını geriye yatırıp öpücüğün derinliklerine dalarken ipeksi teller avuçlarımın arasından kayıyordu. Yumuşak, nefessiz bir iç çekişle karşılık verdi. Sonunda ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine yaslanmıştı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Evet," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Sanırım istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Benim içimi dışımı biliyorsun, *moya solnyshka*. Kalbimin bir parçasına gerçekten sahip olmasına izin verdiğim tek kişi sensin."

Beni kendine çekip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken eli yanağıma değdi. "Sadece bir parça mı?"

Gözlerinin içine derin derin baktım. "Yarısı sende, diğer yarısı da Lukyan'da. O da tıpkı senin gibi benim bir parçam. Yani ikiniz de kalbimi tamamen paylaşıyorsunuz, öleceğim güne kadar... ve hatta ondan sonra bile."

Bölüm
Elli Dokuz

"Sabırlı bir adamın öfkesinden sakının."
- John Dryden

Alexsei

"Bence Lazzio her şeyi yanlış anlamış, buradaki gerçek şaheser sensin, *moya solnyshka*," diye fısıldadım, elinin arkasına bir öpücük kondurdum, gözlerim onunkilere kilitlendi. "Harikasın amına koyayım."

Usulca gülümsedi, yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

Son yirmi dakikadır sessizlik içindeydik, limuzin ünlüler, New York'un seçkinleri ve Angelo'nun son gösterisine davet edilen birkaç şanslı piçle dolu trafikte sürünerek ilerliyordu. Eğer bu geceki planlarım ve yanımdaki olağanüstü kadın olmasaydı, kaçabilirdim.

Scarlett sahneye çıktığına göre, ne olursa olsun yüzümü göstermek zorunda kalacaktım.

Başparmağım elini okşarken gözlerim Caia'nın üzerinde gezindi. Rüya gibi görünüyordu. Şık topuzu yüzünü zahmetsiz bir zarafetle çerçeveleyiyor, koyu kırmızı dudakları ışıltılı gözlerinin canlı yeşili karşısında parlıyordu. Uzun, kadifemsi siyah korse elbisesi kıvrımlarını sarıyor, her hareketinde parlıyordu. Boğazında parıldayan zarif elmas gerdanlık onu daha da büyüleyici kılıyordu. Göz kamaştırıcıydı, sahip olduğum her vahşi fantezinin vücut bulmuş haliydi ve öyleydi de.

"Bu kadar tatlı olmayı bırak, Alexsei. Seni bir daha öpmeyeceğim."

Dün gecedен sonra, iki uzun yıldan sonra nihayet dudakları benimkilerle buluştuğunda, bağlanmışım. Kaybolacağından korkarak ona sıkıca sarıldım ama o nazikçe çekildi, yanağımı okşadı ve odasına çekilip kapıyı kilitlemeden önce gözlerinin hissettiği her şeyi ortaya çıkarmasına izin verdi. Ben odada kaldım.

Mutfakta aptal gibi sırtıyordum çünkü karımın sonunda bana geri dönmenin yolunu bulduğunu biliyordum.

Güldüm ve eline bir öpücük daha kondurdum. "İnan bana, seni misyoner pozisyonunda becerirken dudaklarımı dudaklarında görmek için yalvaracaksın."

Bir kaşını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtma dans ediyordu. "Gerçekten mi? Aşağıda işlerin nasıl yürüdüğünü hatırladığına emin misin?"

Keşke bilseydi.

Son iki yıldır başka biriyle birlikte olup olmadığımı hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Angelo ve diğerleri hayatıma devam etmem için beni zorlarken bile bu düşünce beni güldürüyordu. Dürüst olmak gerekirse, başka bir kadına bir saniye bile zaman ayırmaktansa kendi aletimi kesmeyi tercih ederdim.

Kulağına yaklaşarak elini şişkinliğime bastırdım. "Son iki yıldır elimden başka hiçbir şeyim olmamış olabilir ama vücudum senin için ağrıyor. Her bir santimimin sana nasıl çılglık attıracağını nasıl bildiğini sana göstermek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, parmakları pantolonumun içinden beni okşarken nefesinin kesildiğini hissettim.

Tam o sırada limuzin yanaştı ve şoför kapıyı çalarken elini geri çekti.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

Sergi bir başyapıttı. Jade ve Angelo gerçekten de kendilerini aşmış, balo salonunu her biri bir öncekinden daha güçlü olan tarihteki ünlü kadınların heykelleriyle donatmışlardı. Altın plaketer bu efsanelerin hikâyelerini anlatıyordu - tıpkı benim kadının gibi asla geri adım atmayı bilmeyen kadınlar.

Caia ve ben müzede yürürken, onun daha önceki sözleri kafamın içinde yankılandı.

Kahretsin, ben de sabırsızlanıyorum.

Lazzio odanın öbür ucunda bizi gördü ve kasıla kasıla yanımıza geldi. Caia'nın elini sadece gerçekten sinir bozucu bir İtalyan'ın başarabileceği bir yetenekle öptü.

Bu küçük gösteriden sonra sırtarak bana döndü. "Haydi, gel Git."

Caia'nın başının üstünü öptüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Başını salladı ama ceketimi tuttu, gözleri korku ve kararlılık karışımıyla benimkileri delip geçti. Beni kendine çekip sertçe öpmeden önce bir saniye baktı.

Lanet olsun.

Dudaklarına karşı sııttım, öpücüğün içine daldım, ellerim kalçalarında ve boynunda sıkıydı, her lanet duygunun döküldüğünü hissediyordum. Angelo boğazını temizleme cüretini gösterene kadar her şey elektrikliydi, her şeyi tüketiyordu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı dudaklarıma.

Son bir kez daha baktı ve kalabalığı yararak devasa bir heykelin yanında bekleyen Sofiya'ya doğru ilerledi.

Lazzio'ya döndüm, sırtışıma zar zor zapt ettim. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

Asansöre doğru ilerlerken kıkırdadı. İçeride güvenlik katı için düğmeye bastı. "Mavi taşaklar için üzgünüm ama unutma ki öldürmen gereken başka biri daha var. Şu anda kendini eski karına fazla kaptırmana izin veremem."

"*Karım,*" diye düzelttim, keskin ve soğuk.

Güvenlik katına ulaştık ve balo salonunun, koridorların, girişin ve hatta çatının her açısını gösteren ekranlarla dolu bir odaya girdik. Gözlerim balo salonunun görüntüsüne kilitlendi.

"Nerede o?"

Angelo loş bir koridoru gösteren bir ekranı işaret etti. "Birazdan oradan geçecek."

Başımı salladım, gözlerim ekrana yapışmıştı.

Bu gece ölmüş olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Angelo kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Sen ve Caia tekrar birliktesiniz, ha? Tam zamanında. Senin dırdırından bıkmıştım."

Ona ters ters baktım. "Ben dırdır etmedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Evet, tabii-" Ama sonra onu gördüm.

Kamera 13 titredi, yayın grotesk bir görüntüye dönüştü. Ekranda çarpık bir yüz belirdi, dudakları doğal olmayan, neredeyse yırtıcı bir sırtışla gerilmişti. Gözleri geniş, siyah ve vahşi bir şeyle parlıyordu.

-Objektiften benimkine kilitlendi. Sonra, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde, görüntü kayboldu ve geriye karanlıktan başka bir şey kalmadı.

Ne oluyor be?

Yayın tekrar açıldı. İşte oradaydı, merdiven boşluğunda duruyordu, sert floresan ışığında yıkanıyordu. Minik kırmızı elbisesi ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış, gülümsemesi geniş, müstehcen ve kötülükle damlıyordu. Bir öpücük kondurmadan önce kameraya el salladı.

Kapıya ulaşana kadar adımları kasıtlıydı, sessizlikte yankılanıyordu. Bir kez daha döndü, sırtışı daha geniş, daha dengesizdi ve kameraya kendisini takip etmesini işaret etti. Sonra kapıdan içeri süzüldü ve karanlığın içinde kayboldu.

Yayın tekrar karardı. Teker teker diğer kameralar da onu takip etti; balo salonu, koridorlar, hepsi karanlığa gömüldü ve geriye sadece cızırtı kaldı.

Lazzio sandalyesinden sıçrayarak onu yere düşürdü. "Az önce ne oldu lan?" Çılgınca yazıyor, ekranları geri getirmeye çalışıyordu ama ekranlar ölü kalmıştı.

Yüzümde yavaşça yayılan bir sırtış hissettim. "Görünüşe göre bu sürtük tüm sisteminizi hacklemiş. Hakkını vereyim, düşündüğümden daha zekiymiş. Sanırım Sadiek ona çok iyi bir iş öğretmiş."

Asansöre doğru yürürken adrenalinin etkisiyle kapıya yöneldim. Koridorun ışıkları titreyerek gölgeler oluşturuyor, bu da gerginliği daha da artırıyordu.

Angelo aceleyle peşimden geldi. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Kolunu tuttum ve sertçe sıktım. "Sadiek'in kaltağının nerede saklandığını biliyorum. Caia'nın yanında kal. Sana ihtiyacı var. Bunu ben hallederim."

Asansör nihayet açıldı ve ben de içeri girdim.

"Alexsei-"

"Şimdi, Lazzio. Karımı güvende tut. Gerisini ben hallederim."

İtiraz etmedi. O daha iyi biliyordu.

Kapılar kapandı ve ben orada öylece durdum, tek ses asansörün uğultusuydu. Kanım kaynıyordu, geçtiğimiz her katta beklentim artıyordu. Asansör nihayet durdu ve kapılar çatıya doğru açıldı. Serin hava anında yüzüme çarptı ve işte oradaydı, X işaretli iniş alanının ortasında duruyordu.

Kırmızılar içinde bir şeytana benziyordu, kollarındaki dövmelere kadar her ayrıntı tehlike çılgınlıkları atıyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar, geriye taranmış saçlar ve o lanet sırtış. Beni bekliyordu, bu anın tadını çıkarıyordu, beni tam istediği yerde yakaladığını biliyordu.

Gölümsedi. "Selam, Alexsei."
"Merhaba, Leyla."

Bölüm

Altmış

"Gerçek sizi özgür kılacak, ama önce sizi kızdıracak."
- Joe Klaas

Alexsei

"Hayat sana nasıl davranıyor, Leila? En son karşılaştığımızda sikimi yalamak için yalvarıyordun ama sadece benim lanet arabamda çünkü Sadiek'in öğrenmesinden çok korkuyordun. O yüzden seni *burada* gördüğüme biraz şaşırdıysam beni affet - alınma tabii ki."

Kaşlarını çattı, ellerini arkasına saklayarak bir adım daha yaklaştı. Leyla hayatımın enkazındaki kayıp parçaydı. Oğlumu öldürdü ve evliliğimi paramparça etti, peki ne için?

Caia bana bayılmadan önce hatırladığı son şeyi söylediğinde, kimden bahsettiğini biliyordum. Sadiek'in küller içinde kaybolmasına kızan tek bir kadın olabilirdi: karısı ya da fahişesi. Ve karısı olmadığına göre, bunun Leyla olması gerektiğini biliyordum.

Caia hayatıma girmeden önce tek bağlantımız oydu.

"Seni önemsiyordum, Alexsei," dedi, sesi saçma sapan bir duyguyla karışık. "Bu yüzden Sadiek'ten korkuyordum, seni öldürmesini istemiyordum."

Gözlerimi devirdim. "Dramatizmini bir kenara bırak, Leyla. Sadiek senin Polonya'da yaşadığını, iki çocuğun ve bir kocan olduğunu söyledi. Ama sanırım söylediği diğer her şey gibi bu da yalanmış."

Gülümsedi, daha da yaklaştı, yüksek topuklu ayakkabıları aramızdaki mesafeyi düzeltmek için hiçbir şey yapmıyordu. "Lütfen, Alexsei. Beni bundan daha iyi tanıyorsun," diye güldü, alçak sesle ve karanlık. "Bırak anne olmayı, asla bir eş bile olamam. Özgürlüğümü bunun için çok fazla seviyorum."

"Ama Sadiek'in fahişesi olmak işine yaradı, öyle mi?"

Omuz silkti, hiç etkilenmemiştii. "Yaradı. O benim geçim kaynağımdı, sırdaşımdı. Finansal, cinsel, duygusal olarak benimle ilgilendi - sadakatten başka bir şey istemedi. Bizi öğrendiğinde bile ağladı ve gitmemem için yalvardı."

Sırıttım.

O piç ağladı mı? Ne göt herif ama.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, oğlunu öldürdüğüm için üzgünüm ama Sadiek'i benden aldığın için sana bunu ödetmek zorundaydım."

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi, içimde öfke kabardı.

"Ama bana teşekkür etmelisin," diye devam etti, sesi rahatsız edici derecede sakindi. "Caia'yı da alabilirdim ama onu bağışladım. Bu benim merhametimdi. Değerli küçük karını canlı bırakmak zorunda değildim ama bıraktım."

Bir adım öne çıktım. "Merhamet mi? Dünyamı paramparça ettin ve şimdi minnettarlık mı bekliyorsun?"

Yine omuz silkti, ilgisizliği öfkemin alevlerini körüklüyordu. "Sadiek benim için önemliydi. Sen onu aldın, ben de senden bir şey aldım. Adil olan adildir."

Onun çarpık "adalet" anlayışı neredeyse gülünçtü. Caia'ya yaptıkları yüzünden Sadiek'i öldürdüğümde de aynı mantığı kullanmıştım. Ama oğlumu? O masumdu. Eğer "göze göz" anlayışına gerçekten inansaydı, benim peşime düşerdi. Ama oğlum ölmüşken beni hayatta bırakmanın daha derin bir acı olduğunu biliyordu.

Bu intikam değildi. Uğruna yapılan bir zalimlikti.

"Sen lanet olası bir delisin," diye tükürdüm, sesim öfkeyle kalınlaşmıştı. "Sadiek pisliğin tekiydi. Hak ettiğini buldu."

"Ve sen daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi, gözleri kısılmıştı. "Kendini bir tür aziz mi sanıyorsun?"

"En azından ben onun gibi yalancı, çıkarıcı bir tecavüzcü değilim."

Güldü, soğuk, içi boş bir sesle. "Oh, Alexsei, çok aldanıyorsun.

Sadiek'in kusurları vardı ama sandığın kadar kötü biri değildi."

"Sen benim oğlumu öldürdün!" Kükredim, sesim kederimin ağırlığı altında çatlıyordu. "Bir bebek, daha iki yaşında bile değildi! Bunu nasıl haklı çıkarabilirsin?"

"Yine olsa yine yaparım," dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "eğer benim olanı geri almak anlamına gelecekse."

Etrafımızdaki hava buz gibiydi, New York gecesi tenimi ısıırıyordu ama tek hissettiğim ona duyduğum nefretin yanmasıydı. Bu gece onun son gecesi olacaktı. Bundan emin olacaktım.

"Şimdi ne istiyorsun, Leila?" Hırladım. "İntikamını çoktan aldın. Öyleyse neden hâlâ bizi takip ediyorsun?"

Yüzüne yavaş, rahatsız edici bir sırıtış yayıldı. "Eski karın, Alexsei. Çok güzel bir kadın. Oğlunu kaybetmenin sizi daha da yakınlaştıracaklarını, hatta belki de aranızda kopmaz bir bağ oluşturacaklarını düşünmüştüm." Güldü, sesi buz gibi soğuktu. "Ama sonra fark ettim ki -hayır, intikamım bitmedi. Sen hayatına devam ettin. Sırada Caia var. Bu çok uygun."

Konuşurken ellerini gösterdi. Birinde, sokak lambalarının altında parlayan bir silah vardı. Diğerinde ise telefonunun ekranı parlıyor, çarpık gülümsemesine ürkütücü bir ışık saçıyordu.

"İkinizi de izliyordum," diye devam etti, sesi rahatsız edici derecede sakindi. "Her şeyi biliyorum -her hareketi, her zayıflığı." Silahını hafifçe kaldırdı, bakışları bana kilitlendi. "Şimdi, başladığım işi bitirme zamanı."

Güldüm. "Tüm yapabildiğin bu mu, Leila?" Ona doğru yürürken söyledim. "Etrafta silah sallamanın beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

Ben yaklaştıkça silahı tutuşu sıkılaştı, soğuk metal göğsüme baskı yapıyordu. Namlunun soğukluğunu gömleğimin içinden hissedebiliyordum.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok Leyla," dedim, yüzüme ürpertici bir gülümseme yayılırken sesim alçak, uğursuz bir fısıltıya dönüştü.

Daha yakına eğildi, nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi. "Sen de öyle, Romaniev."

Birden elindeki cep telefonu çalmaya başladı, ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönüyordu. Telefonu kasıtlı bir yavaşlıkla açtı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Soğuk, hesaplı bir hareketle aramayı hoparlöre verdi.

Telefon cızırdayarak canlandı. "Hanımefendi?"

Cevap verirken Leyla'nın ifadesi donuktu. Keskin bir hareketle aramayı sonlandırmadan önce, "Devam edebilirsiniz," dedi.

Gözlerim kısıldı. "Sen ne-"

Ama ben sorumu tamamlayamadan binanın alarmı kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı. Çatıdan gelen ve duvarlarda yankılanan delici feryat havayı yarararak geçti.

Ses o kadar şiddetliydi ki kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

Leila telefonunu sert bir hareketle yere fırlattı, cihaz kaldırıma çarparak paramparça oldu. Şimdi çelik gibi ve odaklanmış olan gözleri bana döndü.

Sonra elindeki silahı kontrol ederek hazır olduğundan emin oldu.

Gürültü durmak bilmiyordu, düşünmeyi ve odaklanmayı zorlaştırıyordu. "Güle güle, Al-"

Sözünü bitiremeden ona doğru hamle yaptım ve onu yere düşürdüm.

İkimiz de yere düştük, çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Beni tekmelemeye çalışırken bacakları titriyordu ve kolumu sertçe ısırdı, dişleri etime battı.

Tutuşumu korumak için mücadele ederek silaha uzandım, parmaklarım silahı bulmak için çabalıyordu. Hızlı bir hamleyle silahı onun elinden almayı başardım. Sonunda, silahı elimde sıkıca tutarak ayağa fırladım.

"Seni lanet olası piç!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve bana doğru saldırdı.

İçgüdüsel olarak tepki verdim ve o hamle yaparken tetiği çektim. Silah sesi keskin bir şekilde çınladı ve mermi koluna isabet ederken acı içinde bağırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, yaralı kolunu tutuyordu, yüzü acıyla buruşmuştu.

"Ne yaptın Leyla?"

Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne düşünüyorsun? Sadiek'*imi* öldürdüğün gibi öleceksin."

Kanım dondu. "Lanet binayı ateşe mi verdin?"

Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerinde acımasız bir memnuniyet vardı. "İyi şanslar, Alexsei."

Son bir meydan okuyan bakışla döndü ve çatının kenarına doğru koşmaya başladı. Sonra ben tepki veremedenden binadan aşağı atladı.

Bekle! Binadan mı atlamıştı?

Çatının kenarına koşarken nefesimin altında küfrettim. Aşağıya baktığımda, vücudunun yere yayıldığını gördüm. Bir yıldız gibi yayılmıştı, etrafında karanlık, acımasız bir haleyle kan birikiyordu.

Lanet olası kaltak!

Yine de üzerinde duracak vaktim yoktu.

Bina alevler içindeydi ve çok geç olmadan buradan çıkmam gerekiyordu. Ama sonra Leila'nın sözleri tekrar aklıma geldi.

Devam etmeyi başardığına göre, sıradaki Caia olmalı. Bu çok uygun.

Caia şu anda ciddi bir tehlike altında olabilirdi.

Onu bulmalı ve güvende olduğundan emin olmalıydım. Binayı saran duman ve sıcaklığı görmezden gelerek en yakın çıkışa doğru koştum, zihnim karıma ne olabileceği korkusuyla yarışıyordu.

Acil durum merdivenlerinden aşağıya doğru hızla indim, duman yoğun ve boğucuydu. İnerken her adım sonsuzluk gibi geliyordu, ciğerlerim keskin dumanlardan yanıyordu.

Panik ve duman sisi arasında Angelo'nun numarasını çevirmeye çalışarak telefonumu bulmaya çalıştım.

Tam inişe ulaştığımda arama bağlandı ve Angelo'nun sesi geldi.

"Alexsei? Neredesin lan sen?"

"Aşağı geliyorum," diye bağırdım alarımın sağır edici gürültüsü arasında. "Leyla az önce binadan atladı ve her yeri ateşe verdi. Ama Caia hakkında bir şeyler söyledi, sanırım o da tehlikede olabilir."

Angelo hattın diğer ucundan yüksek sesle küfretti. "Lanet olsun, Alexsei! İtfaiyeyle birlikte dışarıdayım -Jade, Volk ve Sofiya da burada. Patlamadan önce Caia'yı bulamadım. Alarmlar çaldığında herkesle birlikte dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm ama sonra senden de haber alamadığımızı fark ettim. Ne oldu böyle?"

"O benimle değil, Angelo!" Hırladım. "Onu hiç görmedim. Leyla bir sonraki hedefinin o olduğunu söyledi. Onu bulmam gerek!"

Kahretsin, Caia, lütfen-lütfen iyi ol, moya solnyshka.

"Kahretsin," diye mırıldandı Angelo. "Tamam, dinle. Kalabalığın içinde onu aramaya başlayacağız. Ama önce senin oradan çıkman gerek Alexsei. Yangın kontrolden çıktı."

"Çıkamam!" Bağırdım. "Caia'yı senin lanet binanın içinde bir yere kilitlemiş olmalı. Onu bulmak zorundayım!"

"Alexsei, bunu yapma!" Angelo'nun sesi artık çılgıncaydı. "Bina saatli bir bomba gibi! Orada ölebilirsin!"

Ama ben çoktan harekete geçmiştim, yoğunlaşan dumanın içinden geçmeye çalışıyordum, sıcaklık tenimi yakıyordu.

"Onu arkamda bırakmayacağım!" Kalbim göğsümde çarparak bağırdım. "Gerekirse burayı yerle bir ederim ama lanet olası karımı bulacağım!"

Kolumun kıvrımına öksürerek telefonu kapattım.

Daha birkaç saat önce burası güçlü kadınların -güç ve dayanıklılık simgelerinin- sergilenmesini kutlayan insanlarla dolup taşıyordu.

Şimdi ise her şey alevler içindeydi, intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir kadın tarafından ateşe verilmişti.

Gücün sembolleri küle dönüşüyordu.

Jade ve Angelo'nun ofislerinin olduğunu bildiğim üçüncü kata doğru ilerledim. Kapılardan içeri daldım, derimi yakmadan kavurucu kollara zar zor dokunabildim.

Ofisler boştu, Caia'dan iz yoktu.

Çalan alarm ve artan sıcaklık kafamı karıştırıyordu, bu yüzden muhasebecinin ofislerinin ve küçük bir balo salonunun bulunduğu ikinci kata doğru tökezleyerek indim.

Açabildiğim her kapıyı açtım, sıcak kulplar parmaklarımı yakarken irkildim.

Kontrol ettiğim her oda terk edilmişti.

Bu bina çok büyüktü ve yön duygum kaybolmaya başlamıştı.

Leila gibi düşünmeye çalıştıkça içimdeki hayal kırıklığı artıyordu.

Caia'yı nihai ölümünü garantilemek için nereye saklayacaktı?

Çaresizlik içinde saçlarımı kavradım ve hızlı düşünmeye çalıştım. Her adımda etrafımdaki kaos daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Yangın daha yüksek sesle kükrüyor, duman yoğunlaşıyor ve alarmlar kızgın bir canavar gibi çalışıyordu.

Sonra anladım.

Bina yangın yüzünden yakında çökecekti.

Leila Caia'yı oraya saklamış olmalıydı - alevler onu öldürmese bile çökmekte olan binanın öldüreceği bir yere.

Çok geç olmadan karımı bulabilmeyi umarak binanın en savunmasız kısımlarına doğru koşarken bu düşünce midemi bulandırdı.

Bölüm

Altmış Bir

"Ne de olsa hayat nedir ki? Doğarız, kısa bir süre yaşarız ve ölürüz."
- E.B. White

Caia

Dumanın keskin, keskin kokusuyla irkildim, her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Gözlerimi zorla açtığımda zifiri karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadım, yoğun duman etrafımda kıvrılıyor, gördüğüm her şeyi yutuyordu.

Sıcaklık dayanılmazdı. İçgüdüsel olarak gözlerimi ovuşturmaya çalıştım, ancak hareketlerimin acı verici bir şekilde kısıtlandığını fark ettim. İşte o zaman anladım; kollarım arkamdan bağlıydı ve ipler her kıpırdayışında derimi ısıırıyordu.

Neredeydim ben?

Ayağa kalkmaya çabaladım, ayaklarım sert zemine sürtünüyordu. Yalınayak, uzun elbisemin yırtık pırtık kalıntıları zar zor üzerime yapışmış, büyük bir yırtık sağ bacağımı ortaya çıkarmıştı. Derimi küçük kesikler kaplamıştı, bazıları kurumuş kanla kabuk bağlamıştı.

Duman yoğunlaştı, karanlık daha da bastırdı.

Orada öylece durmuş, nefes almak için mücadele ederken, olanları bir araya getirmeye çalıştım. Zihnim bulanıktı ve boğazımdaki şiddetli ağrı düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Duman gözlerimi yakıyor, gözyaşlarımın yüzümden aşağı dökülmesine neden oluyor, cildime yapışan ter ve kirle karışıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve keskin acıya odaklandım.

Kafamda anılar canlandı: serginin ihtişamı, Alexsei'nin dudaklarının dudaklarıma değmesi, zarif heykeller, Sofiya'nın kaygısız kahkahaları. Aniden ekşiyen şampanyanın tadı hâlâ damağımdaydı. Bir adamın soğuk, mesafeli sesi bulanıklığı yararak geçti. Her bir anı birbirinden kopuktu, bir yapbozun parçaları gibiydi ve tam olarak birleştiremiyordum.

Yaşadığım son net an, kadınlar tuvaletinde ellerimi yıkadığım andı. Sonra birden dudaklarıma bir şey bastırdı ve her şey karardı.

Tanrım, biri bana ilaç vermiş olmalıydı.

İnledim ve bileklerimi kesen ipleri daha sert çektim. Ben debelendikçe daha da sıkılaşıyor, derimi sıyrıyor ve bileklerimi zonklatıyorlardı.

Acı içime işlerken sinirli bir çığlık attım.

Yoğun duman kokusu daha da kötüleşti ve sonra kafama dank etti: burası yanıyordu. Eğer hemen dışarı çıkmazsam, tüm bina üzerime çökecekti.

Gözlerimi kısıarak karanlığa alışmaya çalıştım, duman her nefes alışımında beni boğuyordu. Ciğerlerim eziliyormuş gibi hissediyordum. Pusun içinden, birkaç metre ötede soluk kırmızı bir ışık yanıp söndü; zorlukla görülebiliyordu ama bir şeydi.

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, ayaklarım enkaz ve engebeli zeminde kayıyordu. Her adımda dik durmak için savaş veriyormuşum gibi hissediyordum.

Yaklaştıkça, kırmızı ışık nihayet tanıdık bir şeye dönüştü.

Bu bir çıkış tabelasıydı; loştu, zar zor seçiliyordu ama netti.

İlerledim, kapıya ulaşana kadar yolun geri kalanında kendimi sürükledim.

Omzumu kapıya çarparken çaresizlik beni pençeledi, ama lanet şey kıpırda madı bile. Kendimi kaç kez ona doğru attıysam da inatla kilitli kaldı.

Boğazımdan sinirli bir çığlık koptu ama yoğun, boğucu duman tarafından yutuldu. Her nefes bir savaştı, hava her saniye daha sıcak ve daha zehirli hale geliyordu. Son bir kez daha denemek için sendeleyerek geri çekildim, kendimi destekledim ve saldırdım.

Vücudum tüm gücüyle sert metale çarptı.

Omzum kapıya çarptığında acı içimde patladı ve kolumdan aşağı doğru bir şok dalgası gönderdi. Omzumu tutarak sertçe yere çarptım. Acı kör ediciydi, ateş gibi yayılıyordu - bir şey kırılmış olmalıydı.

Yeterince hava almaya çalışırken çığlıklarım acınası boğulma seslerine dönüştü, yanık kokusu ciğerlerimi dolduruyordu.

Çıkış tam oradaydı, dokunabileceğim kadar yakındı ama bir mil ötede de olabilirdi.

Kapana kısılmıştım.

Devam edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm, zar zor nefes alabiliyordum, yanıma yığıldım. Görüşüm bulanıklaştı ve vücudum sonunda pes ederken omzumdaki acı uzak bir zonklamaya dönüştü.

Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni tamamen yutmasına izin verdim.

Yumuşak bir dokunuş yanağımı okşadı ve beni bilinçsizliğimden çekip çıkardı. Göz kapaklarım çırpınarak açıldı, tepemdeki sert, steril ışıklara karşı gözlerimi kısarak baktım. İlk başta her şey bulanıktı, nerede olduğumu anlamaya çalışırken odanın kenarları bulanıktı. Makinelerin sabit bip sesleri ve hafif antiseptik kokusu içeri girerek beni gerçekliğe sabitledi.

Bir hastane yatağında yatıyordum, kollarıma iğneler ve tüpler bağlanmıştı. İnce hastane önlüğü tenime garip bir şekilde yapışmış, hafif bir battaniye belime kadar çekilmişti. Gözlerim odada dolaşırken masaların üzerine serpiştirilmiş canlı çiçek demetlerine takıldı, parlak renkleri düz beyaz duvarlarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Tanıdık bir ses, yumuşak ve küçük, sisi yararken kolumdaki donuk zonklama arka plana kaydı.

"Anne, sonunda uyandın!" Kalbim durdu.

Başımı yavaşça çevirdim, neredeyse göreceklerimden korkuyordum.

Orada duran, parlak bir gülümsemeye sahip ve iki ön dişi eksik, üç yaşından büyük olmayan küçük bir çocuktü. Beyaz ketenden iki parçalı bir kıyafet giymişti, sarı saçları yumuşak ışıpta parlıyordu ve mavi gözleri masumiyetle ışıldıyordu.

"Sen uyurken alçını çizmek istedim anne, ama büyük adam olmaz dedi," diye somurttu, minik kollarını hayal kırıklığıyla kavuşturarak.

Hayır, olamaz.

Olamazdı.

"L-Lukyan?" Sesim titriyordu, fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Hevesle başını salladı, yatağın kenarına tırmanırken gülümsemesi genişledi. İçimden bir hıçkırık koptu, çığ ve kontrol edilemezdi.

Bu imkânsızdı, ama işte buradaydı - oğlum, tatlı bebeğim Lukyan.

Boştaki kolumla uzanıp onu kendime çektim, onu hissetmek, ona sarılmak için yanıp tutuşuyordum.

"Seni özledim anne," diye fısıldadı, küçük elleri benimkileri sıkıca kavradı.

Başını kucakladım, onu defalarca öptüm, duramadım. "Ah, bebeğim," diye boğuldum. "Zavallı bebeğim, seni çok özledim Lukyan. Çok, çok fazla."

Kalbim aynı anda hem parçalanıyor hem de iyileşiyormuş gibi hissediyordum.

Bu çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi.

Ona daha sıkı sarıldım, gözyaşlarım saçlarını ıslatırken etrafımızdaki dünya kaybolmuş gibiydi.

Lukyan kucağıma sokuldu, küçük bedeni benimkine karşı sıcak ve tanıdıktı. Onu hiç bırakmak istemiyordum. Ama sonra hafifçe geri çekildi, mavi gözleri nazik bir hüznle doldu.

"Anne, uzun süre kalamam," dedi usulca, sesi yaşının çok ötesinde bir bilgelik taşıyordu. "Oynamaya geri dönmeliyim."

Sözleri karşısında kalbim acıyla sıkıştı. "Hayır, hayır, hayır! Lütfen bebeğim, gitme. Benimle kal," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu.

Bana şefkatli bir gülümseme verdi ve küçük parmağıyla tavanı işaret etti. "Ama ben seni buradan görüyorum anne. Seni her gün izliyorum."

"Yukarıdan mı?" Sesim titreyerek sordum.

Başını salladı. "Evet, yakında yine birlikte olacağız. Ama şimdilik geri dönmek zorundayım."

Başımı salladım. "Gitmeni istemiyorum, Lukyan. Sana *burada* ihtiyacım var. benimle."

Uzandı ve minik eliyle yanağımdan bir damla yaş sildi. "Biliyorum anne. Ama babamla kalmalısın. Onun sana ihtiyacı var. Ve ne olursa olsun, beni göremesen bile ben hep senin yanındayım."

Yüzündeki her ayrıntıyı, bu imkânsız karşılaşmanın her anını ezberlemeye çalışırken göğsüm sıkıştı. "Seni çok seviyorum Lukyan," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

"Ben de seni seviyorum anne," diye cevap verdi, sesi yumuşak ve sevgi doluydu. "Ama artık gitme vaktim geldi." Eğildi ve yanağıma nazik bir öpücük kondurdu, sonra yavaşça kucağımdan kaydı. Geri adım attığında formu bulanıklaşmaya başladı ve yumuşak ışığın içinde kayboldu.

"Hayır, lütfen..." Elimi uzattım ama o çoktan gözden kaybolmuştu.

Lukyan'ın formu solmaya başladığında, küçük gövdesi yumuşak ışıktaki sönükleşirken, bana son bir kez baktı. Hâlâ sevgi dolu olan mavi gözlerinde derin bir hüznü vardı.

"Babama benim de onu sevdiğimi söyle," dedi usulca, sesi titreyerek. "O da beni en az benim onu özlediğim kadar özleyecek. Bunu bilmeye ihtiyacı var."

"Yapacağım bebeğim," diye fısıldamayı başardım.

Lukyan son bir kez gülümseyerek ışığın içinde kayboldu ve beni karanlık odada yalnız bıraktı. Arkasında bıraktığı boşluk beni o kadar etkiledi ki tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp karanlığın bir kez daha beni ele geçirmesine izin vermek oldu.

Bölüm

Altmış İki

"Eğer birini seviyorsan, bırak gitsin, çünkü eğer geri dönerse, o her zaman senindir. Eğer yapmazlarsa, hiç olmamışlardır."

- Kahlil Gibran

Alexsei

Kravatımı son bir kez düzelttim ve oturma odasına gitmeden önce her şeyin hazır olduğundan emin olmak için odaya hızlıca bir göz attım. Müzik setinden gelen hafif caz uğultusu ve pencerelerden süzülen yumuşak ışığın mekâna yaydığı sıcak parıltı dışında ortalık sessizdi.

Nabzım hızla atarken, odayı geçip Caia'ya doğru ilerledim Kollarımı ona dolayarak, onu çok sıkı tutmamaya dikkat ettim

-Sadece bana karşı sıcaklığını hissedecek kadar. O anda her şey yerine oturdu, tıpkı bir yapbozun son parçasının yerine oturması gibi.

"Hazır mısın, *moya solnyshka*?" Dudaklarım boynunun kıvrımına değerken fısıldadım.

Yavaşça başını salladı, elleri usulca kollarımda gezindi.

Caia iki haftadır hastanedeydi. Omzu kırık değildi ama sıkıştığında kendini kurtarmak için verdiği umutsuz mücadeleden dolayı morarmış ve ağrıyordu.

Tanrı'ya şükür daha kötü değildi.

O gecenin anısı hâlâ peşimi bırakmıyordu; Angelo'nun binasının her santimetresini didik didik arıyor, korku ve öfke göğsümü dövüyordu. Sonunda onun çığlıklarının aşağıdan yankılandığını duyduğumda, alarmin durduğunu bile fark etmeden koştum.

Onu ağır metal bir kapının arkasında buldum, kapı kolları dışarıdan tahtayla kapatılmıştı. Bariyeri parçaladım ve kapıyı iterek açtım. Soğuk zemine yayılmıştı, elbisesi paramparça olmuştu, üzerinde

Bacaklarında ve kollarında kan izleri vardı, yüzü bitkinlik ve acı maskesine dönüşmüştü. Gördüğüm manzara karşısında kalbim neredeyse duracaktı.

Bir an bile düşünmeden onu kucağıma aldım, vücudu gevşek ve tepkisizdi ve bekleyen ambulansa doğru koştum. İtfaiyeciler hala alevlerle mücadele ediyordu, onu hastaneye yetiştirirken dışarıda kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Üç lanet olası acı dolu gün boyunca bilinci kapalı kaldı. Sonunda gözlerini açtığında o kadar bitkin, o kadar kırılmış görünüyordu ki neredeyse aklımı kaybedecektim. Onun bir saniye bile acı çekmemesi için ruhumu şeytana bile satabilirdim.

Onu birkaç gün önce eve getirdik ve yavaş yavaş iyileşme belirtilerini görebiliyorum. Yanaklarına yeniden renk geldi ve hatta benimle biraz daha kalıp kalamayacağını sordu. Bu basit isteğin beni nasıl saf, ezici bir mutlulukla doldurduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Keşke nereye gittiğimizi bilseydi... keşke bilseydi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Arabamın anahtarlarını alırken onu bırakarak sordum. ve ayakkabılarımı giymek için kapıya doğru yöneldim.

"Hayır, ben hazırım," dedi gülümseyerek, topuklu ayakkabılarını giydi ve aynada saçlarını düzeltti. "Geç kalıyoruz ve Sofiya ile Volk'un çok fazla beklemesini istemiyorum. Acele etmeliyiz."

Dışarı çıktık ve koridordan asansöre doğru ilerledik. Yumuşak zil sesi asansörün geldiğini haber verdi ve kapılar açıldığında içeri adım attık. Asansörün sessiz uğultusu bizi siyah Range Rover'ımın yerinde beklediği otopark katına kadar taşıdı.

Araca bindik ve motoru çalıştırdım, garajdan çıkarken derin gümbürtü şehrin seslerine karıştı. Sokaklar tıklım tıklımdı, batmakta olan güneşin altın sarısı ışıltısı kaldırımlara uzun gölgeler düşürüyordu.

Son birkaç hafta cehennem gibiydi; sevdiğim kadının paramparça olduğunu, acı çektiğini ve hiçbir şey yapamadığını görmek. Benim için artık yarını beklemek, sabretmek diye bir şey kalmamıştı.

Bu yüzden ona Volk ve Sofiya'nın akşam yemeği yemek istediğini söyleyerek yalan söylemek zorunda kaldım, sırf son birkaç gecedir olduğu gibi neden yemek pişirmek ya da film izlemek yerine giyinip dışarı çıkmak zorunda kaldığımızı sorgulamasın diye.

Elim direksiyonda, parmakları kalçasında benimkilere dolanmışken ona bir bakış attım. Usulca mırıldanıyor, gözleri geçen şehir manzarası üzerinde geziniyordu. Şık atkuyruğu yüzünü çerçeveliyor, gözlerini ortaya çıkarıyordu.

parlak dudaklar ve pembe yanaklar. Biraz makyaj zümrüt gözlerini daha da ön plana çıkarmıştı.

Beni bakarken yakaladı ve bana tatlı bir gülümseme verdi.

Dikkatimi tekrar yola verdim ve hızlı bir öpücük için elini dudaklarıma götürdüm.

Otuz dakikalık bir sessizlikten sonra, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuşken, sola döndüm ve bir yeraltı otoparkına girdim. Durdum, Caia da aynısını yaparken emniyet kemerimi çözdüm. Loş ışıklı alanı temkinli bir merakla tararken kaşları çatıldı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

İçimi çektim. "Caia, sana karşı dürüst olmadım. Bu gece Volk ve Sofiya ile buluşmayacağız."

Yüzümü ararken gözlerini şaşkınlık kapladı.

"Yapmamız gereken bir şey var, bekleyemeyecek bir şey. İlerleyebilmemizin, yeni bir başlangıç yapabilmemizin tek yolu bu. Ama bunu yapmadan önce yüzleşmemiz gereken bir şey var."

"Neymiş o?" diye fısıldadı, başparmağı hafifçe elime sürtünerek.

"Birbirimizi affetmeliyiz bebeğim," diye mırıldandım, sesim uzun zamandır gömdüğümüz her şeyle -acı, öfke, iyiymişiz gibi davranmanın verdiği yorgunlukla- çiğdi.

Ayrı geçen iki cehennem yılından, her günün çarpık bir sonsuzluk gibi sürüklenmesinden ve onu neredeyse sonsuza dek kaybettiğim bu son haftalardan sonra, bu gerçek bana çarptı. Sert bir şekilde. Geçmişimizin etrafında dolanıp durmuş, saatli bir bomba gibi aramızda çürümesine, iltihaplanmasına izin vermiştik.

Ayrı geçen o yıllar? Bizi iyileştirmeleri, birbirimiz olmadan kim olduğumuzu anlamamız için bize bir şans vermeleri gerekiyordu. Ama tek yaptıkları aramızdaki mesafeyi daha da açmak oldu. Birbirimizde açtığımız yaralarla asla ilgilenmedik, hala zonklayan yaraları asla kabul etmedik.

Ama bu son birkaç hafta, onun o hastane yatağında soluşunu izlemek, bunu açıkça görmemi sağladı. Kendimizi kandırıyormuşuz, kızgınlığın iltihaplanmasına izin vermişiz, suçluluk duygusu her şeyin içine işlemiş. Sanki uçurumun kenarından dolaşıyormuşuz, uçuruma bakmaktan korkuyormuşuz çünkü gerçekten ne kadar derin olduğunu görmek istemiyormuşuz.

Ama eğer bu işi yürüteceksek, yeni bir başlangıç yapma şansımız varsa, yüzleşmekten korktuğumuz karmaşanın içine girmeliyiz.

Birbirimizi affetmeliyiz.

Ve yüzeysel bir saçmalıktan bahsetmiyorum. Sizi mahveden, gerçeklerden başka bir şey kalmayana kadar sizi soyup soğana çeviren türden bir bağışlamadan bahsediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı, sesi bunun nereye varacağını zaten biliyormuş gibi titriyordu ama bunu yüksek sesle duymaktan korkuyordu.

Yutkundum, boğazım yanıyordu. "Seni affediyorum, *Moya Solnyshka*. Her şey parçalandığında beni terk ettiğin için. Kaçıp gittiğin için. Oğlumuzu bizden kimin almış olabileceğine dair en ufak bir fikrin bile varken sessiz kaldığın için seni affediyorum." Göğsüm sıkıştı, bu sözlerin acısı beni neredeyse boğuyordu. Gözlerimiz buluştu ve ben bunu görebiliyordum; suçluluğu, pişmanlığı. "Kalbimi kırdığın için seni affediyorum, Caia."

Nefesi kesildi ve gözümün önünde parçalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Ama devam ettim çünkü bu onu suçlu hissettirmekle ilgili değildi. Bu, ikimizin de inşa ettiği duvarları tuğla tuğla yıkmakla ilgiliydi.

Bitmesi gerekiyordu. Her şeyin. Yoksa biz biterdik.

O anda bir şeylerin değiştiğini gördüm - rahatlama, anlayış, gözlerinde canlanan bir umut ışığı. Derin, titrek bir nefes aldı ve kırılgan bir gülümsemeyle cevap verecek gücü buldu.

"Seni affediyorum Alexsei," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse gecenin içinde kaybolacaktı. "Hazır olmadığım halde beni seninle evlenmeye zorladığın için, Lukyan'ı ve beni koruyamadığın için seni affediyorum. Artık bunun senin kontrol edebileceğin bir şey olmadığını biliyorum. Gitmeme izin verdiğin için, kaçtığım da beni tutmadığın için seni affediyorum. Ve seni de affediyorum Alexsei, kalbimi kırdığın için."

Birbirimizde açtığımız yaralar hâlâ oradaydı, ama o anda iyileşmeye başladık - büyük jestler ya da boş vaatlerle değil, affedişimizin çiğ dürüstlüğüyle.

"Seni seviyorum, Caia. Her zaman sevdim ve her zaman da seveceğim," diye fısıldadım.

Elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "Ben de seni seviyorum, Alexsei. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Daha fazla kendimi tutamadım. Umutsuz, ilkel bir ihtiyaçla yüzünü kavradım, beni kurtarabilecek tek şey oymuş gibi onu kendime doğru çektim.

Dudaklarımız birbirine çarptı, sert ve çılgınca, hiçbir yumuşak yanı yoktu. Bu öpüşme ham, vahşi ve yıllardır içimizde biriktirdiğimiz tüm pisliklerle doluydu.

Ellerim saçlarına dolandı, onu daha yakına çekti, parmaklarım hiç bırakmak istemiyormuşum gibi kavradı.

İçimdeki açlığın, ihtiyacın her zerresi dışarı akıyordu ve dağınık ya da sert olması umurunda değildi, sadece ona ihtiyacım vardı. Omuzlarıma yapıştı, tırnakları derimi ısıırıyordu, sanki benim de kaybolacağımdan korkuyordu.

Bir parça geri çekildim, dudaklarımız zar zor sürtünüyordu, nefesinin sıcaklığının benimkine karıştığını hissediyordum. Gözlerimiz kilitlendi - benim mavime karşılık onun yeşili.

"Gidelim," dedim, sesim sertti.

İsteksizce onu bıraktım ve dışarı çıktım, elini elime almadan önce kapıyı onun için açık tuttum. Asansöre doğru ilerledik, sessizlik gerginlikle doluydu. Nefesinin kesildiğini duyabiliyor ve loş ışıkların altında yanaklarının nasıl kızardığını, parladığını görebiliyordum.

İçeri adımımızı atar atmaz kendimi tutamadım. Kapıları kapatmak için düğmeye bastım ve onu döndürerek metali sarsacak kadar bir güçle duvara yapıştırdım. Ağzım onunkine çarptı, aç ve çaresiz, ellerim kıcını kavradı, onu daha yakına çekti. O da aynı şevkle karşılık verdi, parmakları saçlarıma dolandı, dudağımı ısıırırken sertçe çekti.

Tam kendimi onun içinde kaybederken, asansörün sesi geldiğimizi haber veriyordu. Kapılar açıldı ama ben kıpırdamadım, onu hâlâ duvara yaslamıştım, zor nefes alıyordum, gözlerim onunkilere kilitlenmişti.

"Alexsei-"

"Bana bir saniye ver," diye fısıldadım, alnımı onunkine bastırarak.

Onu bırakmadan önce son bir kez dudaklarından öptüm, elini tuttum ve bizi dışarı çıkardım.

Koridorun sonunda takım elbiseli bir adam sıcak bir şekilde gülümsedi.

Caia onu selamladı ama şaşkınlığının arttığını görebiliyordum. "Alexsei, neredeyiz?"

"Birazdan göreceksin, bebeğim."

Küçük bir balo salonuna girdik, zemini uzun kırmızı bir halıyla kaplıydı ve etrafı yumuşak, romantik bir ışık saçan titrek mumlarla çevriliydi. Halının sonunda küçük bir sunak vardı ve rahip elinde İncil'i tutarken nazik bir gülümsemeyle bekliyordu.

"Aman Tanrım..." Caia'nın nefesi kesildi, gözleri şok içinde açıldı. Durdum ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Ellerini ellerimde tutarak, toplayabildiğim tüm sevgi ve içtenlikle ona baktım. "Bir şeyleri düzeltmemiz gerekiyor, aşkım. Yeniden evlenmeliyiz."

Boşanma belgelerini hiç imzalamamıştık; ayrılığımız sadece fizikseldi, yasal değil. Ama bunun son ayrılışımız olmasını istiyordum. Bu kez gerçek yeminler etmemiz gerekiyordu, daha önce yaptığımız gibi saçma sapan yeminler değil. Yürekten gelmeliydi, baskı olmadan, sadece saf gerçek.

Elleri ağzına gitti. "Bu yüzden bu beyaz elbiseyi giymemi istedin."

Daha önce, krem rengi Saint Laurent takımım ve beyaz kravatımla mükemmel uyum sağlayan kısa, dökümlü beyaz Chanel elbiseyi giymesini için ısrar etmiştim.

Yeniden yasal olarak birleşmemizi istiyordum. "Benimle tekrar evlenir misin, Caia?"

Önümde dizlerinin üzerine çökerken nefesi kesildi. "Bana bunu sormanı hayal ediyordum. Bunu söylemeni bekliyordum."

İşıltılı bir gülümsemeyle bana doğru eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırarak hem şefkatli hem de şiddetli bir öpücük kondurdu. Ayrıldığımızda gözleri parlıyordu ama gözlerindeki bakış saf bir sevinçti. Tek kelime etmeden ayağa kalktık, ellerimiz sanki hep oraya aitmiş gibi birbirimizin ellerini buldu. Sunağa doğru aceleyle yürüdük, adımlarımız hızlı ve acildi.

Yaklaştığımızı gören rahibin gülümsemesi genişledi. "İkinizi de evlendirelim," dedi ve İncil'ini açtı.

Bölüm

Altmış Üç

"Seninle birlikte ölebilmek için yaşıyorum."
- Beyoncé

Caia

"Hâlâ sende mi?" Fısıldadım, sesim birbirine karışan nefeslerimizin sıcaklığını zar zor kesiyordu.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, beni daha yakına çekerken sesi göğsünde titreşti. O süslü gölgelikle örtülü kral boy yatağa yayılmıştık; ipek çarşaflar ısınmış tenimize karşı serindi.

Vücutlarımız vahşi gecemizin teriyle parlıyordu, bacaklarımız başından beri yazdığımız bir hikâye gibi birbirine dolanmıştı. Eli sırtımdan aşağı kaydı, parmakları kığımın kıvrımlarında yavaş, tembel daireler çizerek içime ürperti gönderdi.

"Tabii ki hâlâ bende," diye mırıldandı, nefesi kulağıma değiyordu. "En az yüz kere izlemişimdir."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve biraz utanarak yüzümü boynuna gömdüm. Omzuma yumuşak bir öpücük kondururken kahkahası göğsünde gürledi.

"Sildiğini sanıyordum," diye itiraf ettim, sesim onunkine karşı boğuk çıkıyordu.

Derimi.

Parmaklarını saçlarıma doladı, başımı geriye çekti, böylece gözlerimiz kilitlendi, dudaklarında bir sırıtma oynuyordu.

Yaklaştığında yüzüne hınzır bir sırıtış yayıldı. "Neden tek seks kasetimizi sileyim ki? Çok seksi görünüyordun, lanet olası bir müzede olmalıydın."

Gülmekten kendimi alamadım ve şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Kes şunu!" "Ama bu doğru!" diye ısrar etti, sesi alaycı ama içtendi. "Ben hâlâ hiç izlemediğine inanamıyorum."

"Gerçek hayatta sana sahipken neden izleyeyim ki?" Üzerine kaymadan önce dudaklarımı onunkilere bastırarak mırıldandım.

Sikini karnına yaslamıştı ve ben amımı ona dayadıkça ıslaklığımın kayganlığı her hareketi pürüzsüz ve zahmetsiz hale getiriyordu. Arkama yaslandım, ellerim destek için bacaklarını kavradı, ona nasıl bindiğimi mükemmel bir şekilde görebilmek için başımı arkaya attım. Göğüslerim her hareketimde zıplıyor, onunla alay ediyordu.

Tereddüt etmedi; eli iki meme ucumu da tam olarak sıkıştırmadan önce birini tokatlamak için geldi.

"İşte bunu yapıyorsun," diye homurdandı, beni izlerken gözleri arzuyla kararmıştı.

Altımda sertleştiğini hissettiğimde dudaklarıma hınzır bir gülümseme yayıldı, klitorisim ona lezzetli bir şekilde sürtündü. Daha yakına eğildim, göğüslerim göğsüne sürtündü ve kulağına usulca fısıldadım, "Sana böyle binmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bayılıyorum amına koyayım," diye inledi, sesi şehvetle damlıyordu.

Hızımı artırdım, daha sert bastırdım, ıslaklığımın teninde kaygan bir şekilde kayması beni çılgına çevirdi. Ellerim kalçalarının üzerinde dolaşüyor, ben daha hızlı hareket ederken onları sıkıca kavriyordu.

"Kahretsin, evet," diye inledi, elleri kalçalarımı kavramak için yukarı kayıyor, ben onu sürerken bana rehberlik ediyordu. Parmakları etime batıyordu. Sırtımı dikleştirdim, göğüslerimin serbestçe zıplamasına izin verdim, bunun onu ne kadar çılgına çevirdiğini sevdim. Gözleri onlara yapışmıştı ve kontrolünü kaybetmesine neden olduğum için bir güç patlaması hissettim.

Aniden beni sırtüstü çevirdi, kontrolü ele geçirirken vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu. Artık tamamen sertleşmiş olan siki girişime doğru bastırdı. "Bu aleti içinde istiyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, bacaklarımı etrafına sarıp onu daha yakına çekerken tırnaklarım sırtına saplandı. "Düzgün düşünemez hale gelene kadar beni becermeni istiyorum."

Alçak bir hırıltıyla içime girdi ve beni tamamen doldurdu. Duygu eziciydi, acı ve zevkin karışımı beni çılgın attırdı.

Geri çekilmedi, çarşafları pençelememe neden olan acımasız bir ritimle içime girdi, vücudum onunkiyle buluşmak için eğildi.

"Karım olabilirsin," diye homurdandı, kalçaları benimkilere çarpıyordu. "Ama bu gece seni fahişem Caia gibi becereceğim."

Zar zor düşünebiliyordum, aklım onun içinde kaybolmuştu.

Eli aramızdan aşağı kaydı, parmakları klitorisimi buldu ve sıkı, alaycı dairelerle ovdu. Bedenim onun altında titriyordu. Sonra beni derin, tutkulu bir öpücük için kendine çekti, tıpkı beni misyoner pozisyonunda sikerken söz verdiği gibi.

"İşte bu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Benim için boşal bebeğim. Sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Bu sözler beni sarmallara soktu ve son bir hamleyle onun etrafında paramparça oldum, orgazmım dalgalar halinde üzerime çöktü.

Kendime gelmem için bana bir saniye bile vermedi.

Gözlerinde karanlık, aç bir bakışla, onun için acı çekmeme yetecek kadar çekildi, sonra beni çılgılık attıran bir güçle bana geri çarptı.

Beni kollarının arasına çekerek yatağa yığıldı. "Siktir," diye fısıldadı kulağıma, sesi hâlâ sertti. "Seni ve amını çok özledim."

Yumuşakça güldüm. "Ben de seni özledim."

Rahip bizi evlendirdikten sonra Alexsei eski yüzüğümü aldı -kaçtığımdaya ona verdiği yüzüğü- ve sol elime taktı.

Sonra muzaffer bir gülümsemeyle beni kollarına aldı ve bir peri masalındaki gelin gibi taşıdı. Beni asansöre götürdü, 18. katın düğmesine bastı ve lüks bir çatı katının kapısını açtı. Burası nefesimi kesen zarif dekoruyla göz kamaştırıcıydı.

Beni nazikçe pelüş kanepeye yatırdı, burayı üç günlüğüne kiraladığını söylerken gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. Elleri beni yavaşça soyarak keşfetmeye başladı.

Çatı katının *her* odasında seviştik.

Sonunda büyük bir yatakla süslenmiş ana yatak odasına ulaştığımızda, Alexsei beni usulca yatırdı ve oda servisi sipariş etti. Yemeğimizi beklerken benimle tekrar sevişti.

Bana sorarsanız mükemmel bir geceydi.

Yumuşak çarşafıya sarılmış yataarken, yatağın yanındaki telefon aniden çaldı.

Alexsei isteksizce geri çekildi, "Alo?" diye cevap verirken sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. Bir süre dikkatle dinledikten sonra şakacı bir sırıtışla bana baktı. "Oda servisi geldi," dedi ve beni alnımdan nazikçe öptü. "Kıpırdama. Hemen döneceğim."

Yataktan kalktı, hareketleri akıcı ve kendinden emindi, üzerinde sadece boxer'ı vardı ve kapıya doğru yürüdü. Yüzüme yayılan memnun bir sırıtışla yatağa yayıldım.

O anda derin bir memnuniyet ve aidiyet duygusu hissettim. Yeniden Caia Romaniev olmuşum ve bu kez sonsuza dek, ölene kadar Caia Romaniev olacaktım.

Nihayet oda servisi arabasını iterek geri döndüğünde, yakındaki bir masaya küçük bir ziyafet sofrası kurdu ve yemekleri titiz bir özenle yerleştirdi. Her şey yerli yerindeyken, bardakları tamamen atlayarak bir şişe şampanya getirdi.

Tatmin edici bir patlamayla şişeyi açtı ve muzip bir sırıtışla yanıma oturdu.

"Bize," dedi gözleri parlayarak.

Gülümsedim, "Bize."

Bir öpücük için eğildi, şampanyadan bir yudum almadan önce dudakları benimkileri okşadı. Sonra çenemi tuttu ve içgüdüsel olarak ağzımı açtığımda beni tekrar öptü, şampanyanın öpücüğümüze karışmasına izin verdi.

Yutkundum, ellerim yüzünü sıkıca kavradı, yakınlığımızın ve ortak tostumuzun tatlı, coşkulu tadının tadını çıkardım.

Bu an, yıllar önce tahmin bile edemeyeceğim bir yolculuğun doruk noktası gibiydi.

Alexsei ile ilk tanıştığım zamanı düşündüm.

O zamanlar, baştan çıkarmaya zorlandığım adamın bir gün kocam, çocuğumun babası ve hayattaki dayanağım olacağını asla hayal edemezdim.

Gecenin sessizliğinde, sevgilim yanımdayken ve geleceğimiz önümüzdeyken, hayatın beklenmedik dönemeçlerinin çoğu zaman en derin mutlulukları getirdiğine şükreliyordum.

Sonsöz

"Kimse izlemiyormuş gibi dans etmelisin, Hiç
incinmeyecekmiş gibi sevmelisin,
Kimse dinlemiyormuş gibi şarkı söyle,
Ve yeryüzünde cennetmiş gibi yaşa."
- William W. Purkey

Caia

Çiçekleri düzelttim ve kendimi tutmaya çalışarak bir adım geri attım.

Bunca yıl boyunca oğlumun mezarını sadece iki kez ziyaret etmiştim. Her seferinde çiçek getirmiş, soğuk toprağa oturmuş ve saatlerce ona içimi dökmüştüm. Bütün gün kalır, ona her şeyi anlatırdım; her düşünceyi, her anıyı, her korku ve şüpheyi, her gülümseme ve gözyaşını. Söyleyecek bir şey kalmadığında da taşını öper, kalkıp giderdim.

Bazı insanlar ziyaret etmenin yas tutmaya yardımcı olduğunu söyler, sanki bir şekilde işleri kolaylaştırıyormuş gibi. Ama benim için eskiden tam tersiydi. Ona yakın hissetmek için üzerinde adı yazan soğuk, sert bir taşın önünde durmama gerek yoktu. O benimle birlikte. Her an. Her saniye. Onu her zaman yanımda taşıyorum.

Ama kocamın sık sık söylediği gibi, artık her şey farklı.

Elleri belime dolandı ve beni kendisine doğru bastırana kadar kendine çekti. "Merhaba Lukyan," diye fısıldadı.

Uzandım, ellerini ellerimle kapattım, parmaklarının tanıdık çizgilerini izledim.

"Annen ona ne söylediğini bana anlattı ve ben de bir şeyi bilmeni istedim dostum. Ben de seni seviyorum. Çok, çok fazla."

Göğsümdeki ağrı derinleşirken bile dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayıldı.

Alexsei boynuma doğru nefes verdi ve beni nazikçe öptü. "Sana teşekkür etmek istedik, Lukyan."

Gözümün kenarından süzülen bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. "Evet," diye fısıldadım. "Başımıza gelen en güzel şey olduğun için teşekkür ederiz."

"Ve teşekkür ederim," diye devam etti Alexsei, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü, "bize bu ikinci mucizeyi gönderdiğin için." Eli yavaşça, saygıyla şişmiş karnımın üzerinde gezindi.

Başımı salladım, dudağımı ısırđım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Yaşadığımız onca şeyden sonra mucizelerin hâlâ var olabileceğini kim bilebilirdi?"

Bir yıl önce, Alexsei ve ben yeminlerimizi yeniledik. Ama bu sefer göstermelik değildi, gerçektir. Yüreğten söz verdik, görev ya da zorunluluktan değil.

New York'ta kalmaya, orayı evimiz yapmaya karar verdik. Bize en güzel evi buldu, geniş bir bahçesi olan, hayat dolu bir ev. Ağaçlar uzun ve güçlüydü, gölge ve huzur sunuyorlardı. Poker, tatlı İngiliz Cocker'ımız - bir zamanlar benimle dalga geçtiği Doberman değil - o bahçede özgürce dolaşıyor, hayatımıza bir tür ışık getiriyordu.

Ve sonra, en zor kararı verdik. Lukyan'ın mezarını buraya, bahçemize getirdik. Onu Rusya'da bırakmaya dayanamazdık. O her zaman bize aitti.

Şimdi onu sık sık ziyaret ediyorum, düşüncelerimi fısıldıyorum, her sevincimi ve üzüntümü paylaşıyorum, bir şekilde bildiğini umuyorum.

Birkaç gün önce, mezarını üçüncü ziyaretimden sonra garip bir şey oldu.

Sanki keder ve her şeyin ağırlığı sonunda beni yakalamış gibiydi. Kendimi çok güçsüz hissettim, sanki tüm gücüm tükenmişti. Oturma odasında yere yığılmadan önce eve zar zor dönebildim. Poker oradaydı, beni kurtardı, gerçekten. Alexsei içeri girene kadar havladı da havladı, yüzü korkudan solmuştu.

Hastanedeki steril kokuyu, çok parlak gelen floresan ışıkları ve göğsümde sıkılaşılan korku düğümünü hatırlıyorum. Dr. Sanchez, nazik gözlü genç bir Meksikalı kadın, elinde dosyamla içeri girdi.

"Bayan Romaniev," diye başladı ama o devam edemeden sesim fısıltıyla çıktı.

"Ölüyor muyum?" Alexsei'nin elini öyle sıkı tutuyordum ki kıracağımı sandım.

Dr. Sanchez gülümsedi, gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir sıcaklık vardı. "Hayır, Bayan Romaniev. Ölmüyorsunuz. Hamilesiniz. İkizlere."

Sözleri aklımda yer edince oda bir an için döndü. Alexsei'nin yanıma yığıldığını, yüzünü kucağıma gömdüğünü, vücudunun sessiz hıçkırıklarla titrediğini hatırlıyorum. Ben de ağladım ama bu kez gözyaşlarım inançsızlığın, sevincin ve asla umut etmeye cesaret edemediğim bir mucizenin gözyaşlarıydı.

Çok şey kaybetmiş, çok acı çekmiştik. Ama o anda, Lukyan'ın hâlâ bizimle olduğunu, hâlâ bizi kolladığını ve bu iki yeni hayatı, ona duyduğumuz sevgiyle paketlenmiş bir hediye gibi bize gönderdiğini hissettim.

Ve şimdi büyüyen karnıma bakarken, düşünmeden edemiyorum - belki de, sadece belki de, bazı mucizeler kalp acımızın en derinlerinden doğar.

"Evet," diye mırıldandı Alexsei, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Teşekkür ederim, Lukyan. Her şey için."

Dudaklarımı son bir kez Lukyan'ın taşına bastırdım, granitin serinliği beni toprakladı. Alexsei ve ben el ele evimize doğru yürüdük, güneş bahçenin üzerinde yumuşak bir parıltı oluşturuyordu, Poker önden koşuyor, sanki geçmişimizle nihayet barıştığımızı hissetmiş gibi neşeyle havlıyordu.

İçeri girdiğimizde, bacaklarımız doğal bir şekilde birbirine dolanarak kanepeye çöktük. Alexsei'nin eli şişmiş karnıma gitti, ikizler içimde kıpırdanırken hafifçe ovuşturdu, minik tekmeleri sahiplenmek için çok mücadele ettiğimiz geleceğin fısıltıları gibiydi.

"Angelo bu akşam yemeğe geliyor," dedi Alexsei, sesinde bir kahkaha iziyle. "Jade onu çılgına çeviriyor. Sanırım bu sefer gerçekten sinirlenip onu kovabilir."

Belli belirsiz gülümsedim. "Anlamıyorum. Çok tatlı görünüyor. Acaba onu bu kadar ileri iten şey ne?"

Alexsei hafifçe omuz silkti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bazı sırların söylenmemesi daha iyidir, *moya solnyshka*."

Ve o anda, onun haklı olduğunu anladım.

Bazı sırlar ortaya çıkarılmamalıydı, tıpkı bazı günahların geri alınamayacağı gibi.

Ama Alexsei ve benim için, oynadığımız aynı günahkâr oyunlar - yalanlar, ihanetler, ikimizin de katlandığı karanlık - bizi buraya, bu ana, asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz hayata götürmüştü. Onlar getirmişti

Bize sevgi, kurtuluş ve hem neşe hem de yaşadıklarımızın acı tatlı anılarıyla dolu bir gelecek vaat ediyordu.

Ona yaslandığımda, yanağımın altında kalbinin sabit atışını hissederken, tüm ödüllerin ışıkla sarmalanmadığını anladım. Bazıları gölgelerden doğar, kayıp ve kefaretin ateşinde dövölür.

Ve sonunda, oyunlarımızın ne kadar günahkâr olduğı önemli değildi.

Çünkü bize her şeyi vermişlerdi - en büyük nimetlerimizi, ikinci şanslarımızı.

Bizi eve götürmüşlerdi.

SON.

Yazarın notu

Öncelikle, *Günahkâr Oyunlar'ı* mümkün kılanlara en derin şükranlarımı sunmak istiyorum. Mae, beta okuyucu olarak verdiği paha biçilmez geribildirim için teşekkür ederim; içgörün bu hikâyeyi gerçekten keskinleştirdi. Shannon, biçimlendirmen kusursuz ve sıkı çalışman için sonsuz minnettarım. Vikki, yarattığın kapak çok çarpıcı ve bu kitabın özünü çok güzel yansıtıyor.

Günahkâr Vaatler'e şans veren ve şimdi *Günahkâr Oyunlar'ı* bitiren herkese minnettarım. Yazar olmak büyüleyici bir şey değil - korkutucu, bunaltıcı ve zaman zaman düpedüz yorucu. Ama benimle birlikte olduğunuzu bilmek, desteğinizi ve çalışmalarına olan sevginizi görmek, her mücadeleye geliyor. Okurlarımdan aldığım her mesaj kalbimde bir sıcaklık yaratıyor ve bana neden devam ettiğimi hatırlatıyor.

Yanımda duran ve hayallerimin peşinden gittiğim için benimle gurur duyan arkadaşlarıma ve kız kardeşlerime; bana olan inancınız benim dayanağım oldu. Korktum, emin olamadım ama sizin sarsılmaz desteğinize sahip olduğumu bilmek bana ilerlemeye devam etme gücü veriyor. En karanlık zamanlarda ışığım oldunuz ve size inanılmaz derecede minnettarım.

Ve bunu okuyan annelere - bebeklerini sımsıkı tutanlara ve kaybettikleri için kolları ağrıyanlara - kalbim sizinle. Anneliğin ağırlığı, her şekliyle, ölçülemez. Melek anneler için, böylesine akıl almaz bir acıya rağmen taşıdığınız güç, kelimelere meydan okuyacak kadar derin bir sevginin kanıtıdır. Bu yolculuk, sizin yolculuğunuz, cesaret, kalp acısı ve asla solmayacak olan akıl almaz bir bağdan ibarettir. Sizi görüyorum, sizi onurlandırıyorum ve kalbim sizinkiyle birlikte ağrıyor.

Bu yolculuk sensiz aynı olmazdı ve yolun her adımında yanımda olduğun için gerçekten çok şanslıyım.

Tüm sevgimle,
Marie.

Ayrıca Marie Annilla tarafından

Günahkâr Vaatler'de Mikhaïl Volkov'a aşık olduktan ve şimdi *Günahkâr Oyunlar*'da tehlikeli derecede karşı konulmaz Alexsei Romaniev ile sarmalandıktan sonra, *Günahkâr Yalanlar*'da çekici Angelo Lazzio tarafından tamamen büyülenmeye hazır olun.

Kendinizi hazırlayın hanımlar, buna hazır değilsiniz. *Günahkâr* serisinde işler daha da ateşli ve yaramaz bir hal almak üzere!

Tüm muhteşem desteğiniz için özel bir teşekkür olarak, işte size özel bir gizli bakış! 😊

Günahkar Yalanlar

25 ŞUBAT 2025'TE ÇIKIYOR

Angelo Lazzio

Onu kapıya doğru daha sert ittim, silahın soğuk namlusu boğazının derinliklerine saplanırken nefesi kesildi, kaşları birbirine dolandı, jilet gibi keskin tırnakları bileğimin derisini ısırdı.

Karanlık bir gülümseme dudaklarını büktü, iyi bir şey vaat etmeyen türden. "Lanet yalanlarınızla işim bitti, Bayan Whitenhouse."

Eli yüzüme doğru kaydı, parmakları çenemde gezindi, tırnakları yavaş ve yakıcı bir iz bıraktı.

"Sen de öyle Lazzio," diye fısıldadı, sesi kadife gibiydi.

Göğsümden derin, gırtlaktan gelen bir ses yükseldi. Sonunda çizgiyi aşmış, beni çok ileri itmişti - bundan geri dönüş yoktu.

"Eşyalarını topla ve defol," dedim, sesim öfkeyle sertleşmişti. "Kovuldun."

Ama gülümsemesi daha da genişledi, koyulaştı, o obsidyen gözleri benimkilere kilitlendi ve beni sonsuz derinliklerine çekti. Parmaklarını silahın etrafına daha sıkı sardı, yavaş ve kasıtlı bir niyetle dudaklarına götürdü. Dili dışarı kaydı, soğuk namlu boyunca şehvetli bir alay içinde sürüklendi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Sanki bir şeker parçasıymış gibi yavaşça emdi, sonra müstehcen bir patlamayla namluyu ağzından çekti.

"Oh, Lazzio," diye nefes aldı, silahı indirdi, ucunun boğazından aşağı kaymasına izin verdi, göğüslerinin mükemmel kıvrımlarının arasına yerleşene kadar tenini izledi. Bakışlarım onu takip etti, çaresiz, büyülenmiş bir halde. "Beni *asla* kovamayacağını biliyorsun."

İçimde bir sıcaklık parladı, öfke ve daha karanlık bir şey göğsümden büküldü. Silahı kavrayışım sıkılaştı ama o irkilmedi. Bir santim bile. Koyu renk gözleri aynı tehlikeli kıvılcımla parlıyor, bir hamle yapmam için bana meydan okuyordu.

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi, daha yakına eğildiğimde her kelimeyi zehir kaplıyordu, silah hala aramızda sıkıca bastırılmıştı.

"Öyle değil mi?" diye kıkırdadı karanlık bir şekilde, parmakları enseme dolandı ve dudakları tenime değene kadar beni daha da yakınımaya çekti. "Üzerinde çok fazla kir var, Lazzio," diye fısıldadı dili yavaşça boynumda gezinmeden önce. "Seni *mahvedebilirim*... bu yüzden hayır, beni kovmayacaksın dostum."

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Beni yemliyor, kontrol ve kaos arasındaki o jilet gibi ince çizgiyle oynuyordu. Tüm içgüdülerim buna bir son vermek, tetiği çekmek, sırtışını sonsuza dek bitirmek için çılgılık atıyordu ama yapamazdım. Yapamazdım.

Jade Whitenhouse benim düşmanımdı ama yalanlarının onun sonunu getireceğini bilmiyordu. Ve bu gerçekleştiğinde, ben de orada olacak ve her şeyin çözülmesini izleyecektim.

Yazar Hakkında

Marie Annilla'nın romanları karmaşık, elektrikli ve kışkırtıcı derecede baharatlı karakterlerle doludur. Hikâyelerinde güçlü, cüretkâr kadın başroller ve en çılgın fantezilerinizi ateşleyecek ve rüyalarınıza g i r e c e k erkekler var.

Tek bir amaçla yazıyor: Her kızın arzuladığını hiç bilmediği erkeği bulmasını sağlamak.

Marie her zaman bir yazar olmayı, en çılgın hayallerini hayata geçiren masallar örmeyi hayal etmiştir. İngiltere'nin şirin bir k ö y ü n d e yaşayan Marie, zamanını okuyarak, yazarak ya da bahçesinin tadını çıkararak geçiriyor. Hikayelerinde kaybolmadığı zamanlarda, onu yaramaz kedisi Tiger'a numaralar öğretirken bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

